

БРАЙЪН Хейг

ТАЙНО РАЗРЕШЕНИЕ

**БРАЙЪН ХЕЙГ Е
ДЖОН ГРИШАМ
ВЪВ ВОЕННА
УНИФОРМА.**

Ню Йорк Таймс

О Б С И Д У А Н

Брайън Хейг

Тайно разрешение

На Лиса, най-голямата ми любов,
както и на Брайън, Патрик, Дони и Ани

1

През август Форт Браг дотолкова наподобява ада, че направо можете да подушите сярата във въздуха. Всъщност не е сяра – въздухът е наситен с 98 процента влажност, смесена с праха на Северна Каролина и ухания парфюм от телата на около трийсет хиляди мъже и жени, които прекарват половината си живот в пълзене из горите. Без да се къпят.

В мига, в който слязох от самолета, ме обхвана силно желание да се обадя на шефовете в Пентагона и да ги помоля да променят решението си. Само дето нямаше да стане. В армията обичат да казват, че думата „съчувствие“ се намира в речника веднага след „сифилис“ и „сън“ и отнoшението към нея следва да бъде същото.

Така че нарахих походната торба и възголямото куфарче за документи и поех към стоянката за таксите. Разбира се, бях кацнал във военновъздушната база „Поуп“, съседна на Форт Браг – част от един солиден, добре устроен военен комплекс. Така че всъщност нямаше таксите – много тъпо, че не се сетих по-рано. Вместо това се добрах до уличен телефон и се обадох на дежурния сержант в щаба на 82-ра военновъздушна дивизия. (Съставена от мъже и жени, които си изкарват хляба, като скачат от самолети и се молят парашутите им държавно производство да се отворят, преди да са размазали на пихтия крехките си тела. В повечето случаи молитвите им се сбъдват; понякога не.)

– Щабът на осемдесет и втора военновъздушна дивизия, сержант Мъркър слуша – каза един строг глас.

– Тук е майор Дръмънд – изляях, като твърде успешно се престорих на заядлив нахален простак (което между другото ми се удава много лесно).

– Слушам ви, сър.

– Слушаш ли ме наистина? – изревах.

– Съжалявам, сър, но не ви разбирам.

– Какво има за разбиране? Защо дежурният джип не ме чакаше на летището? Защо стоя тук, а палецът ми е натикан там, където не греє слънце?

– Ние не пращаме джипове на летището, за да посрещат личния състав. Дори когато са офицери, сър.

– За глупак ли ме вземаш, сержант?

Оставих въпроса да отлежи няколко секунди, през които сякаш

чувах как сержантът скърца със зъби, за да не ми отговори утвърдително.

После продължих с много по-приятелски тон:

– Виж, не знам дали не си получил необходимите инструкции, или просто си забравил. Според моята информация генералът, който работи на най-горния етаж във вашата сграда, трябваше да е изпратил джип да ме чака на летището. Ако до двацет минути все пак се появи, ще забравим за недоразумението. В противен случай...

Настъпи тишина. Хубавото на сержантите в армията е, че развиват невероятен инстинкт за самосъхранение. Няма друг начин. През цялата си кариера те са подчинени на офицери, някои от които се случват доста добри хора, а някои не – така че човек трябва да бъде страшно ловък, ако иска да се оправя еднакво с всички.

– Вижте, сър... това наистина не е по правилата. Никой не ми е нареждал да изпратя джип да ви чака, кълна се.

Естествено, че никой не му е наредил. Много добре знаех. Знаеше го и той. Но между тези два факта се простираше цяла една вселена.

– Чуй ми, сержант... сержант Мъркър, нали така? Вече е десет и половина вечерта и търпението ми се изчерпва с всяка изминала минута. Какво решаваш?

– Добре, господин майор. Дежурният шофьор ще пристигне след двацетина минути. Но наистина се надявам, че не ме лъжете. Ще впиша този инцидент в дневника на дежурството и полковникът ще го види утре сутрин.

Последното прозвуча като смъртна заплаха.

– Двацет минути – отсякох и затворих.

После седнах на походната торба и зачаках. Трябваше да се чувствам виновен, че лъготя, но съвестта ми просто не беше във форма. Бях уморен, а и адски ядосан. Освен това в джоба си носех пълен комплект заповеди, които ми нареждаха да проведе специално разследване. Поне по моите правила това ми даваше право и на някои специални привилегии.

Редник Родригес и служебният джип се появиха точно след двацет минути. Бях повече от сигурен, че сержант Мъркър е наредил на Родригес да се изгуби, да кара в кръг и каквото още му хрумне, за да не пристигне нито секунда по-рано. Още една характерна черта на сержантите от армията – до един са потресавашо отмъстителни зверчета.

Хвърлих торбата си на задната седалка и седнах отпред.

– Накъде? – попита редник Родригес, като гледаше право пред себе

си.

– Към помещенията за гостуващи офицери. Знаеш ли къде са?

– Естествено.

– Добре. Карай тогава.

След няколко секунди Родригес се поизкашля и попита:

– Тук ли сте зачислен, сър?

– Не.

– Но сега ще ви зачислят ли?

– Не.

– Само минавате?

– Топло.

– Вие сте адвокат, нали? – попита той, като хвърли поглед на униформените ми знаци, според които бях член на военната колегия.

– Родригес, стана късно, а аз съм уморен. Разбирам, че ти се приказва с някого, но не съм в настроение. Просто карай, става ли?

– Разбира се, сър.

Това и направи в продължение на две минути, през които не спря да си подсвирква, после пак почна:

– Идвали ли сте преди във Форт Браг, сър?

– Да, идвал съм във Форт Браг. Ходил съм във всички военни бази, за които можеш да се сетиш. И все още не съм в настроение.

– Да, разбира се. Извинявайте.

Минаха няколко секунди.

– На мен лично ми харесва тук.

Горкият редник Родригес или страдаше от краткосрочна амнезия, или беше получил заповед от сержант Мъркър да научи всичко възможно за мен и да му докладва. Поредната особеност на сержантите от армията – когато ги обхване любопитство, стават злокобно хитри.

– И какво точно ти харесва? – попитах уморено, тъй като не исках да го кастрят по моя вина.

– Семейството ми е от Мексико. Заселихме се в Тексас, така че обичам да ми е топло. Но тук все пак има дървета и затова вали повече. Освен това много ме кефи да скачам от самолети. Чувството ви е познато, нали? Гледам, че имате крилца на пагоните.

– Бъркаш. Направих петте задължителни скока, за да завърша курса за парашутисти. Но не съм от военновъздушните сили. И мразя да скачам. Ужасно ме беше страх и няхах търпение да свърши. И никога повече няма да скоча. Никога.

– Значи сте от реинджърите. Те рядко стават адвокати, нали?

– Хич даже не ставам за рейнджър. И този курс съм го изкарал, но през цялото време ревах и се оплаквах. Дадох ми изпита само защото ги беше страх, че иначе ще се запиша за втори път и ще се наложи да ме изтърпят още веднъж. Мразеха ме в червата.

– Но пък имате значка на пехотинец, участвал в бойни действия – отбеляза той.

Тоя хитрец Родригес постоянно нагласяваше огледалото за обратно виждане, за да разглежда униформата ми. В цивилния живот никои не носи табелки, значки, пагони или други тъпи украшения, от които се разбира какъв си. В армията е обратно – колкото по-дълго време служиш, толкова повече униформата ти заприличва на служебна биография. Винаги съм се чудил, че ветераните изобщо могат да стоят прави под тежестта на униформата си.

– Бях в пехотата, да – признах си.

– И сте участвали в бойни действия?

– Само защото ме изпратиха, преди да измисля как да дезертирам. През цялото време се криех в най-дълбоките окопи и се молех никои да не ме забележи.

– Не искам да ви обиждам, сър, но защо сте се отказали от офицерски чин в пехотата само за да станете адвокат?

Ето ви още нещо, характерно за армията. Личните амбиции нерядко се различават драстично от това, което е важно за общото благо.

– Ами накараха ме да попълня някакъв тест и изведнъж се оказа, че коефициентът ми на интелигентност бил повече от двайсет. Негодниците веднага решиха, че съм прекалено умен за офицер от пехотата.

– Без майтап? – попита той, при това съвсем искрено, от което следват съответните изводи за офицерите от пехотата.

– Аха. Че и не беше много над двайсет, съвсем мъничко. Но пък знаеш как е в армията. Правилата са си правила.

– Значи сте ходили в училище за адвокати и така нататък?

– Аха, и така нататък. Свърши ли с въпросите?

– Не, сър, само още няколко. Защо сте тук?

– Само минавам, редник. Мислех, че вече сме се разбрали по този въпрос.

– А къде отивате след това?

– В Европа.

– В Босна, така ли?

– Точно така.

– Тогава защо сте дошли тук?

– Трябва да хвана един товарен самолет „С-130“, който излита от военновъздушна база „Поуп“ в седем сутринта, а военновъздушните бази не са точно като гражданските летища, с полети за връзка и прочие. Така че се налага да спя при вас.

Един по-искрен отговор би включил и факта, че на сутринта трябваше да се срещна с някакъв генерал на име Партридж и можех да тръгна за Босна едва когато той свърши с мен. Но редник Родригес и съответно сержант Мъркър нямаше нужда да го знаят. Всъщност никой друг освен мен самия, генерала и няколко много внимателно подбрани хора във Вашингтон нямаше нужда да го знае.

– Ето ги квартирните помещения за гостуващи офицери – обяви редник Родригес и посочи към една редица продълговати блокове пред нас.

– Благодаря – казах, когато спряхме на паркинга, и се протегнах да взема походната торба от задната седалка.

– Няма защо. А, и още нещо, сър. Онзи сержант Мъркър, с когото сте разговаряли, е доста неприятен, така да се каже. Ако бях на ваше място и случайно няха истинско разрешение от генерала, бих се качил на самолета възможно най-рано.

– Благодаря, че ме докара – измърморих.

Така се работи в армията. Аз му направих дребна услуга и той ми я върна. Звучи просто, но на практика е доста сложно умение. Оставих го на паркинга, влязох в сградата, регистрирах се и намерих стаята си. След по-малко от минута бях съблечен, легнал и заспа.

След пет часа, които ми се сториха още по-малко, телефонът до леглото ми иззвъня и служителят на рецепцията ме уведоми, че служебната кола на генерал Партридж ме чака на паркинга. Взех душ и се избърснах със зашеметяваща скорост, после изрових от походната торба бойната си униформа и ботушите. Това беше единственото възможно облекло за среща с Клайв Партридж – един от най-неприятните кучи синове в институцията, която и без това не беше прочута с очарователните си служители.

Пътят до специалния военен център „Джон Ф. Кенеди“ (който между другото служи и за щаб на Обединеното командване на специалните военни сили на САЩ) отне малко под трийсет минути. Шофьорът на генерал Партридж, за разлика от редник Родригес предишната вечер, не каза и дума. Реших, че се дължи на неприятното задължение да превозва някакъв нещастен майор вместо бригадният генерал, с когото беше свикнал. Служителите в щабове винаги стават много капризни в това

отношение.

Един кисел майор на име Джаксън вече ме очакваше пред кабинета на генерал Партридж, за да ми каже да седна и да изчакам. Напомних му, че в седем часа трябва да излети за Босна, а той ми напомни, че бригадните генерали имат по-висок чин от майорите. В отговор го изгледах неприязнено и реших, че генерал Партридж може би нарочно се огражда с гадняри.

След двацет минути майор Джаксън се изправи и ме отведе до ръчно резбована дървена врата, която служеше за последна линия на отбраната пред кабинета на генерал Партридж. Вратата се отвори, аз влязох и енергично се отправих към генералското бюро. После спрях, козирувах по устав и се представих със странната фраза, употребявана за тази цел в армията:

– Майор Дръмънд се явява по служба, сър.

Генералът вдигна глава от някакви документи, кимна съдържано, мушна цигара в устата си и спокойно я запали. Дясната ми ръка остана залепена за слепоочието.

– Свали си ръката – изръмжа той и аз се подчиних.

Той всмукна гигантско количество дим и се облегна.

– Как ти се струва задачата?

– Не ми харесва, сър.

– Вече си проучил случая?

– Донякъде, сър.

– Някакви идеи на този етап?

– Нищо, което заслужава да се сподели, сър.

Той отново дръпна от цигарата толкова силно, че почти половината от нея се превърна в пепел. Имаше тънки устни, слабо лице и мършаво тяло – все черти, които внушаваха, че службата надлежно го е лишила както от мазнини, така и от способност за съчувствие.

– Дръмънд, от време на време се случва някое дело на военния съд да привлече вниманието на цялата американска общественост. Още когато бях лейтенант, в такова се превърна делото „Май Лай“, наречено на едно вьетнамско село, в което лейтенант Коли и хората му бяха избили неколкостотин беззащитни цивилни. После беше делото „Тейлхук“, безнадеждно опропащено от флотата. После пък военновъздушните сили се хванаха със случая „Кели Флин“ и също се провалиха.

Генералът не можеше да не знае, че всички военни адвокати могат да изброят подробностите по тези случаи, дори насън да ги бутнеш. Очевидно му доставяше немалко удоволствие да ми ги припомня.

– Сега е твой ред, Дръмънд. Ако се издъниш, цели поколения бъдещи военни адвокати ще седят в класните стаи, ще се почесват и ще се чудят как онзи Дръмънд е успял дотолкова да оплеска нещата. Хрумвала ли ти е тази мисъл?

– Тъй вярно, господин генерал.

– Така и предполагам – каза той с неприятна усмивка. – Ако сметнеш, че няма достатъчно основания за военен съд, ще те обвинят, че потуляш мръсните ризи на армията. Ако решиш, че все пак има достатъчно основания, ще предизвикаш огромен съдебен скандал, за който ще разберат в целия свят.

Генералът спря, изгледа ме и аз открих, че не съм съвсем сигурен кое от двете би предпочел той самият. Можех да предположа, но не бях сигурен. Имаше доста непроницаема физиономия.

– Имаш ли представа защо те избрахме?

– Само някои бегли подозрения – призна предпазливо.

Всъщност по този хитър начин целях да намекна, че искам да чуя и неговото мнение по въпроса, нали беше участвал в избора. Моето лично мнение беше на човек, когото са хвърлили на крокодилите.

Генералът вдигна три пръста и започна да отмята.

– Първо, ти си бил офицер от пехотата и си виждал на живо как се стреля, така че може би ще имаш малко по-добра представа какво са преживели тези мъже от някой обикновен, средностатистически, надут адвокат в униформа. Второ, твоят началник ме увери, че притежаваш блестящи юридически способности и вродена независимост. И най-сетне, познавам баща ти, служил съм под негово командване и го мразех в червата, но той беше най-добрият офицер, когото съм виждал. Ако носиш дори една десета от неговите гени, има шанс и ти да ставаш за нещо.

– Много сте любезен, сър. Страшно ви благодаря. На всяка цена ще предам поздрав на баща ми, когато го видя.

– Не ми се подмазвай, Дръмънд. Не е добра идея.

– Съвсем не, сър – казах, докато наблюдавах как тънките му безкръвни устни се свиват за още едно могъщо дръпване.

– В момента съм стъпил на плаващи пясъци – продължи той. – Аз съм командир на силите за специални операции и следователно отговарям за онези мъже и онова, което са направили.

– Тъй вярно, сър.

– И когато приключиш с разследването, твоята препоръка дали случаят да стигне до военен съд ще дойде при мен. И аз ще трябва да реша

как да продължим.

– Това е инструкцията за подобни случаи, сър.

– И двамата с теб знаем, че дори шепнешком да ти намекна за собственото си мнение по случая, мога да бъда обвинен в упражняване на неправомерно влияние върху процеса. А по този начин и двамата ще се озовем между чука и наковалнята.

– Това е правилното тълкование на военните закони, сър.

– Знам, Дръмънд – излая той. – И ще ти бъда адски благодарен, ако си спестиш коментарите.

– Слушам, сър.

– Така че те извиках по една-единствена причина – заяви той и посочи към миниатюрен диктофон в ъгъла на бюрото си. – Да ти задам два въпроса.

– Слушам ви, сър.

– Смяташ ли, че аз или някой друг в командната верига си е изработил предварително мнение по случая или се е опитал по някакъв начин да ти въздейства преди началото на твоето разследване?

– Отговорът и на двата въпроса е „не“, сър.

– Смяташ ли, че са ти осигурени достатъчни ресурси, за да проведеш разследването?

– Предостатъчни, сър.

– Тогава прекратявам този разговор – каза той, протегна се и спря диктофона.

Тъкмо се канех отново да вдигна дясната си ръка, когато видях как тънките му устни пак се набръчкват в неприятна усмивка.

– И така, Дръмънд, след като записахме всичко това за бъдещите поколения, дойде моментът и за истинските ми заповеди.

– Слушам ви с цялото си внимание, сър.

– Този случай е позор за армията и ще става все по-зле. Но има няколко различни вида позор. В един от тях някакви войници са направили нещо лошо и обществеността се пита какво точно им е причинил варварският ред във въоръжените сили, за да превърне такива чудесни момчета в чудовища. Има и друг вид позор, при който обвиняват армията, че крие истинските факти – той е най-неприятен, защото привлича цели ята гладни политици, които нямат търпение да ни помогнат да отсеем фактите от измислиците. А има и трети вид, при който всички смятат, че армията просто е прекалено тъпа и тровава, за да се справи с деликатната ситуация.

– Съгласен съм, сър. Като съдя по скромния си личен опит, разбира

се.

Очите му безмилостно се впиха в моите.

– Този път ти ще решаващ с какъв вид позор трябва да се справим. Не бъди толкова наивен да смяташ, че има начин да спечелиш. Ясен ли съм?

Беше съвсем ясен, но пък аз наистина бях точно толкова наивен и арогантен да вярвам, че ще успея да се справя и да се отдалеча като победител на фона на финалните надписи. Никога нямаше да му го призна, но точно това си мислех. От което се вижда колко глупави могат да бъдат хората. Имам предвид него, не себе си.

– Смятам, че държа ситуацията под контрол, господин генерал – отвърнах.

– Грешиш, Дръмънд. Само си мислиш, че я държиш под контрол, но си далеч от истината.

– Моля за извинение, господин генерал, но какво искате да кажете?

Той премигна няколко пъти и веднага ми напомни за гущер, който разглежда муха и се чуди дали да не изстреля дългия си език и да обядва малко по-рано. После се усмихна, но далеч не приятелски.

– Нищо, Дръмънд, карай както си знаеш.

И така, генералът може би смяташе, че просто приключва разговора с театрална реплика, но всъщност беше петият поред висш офицер през последните три дни, който ту включваше, ту изключваше диктофончето си, докато ми даваше инструкции. Вече започвах да свиквам с гледката на хора, които покриват собствените си задни части, докато ме побутват да действам.

В армията от доброто старо време, когато някой трябваше да бъде екзекутиран, той преминаваше през шпалир от равни нему войници под звуците на барабанен марш. Изглежда, модерният еквивалент на същата практика беше да преминеш пред редица от генералски бюра, за да изслушаш голям брой безсмислени нареждания, придружавани от тракането на постоянно включвани и изключвани диктофони.

2

Влязох в самолета, подтикван от един намръщен сержант по техническата поддръжка от военновъздушните сили, и веднага забелязах капитан Джеймс Делбърт и капитан Лиса Мороу, които ме очакваха в просторната задна част на грамадния „С-130“. Всъщност първото нещо, което забелязах, беше, че самолетът наистина е натъпкан до краен предел с товари. Дотук с измамното чувство, че съм най-важният човек на този полет. На всичкото отгоре товарът съдържаше предимно дамски козметични продукти във военни зелени кашони.

Хрумнаха ми десетки злобни шегички и ако капитан Мороу беше мъж, а не жена, може би щях да ги изпробвам всичките. Но петнайсет години набивана в главата учтивост ме накараха да замълча. Доста е рисковано да проявиш лошо чувство за хумор пред жена войник. А в присъствието на жена юрист си е направо самоубийство.

Второто, което забелязах, бяха киселите физиономии на капитаните Делбърт и Мороу. Все още не беше ясно дали се дължаха на мен или на факта, че бяха получили заповеди да зарежат всичко друго и да ме посрещнат на този самолет.

И двамата не бяха получили каквото и да било обяснение, но тъй като бяха невероятно интелигентни, сигурно бяха развили силни подозрения. В последните три дни всички вестникарски заглавия и политически предавания се бяха занимавали единствено с настоящия случай. Не беше трудно да се досетиш, че импровизираната конференция на висши военни адвокати на самолет, поел към Европа, имаше нещо общо с масовото кръвопролитие. И двамата се изправиха, докато си пробивах път покрай кашоните с надпис „Тампони“.

– Делбърт, Мороу, приятно ми е – казах, като протегнах ръка и ги възнаградих с най-приятелската си усмивка.

– И на мен ми е приятно – отвърна Делбърт, войник до мозъка на костите си, който се усмихна още по-приятелски и съвестно блъсна ръката си в моята.

– Изобщо не ми е приятно – обади се Мороу с изключително кисела физиономия.

– Не ти е приятно, че си тук? – уточних.

– Изобщо. Тъкмо се занимавах с един случай на кражба на военно имущество, който вече няма да може да влезе в съда.

– Щеше ли да спечелиш?

– Разбира се.

– Глупости – казах.

– Знаеш нещо за случая? – попита тя с внезапно подозрение.

– Знам, че твоят клиент е обвинен в две кражби с взлом и един въоръжен обир. Сигурно щеше да се справиш с кражбите с взлом, но какво ще кажеш за въоръжения обир? Видели са го седем свидетели, военната полиция съхранява оръжието, което е използвал, с неговите отпечатащи, а освен това си е признал веднага след задържането. Твоят клиент е трябвало да си кара на кражби с взлом. Никак не го е бивало като въоръжен обирджия.

– Ти си проверил моя случай? – попита тя, като не стана ясно дали е ядосана или просто изненадана.

– Естествено.

– И си ми направил оценка?

– Не. Съдията, полковник Томпсън, ти е направил оценка. Каза, че си свършила страхотна работа. Каза също, че е безнадеждно. Всъщност мога да го цитирам точно: „Плуваш много изискан бруст в плаващи пясъци.“

– Значи си знаел, че ме изтегляш от делото? – настоя тя, като кима ше на всяка дума, за да я подчертае.

Веднага ми стана ясно защо беше толкова добър адвокат. Вземаше всичко на сериозно. След осем години в съда все още приемаше нещата лично. Цинизмът изобщо не беше успял да проникне под кожата ѝ.

– Точно така – потвърдих. – Изтеглих те от едно дело за дребни престъпления и те назначих да работиш по най-големия и важен случай във военното правосъдие от три-четири десетилетия насам.

Точно сега беше моментът да се впуснем в един от онези спорове за свободната воля, които адвокатите просто обожават, за това колко несправедливо бях постъпил и как правата на един-единствен човек са точно толкова важни, колкото и нуждите на цялата армия. Но имаше ли смисъл? Можеше и да отбележи чудесна философска победа, но нямаше начин да слезе от самолета и да се върне при клиента си. Освен това току-що бях установил, че до този момент двамата с Делбърт само бяха подозирали в какво се забъркват, а ето че ги блъсна истински автобус. Направо им изкара въздуха.

Генерал-майорът, който командваше военната колегия, ми беше казал, че мога да разполагам с точно толкова от най-добрите военни юристи за моето разследване, колкото ми трябва. Тъй като и аз самият бях

един от най-добрите военни адвокати, отлично знаех, че колкото повече от тях събереш под един покрив, толкова повече ситуацията заприличва на селски панаир. Темповете, с които се развива делото, почти винаги са обратно пропорционални на броя на адвокатите, замесени в него. Затова казах на генерала, че ми трябва само двама: един прокурор и един защитник.

Взех това решение, защото в моя случай имаше само две възможни гледни точки: на вината и на невиността. Едната очевидно беше тази на прокурора, който трябваше да събере фактите и после да убеди известен брой офицери и войници, че човекът на скамейката на обвиняемия не само е неоспоримо виновен, а и заслужава да бъде обесен на най-високото дърво наоколо. Другата беше гледната точка на защитата, според която американските закони, дори военните, по същество са процедурни: правата на обвиняемия винаги превишават по значение нуждите на обвинението. Всеки добър адвокат отделя повече внимание на точните обстоятелства, при които е заловен виновникът, и как точно обвинителите са свършили работата си, отколкото на останалите факти по делото.

Прокурорите са разглезените доведени деца на закона. Като начало те си избират по кои дела да работят: ако фактите не са в тяхна полза или забележат нарушения на правата на обвиняемия, просто пасуват. Адвокатите от защитата, от друга страна, са прокълнати за вечни времена. Назначават ги едва след като някой прокурор е решил, че има поне 99 процента шанс да докаже обвиненията. Повечето прокурори печелят всички дела. Един изключително малък брой адвокати по защитата печелят около половината – в най-добрия случай.

Лиса Мороу беше изключение от това правило. За осем години като адвокат тя беше спечелила 69 процента от делата си. Беше защитавала убийци, изнасилвачи, крадци, педофили и всякакви други злодеи, които можете да си представите. Но пък никога не беше защитавала човек, обвинен в нарушаване на Женевската конвенция. Аз също, като стана дума. Като стана дума, все още никой не го беше правил – никой, който носеше униформа.

Джеймс Делбърт беше спечелил 97 процента от делата си, а дори като се вземе предвид как законът работи в негова полза, това си беше впечатляващо. И най-добрите прокурори понякога се препъват във фактори, които не могат да контролират – свидетели, които преживяват нервна криза по време на делото или не са твърде убедителни, или пък съдебни заседатели, които действат противно на всякаква логика. Дори

най-блестящите прокурори понякога губят.

До този миг не се бях срещал с нито един от двамата ми спътници. А те бяха избрани, защото бях казал на генерал Клапър, че не искам какви да е юристи. Исках прокурора и адвоката с най-добрите досиета в историята на военното право. Той ги беше избрал лично и ми беше дал копия от служебните им биографии. И трябва да призная, че прекарах много повече време да изучавам тази на Мороу, отколкото на Делбърт. В нейната папка имаше страхотна снимка, на която тя вдървено стоеше „мирно“ в униформа, и тази снимка беше единствената ми надежда, че предстоящото разследване няма да завърши по най-грозния начин. Не и с нейната външност.

Един повърхностен поглед беше достатъчен, за да си обясни човек защо толкова много съдебни заседатели и съдии се бяха поддали на чара ѝ. Не знам дали бих я описал като „красива“, макар че със сигурност беше. Просто в очите ѝ се четеше неимоверно дълбоко съчувствие – а вече споменах, че това не е най-популярното нещо в армията, освен ако не се излъчва от красиво женско лице. Тогава се правят изключения.

Делбърт, от друга страна, беше истински войник. Слаб, стегнат, хубавец, с права тъмна коса, без нито един непокорен кичур. Самото му лице беше с остри черти, а очите му бяха като на хищник. Можеш да си представя съдебните заседатели и съдиите, които гледаха това лице и си мислеха само как да изпълнят по-добре дълга си.

Искаше ми се да поговоря с тях, но когато се возиш в товарен „С-130“, шумът от двигателите е непоносим. За разлика от гражданските самолети, снабдени със звукова изолация, военновъздушните сили спестяват пари от подобни глупости, като принуждават пътниците си да носят тапи за уши през цялото време. Доста хитро, ако питате мен, въпреки че става въпрос за същите счетоводители, които купуват чукове за триста долара и тоалетни за пет хиляди. Но, както вече казах, вътрешността на една военна машина не е важна колкото външността.

Хубавото на презокеанските полети е, че ти остава предостатъчно време за четене и обмисляне на прочетеното. И макар да бях уверил генерал Партридж, че съм се запознал с подробностите по делото, всъщност предишните два дни, между срещите ми с множество изключително важни офицери от армията, един крайно нервен съветник на президента на САЩ и някои други подбрани хора, не ми беше останало време да си поема дъх.

Не знаех почти нищо извън онова, което бях научил от същите видни персони във Вашингтон, а най-интересното в него беше, че според

тях деветимата обвиняеми не бяха направили нищо лошо. Никой не го беше изразил буквално, защото това би нарушило правилата за безпристрастност, които армията спазва в подобни случаи. Но аз слушам внимателно и мога да подуша намек или нюанс от десет километра. Ако бях по-подозрителен, дори можеше да си помисля, че онези във Вашингтон знаят нещо, което не ми казват. А аз всъщност съм по-подозрителен.

В куфарчето ми бяха натъпкани известен брой вестникарски статии, няколко предварителни изказвания от обвиняемите и едно многословно обръщение, написано от полковник Уил Смордърс – прекия им командир.

Зарових се в тях и ето какво открих. Една елитна част на специалните сили, съставена от девет души от Десета бригада – екип „Алфа“ – получила заповед да обучи група косовски албанци, прогонени от родните си земи от сръбската милиция. Всичко това било част от опита да се събере Армия за освобождение на Косово, наричана накратко АОК. Деветимата обучили зачисления им отряд за по-малко от два месеца, а после получили секретна заповед да го придружат в Косово.

Седмица по-късно косоварите от отряда нападнали някакво село и били избити до един. Екип „Алфа“, действайки в противоречие със заповедите си – или за да бъдем поточни, предполагаемите заповеди, – самостоятелно решил да потърси справедливост или просто да отмъсти. Устроили засада на една добре известна сръбска транспортна артерия и по най-жестокия начин унищожили колона от трийсет и пет сръбски войници.

Следващата сръбска колона, поела по този маршрут, открила избитите си другари, множество американски гилзи и известно количество захвърлена американска екипировка, уведомила командването си и след няколко крайно драматични пресконференции международните медии бяха останали с убеждението, че американските войници, изглежда, са извършили нещо твърде ужасно.

Армията събра две и две и арестува целия екип, който понастоящем се намираще под стража в една военновъздушна база в Италия.

И точно тук случаят ставаше едновременно страшно интересен и непоносимо блудкав. САЩ и НАТО бомбардираха сърбите като полудели в отчаян опит да ги убедят да променят позицията си за Косово. Въпреки че това звучеше като война и със сигурност изглеждаше като война, поне от гледната точка на бомбардираното население, тъй и не беше взето неудобното решение войната да се обяви официално. А правилата на Женевската конвенция са съставени за военно положение, така че

според кои правила трябваше да бъдат съдени тези войници? Някои адвокати направо си умират за подобни въпроси. Други ги мразят.

Аз например със сигурност ги мразя. По някаква случайност съм доста праволинеен. Любимите ми цветове са черното и бялото. Сивото просто не подхожда на характера ми.

Второто усложнение беше, че от сръбската колона нямаше оцелели. Трийсет и пет войници, избити до един. А всеки, който знае поне малко за сухопътните военни действия, е наясно, че за един убит войник има поне един-двама ранени. Ако щете, вярвайте, но някои хора се занимават специално с изучаване на тези противни събития и точно това са установили. Налагаше се един много неприятен извод.

Маниаците от политическите предавания навсякъде по света бяха разярени до краен предел. Случаят беше точно от онези, заради които се редят на опашки пред новинарските студиа, готови да защитават всякакви теории – от недоказуеми до напълно абсурдни. Големият въпрос беше какви точно заповеди е получил екипът. Всеки път, когато задавах на говорителя на Пентагона този въпрос, или пък го питах какви ограничения са им били поставени, той изведнъж започваше ловко да увърта, точно както ги учат в училището за говорители. Признаваше само, че името на операцията било „Ангел-хранител“ и ставало въпрос за хуманитарна мисия. Джей Лено не устоя на изкушението. В прочутия си монолог, с който открива всяко предаване, той присъди на тази фраза наградата за най-големия гаф на годината. Екипът очевидно не беше „съхранил“ косоварите си, а деветимата му членове със сигурност не се бяха проявили като „ангели“.

Четях документите и чувах как крокодилите лакомо тракат с челюсти в очакване на плячката.

Прочетох всичко и предадох материалите на Делбърт. Той също ги прочете и ги предаде на Мороу. Превръщаме се в добре смазана машина. Истински адвокатски конвейер. Когато най-сетне кацнахме във военновъздушна база в Тузла, на седалката до капитан Мороу беше натрупана прегледна купчина от документи, а тримата най-блестящи юристи в армията хъркаха шумно.

3

Този път на летището наистина ни чакаше служебна кола. Всъщност имаше цели два джипа – но единият беше вече изпълнен от огромен бригаден генерал, издокаран в бойна униформа, с гиздава мъничка зелена барета, завинтена на темето.

Беше висок около 195 см и всеки американски военен го познаваше по лице. Беше член на отбора на всички времена по американски футбол във военната академия „Уест Пойнт“, отличник на випуска, удостоен със стипендия „Роудс“ и най-младият бригаден генерал в историята на САЩ. Страшно много фактори за самочувствието на един-единствен човек, ако питате мен. Беше изумително, че е в състояние да се гледа в огледалото, без да припадне. За сравнение най-големият успех в собствения ми живот беше, че веднъж ме избраха за касиер в трети клас. За съжаление дори това не продължи дълго, защото директорът ме разжалва веднага щом научи, че имам тройка по математика. Второто не го казвам на много хора. Оставям ги с погрешното впечатление, че достойно съм изкарал целия си мандат.

Човекът в джипа нямаше нужда да заблуждава никого за нищо. Казваше се Чарлс Мърфи, по прякор Чък, и на всеки няколко години списание „Таим“, „Лайф“ или „Нюзуик“ публикуваше чудесна статия за него, за да може целият американски народ да следи кариерата на най-впечатляващото момче-чудо в родната армия.

Точно в този момент обаче лицето му беше помрачено от безпокойство. Или, както би казала майка ми, той се „цупеше“. Винаги съм харесвал тази дума. Звучи далеч по-добре от „мръщя се“. Когато някой се цупи, сякаш води много по-дълбока вътрешна борба.

Така или иначе, всички знаеха причината – екип „Алфа“ в ареста беше под негово командване и прочутата му кариера беше на път да отиде по дяволите.

Беше очевидно, че се радва да ме види почти колкото би се зарадвал на уролог с дебели мазолести пръсти, но и двамата не можехме да направим нищо по въпроса. Приблжих и отдах чест по същия енергичен начин, по който бях поздравил началника му генерал Партридж преди няма и дванайсет часа във Форт Браг.

– Майор Дръмънд, сър – представих се.

Той взе, че отвърна на поздрава:

– Добре дошъл в Босна, Дръмънд. Колко адвокати водиш?

– Общо сме трима, сър.

– Трима? Само толкова?

– Но и тримата сме тежка категория – обявих с най-самоуверената си усмивка.

– Хубаво. Оставете багажа в другия джип и елате с мен.

След трийсет секунди вече излизахме от летището. Покарахме около километър и половина покрай редица от големи палатки, построени на бетонна основа, големи метални контейнери и няколко сглобяеми дървени постройки. Военновъздушната база в Тузла беше тилов и оперативен център на мисията в Босна и когато ситуацията в Косово се влоши, военните решиха, че могат да я използват и за тази операция. А ако има нещо, което армията умее да прави, то е да създава големи, просторни, импровизирани градове на места, където преди не е имало нищо. Тузла беше сериозно доказателство за това. Базата беше построена като по конец, с дълги прави улици и без намек за хаоса, с който се отличават истинските градове. Наоколо се виждаха множество войници и пилоти, които тичаха насам-натам, почиваха си или се занимаваха с различни дребни задачи, и много от тях спряха да ни позяпат, докато се изнижем. Може би си внушавах, но останах с чувството, че са ни очаквали. Останах и с някакво друго чувство, защото погледите им някак си не бяха изпълнени с топлина и доброжелателност.

Най-сетне пристигнахме пред дървена постройка на два етажа с няколко знамена отпред – знак, че се използва за щаб. Джиповете спряха и всички наскачахме, а после влязохме вътре, където множество войници истерично сновяха по коридорите, закачаха разни неща по географските карти на стените, говореха по телефоните и изобщо всячески се правеха на заети, защото генералът беше дошъл и само идиот би избрал подобен момент, за да създава впечатление, че му е скучно или няма работа.

В крайна сметка попаднахме в конферентна зала в дъното на сградата, снабдена с голяма заседателна маса и елегантни столове с тапицерия от изкуствена кожа. Генерал Мърфи ни каза да седнем и ние седнахме.

Очите му преминаха в боен марш по лицата ни, докато се чудеше как да ни подхване. Приятелски или хладно? Неофициално или строго? Така или иначе, бъдещето му може би зависеше от нас, ето защо беше настъпил един от онези съдбовни моменти, за които четете по книгите. Дали да ни изплаши до смърт, или да ни накара да се влюбим в него?

Най-сетне лицето му се отпусна в нещо, което бих нарекъл

„очарователна и обезоръжаваща усмивка“.

– Е, не твърдя, че се радвам да ви видя, но все пак добре дошли.

Твърде хитър компромис, бих казал.

– Благодаря, господин генерал – отвърнах от името на цялата група.

– Наредиха ми да ви окажа пълно съдействие. Пригответе сме отделна палатка за всеки. Разчистихме и една постройка, която да използвате за офис. Снощи от Хайделберг пристигнаха петима юридически помощници и те я подготвят в момента. Трябва ли ви нещо друго на този етап?

– Не мога да се сетя – казах. – Но ако ми хрумне нещо, със сигурност ще ви се обадя.

Беше доста нахална шегичка от моя страна, но вече бях взел решение как да се отнасям с него. „Приятелски“ просто не вървеше.

Устните му се свиха едва забележимо. Той огледа лицето ми, направи си някакъв извод, стана и отиде до вратата. Отвори я и вътре влезе един полковник – висок, слаб хубавец, който също беше завинтил на главата си една симпатична зелена баретка.

– Представям ви полковник Уил Смодърс, командир на Първи батальон в Десета бригада за специални операции – обяви генералът. – Той ще ви оказва постоянно съдействие.

Беше много елегантен начин да ми обясни, че лично той, генерал Мърфи, няма да ми съдейства по никакъв начин. Адски добре измислено. Почти подеждва.

– Извинете, генерале, но това е неприемливо – казах.

– Моля?

– Тъй като е батальонен командир на обвинения екип, полковник Смодърс е вероятен заподозрян по настоящия случай. Моля ви, погрижете се за друг офицер за свързка, за да не нарушим обективността на разследването.

Тук е мястото да подчертая, че военните юристи не се радват на голямо уважение сред истинските войници – онези, които служат в бойни поделения. Бойните действия са работа за истински войници, а юристите говорят много, но стрелят малко, така че гледат на нас като на неудобство, източник на раздразнение или същинско зло, но в никакъв случай като на част от братството. Това важи в още по-голяма степен за зелените барети, които са по-големи особняци и аристократи от всички останали военни. Честно казано, много рядко се случва да видите юристи и зелени барети заедно на бара да надигат бири и да разменят шегички. Като се замисля, лично аз никога не съм виждал подобно нещо.

Последваха няколко прокашляния и неловко пристъпване от крак на крак, защото полковникът току-що бе научил, че може да е заподозрян. Вероятно и преди му беше хрумвала тази мисъл, но никоой не я беше потвърдил. Не беше трудно и да продължите разсъжденияето до точката, в която генерал Мърфи, живият пример за подражание, също можеше да се окаже такъв.

На изсеченото красиво лице на Мърфи мигновено се появи неприятна гримаса.

- Необходимо ли е това според вас?
- Според мен като адвокат абсолютно – отвърнах.
- Тогава ще назнача друг човек.
- Благодаря ви.
- Моля – заяви той.

Не звучеше искрено обаче. Всъщност вече се беше обърнал и излизаше, когато го каза. Дори май го процеди със стиснати зъби. Като се замисля, може би дори не каза „моля“, а нещо друго, което също започваше с „м“. Не бях сигурен, но останах с впечатлението, че скоро няма да ме покани да прием по нещо.

И двамата ми колеги изглеждаха объркани от тази демонстрация на неуважение от моя страна, но моментът и мястото не бяха подходящи да им обяснявам. Станахме, излязохме от сградата и след кратък преход с джипа ни оставиха в друга дървена постройка. Беше по-малка от щаба на генерал Мърфи. Всъщност беше доста по-малка, тъй като в армията подобни символи са много важни.

Когато влязохме, вътре наистина имаше цели пет дами в униформи. Те местеха бюрата от един ъгъл в друг, включваха компютри, проверяваха телефоните и разнасяха големи кашони с листове формат А4 из четирите помещения в сградата. Юридическите помощници обикновено са интелигентни, но не се отличават с висока работоспособност, така че на тези някой очевидно им беше изкарал акъла.

Една военна служителка с пагони за специалист ниво седем, което е много висок ранг сред специалистите, веднага пусна кашоните с хартия А4, които носеше, и хукна да ни посрещне.

Казваше се Имелда Пепърфийдд – доста странно име за чернокожа военнослужеща. Беше ниска, по-скоро набита, и с присвити зорки очи зад очилата със златни рамки, от които веднага ставаше ясно кой ще командва в тази сграда.

Тя вдигна показалец и започна да го размахва като шпага.

- Не ми внасяйте тези походни торби. Сложете си ги във вашите

офиси или ги върнете в проклетия джип. Не ми пука, само да не са на входа на моята сграда.

– Добър ден и на теб – казах. – Сигурно не ти се вярва, но всъщност аз командвам това разследване.

Показалецът веднага се насочи към лицето ми.

– Ни най-малко! Ти командваш юридическата част. Аз командвам екипа, сградата и цялата проклета дейност в нея. Никой от вас да не го забравя.

– Няма начин – казах, като я подминах. – Дали си се сетила да отделиш малко място и за безполезни офицери като нас?

Капитаните Делбърт и Мороу стояха с леко увиснали долни челюсти, така че май се налагаше да им обясня това-онова. Махнах им да ме последват. Специалист ниво седем Пепърфийлд реши, че жестът включва и нея, и влезе с нас в един от кабинетите. По средата на помещението вече имаше бюро, пред което бяха подредени пет стола, така че всички седнаха. Аз се наместих зад бюрото, естествено. Чиновете в армията носят съответните привилегии.

– Имелда – започнах, – запознай се с капитан Джеймс Делбърт и капитан Лиса Мороу.

Тя ги изгледа с ожесточение. Обърнах се към тях.

– С Имелда сме работили заедно десетина пъти през последните няколко години. Тя е най-добрата в бранша. Държи на дисциплината и ще настоява всички да идваме на работа точно в шест сутринта. Ще се грижи да сме добре нахранени, изкъпани, заредени с кафе и пренесени до леглата си в полунощ, след като сме припаднали от изтощение на бюрата. Забележително изобретателна е. Единственото ѝ изискване е да работим до скъсване и да правим каквото ни нареди.

Имелда яростно кимаше, без да откъсва поглед от мен. От години се опитвах да ѝ се харесам, което можеше да се сравни с усилията на Наполеон да разкара онзи Уелингтън от хълмчето, на което се е бил разположил.

Накрая премрясна с устни, оправя очилата на носа си и обяви:

– Точно така.

После се изправи и с маршова стъпка излезе от стаята.

Капитан Делбърт ме гледаше така, сякаш бях объркал всичко от самото начало. По принцип не трябва да се държиш грубо с генералите и да се подмазваш на сержантите. Красивото лице на Мороу, от друга страна, не изразяваше нищо – като високо квалифициран адвокат беше свикнала да се разправя с негодници.

Вече си имахме собствен офис и можехме да говорим насаме, без да надвикваме рева на четирите огромни двигателя на товарния самолет „С-130“, така че беше дошло време да се опознаем по-добре.

Облегнах се, преплетох пръсти зад тила си и качих крака на бюрото.

– Поздравления и на двама ви. Призвани сте да станете част от историята на военното право. Случаят е следният. Имаме девет отлични американски войници, които са обвинени в убийството на трийсет и пет души. При това в разрез с дадените им заповеди. Били са под командването на армейски капитан, подпомаган от старшина първа степен, а останалите са били професионални войници с различни чинове. Не са били никакви младоци, а екип от калени професионалисти. Повечето американци биха предпочели обяснението да се крие в погрешна заповед или пък това да са били млади изплашени войници, които са се пречупили от напрежението. Случаят не е такъв. Имаме работа с масово убийство при крайно неясни обстоятелства.

– Говориш, сякаш със сигурност са виновни – обади се Мороу, като инстинктивно взе страната на обвиняемите.

– Те са си виновни – меко се намеси Делбърт.

– Най-вероятно – поправих ги и двамата.

– Защо точно ние? – логично попита Мороу.

– Хм, интересен въпрос. Избраха мен, защото съм много добър в работата си, но не се вписвам напълно в системата, ако още не сте забелязали. Според мен хората на власт са ме видели и са си казали: „А, този Дръмънд е идеален за целта. Отличен адвокат, но си пада малко луд. Да го назначим, защото никой няма да съжалява за него, ако се прецака.“

Твърде искрено от моя страна, но пък аз вярвам, че картите трябва да се разкриват в началото на играта.

– Тогава защо точно ние? – попита Делбърт, като всъщност искаше да попита защо точно той. Явно смяташе, че всички биха съжалявали за него, ако се прецака.

– Ами специално в твоя случай, защото според досието вероятно си най-добрият прокурор в армията. Колкото до Мороу, тя може би е най-добрият адвокат от защитата. Нещо като принципите „ин“ и „ян“, приложени на практика.

– Има и други добри адвокати – възрази Мороу.

Така си беше, значи сигурно беше останала с впечатление, че полът и външният ѝ вид са изиграли известна роля при избора. Сигурно и преди ѝ се беше случвало. Или пък четеше някои от по-мръсните ми мисли,

което само по себе си беше тревожно. Наложих си да приема, че полът и външният ѝ вид нямат нищо общо с цялата работа.

– Така е – съгласих се. – Но според мен армията би съжалявала за вас, ако се прецакате и, честно казано, се надявах да работя под вашата закрила.

Още едно дръзко самопризнание.

– Много благородно от твоя страна – каза тя и в този момент дори Делбърт ме погледна накриво и явно се зачуди с какво беше предизвикал съдбата да го накаже по този начин.

– Добре, нека да обясня – продължих. – Освен че имате перфектни служебни биографии, и двамата сте се запознали отлично с постановките на Женевската конвенция, докато сте следвали. Може би не знаете, но сте получили втората и третата най-висока оценка в историята на тази дисциплина. Полковник Уилсън, който ви е преподавал, ви описа като студентите с най-остри умове, които е срещал. След човека с най-високата оценка, разбира се.

– И това си бил ти? – попита Мору.

Свих рамене и срамежливо се усмихнах, така че и двамата се впечатлиха в нужната степен.

Но не, не бях аз. Същият този полковник Уилсън се беше обадил на началник-щаб на Сухопътни войски, пишейки като ирландски дух на мъртвец, в мига, в който беше разбрал за назначението ми. Точната фраза, която беше употребил, гласеше „най-големият тъпак, на когото съм преподавал“. Но защо да проваляя мотивацията на войниците още преди да сме влезли в битката? Освен всичко останало адвокатите поначало са борбени същества. Делбърт беше завършил Юридическия факултет в Йейл, а Мору – в Харвард. Какво повече да говорим за борбеност. Не бяха виновни за нищо, просто така бяха устроени.

Очите на Мору нервно подскочиха към Делбърт, преди да се прокашля и да попита:

– Случайно да си спомняш кой от нас е бил на второ място?

Виждате ли?

– Трябва да изясня и още нещо – продължих и те неспокойно се размърдаха, защото наистина искаха да знаят кой е бил на второ място. – В момента сме в тила на врага. Всички войници и пилоти наоколо носят същите униформи, но са от другия отбор. Ще ви се усмихват и ще се държат учтиво и мило, но не се заблуждавайте. Те не харесват нито нас, нито това, което сме дошли да направим. Деветимата мъже в затвора са им като братя. Ние сме чужденци, докарани тук да решим дали да ги

осъдят и линчуват. Освен това в базата може да има и други хора, замесени в случая.

– Според мен преувеличаваш – отбеляза Мороу.

– Според мен не – възразих. – В тази база има хора, които не биха имали нищо против да се загубим в гората и да им дадем повод да ни застрелят в гръб. И знаете ли какво? После ще се върнат тук, ще се изфукат на всички и ще се радват на всеобщо одобрение. При това положение изисквам винаги да носите зареден пистолет.

Мороу ме гледеше невярващо. Беше от хората, които възразяват по принцип. Знаех си.

– Знаеш как да си служиш с пистолет, нали? – попитах.

– Имам отлични оценки по стрелба с всички огнестрелни оръжия – отвърна хладно тя, но аз не се изненадах особено.

– Ти сигурно също имаш отлични оценки – обърнах се към Делбърт.

– Естествено – каза той, като кимаше енергично.

– Хубаво. Аз самият мразя пистолетите и не мога да улуча нищо по-далеч от един метър.

Двамата се закискаха на тази шегичка и, изглежда, се възхитиха от скромността ми. Но аз не се шегувах. Бях адски сериозен. Сигурно съм от онези хора, при които координацията между очите и ръката е прекъснатата. Така или иначе, и аз се закисках. Ако не искаха да ми вярват, това си беше техен проблем.

– Работата е там, че сме абсолютно сами – продължих. – Не можем да вярваме на никого освен на себе си, така че се дръжете подобаващо. Враждебността ви е гарантирана, просто няма какво да губите. Имаме двама дни, за да разберем какво се е случило в действителност, а случката най-вероятно е била много неприятна.

Пак не ми повярвах. Преглътнах няколко пъти и кимнах престо-рено, но по очите им се виждаше, че не ми вярват.

Много важно. Имаха време да променят мнението си.

4

Бях в армията от четиринайсет години – първите пет в пехотата, после три в юридическия факултет, шест месеца на обучение като военен адвокат и останалите – в практиката. Бях работил и като прокурор, и като защитник и си бях изградил теорията, че моргата е най-доброто място, от което да започнеш да разследваш убийство. Гледката на един безкръвен труп, проснат върху студена метална плоча, веднага съсредоточава вниманието. Напомня ти колко важна работа вършиш. С трупа пред теб са свързани живи хора – семейство и приятели, на които някогашният обитател на тялото липсва. Адвокатът е последната им, единствена надежда за справедливост. Тялото не може да говори, но със самото си присъствие настоява за възмездие – по най-простия и въздействащ начин.

Бях се обадил във Вашингтон, за да им кажа, че моят екип се кани да посети моргата в покрайнините на Белград, където съхраняваха телата, но това се оказа по-сложно, отколкото звучи. Проблемът беше, че труповете бяха в Сърбия, а ние продължавахме да замеряме градовете и селата на тази държава с големи метални контейнери, натъпкани с експлозиви. Така че имаше някои разбираеми усложнения.

Още във Вашингтон се бях запознал с двама надути офицери от международния отдел на Държавния департамент, които ми бяха обяснили положението като на идиот. Е, аз наистина бях нов в тази работа, но бях и адвокат, при това от упоритите, така че не смятах да се откажа толкова лесно. Случаят надхвърляше националните граници и ако се наложеше, лично държавният секретар на САЩ щеше да завърти една шайба на лошото момче Милошевич, за да ни издейства разрешение да влезем в страната. Беше пуснал Джеси Джексън, защо не и нас?

Както изглежда, имаше доста сърдити, но май все пак разбирах малко повече от тези неща от двамата кретени от Държавния департамент, защото един дипломат от ООН наистина се обади на Милошевич, за да го попита дали можем да отидем, и той изобщо не се поколеба.

Каза „да“. Естествено, че ще каже „да“. Знаех си, че ще се съгласи. Разбирате ли, той много добре съзнаваше, че нашата дума тежи безкрайно повече от неговата, и повече от всичко на света искаше американски екип да потвърди, че в онази морга наистина има трийсет и пет трупа на хора, загинали от насилствена смърт. И все пак, съгласието му донякъде

ме тревожеше. Щом нямаше нищо против да видим телата, значи наистина беше адски сигурен, че са убити от нашите момчета.

И тримата си легнахме рано и в пет сутринта на втория ден от нашето разследване капитаните Делбърт и Мороу, моя милост и един патолог, долетял за целта от Франкфурт предишната вечер, се качихме на един луксозен хеликоптер „Блекхок“ и тръгнахме. Патологът беше странен човечец с крива глава, бледа, почти прозрачна кожа и изпъкнали, напрегнати очи. Като се изключи външният му вид обаче, бях получил уверения, че е от най-добрите в професията си.

Полетът отне около три часа и трябваше да кацаме веднъж, за да заредим с гориво. Хората, които напълниха резервоара, бяха сръбски войници и не изглеждаха особено щастливи, че ни виждат. Аз обаче не се обидих. В крайна сметка моите сънародници в същия този момент като побеснели бомбардираха някоя друга част от тяхната страна.

На международното летище в Белград ни чакаха две служебни коли със сръбски войници шофьори. Никой не проговори, докато минавахме през града на път за моргата. Самата морга не беше като нашите модерни американски морги, а доста мрачна, порутена стара сграда. Трябваше да призная, че това наистина изглеждаше по-подходящо, тъй като повечето от обитателите ѝ бяха спрели да се притесняват за условията на живот.

Един сръбски лекар на име Не-знам-си-кой-ович ни посрещна на входа и ни поведе по няколко тъмни мръсни коридора и по стълбите до някакво зле осветено подземие. Американските морги обикновено са толкова чисти и стерилни, че можеш буквално да се храниш на пода, ако имаш подобни ужасяващи наклонности. Моргата тук вонеше на гниещи трупове и беше потънала в мръсотия до тавана.

В мазето беше студено и влажно, а от тавана висяха мътно светещи лампи от типа, в който високите хора си удрят главата. За щастие аз съм с компактния ръст от 178 см, така че ми се размина. Бедният Делбърт, от друга страна, беше с десетина сантиметра по-висок от мен и вървеше, сякаш е на парад, а в четирибуквието му е забито арматурно желязо, така че се сдоби с няколко гадни цицини.

В края на коридора завихме наляво и по ехото от стъпките ни се разбра, че сме влезли в много просторно помещение. Лекарят се протегна и щракна един ключ. Десет дълги неоновы лампи присветнаха, запрашиха и замигаха, докато най-сетне осветят всичко.

В постановката пред очите ни бяха вложени сериозни сценографски усилия. Трийсет и пет голи тела бяха наредени като по конец в

четири дълги колони. Някой си беше направил труда да ги подпре в седнало положение, абсолютно изправени. Гледката беше страховита, защото по този начин човек не можеше да откъсне поглед от лицата им – поне на тези, на които им бяха останали лица. Всички замръзнахме за момент и ясно се чу как дълбоко си поемаме въздух.

Едно лежащо по гръб тяло все още минава за безличен предмет, но ако седи и те гледа, все едно е възкръснало. Просто няма как да не отвърнеш на погледа му. Първият от нас, който се съвзе, беше д-р Саймън Макаби, нашият верен патолог, който хукна напред с лекарската си чанта и празничен блясък в очите. После се заразхожда между редиците като играва домакия в месарски магазин, като по-щипваше и побутваше този или онзи, сякаш се опитваше да избере най-доброто парче.

Делбърт и Мороу ме последваха, когато тръгнах между колоните, спирайки се до всеки труп за няколко секунди, колкото да определя от какво точно е умрял. Телата бяха измити, така че беше доста лесно да разтълкуваш раните. Не можех да бъда стопроцентово сигурен за всички, но повечето трупове надминаха и най-песимистичните ми очаквания.

Някои от тях бяха жестоко обезобразени, но, изглежда, всички бяха застреляни и в главата. Един изобщо нямаше глава, а само груби следи от отсечения врат. Някои от раните на главите бяха отпред или отзад, но повечето отстрани. Входните отвори бяха малки – горе-долу колкото е диаметърът на куршум с калибър 5,56, който по някаква случайност е калибърът на автоматичните пушки „М16“, а те пък по някаква случайност са стандартното оръжие в американската армия. Дупките на изходните рани бяха големи. Това също е характерно за куршумите от „М16“, които най-често се завъртат при удар в твърда материя като череп или кост, повличат доста плът при преминаването през тялото и оставят големи, неприятни изходни рани.

Поне половината от телата бяха толкова жестоко разкъсани, че очевидно бяха попаднали на мини. Но точният тип на мините ме заинтригува. Американските войски са оборудвани с „Клеймор“ – мина, която е изправена над повърхността на земята на миниатюрен метален триножник. Най-ценното ѝ качество е, че работи с насочен взрив. Клейморът е с четвъртита, леко извита черупка. Кухата ѝ вътрешност е натъпкана с експлозиви, а външната половина – с хиляди миниатюрни сачми, които се разхвърчават с огромна сила. Клейморът е особено подходящо оръжие за засади. Мините се задействат от електрически импулс и любимата техника на войниците е да ги свързват по няколко с

жица в нещо, което наричат „венче от маргаритки“. По този начин, когато пуснеш електрически импулс по жицата, всички мини сякаш избухват едновременно. Заради времето, за което токът преминава по жицата, експлозиите всъщност не са съвсем едновременни – получава се забавяне от няколко милесекунди – но, както обичат да казват войниците, „като за държавна работа, толкоз“.

Половината от труповете с най-тежки рани имаха по себе си многобройни малки дупки от сачми. Още по-интересно беше, че всичките дупки, изглежда, бяха на гърба, а от това следваха няколко предположения, едно от друго по-гадни.

Когато обиколихме всичките, тримата с Делбърт и Мороу се събрахме в дъното на помещението, за да се посъветваме шепнешком. Доктор Макаби и д-р Не-знам-си-кой-ович продължиха да обикалят между труповете и да ги побутват. Сърбинът очевидно също беше патолог и двамата приятелски си бърбеха, поглаждаха се по брадичките и се забавляваха страотно.

– Какво мислите? – попитах Делбърт и Мороу, любопитен да видя кой ще отговори пръв.

– Отрезвяващо – бързо каза Мороу.

– Много отрезвяващо – не й остана дължен Делбърт.

Отрезвяващо си беше, няма спор. И двамата бяха ходили в морги, така че със сигурност не виждаха труп за първи път. Но когато видиш трийсет и пет на едно и също място, направо ти спира дъхът. Аз имах съмнителното предимство да съм участвал един-два пъти в бойни действия, но трябва да си призная, че видът на много умрели хора все още ме стряска по необясним начин.

– Не върви на добре, нали? – попита Делбърт.

– Не – признах мрачно. – Не можем да сме сигурни, докато Макаби не приключи, но според мен повечето от раните са от карабини „M16“ и мини „Клеймор“. Намесени са били и една-две картечници, но изобщо не мога да предположа какви точно.

– Някои от тях са били още момчета – обади се Мороу.

– Точно така.

– На някои съвсем наскоро са им били поникнали косми – продължи тя не от склонност към мръсни изказвания, а защото това подчертаваше сериозността на ситуацията. Да убиваш зрели мъже е едно, а тийнейджъри – съвсем друго.

При първото си преминаване между труповете съзнателно не бях обърнал внимание на лицата. Бях се съсредоточил върху раните, защото

не исках разумът ми да се замъглява от емоции. Сега беше време да се върна и да погледна всеки труп отново, но този път като човешко същество, а не парче месо със закачени улики. Може би някои от тези хора бяха причинили много неприятни неща на албанците, които прогонваха от Косово; и все пак не трябваше да забравям, че са и човешки същества. Въпросът тук не беше какви престъпления са извършили някои от тези хора или всичките, а какви престъпления евентуално са били извършени срещу тях. Така че прекарах още двацет минути между телата, като се опитвах да накарам добре разработената си съвест да се задейства.

Доктор Макаби беше събрал проби и в момента фотографираше всеки труп поотделно. Работеше енергично и професионално и си свърши работата още преди мен. Най-сетне ме доближи.

– Работата върви на зло, адвокате.

– Виждам.

– Нашият домакин ми предостави сбирка от куршуми и шрапнели, извадени от телата.

– А вие извадихте ли някакви собственооръчно?

– Да, няколко.

– И?

– Куршумите са с калибър пет и петдесет и шест. Сачмите, изглежда, са от „Клеймор“.

– Значи раните са причинени от американски оръжия?

– Когато става въпрос за трийсет и пет трупа, ще ни трябва три рентгена и трима асистенти за една седмица, за да го докажем без всякакво съмнение.

– Но това е общото ви впечатление? – попитах.

Той ме фиксира с изпъкналите си очи и сякаш въздъхна, преди да отговори:

– Всички рани, които видях, вероятно са причинени от американски оръжия.

– А простреляните глави?

– Повечето са застреляни от разстояние, по-малко от половин метър. Тези глупаци са измили телата, но успях да открия следи от барут в косите.

– И как е станало според вас?

– Не е ли очевидно? Някой е минал контролно и ги е прострелял, за да е сигурно, че няма оцелели.

– Нищо не е очевидно – смъмрих го. – Внимавайте с

предположенията.

– Прав сте, разбира се – съгласи се той, но и двамата знаехме, че от това положението не е станало по-малко очевидно.

– Казахте ли на сръбския лекар да поддържа труповете, докато свършим?

– Казах му. Но той обясни, че не можел да го направи.

– Защо?

– Милошевич е заповядал да се организира държавен парад, на който семействата на загиналите да получат съболезнования. След церемонията телата ще им бъдат върнати, за да ги погребат.

– В такъв случай сръбите се канят да създадат огромен проблем както на нас, така и на себе си.

– Защо? – попита този път той.

– Ако аз бях адвокатът, който защитава обвиняемите, щях да настоявам за полагащото ми се право да огледам труповете.

– Нали аз ги огледах.

Удостоих го с най-адвокатския си поглед.

– И можете ли да ми кажете, докторе, с абсолютна сигурност точно колко от загиналите са убити с американски оръжия?

– Не го ли минахме вече?

– Ще го минете и още веднъж, на свидетелската скамейка. Ако обвинят членовете на екип „Алфа“ в убийство, за колко трупа можем да ги осъдим? Ще трябва да изготвите пълен списък. А после да докажете, че са убили точно толкова хора.

– Разбирам – каза той стреснато. – Извинявам се. Никога не съм се занимавал с толкова голям случай.

– Никой от нас не е. Но отсега нататък ще трябва да мислите по този начин. Искам да класифицирате всеки труп. Искам да знам колко от тях са загинали на място и колко са били ранени, а после са били доубити. Ще се справите ли?

– Ще направя всичко възможно – кимна той.

– Добре. А сега, като официален съдебен патолог, имате ли нужда от още нещо, което да изискаме от тази морга?

– Би било чудесно да ми разрешат да взема няколко от труповете със себе си, за да определя точната причина за смъртта, но няма да ми разрешат.

– Добре, тогава подайте официална молба веднага щом се върнем. аз също ще го направя. Ще докладваме на Вашингтон, че случаят може да не бъде разрешен успешно, ако не получим няколко трупа.

5

Върнахме се в базата в Тузла малко след три следобед. След изпитанието в моргата стомасите ни се бяха пооправили, така че помолих Имелда да ни приготви нещо за обяд. Звучи като проста работа, но не трябва да забравяте, че бяхме в армията, а в армията си има специални столови помещения и там ти казват кога можеш да ядеш и кога не можеш. Три следобед попада във втората категория. От друга страна, не трябва да забравяте и че става дума за Имелда Пепърфийлд, която камък да стисне, вода ще пусне.

Тя с пуфтене се върна в кабинета ми, следвана от помощничките си. И двете бяха забележително постни на външен вид, но без съмнение със секретарски умения от световно равнище. После изсумтя няколко пъти, докато те разтовариха таблите, заредени със сандвичи с кюфте и картофено пюре с гъст, мазен сос.

– Някакви проблеми? – попитах.

– Не. Сержантът от столовата се опита да ми откаже, така че го понаритах отзад, докато си промени решението.

Една от особеностите на Имелда е, че е отгледана в затътената провинция на щата Алабама, така че говори и се държи като бедна, необразована чернокожа южнячка. И ако човек е неопикуемо тъп, се връзва на този номер. Можех да проверя коефициента ѝ на интелигентност във военното досие, но никога не си бях правил труда. Просто не исках да се сблъскам с твърдото доказателство, че е много по-умна от мен. Но все пак знаех една от тайните ѝ – Имелда притежаваше две магистърски степени, една по наказателно право и още една по английска литература. Не ходеше никъде без няколко дебели книги, натъпкани в походната ѝ торба, обикновено написани от онези руски автори с дълги непроизносими имена.

Делбърт и Морюу огледаха сандвичите с неподправено отвращение, но аз им се нахвърлих. Имелда пък огледа колегите ми, после размаха ръце и попита:

– Някакъв проблем ли имате с менюто? Делбърт, който си беше поглупав, се обади:

– Всъщност да. Предпочитам по-здравословна храна.

Имелда се наведе към него.

– Да не си от онези, здравословните бълзловци?

– Опитвам се да се грижа за тялото си – зайнати се той.

– Това е стандартна военна храна – настоя Имелда. – Ако Чичо Сам казва, че е хубава, значи е хубава.

– Мазна е. И задръства артериите.

В този момент Мороу, която внимателно следеше разговора, грабна един сандвич и започна да дъвче. Умница беше тя.

Имелда се изправи и очите ѝ се превърнаха в изгарящи лазери, които пробиваха димящи дупки в челото на Делбърт.

– Добре, хитрецо, ще го запомня. Вдигнала съм ти мерника.

Очите на Делбърт отскочиха към мен. Не беше сигурен в какви отношения сме двамата с Имелда, така че очакваше или да се намеся, или да му дам разрешение за стрелба. Да бе, все едно бях толкова глупав, че да се изложя на кръстосан огън.

– Кого гледаш, бе? – излая Имелда. – Когато ти говоря, ще ме гледаш в очите! Или ще ядеш тази храна, или до няколко седмици ще заприличаш на вейка!

– Аз обичам салатата – каза той толкова учтиво, че да го съжали човек. – Може ли да получа салатата?

– Салата?! – изрева тя, все едно ѝ беше поискал мариновани конски фъшкии.

– Да, моля.

– Не нося храна за зайци.

– Тогава сам ще си я взема – обяви той, стана и излезе.

Имелда пак размаха ръце, измърмори нещо, което завършваше с един от любимите ми човешки органи, и го последва.

Мороу остави нахапания сандвич обратно на таблата с видимо облекчение.

– Кой спечели този рунд? – попита.

– Кой ще носи храна за зайци? – попитах в отговор.

– Тя е истинско чудо, нали?

– Последната от мохиканите – казах и си взех трети сандвич.

– И какво, Делбърт току-що започна война?

– Ами, глупости. Имелда само го проверяваше колко струва.

– И как се справи?

– Не беше крайно зле. Но, между другото, тя те видя да вземаш онзи сандвич.

– Сбърках ли?

Почесах се по носа.

– Трудно е да се каже. С времето ще разберем.

Между веждите на Мороу се появиха две характерни бръчки. Всъщност не бях казал нищо смислено, но ѝ трябваша няколко секунди да го осъзнае. После продължи:

– Ти май не обръщаш много-много внимание на дисциплината. Тя се държеше крайно непочтително. Мислех си, че един бивш офицер от пехотата ще настоява за повече дисциплина в редиците.

Споменах ли вече, че Мороу беше изумително красива жена? Е, ако не съм го направил, да знаете. А няма нищо по-възбуждащо от красива жена, която подлага мъжествеността ти на съмнение, както правеше тя в момента. Идеално оформените ѝ вежди бяха извити нагоре, а гълчетата на устата – надолу, и средностатистическият мъж би избрал точно този момент, за да стегне мускули и да измърмори някоя мъжествена реплика, с което да потвърди, че все пак носи нещо в армейските си боксерки.

Вместо това аз казах:

– Стереотипите не се продават с гаранции.

Разбирате ли, капитан Лиса Мороу очевидно беше изплашена до смърт от специалист ниво седем Имелда Пепърфийдд. Просто искаше да ме засрами, за да започна да я пазя. Умница беше, както вече споменах.

Довърших третия сандвич и погледнах часовника си. Ако не грешах, пред вратата вече трябваше да чака един свидетел. Всъщност нямаше начин да греша, защото тази сутрин, преди да тръгнем за моргата, бях помолил Имелда да се свърже с полковник Уил Смодърс и да го извика за среща в 15:30 часа, което за военните е нещо като цивилното три и половина.

Отидох да отворя. Смодърс наистина беше там. А освен това – изненада, изненада! – зад него стоеше някакъв пълничък капитан, книжен плъх с очила и отличителните знаци на военен адвокат.

– Заповядайте – казах на Смодърс.

Той влезе и аз бързо протегнах ръка, за да спра адвоката. От табелката на униформата му се виждаше, че се казва Смит.

– Ти няма нужда да влизаш – казах му.

Смодърс се завъртя и ме изгледа.

– Искам и той да присъства.

– Не – отсякох. – Това е предварителен разпит. Няма да ти чета правата, така че нищо от това, което ще кажеш по време на разговора, не може да бъде използвано срещу теб. Няма да има официална стойност.

Капитан Смит пискливо се намеси:

– Щом иска да влезе, ще влезе.

– Грешеш – възразих. – Аз командвам разследването. И ако кажа, че няма да присъстват адвокати, няма да присъстват адвокати.

За момент настъпи объркване, докато Смит и Смодърс се споглеждаха несигурно, като и двамата очевидно се чудеха дали имам право да постъпвам така. Честно казано, и аз не бях сигурен, но какво толкова.

– Без адвокати – повторих и затворих вратата под носа на Смит.

После се обърнах към Смодърс.

– Заповядайте, седнете.

Най-важното при предварителните разпити с потенциални заподозрени е никога да не губиш инициативата. Смодърс имаше по-висок чин, значи трябваше някак да компенсирам разликата. Освен това адвокатите само се пречкат. Знам, защото аз самият съм адвокат и постоянно се пречкам.

Седнах зад бюрото и двамата с Мороу останахме напълно неподвижни. Смодърс се опитваше да си възвърне самообладанието, което не беше лесно, защото току-що бях провалил плановете му. Най-сетне извадих диктофон от чекмеджето на бюрото и го включих. Това също много помага на нервите.

– Господин полковник, кажете пълното си име и опишете връзката си с обвиняемите.

Той изправи рамене.

– Казвам се Уил Смодърс. Те са под мое командване.

– Можете ли да бъдете по-точен?

– Аз съм командир на Първи батальон на Десета бригада за специални операции. Екипът, командван от капитан Тери Санчес, беше зачислен към моя батальон.

– Командир? Бихте ли обяснили в какъв смисъл употребявате тази дума, моля?

Той сбърчи чело за няколко мига, преди да отговори:

– Ами... това означава, че работят за мен. Че аз отговарям за тях.

– Добро определение. От колко време сте техен командир?

– Почти две години.

– А капитан Санчес от колко време е командир на екипа?

– Може би от половин година.

– Значи го познавате едва от половин година?

– Не. Той беше в моя личен състав и преди това. Работеше в оперативния щаб.

– Беше ли вече в батальона, когато пристигнахте?

– Да. Мисля, че е бил тук шест месеца преди мен.

– Значи го познавате от две години?

– Да, две години. Горедолу толкова.

Всичко дотук беше само за замявка. Разпитите винаги започват с прости еднозначни въпроси, за да настроите събеседника да отговаря бързо и почти автоматично. Сега беше време да задълбая в личните му мнения.

– Бихте ли казали, че го познавате добре?

– Предполагам.

– Кой взе решението да го повишат в командир на екипа?

– Аз. Решението трябваше да бъде одобрено от командира на бригадата, но аз го препоръчах.

– Командирът на бригадата?

– Бригаден генерал Мърфи.

– Добър офицер ли е Санчес?

– Ами... да. Тъъ, много добър офицер – каза той, като изведнъж се замисли дълбоко. – Всъщност изключителен, във всяко отношение.

– В какви отношения?

– Той е чудесен професионалист. И винаги дава личен пример на войниците.

Усмяхнах се подигравателно.

– Дава личен пример на войниците? Мислех, че това е просто клише.

– Какво искате да ви кажа?

– Не знам. Какви методи използваше? Задължаваше ли хората си да изпълняват заповедите му, или се опитваше да ги убеждава? Умен ли беше? Твърдо ли пипаше?

– Всичко изброено.

Ставаше много сложно, затова се върнах на фактите.

– На колко години е той? – попитах.

– Не знам точно. Около трийсет. Може би малко над трийсет.

– От колко години е на служба?

– Десет, мисля. Може би единайсет или дванайсет. Той е капитан с голям опит. Тази година би трябвало да го повишат в майор.

– И трябваше да прослужи известно време като командир, за да получи това повишение, нали?

– Той е изключителен офицер. Не съм проверявал военното му досие, но там със сигурност е отразено всичко.

– Но в специалните сили капитаните обикновено трябва да са командвали самостоятелно част, преди да ги повишат в майори, нали така?

Комисията за повишение иска да се увери, че кандидатът може да се справи и с тежка оперативна работа.

– Обичайно, да. Но не е задължително.

– Вие самият били ли сте командир на самостоятелна част?

– Да.

– Познавате ли някой командир на батальон от специалните сили, който не е командвал отряд?

– Не.

Смодърс вече беше усетил накъде отива разговорът и беше започнал много внимателно да подбира думите си. Както вече беше признал, той отговаряше за екипа на Санчес и всичките им действия. Разбира се, един батальонен командир, който ръководи голям брой военни единици, не може да бъде навсякъде едновременно. Това, което може да направи, е да избира компетентни, надеждни подчинени. Всъщност армията точно това очаква от него. А ако екипът на Тери Санчес хладнокръвно беше избил трийсет и пет души, значи де факто Тери Санчес не притежаваше необходимите качества за заеманата от него длъжност. А това пък означаваше, че Уил Смодърс е допуснал грешка. Ето защо изведнъж беше станал крайно пестелив по отношение на истината.

Беше работил плътно със Санчес цели две години, а не знаеше на каква възраст е той, не можеше да опише стила му на командир, силните и слабите му страни. Всъщност знаеше всички отговори, просто не искаше да ми ги каже.

Реших да сменя тактиката.

– Добре тогава, кажете ми с какви заповеди беше изпратен Санчес в Косово.

– Той и неговият екип бяха прекарвали два месеца в обучение на един партизански отряд косовари в състав от деветдесет и пет души. Тъй като все още бяха съвсем зелени, екипът на Санчес получи заповед да ги придружи обратно в страната и да продължи обучението им на място.

– Тази мисия не е ли малко необичайна?

– Не, доста често се среща в специалните части. Обучението на местни сили е точно това, за което сме създадени и обучени ние самите.

– Не говоря за обучението, господин полковник. Говоря за това, че екипът на Санчес е отишъл с тях в Косово.

– Не бих го нарекъл необичайно.

– Наистина ли? И какви точно бяха инструкциите му?

– Да продължи да обучава косоварите.

- Предполагаше ли се да влиза в бойни действия?
- Абсолютно не. Тук всички знаят правилата, майоре.
- Какво искате да кажете? – намеси се Мороу.
- Не се водят бойни действия за завземане на територия – поясни той.
- Но ние бомбардираме сърбите в Косово – възрази тя. – По дяволите, бомбардираме ги дори в Сърбия. Къде теглите чертата?
- Специалните части не са съставени от идиоти, капитане. Може и да не сме завършили право, но разбираме какво става тук.
- И харесва ли ви? – попита тя.
- Кое?
- Мисията. Това, с което се занимавате.
- Никой не ни пита. Работа като работа.
- Намесих се.
- Санчес и хората му имаха ли разрешение да помагат на косоварите в техните операции?
- И да, и не.
- Този отговор не се брои, господин полковник. Да или не?
- Ние не сме бойни части. Така че не, Санчес и хората му нямаха разрешение да им помагат в планирането на операции. Но например ако командирът на косоварите поискаше съвет, можеха да му го дадат.
- Доста мъглява формулировка.
- Не съм я измислил аз.
- Мороу се облегна назад и пак го подхвана:
- Предполагаше ли се хората на Санчес да ги придружават на бойни операции?
- Не. Абсолютно не. Беше създаден сигурен базов лагер и хората на Санчес бяха задължени да останат в него.
- Да кажем, че Санчес и хората му са нападнати от сръбски части. Имаха ли разрешение да отвърнат на огъня?
- Да. Самозащитата е разрешена. Ако присъствието им бъде разкрито, заповедите им бяха да се изтеглят. Ако в течение на отстъплението се наложеше да проведат бойни действия, разполагаха със съответно разрешение.
- Кой е измислил тези правила? – попитах.
- Не знам кой ги е измислил. Някой шабен офицер, предполагам.
- Но според мен са били одобрени от Съвета на началник-щабове.
- Защо смятате така?
- Защото обикновено се прави така.

– Обикновено?

– Правилата за провеждане на бойните действия в Могадишу, Хаити и Босна бяха одобрявани от Съвета на началник-щабове. Според мен е логично да се предположи, че и в този случай е било така.

– Благодаря ви, господин полковник.

– Благодаря? – повтори той с изненада.

– Да. Свободен сте.

Той ме изгледа с леко увиснала долна челюст, сякаш се чудеше защо съм пропуснал най-неприятната част. Отвърнах на погледа му, без да казвам нищо. И дотам щяхме да стигнем. Но не сега.

Делбърт влезе в момента, в който излезе Смодърс.

– Как беше обяда? – попитах.

– Ами добре беше. – Той завъртя глава към Смодърс, който се отдаляваше. – Нещо ново?

– Полковник Смодърс беше така любезен да се отбие за предварителен разпит. Беше много интересно.

– Защо не ме изчакахте?

– Защото ти предпочете да си плюеш на петите и да обядаваш.

– Но аз нямах представа, че е планирана подобна среща.

– Имелда имаше представа. Точно затова беше така любезна да ни донесе храна.

– Но защо не каза нищо?

– Не си спомням да си я попитал.

– Защо ти не каза нищо?

– Не си спомням да си питал и мен.

Виждах, че всичко това е много унижително за бедния Делбърт, и ще излъжа, ако кажа, че не се забавлявах. Може и да беше най-добрият прокурор в армията, но си оставаше педант и позьор.

– Не се притеснявай – успокоих го. – Записахме всичко. Ще го чуеш довечера след работа.

– Някакви идеи? – обърнах се към Морору.

– Впечатляващ офицер – каза тя.

– Батальонните командири в специалните части обикновено са такива.

– Но беше разтревожен.

– А дали казваше истината?

– Само истината? Да. Цялата истина? Определено не.

– Цялата истина за какво?

– Мнението му за Санчес например. И за заповедите, с които

работи. И за всичко останало.

– И защо се държи така според теб?

– Защото вчера му подхвърли, че може да е заподозрян. Май не трябваше. Вече те смята за противник.

Дори Делбърт, който беше пропуснал разпита, енергично закима в съгласие.

Ухилих се и не отговорих. Ако не разбираха как работи блестящият ми адвокатски мозък, нямаше да си правя труда да ги просвещавам. Освен това, както вече споменах, и двамата бяха чистокръвни амбициозни хрътки и ако сметнеха дори за част от секундата, че имат някакво предимство в състезанието, щях да прекарам остатъка от него, вторачен в задните им части. За половината от тях няхах нищо против, но изобщо не се канех да зяпам стиснатия задник на мистър Делбърт.

Вратата се отвори с трясък и Имелда нахлу, повлякла трите си помощнички, до една натоварени с тежки кашони с документи.

– Какви са тези глупости? – попитах.

– Оперативните заповеди, шабният дневник и личните досиета на обвиняемите.

– Не си спомням да съм ти ги искал.

– А как ще се справиш без тях? Няма да напреднете по това дело, ако не ги изчетете.

– А кой се подписа за материалите?

– Не се прави на глупак, майоре. Отдавна знам да те подписвам.

Това предизвика още по-голямо объркване у Делбърт и Мороу, защото подправянето на подписа на офицер е сериозно военно престъпление. Което още повече се утежнява, когато подписът се използва за изписване на секретни документи от сорта на оперативни заповеди и дневници на оперативни дежурства.

Обърнах се към тях.

– Между другото, до края на работния ден дайте на Имелда ясни, плътни копия от своите подписи. До утре ще може да заблуди и собствените ви майки, повярвайте ми.

Имелда премлясна с устни и измърмори някаква неясна ругатня, което е нейният начин да изрази благодарността си. После излезе с маршова стъпка, като напъди помощничките си да вървят пред нея.

Всеки от нас хвана по един кашон и прекарахме следващите осем часа в размяна на папки, яростно четене, пълно мълчание и сериозно запознаване с деветимата американски войници, обвинени в масово убийство, и точните заповеди за това, което е трябвало да направят в

Тайно разрешение

едно място на име Косово.

6

Тази нощ ми се обадиха двама души. Първият беше генерал от Пентагона, с когото разговорът протече горе-долу така:

– Дръмънд, ти ли си?

Ощипах се силно, за да се събудя.

– Дръмънд на телефона.

– Обажда се генерал Клапър.

– Добро утро, сър.

– Тук не е утро, а осем вечерта.

– Така ли? А, значи затова тук е два сутринта.

Той гръмогласно се засмя.

– Как върви?

– Кое как върви?

– Разследването, Дръмънд. Не се прави на глупак.

– Извинявайте, сигурно защото е два сутринта. Пробвайте пак в осем, тогава мозъкът ми работи като военен компютър „Крей“.

– Да не би да чувам хленчене?

– Да. Затворете и ме оставете да спя.

Той пак се засмя, което не му струваше много усилия, защото при него беше ранна вечер и той още имаше чувство за хумор.

– Добре де, докладвай.

– Вчера ходихме до моргата в Белград и прекарахме известно време в компанията на трийсет и пет трупа. Патологът все още работи по доклада си, но предварителната му оценка не е особено добра. Всички рани по телата, изглежда, са причинени от американски оръжия.

– Очаквахме го.

– Да, но на бас, че не сте очаквали това: някой е застрелял всеки от тях по още веднъж, в главата.

– Всичките до един?

– На няколко не им беше останало кой знае колко от главата, а един изобщо нямаше глава, но останалите бяха простреляни до един.

– Защо Милошевич и хората му не го обявиха на пресконференциите?

– Ще трябва да ги попитате лично, господин генерал. Но в този случай наистина ви препоръчвам да изчакате до сутринта. Чувал съм, че не е добър колкото мен.

– По тази точка може да се поспори. Получаваш ли необходимото съдействие?

– И още как. Много сме популярни тук. Дадоха ни най-добрите патлатки в лагера.

– Получихме молбата ти Милошевич да отложи държавното погребение и да задържи телата.

– Хубаво. Патологът също ще изпрати молба до своето командване.

– Няма да постигнете нищо. Занесох твоята в Държавния департамент и щях да ги уморя от смях.

– Да не сте попаднали на двама, единият висок и слаб, а другият много нисък и дебел?

– Май да.

– Веселяци са, нали? Лоръл и Харди на международната дипломация.

– И те много са те харесали. Прочетоха молбата ти и няколко пъти употребиха фразите „на куково лято“ и „пълен кретен“.

– На какво повече да се надява човек?

– Какво губим, ако отхвърлят молбата?

– Оставяме слабо място, в което един добър адвокат от защитата може да отвори няколко пробойни.

– Е, нищо повече не можем да направим. Да ти помогна ли с нещо друго, Шон?

– Не, господин генерал. Благодаря все пак.

Той затвори, аз също, после се повъртях няколко минути, докато заспя отново.

Генерал-майор Томас Клапър беше най-близкото нещо до приятел, с което разполагах в това дело. Беше ми преподавал още когато беше майор, а аз – чисто нов лейтенант на първоначално офицерско обучение. Ако не бях най-лошият му студент, сигурно ме изпреварваше някой освидетелстван идиот. Представете си смайването му, когато четири-пет години по-късно го потърсих за препоръка, за да кандидатствам в Юридическия факултет и военната колегия. Никога не съм го питал какво си е помислил в този миг, но той каза „да“, а останалото вече е част от историята на правото.

За разлика от собствената ми летаргична кариера Томас Клапър се издигаше с постоянна и висока скорост. Вече беше генерал-майор и главнокомандващ на всички военни адвокати. Представете си военната колегия като най-голямата юридическа кантора в света, която се занимава с всичко от наказателно право, през договори, чак до оформяне на

сделки с недвижими имоти. Тази армия се състои от над хиляда военни адвокати и съдии и двойно по-голям брой правни служители с най-различни специалности. Малко хора изобщо знаят за съществуването на тази част от въоръжените сили на САЩ – изградена от чепати характери, свръхразвито самочувствие и хищническа амбиция. За да се управлява подобна пасмина, е нужен железен юмрук, но Клапър си беше изградил репутацията на справедлив диктатор и всичките му подчинени го обичаха. С изключение на мен. Не и в този момент. Просто по някаква случайност именно Клапър ме беше избрал да проведе това предварително разследване и си знаех, че се обажда, за да преодолее чувството си за вина. Не възнамерявах да му помагам. Исках чувството му за вина да нарасне дотолкова, че да му докара напрегнато главоболие.

Следващото обаждане беше около час и половина по-късно, а човекът от другата страна на линията се казваше Джеръми Бърковиц. Дори в три и половина сутринта се сетих кой е. Бърковиц беше репортер от „Вашингтон Хералд“, който си беше изградил сериозна репутация с разкриването на различни унижителни за армията афери. Разговорът с него протече горе-долу така:

– Вие ли сте майор Шон Дръмънд?

– Така пише на табелката.

– Хи-хи, това беше смешно. Казвам се Джеръми Бърковиц. Един общ приятел ми даде вашия номер.

– Би ли ми казал кой е общият ни приятел? Искам да го удуша.

Той отново се засмя, а аз останах с впечатлението, че в този ден всички в часовата зона на Вашингтон са в много добро настроение.

– Е, нали знаеш правилата. Добрият репортер никога не разкрива източниците си.

– Какво искаш?

– От „Хералд“ ме назначиха да отразявам масовото убийство в Косово. Помислих си, че ще е хубаво да се запознаем.

– Аз не мисля така.

– Друг път контактувал ли си с пресата?

– Случвало ми се е.

– Значи си наясно, че винаги е добра идея да работим заедно.

– Заедно, а?

– Точно така. Мога да гарантирам, че ще отпечатваме вашата версия за събитията, при това с положително отношение.

Щрак! Без да искам, изпуснах слушалката върху вилката.

Всъщност не, не беше, без да искам. Не обичам да ме заплашват, а

ако човек се позамислеше върху разговора, точно това се опитваше да направи Бърковиц. Разбира се, реакцията ми беше тъпа и детинска. Трябваше да бъда внимателен и да не му отказвам грубо. Но тогава пък щеше да се наложи да го излъжа, защото изобщо не възнамерявах да го снабдявам с информация.

Не че имам нещо против репортерите. Армията се нуждае от кучета пазачи, за да си остане що-годе приемлива институция, и пресата изпълнява точно тази функция. Няма смисъл човек да се кара с репортерите и да ги настройва срещу себе си, но както вече казах, бях уморен и не разсъждавах много ясно.

Настроението ми изобщо не се беше подобрило в шест сутринта, когато влязох в дървения ни офис. Капитаните Делбърт и Мороу седяха пред две димящи чаши с кафе и ме чакаха. И двамата изглеждаха свежи и енергични, за което веднага ги намразих.

– Добрутро – казах.

Или по-скоро го изляях. Или го изръмжах. Няма значение.

– Олеле – гласеше отговорът на Мороу.

И няма да повярвате, но точно в този момент телефонът извън отново.

– Ало – обадох се аз.

– Майор Дръмънд, обажда се капитан Смит. Сещате ли се? Вчера се запознахме.

– Аха, май си спомням. Ти си ниското дебело човече с пискливия глас, нали?

– Свързах се с полковник Мастърсън, военния съдия, който отговаря за тази военна част. Споделих, че сте ми попречили да представям клиента си, и поисках мнението му по въпроса.

– И какво ти каза той?

– Че ако това се повтори, той лично ще подаде оплакване в окръжния съд във Вашингтон и ще поиска да ви лишат от адвокатски права.

– Ужасно се срамувам от постъпката си – уверих го.

– Би трябвало. Освен това от клиента си научих, че сте записали разпита. Бих искал още тази сутрин да получа копие от записа.

– Съдията каза ли, че трябва да го предоставя?

– Не съм го питал. Но ще го попитам, ако настоявате.

– Настоявам.

– Както желаете – процеди той, като почти се задави от ярост, и затвори.

Сигурно ще ви прозвучи извратено, но обаждането на Смит

наистина подобри настроението ми. Основното в подобни разследвания е да привлечеш вниманието. Ако в самото начало ясно демонстрираш, че ще се държиш като побеснял варварин, всички замесени, които изпитват някакво чувство за вина, хукват към най-близкия адвокат, за да търсят защита. Полковник Уил Смодърс например беше направил точно това. Хората му го следяха като ястреби и в базата надали беше останал някой, който да не знае, че съм го викал на разпит. А сега капитан Смит продължаваше да работи за моята кауза, като обясняваше на цялото местно юридическо братство колко твърдо играя. Съвсем скоро всички наоколо щяха да започнат да ходят на пръсти. А когато ходят на пръсти, е много по-лесно да ги спънеш.

– Какво беше това? – попита Делбърт.

– Грешен номер – отвърнах.

Вратата се отвори с трясък и при нас нахлу подвижното торнадо Имелда, следвана от две помощнички, натоварени с подноси, по които бяха натрупани димящи омлети с бекон и това, което в армията донякъде обезсърчаващо наричат „акано на керемида“. (То наистина прилича на такова, но всъщност представлява суха питка, покрита с мас и парченца телешка кайма.) В целия хранителен арсенал на армията именно това ястие най-лесно може да ти докара четворен байпас.

Имелда застрашително изгледа Делбърт и Мороу и накара помощничките си да отнесат подносите на масата за съвещания в съседния кабинет. Мороу и Делбърт съзаклятнически се спогледаха и аз се сетих, че предишната вечер са измислили нещо. Не беше трудно да го предположиш.

Сигурно бяха решили, че един обединен опозиционен фронт ще бъде достатъчен, за да свали Имелда от власт. Тя продължи да ги гледа през очилата си със златни рамки, без да каже дума, но малките й юмручета започнаха да се свиват и отпускат. Цялата сцена имаше комичен каубойски привкус.

Седнах на масата и лакомо се захванах с армейската си закуска, като с крайцеца на окото следях кой ще се пречупи пръв. Всъщност лъжа. Много добре си знаех кой пръв ще поддаде. Просто исках да видя колко време ще мине, преди Делбърт и Мороу да го осъзнаят, и как точно щяха да се предадат: с подвити опашки или с бой до последна капка кръв.

– Вие двамата – каза Имелда. – Ще си изядете ли проклетата закуска, или ще се държите като разглезени момиченца?

Отличната адвокатка от защитата отвърна така, сякаш не говореше конкретно на никого:

– Обикновено на закуска ям кисело мляко, овесени кифли и натурален сок.

– Искаш ли да кажа на сержанта от столовата да ти забърка и едно кафенце с мляко? – попита я Имелда.

Делбърт отвори уста, но мъдро размисли и продължи да пристъпва от крак на крак. Мороу стрелна очи надолу точно навреме, за да види този танц на поражението, и реши да прикрие собственото си отстъпление, като измърмори:

– Но едно време много обичах яйца с бекон.

– Тогава най-добре пак да ги заобичаш, защото сержантът от столовата не може да прави нищо друго.

След няма и две секунди Делбърт и Мороу вече седяха до мен, нагъваха закуската си на големи хапки и тихомълком се молеха Имелда да се махне и да умре.

– Какви са задачите за днес? – попита Делбърт и отмести очи от Мороу, която го изгаряше с един от погледите, запазени за безгръбначните амеби.

– Мислех си преди обяд да поговорим със свещеника, а после с командира.

– Със свещеника? – попита Мороу, без да откъсва поглед от Делбърт.

– Да.

– Защо със свещеника? Кога ще говорим със Санчес и неговите хора?

– Скоро.

И двамата кимнаха. Не бяха съгласни с мен, но кимнаха. Това ми е любимото в Имелда. Направо им изсмукваше бойния дух.

Параклисът се помещаваше в една голяма палатка, достатъчно дълга и широка, за да събира около четирийсет стола. Заварихме военния свещеник, майор Кевин О'Райли, наистина да се моли на колене. Търпеливо изчакахме две-три минути, докато приключи, после той се изправи и ни доближи в дъното на палатката.

Както можеше да се очаква, той изобщо не приличаше на свещеник в специалните части. Имаше широко лице, боксърски нос и големи силни ръце, които стискаха болезнено, докато се ръкувахме и запознавахме. Не можех и да си представя, че някой би посмял да извърши грях в негово присъствие. А дори не исках да си представям какви доказателства за раскаяние изискваше по време на изповедите.

– Благодарим ви, че ни отделихте време, отче – казах.

– Тук ли искате да говорим? – попита той, като неопределено посочи с ръка към вътрешността на църквата.

– Не. Защо не се разходим?

– Чудесно.

Така че тръгнахме по прашните улици на голямата база в Тузла, където няколко хиляди войници и пилоти трескаво почистваха оръжието си и се подготвиха за още един ден от несъществуващата война срещу сърбите.

– От колко време сте в тази военна част? – попитах.

– Четири години.

– Дълго време. Сигурно ви харесва.

– И още как.

– Какво по-точно ви харесва?

– Това са добри момчета, майоре. Специалните части имат репутацията на диви, агресивни хулигани, но тя е напълно неоправдана. Повечето от тях са добри хора със семейства.

– Предполагам, че капитан Санчес е католик, нали?

– Да. При това добър католик.

Вече знаех какво е вероизповеданието му от личното досие, но исках да вляза в темата по-отдалеч.

– Познавате ли семейството му?

– Много добре. Съпругата му Стейси, както и двете им деца. Марк е на седем, а Джанет на две. Аз съм я кръщавал.

– Говорихте ли с жена му?

– През последните няколко седмици разговаряхме няколко пъти. Тя много се тревожи, че името на Тери е отпечатано с големи букви на първите страници на вестниците като предводител на масово убийство.

– Представям си – казах искрено.

– Още трима души от този отряд са католици, така че поддържам връзка и с техните семейства.

– Разбира се. А сега ще ви задам няколко въпроса, отче, ако нямате нищо против. Ако решите, че са прекалено лични или с тях нарушавам тайната на изповедта, веднага ми кажете.

– Добре, звучи ми честно – каза той.

– Как бихте описали атмосферата в батальона?

Той се позамисли и аз долових, че причината не е объркване, а желание да ми отговори възможно най-точно. Най-сетне каза:

– Като цяло доста добра. Войниците от специалните части обикновено са по-възрастни от персонала в други бойни подразделения и хората

преминават през сериозна проверка, преди да получат правото да носят зелената барета.

– Ако трябва да ги характеризирате с една дума...

– Разбойници.

И двамата се усмихнахме.

– А друга дума? – попитах.

– Проблемни.

– Защо проблемни?

– Защото са хора с големи способности и силна съвест. Която се бунтува, когато се намираш близо до тези бежанци от Косово. В Америка гледаш всичко по телевизията, но нервите ти са подложени на голямо напрежение, когато станеш свидетел на събитията от другата страна на тази граница.

– Да, разбира се. И това сигурно се отразява на бойния им дух?

Той ме изгледа войнствено.

– Бойният им дух ли? Майоре, някои от тези хора не могат да спят нощем.

– Налага ли ви се да давате психологически консултации?

– Откакто сме тук, имахме едно самоубийство и един опит. По цял ден давам психологически консултации.

– Значи според вас тези хора са потиснати и объркани?

– Предполагам, че и това определение става.

– Налагало ли ви се е да давате консултации на Тери Санчес или някой от неговите хора?

Той се загледа в един тромав „С-130“, който току-що се беше отделил от пистата и бавно започваше да се изкачва на височина за полет. Най-сетне каза:

– Опасявам се, че ми е неудобно да отговоря на този въпрос.

– Добре. Смятате ли, че раздразнението, което описахте, може да е причинило срив в екипа?

– Това всъщност е същият въпрос, но зададен по малко по-друг начин, нали?

– Отче, питам ви неофициално. Кажете ми като на войник.

– Добре тогава. Не вярвам, че Тери и неговите момчета са го извършили. Но със сигурност имаше напрежение.

По дяволите, все едно директно казваше, че според него точно те са го извършили. Само не можех да определя дали го знаеше със сигурност, или само го подозираше и го обясняваше с известните факти, както правеха всички останали.

- Кажете ми нещо за батальона на Смодърс.
- Отлична военна част. Той е първокласен командир, а в неговия батальон има и много повече ветерани, отколкото в другите.
- Ветерани?
- Да, нали знаете. Много от неговите хора са служили в Залива, в Сомалия, Хаити, Босна.
- Защо в неговия батальон има повече ветерани?
- Както ви казах, защото е отлична военна част, много надеждна.
- Съжалявам, но все още не ви разбирам.
- Знаете ли нещо за традициите в специалните части? – попита той.
- Само слухове.
- Те са много затворени общества. Десета бригада работи предимно в Европа, затова хората там имат специфични езикови умения и регионално обучение. Не можете да вземете човек от Десета бригада и да го прехвърлите, да речем, в Първа, която работи предимно в Азия. Много от хората прослужват цялата си кариера в една и съща част.
- Но в батальона на Смодърс има нещо специално?
- Останалите го наричат „клуб на ветераните“. В специалните части има неписана традиция, според която след пет-десет години в другите батальони много от сержантите кандидатстват за прехвърляне в неговия.
- И защо? – попитах.
- Вече подозирах какъв е отговорът, но никога не вреди да попиташ.
- Предполагам, защото искат да станат част от братството.
- Бяхме се върнали до палатката на параклиса и аз видях отпред няколко войници, които чакаха с нетърпение. Отец О'Райли очевидно трябваше да поеме свещеническите си задължения, а аз бях научил всичко необходимо, така че му благодарих и се разделихме.
- Веднага щом свещеникът се отдалечи, Делбърт се обади:
- Това беше много полезен разговор.
- Така ли? И защо? – попитах.
- Защото ни намекна какъв е бил мотивът. Той е изповедникът на четирима мъже от този екип и се опитваше да ни каже защо са го направили.
- Може би – отвърнах, като отместих поглед към Мороу.
- Има ли още нещо, което ние не сме разбрали? – попита тя.
- Почесах се по носа.
- Историята на клуба на ветераните. Тя ме притеснява.
- На мен ми звучи добре – каза Делбърт. – Нещо като събиране на

най-елитните сред елита.

– Сигурно.

– Според теб има и нещо друго ли?

– Зависи.

– От какво?

– Това е бойна част, Делбърт. Един ветеран от бойното поле е съвсем различен човек от някой зелен сержант с много добро обучение, но без истински опит. Точно заради зелените войници умират хора. Те се пречупват под напрежение. Те могат да допуснат грешка, да стрелят в обратната посока или да объркат процедурата по радиото и да издадат позицията.

– Продължавам да не те разбирам – каза Делбърт.

– Клубът на ветераните е същото като клуб на оцелелите. Ако изкараш пет или десет години, можеш да кандидатстваш. Така ще прекараш остатъка от кариерата си с печени, проверени в битките професионалисти, които няма да те убият по погрешка.

– И в това има нещо лошо? – попита Мороу.

– Може би не. Шансовете ти за оцеляване рязко се покачват, защото подозирам, че в Първи батальон много внимателно подбират кандидатите да се присъединят към него.

Двамата кимнаха и аз реших да не споделям и останалите си подозрения. Както вече беше споменал генерал Партридж, бях изкарал известно време в пехотата, а Делбърт и Мороу бяха облекли униформите веднага след юридическия факултет. Някои неща можеш да научиш само на място.

След десетина минути спряхме пред дървената сграда на генерал Чарлс, или „Чък“, Мърфи. Можех да му наредя той да дойде, но не исках да прекалявам. Границата между адвоката-варварин, който не се спира пред нищо, за да открие истината, и разглезения негодник е твърде тънка, а аз винаги съм бил ценител на фините нюанси.

Не, всъщност нямаше да усетя фин нюанс, дори да ме плеснеше през лицето, но не исках да прекалявам с Мърфи. Поне засега.

В действителност Мърфи ни посрещна на вратата и аз адски се зарадвах, че не съм му наредил той да дойде, защото това учтиво чакане на прага някак си изравняваше положението.

– Добро утро, господин генерал – казах.

– На нищо не приличаш, Дръмънд. Какъв е проблемът, не си доспиваш ли?

Лепнах си възможно най-разглезената физиономия.

– Не, проблемът са ужасните жилищни условия. Свикнал съм с хотелски стаи, оборудвани с климатик, зареден минибар и голямо двойно легло. Тези проклетни палатки и походни легла направо ме убиват.

Той се засмя много мъжествено и надменно, после ни въведе в сградата и нагоре по някакви стълби до кабинета си. Един навъсен майор, който, изглежда, живееше в зала за вдигане на тежести, изръмжа нещо, когато минавахме покрай него. Заобиколих го отдалеч, като се надявах да не хапе.

Кабинетът на генерала беше доста спартански обзаведен за човек с неговия чин и съдържаше една дълга маса, използвана и за бюро, две по-малки разтегателни маси, две метални кантонерки и две знамена – националния флаг на САЩ и едно червено знаме с голяма бяла звезда по средата. Предполагаше се, че посетителите ще се впечатлят от суровата, монашеска мебелировка и ще повярват, че тя по някакъв начин отразява скромния характер на човека, който работи в този кабинет. Можеше и да се хвана, ако не бяха двете фотографии в сребърни рамки, внимателно позиционирани на двете по-малки маси. На едната се виждаше президентът на САЩ, който тъкмо поставяше генералска звезда на рамото на Мърфи, а на другата – един много по-млад Чък Мърфи във футболен екип, клекнал с топка в ръка до купата „Хайсман“ с изражението на момче, което изобщо не се съмняваше в бъдещите си успехи.

По средата на стаята бяха наредени пет стола и той ни покани да седнем. После с известни затруднения намести огромното си туловище в един от тях, кръстоса крака и скръсти ръце на гърдите си. Гръдният му кош беше голям, но и ръцете му не бяха къси.

Свободният стол оставаше загадка и аз предположих, че в някакъв момент му е хрумвало да извика адвокат, за да го представлява, но после се е сетил, че така ще изглежда, все едно крие нещо, и се е отказал.

– Извинявам се предварително – започна той, – но тази сутрин не мога да ви отделя повече от десет минути. В момента провеждаме важна операция и трябва да бъда в щаба.

– Разбира се, господин генерал. Вие сте зает човек. Няма да ви бавим.

– Благодаря.

Млъкнах за момент, после попитах:

– От колко време познавате капитан Санчес?

– Командвам тази военна част от осемнайсет месеца. Тери беше тук, когато пристигнах.

– Вие сте одобрили назначението му като командир, нали?

– Да, но само формално.

– Защо само формално?

– Защото в Десета бригада има десет батальона. Не е лесно дори да запомниш имената на полковниците и майорите. Знам имената и на повечето капитани, но не ги познавам лично.

Ако бях по-подозрителен по природа, можеше да си помисля, че човек, удостоен със стипендия „Роудс“, завършил пръв в класа си в „Уест Пойнт“, би трябвало да има по-добра памет. Можеше и да предположа, че генералът всъщност е още по-умен, отколкото смятах, и внезапно е развил избирателна амнезия, точно като Уил Смодърс.

Изгледах го със съмнение.

– Но все пак Санчес е бил един от онези капитани, които познавате лично.

– По-скоро не. Бих го познал на улицата, но нищо повече.

– Можете ли да бъдете по-конкретен, сър? – обади се Делбърт.

Генералът смръщи лице, сякаш наистина напрягаше паметта си. Накрая каза:

– Знам, че е женен. Спомням си, че съм се запознавал със съпругата му на някои от официалните мероприятия. Знам, че се е справил добре с няколко учения, и мисля, че посетих неговия екип един-два месеца, преди да заминат за Косово.

Честно казано, не звучеше много правдоподобно, и той долови съмненията ни.

– Вижте – добави бързо, като се опитваше да звучи и да изглежда благосклонен, – ако искате, ще накарам адютанта си да прегледа програмата ми и да провери колко пъти съм се срещал със Санчес за последните шест месеца.

Аз обаче изобщо не исках да се правя на благосклонен.

– Чудесно, господин генерал, но защо направо не наредите на адютанта си да ни даде тази програма, за да я проверим ние?

– Защото е секретна и не може да се предоставя за справки – каза той.

– Господин генерал, всички ние притежаваме разрешителни за работа със строго секретни документи, допълнени с най-различни екстри, така че можем да гледаме каквото си искаме. Точно сега например искам да погледна вашата програма.

Той се обърка за миг-два, после силната му челюст се издаде напред.

– Ако нямате нищо против, бих искал да се посъветвам с адвокат,

преди да се съглася.

– Всъщност, сър, като водещ това разследване имам право да кон-
фискувам тази програма. Тя е военна собственост и ако реша, че има от-
ношение към разследването, мога да ви заповядам да ми я предадете.

– Все пак бих искал да се посъветвам с адвокат.

– Разбира се, сър. Но го направете по-бързо, защото бих искал да
получа тази програма преди края на работния ден.

Очите му се превърнаха в ледени кубчета, макар че продължи да се
усмихва.

– Имате ли други въпроси?

Мороу се наведе напред на стола си.

– Можете ли да ни кажете защо Първи батальон е известен като
„клуб на ветераните“?

Дясната вежда на генерала помръдна нагоре.

– Известен? Ами това е стара сержантска традиция. Всъщност в нея
няма нищо лошо. Един вид естествена еволюция – да се преместиш в
батальон с малко по-високи стандарти, който представлява по-сериозно
професионално предизвикателство.

– Командването насърчава ли този процес?

– Това си е работа на сержантите, която се командва от майорите.
Няма официална политика по въпроса.

– А вие одобрявате ли го? – попита тя.

– Смятам, че има своите предимства. На хората, изглежда, им ха-
ресва. А от собствена гледна точка мога да ви кажа, че е адски полезно
да разполагаш с един батальон, на който можеш напълно да разчиташ,
дори да го изпращаш само на най-тежките мисии.

Мороу ми хвърли бърз тържествуващ поглед. Делбърт, известният
прокурор, също реши да се пробва.

– Сър, можете ли да ни кажете кой е заповядал ареста на Тери Сан-
чес и хората му?

– Лично аз.

– Какво ви накара да издадете тази заповед?

– Разбрахме, че нещо е станало, когато Милошевич и хората му за-
почнаха да провеждат всекидневни пресконференции.

– Но как успяхте да разберете, че именно екипът на Санчес е
отговорен?

– Беше много просто. Трупите бяха открити на територията, коя-
то наричаме Трета зона. Където работеха хората на Санчес.

– Вие ли заповядахте на екипа му да се изтегли?

– Не се наложи. Те се бяха изтеглили три-четири дни, преди да заповядам да ги арестуват.

– Защо са се изтеглили?

– Защото отрядът от косовари, които са обучавали, е бил унищожен.

– От колко време?

– От три-четири дни.

– Не са ли докладвали веднага щом са избили техните косовари?

– Така мисля. Ще трябва да проверя програмата на операциите, за да видя кога точно са докладвали, но би трябвало да са го направили веднага.

– Тогава защо не им е заповядано да се изтеглят незабавно?

– Защото реших да ги оставя там.

– Защо?

– Веднага след засадата срещу техните косовари Тери автоматично е преместил хората си в друг лагер, известен само на тях. Безопасността им не беше под въпрос.

– Съжалявам, но не ви разбирам.

– Ние обучаваме и други партизански отряди от косовари. Ако бяхме взели решение да инфилтрираме още някой от тях в Косово, можеше да използваме екипа на Санчес за друга операция от типа „Ангел-хранител“, но с новия отряд. Все още не бях взел окончателно решение. Исках да разполагам с повече възможности.

– Как е бойният дух във вашата бойна част, господин генерал? – обадих се.

– Много висок. Най-високият, който някога съм виждал.

– Как си го обяснявате?

Той ни възнагради с толкова скромна усмивка, че граничеше с коленопреклонност.

– Бих искал да припиша заслугите на себе си, но истината е, че войниците винаги се чувстват най-добре по време на акция.

– И не са разочаровани от мисията?

– Те са войници, майоре. Не си задават въпроси за целта на мисията.

Да бе, точно така. Лично аз никога не бях срещал войник, който да не прекарва всяка свободна минута в анализи на целта на мисията и постоянно мърморене по адрес на идиотите, които са я планирали.

– Чух, че сте имали едно самоубийство и един опит за самоубийство – казах.

– Във всяка военна част има самоубийства.

– Вярно е, но при вас е имало един успешен и един неуспешен опит само за няколко месеца.

Очите му се присвиха.

– Вижте, майоре, в тази бригада не беше имало самоубийства цели три години. Дошъл ни е редът. Не искам да звуча цинично, но ако проверите цялата армия, нашето ниво на самоубийства е много под средното.

– Навярно сте разследвали причините за тях?

– Назначихме офицер да разследва случая, в който самоубийството е било успешно.

– И какво откри той?

– Че жертвата е сержант тиловак със сериозни семейни проблеми. Имал е син със синдрома на Даун. Освен това бил алкохолик, а колегите му го описаха като почти клиничен случай на маниакална депресия.

– А другият случай?

– Нямаше разследване, но командирът на батальона ми обясни, че човекът е заподозрял жена си в изневяра, докато той служел тук.

После генералът погледна часовника си и лицето му незабавно придоби болезнено изражение.

– Вижте, трябва да слизам в шаба. Днес имаме две планирани атаки и трябва да съм подръка.

– Разбира се, господин генерал – казах. – Извинявайте, че ви отнех-ме толкова време.

Лъжех, разбира се. Много ми се искаше да му отнема около дванайсет часа в заключена стая, оборудвана с нагорещени железни и голям брой малки остри предмети, които да забивам под ноктите му. Понякога надушвам лъжите. Ако изобщо ни беше казал нещо вярно, не беше нарочно.

От друга страна, може би просто завиждах. Ето го значи този невероятен добре сложен Адонис, грабнал стипендия „Роудс“, най-младият генерал в армията, на когото са предричали блестяща военна кариера още по времето, когато е носел памперси. А ето ме и мен, среднестатистически майор, когото шефовете му бяха готови да жертват. (И, повярвайте ми, до моята бебешка количка със сигурност не се бяха събирали тълпи от почитатели, които да обсъждат блестящото ми бъдеще.)

Дотук най-интригуващото беше закъснението между доклада от екипа на Санчес, с който съобщавах за смъртта на своите косовари, и момента на изтеглянето им. Мърфи наистина не разполагаше с добро

обяснение за него. Ако изчаках още няколко дни, със сигурност щеше да измисли някое.

Веднага щом излязохме от сградата, се обърнах към Мороу.

– Не знам защо журналистите винаги го описват като привлекателен мъж. Според теб не е привлекателен, нали?

Тя се ухили развеселено.

– А, не знам. Някои жени може би наистина не го харесват.

– Някои?

– Слепите например. Всички останали вероятно биха сметнали, че е доста сладък.

Отне ми малко време да го осмисля. Стига, бе. Как можеш да наречеш „сладък“ един двуметров, 110-килограмов бивш футболен защитник?

– И какво разбрахме в крайна сметка? – попитах.

Делбърт поглади брадичката си и каза:

– Разбрахме, че екипът на Санчес е бил съставен от най-добрите войници.

– Така.

– И изведнъж се оказа, че никой не е познавал Тери Санчес много добре – добави Мороу.

– Малко странно, нали? – съгласих се. – Изведнъж стана като прокажен.

Всички се позамислихме, после Делбърт попита:

– Какво ще правим следобед?

– Ще отскочим до Албания, за да посетим един бежански лагер.

– Защо? И кога ще се срещнем със Санчес и хората му?

– Виж, Делбърт. Да приемем за почти сигурно, че Санчес и хората му са избили трийсет и пет души. И още по-лошо, някой от тях е направил допълнителна обиколка, за да ги простреля в главата – може би от неконтролируема ярост, а може би хладнокръвно, за да не остават свидетели. Съгласни ли сте?

– Естествено – каза Делбърт, а Мороу кимна замислено.

– Имаме трупове, имаме оръжията на престъплението и заподозрените, които вече са в ареста. Какво ни липсва?

– Мотив – отвърна Делбърт.

– Точно така – казах, като безочливо се преструвах на досаден професор по право.

7

Полетът до Албания продължи около два часа. Минахме над босненското крайбрежие, а после рязко завихме наляво. Албания е много бедна държавица, пълна с полуразрушени останки от сталинистка архитектура (която никога не е била прочута с разкош или елегантност), населена със зле облечени хора. Албанците се наричат „народа на орлите“, защото живеят предимно в планините. Известни са в Европа като донякъде докачливи хора, най-вече заради странния си старинен обичай, наречен „кръвнина“, според който семейството на всеки убит албанец наследява задължението да избие семейството на неговия убиец. Понякога тези кървави отмъщения продължават в течение на пет-шест поколения и не е трудно да се сетиш, че явно обичаят има нещо общо с планинския въздух, защото в щата Западна Вирджиния също правят така.

С изключение на този прилежно спазван обичай, албанците не са известни с каквото и да е. Твърди се, че са изобретили вратовръзката. Преди Втората световна война начело на държавата им стоял някой си крал Зог, който – както подсказва името му – не е бил средностатистически монарх, а тип с огромни мустаци, който препускал на кон из страната, препасан с патрондаши, женел се за екзотични красавици и, общо взето, правел каквото му скимне. По време на Студената война пък ги управлявал Енвер Ходжа, който страдал от толкова отвратителна параноя, че построил бетонни бункери на всеки стотина метра и вдигнал бетонни стълбове наред всяка нива, за да не могат да припарят хеликоптери и парашутисти. За да стане още по-странно, сключил и съюз за нападение с комунистически Китай – един от най-идиотските геостратегически жестове в историята. Не особено изненадващо, в края на краищата Албания се оказала най-бедната и изолирана страна в Европа.

Но въпреки това, или може би точно заради това, албанците са доста издръжлив народ. Те са оставили другите на мира и очакват същото по отношение на самите себе си. Освен това са и изненадващо гостопримни. Както и смели и упорити, което пък играеше сериозна роля в настоящия конфликт – поради нестабилната природа на Балканите твърде много албанци в момента живееха на други места като Македония и Косово.

Косово е нещо като сръбския Йерусалим, пълно със старинни източноправославни храмове и исторически забележителности, и макар че

едва десет процента от хората, които живеят там, могат да докажат сръбския си произход, старият егоист Били Милошевич беше решил да прочисти страната от албанците, като или ги избиваше, или ги прогонваше зад граница в Албания или Македония.

След продължителна серия от мощни подскоци се приземихме на изровена писта на двайсетина километра от границата с Косово. Когато сляхме от самолета, отново ни очакваше джип, а един майор от специалните сили на име Уилис седеше до шофьора, за да ни придружи до бежанския лагер, не особено оригинално наречен „Лагер Алфа“.

Не беше първата ми среща с нещастieto на бежанците. Бях виждал подобни неща след Войната в Залива, когато хиляди кюрди и шиити избягаха на юг в Кувейт, прогонени от гнева на Републиканската гвардия на Саддам. Делбърт и Мороу обаче мигновено получиха „пристъп на широко отворени очи“, както го наричат в армията. Очите се отварят широко от 30 процента ужас, 30 процента съчувствие и 40 процента чувство за вина в най-чиста форма.

– Ще свикнете – обади се майор Уилис.

Минавахме покрай многобройни редици набързо издигнати палатки, натъпкани най-вече с възрастни мъже, майки и малки деца. Имаше много малко млади мъже, а повечето от тях бяха с превързани рани или липсващи крайници. Всички, млади и стари, изглеждаха нещастни, изтощени и гладни. Съдейки по миризмата в лагера, изпитваха и печална липса на душеве и тоалетни.

– Колко са? – попита Делбърт.

– Не знаем точно – отвърна нашият водач. – Броят им се увеличава всекидневно. Понякога с неколкостотин, понякога с по няколко хиляди.

– Откъде знаете колко трябва да храните? – попита Мороу.

– С това се занимават службите на ООН. Но и те не знаят точно. Увеличават количеството, като съдят по броя на хората на опашката за храна в момента, в който храната свърши. По-късно ще се запознаете с началничката им.

Спряхме в една малка база, оградена от бодлива тел и охранявана от двама въоръжени пазачи. Те познаха Уилис и ни махнаха да минем.

– Тренировъчният лагер – обяви той.

Слядохме от колата и влядохме в една обширна палатка, където множество зелени барети и албанци в импровизирани униформи бяха устроили нещо като щаб. Уилис ни отведе до една маса в дъното, където ни предложи кафе, а ние, естествено, приехме, защото истинските войници пият кафе всеки път, когато има, а не искахме да ни помислят за

адвокати или нещо подобно.

– Това е един от трите щаба, които сме изградили за обучение на Армията за освобождение на Косово – обясни Уилис. – АОК вече се сражаваше със сърбите, когато НАТО започна бомбардировките, но сърбите ги правеха на нищо. Честно казано, АОК не е твърде многобройна, защото според много албанци от нея има повече вреда, отколкото полза.

– Защо смятат така? – попита Мороу.

– Комплексът на жертвеното агне. Точно като евреите в навечерието на Втората световна, които са се надявали, че няма да стане чак толкова лошо. Много от косовските албанци смятат, че борбата на АОК срещу Милошевич допълнително озлобява сърбите, и искат да се прекрати.

– А тя озлобяваше ли ги наистина?

– Не, естествено. Не им създаваха кой знае какви проблеми, но Милошевич експлоатираше ситуацията, за да оправдае етническото прочистване. След всичко, което неговите бандити направиха в Босна, не би трябвало някой да му вярва, но надеждата умира последна, нали така?

– Колко е голяма АОК в момента? – попита Делбърт.

– Всичко на всичко пет-шест хиляди.

– Само пет-шест хиляди? Че това нищо не е.

– Сърбите са извършили прочистването много внимателно. Почти всеки албанец от мъжки пол, който им изглеждал достатъчно голям да носи оръжие, е бил отведен в гората, застрелян и погребан. Много са практични тези сърби. Предполагам, че са искали да унищожат цялото поколение албанци, за да не се занимават с тях поне докато следващите пораснат толкова, че да могат да се бият. Така или иначе, опитваме се да вербуваме всички оцелели.

– И как се справяте? – попита Делбърт.

– Не е трудно. Трудното е да ги задържим достатъчно, за да ги понаучим на това-онова, преди да хукнат обратно към Косово, за да трепят сърби. Когато пристигат тук, вече са доста ядосани.

– Стават ли добри войници? – попитах.

Уилис тайничко се огледа, за да види дали някой от албанците не обръща внимание на разговора ни, преди да отговори:

– Сръбската армия е в действие почти от девет години, така че доста разбира от такъв тип военни действия. Повечето от албанците не умеят нищичко. Няколко месеца не са много време.

Всички се замислихме върху това.

– Но пък мога да ви кажа – добави той, – че смелостта не е никакъв проблем. Американските медии не знаят много за това, което става от другата страна на тази граница...

Той посочи на север.

– Но много от албанците, които обучаваме тук, умират там.

– Тук ли работеше екипът на Санчес? – попитах.

– Не. Санчес и неговите хора работеха в лагер „Гама“, на четирийсет километра източно оттук. Но пък всички лагери са горе-долу еднакви. Ако си видял един, все едно си виждал всичките.

Той погледна часовника си.

– Ако искате да поговорите с хората от ООН, по-добре да тръгваме. Единственото им свободно време е, когато не раздават храна.

Излязохме от щаба, качихме се отново в джипа, а после минахме покрай още няколко редици от палатки до друг ограден с бодлива тел лагер. В този нямаше знамена и пазачи, а само миниатюрна табела, на която пишеше „ВКБ“ – Върховен комисариат за бежанците към ООН, организация, която се занимава с това да пътува от война на война и да се грижи за най-онеоправданите хора на планетата.

Една жилава остроноса жена на петдесетина години ни очакваше на главния вход. Когато спряхме, тя се качи при нас и нареди на шофьора да ни закара обратно в центъра на лагера. Говореше английски със силен френски акцент и Уилис ни каза името и фамилията ѝ, но аз чух само първото: Мари.

Двамата с Уилис, изглежда, се познаваха добре. Седяха един до друг без притеснение и без да разговарят – като възрастна семейна двойка, която изпитва тихо задоволство от присъствието на другия, особено когато има и непознати хора. Точно такива бяха.

Делбърт и Мороу все още гледаха с широко отворени очи. В повечето случаи „пристъпът“ държи по цяла седмица. След това гледката на нещастieto навсякъде около теб се превръща в обикновен житейски факт и нервната ти система сякаш спира да го регистрира. Най-сетне стигнахме до няколко палатки, оградени с бодлива тел, на които беше изрисуван голям червен кръст. Слязохме от претъпкания джип, за да ги разгледаме. Мари започна да обяснява:

– Когато пристигнат, бежанците първо минават оттук за медицински преглед. За да прекосят границата и да стигнат до лагера, те предприемат много трудно и опасно пътуване през планините. През този сезон много от тях пристигат с измръзвания и лека хипотермия. Освен това голям брой са ранени от сърбите.

Тя се обърна и ни въведе в първата палатка, като продължи да разказва. На входа чакаше дълга опашка от нещастни албанци, а вътре имаше пет-шест работни поста, на които няколко лекари ги преглеждаха със стетоскопи, сонди и други медицински уреди.

– Тук ги обработваме. Докторите прегледат раните им и ги разпределят за по-нататъшно лечение.

Спряхме до момиченце, което лежеше на носилка. Беше мръсно, с разкъсани парцаливи дрехи. Една жена, която на пръв поглед изглеждаше на петдесет, но сигурно просто беше преживяла много трудни трийсет, беше надвесена над детето, а млад лекар записваше нещо в някакъв картон.

Мари и лекарят си поговориха на френски в продължение на минутата, докато всички гледахме момиченцето. Изглежда, беше в кома, защото лежеше с отворени очи, но не виждаше. После Мари се обърна към нас:

– Момичето е на дванайсет. Майка ѝ казва, че преди седмица, късно вечерта, отряд на сръбската милиция отишъл в къщата им. Майката дори разпознала двама-трима от хората, защото били израснали заедно. Разбили вратата и извели момиченцето и двете ѝ сестри на двора, където ги изнасилили. Казва, че изнасилването продължило часове, защото се изредили около двайсет души. Това момиченце пищяло с първите петима мъже, но после млъкнало, а те продължили да се изреждат. Когато свършили, застреляли сестрите ѝ. Майката не знае защо са пощадили малката, но я оставили там с нея и им дали два дни срок да се махнат, защото иначе щели да се върнат и да го направят отново.

Отидохме при следващия лекар. Той тъкмо преслушваше гърдите на възрастен мъж с крака, омотани с парцали, който седеше на метална маса и стоически понасяше прегледа. Мари и лекарят отново размениха няколко думи, докато ние останахме встрани и положихме максимално усилие да не се държим като безполезни воайори, попаднали сред истинското страдание и хората, които се бореха с него. Мари пак се обърна към нас:

– Този човек бил прибран от сръбската полиция преди три седмици. Затворили го за четиринайсет дни с около двеста други. После започнали да ги извеждат един по един за разпит. Каза, че няколко дни поред чувал ужасни кръсъци, преди да дойде неговият ред. Завели го в мазето на полицейското управление. Стените били покрити с кръв, а в единия ъгъл имало купчина от различни крайници и пръсти от ръце и крака. Каза, че на него не му отрязали нищо. Извадил късмет. Само го били

няколко часа с тежки метални палки. Казал, че не знае нищо. Те също се уверили в това след няколко минути, но, така или иначе, продължили да го бият.

Докато Мари разказваше, не можехме да откъснем очи от стареца, който на няколко пъти се закашля и се опита да прикрие устата си с ръка, а между пръстите му изби кръв.

– Според лекаря е цяло чудо, че е оживял. Той и останалите затворници най-сетне били изведени в гората. Строили ги и започнали да ги разстрелват с картечница, а телата нападали около него. Той се хванал за корема, все едно бил застрелян, и се хвърлил назад в една купчина трупове, а после се намазал с кръвта от техните рани. Когато сърбите дошли да доубият ранените, успял да се престори на умрял. Щом се стъмнило, изпълзял оттам и вървял три дни, докато стигне дотук.

Мари ни изведе от палатката и всички спряхме за малко, преди да влезем в следващата.

– Старецът няма да издържи и два дни – каза тя с равен глас. – Има фатални вътрешни кръвоизливи. Лявата му ръка е счупена поне на три места, белите му дробове са продупчени и най-вероятно единият му бъбрек е спукан.

– Какво ще го правите? – попитах тъпо.

– Ще го преместим в палатката, където държим умиращите. Ще му бием инжекции с морфин и ще се опитаме да облекчим смъртта му. Вдигнал е четирийсет и един градуса, вероятно от вътрешни инфекции. Знае, че умира. Преживял е ужасни мъки, за да се добере дотук и да умре сред сънародниците си.

– Ами момиченцето? – попита Мороу.

Гласът на Мари не се промени.

– Имаме психолог, специалист по изнасилвания, но за това момиче трябва години интензивно професионално лечение. Освен това жените в селски райони съзряват по-бързо от нашите, така че вероятно е бременна. Поне за това можем да направим нещо. Майка ѝ ни помоли да я прегледаме и да направим аборт, ако открием зародиш.

Всичко това продължи още час, през който ходехме от палатка на палатка и се запознавахме с нови и нови ужасяващи случаи. Трябва да призная, че се чувствах като някакъв отвратителен воайор, който наблюдава отстрани нещастieto на жертвите.

Най-сетне Мари ни изведе от медицинския лагер, извини се, че трябва да се връща към задълженията си, и горещо ни благодари за посещението. При последното долната ми челюст увисна.

Всички се накачихме обратно в джипа и Уилис попита:

– Искате ли да видите още нещо?

Тримата се спогледахме и почти се изчервихме, защото никой от нас не се чувстваше особено горд точно в този момент. Уилис, изглежда, го усети и нареди на шофьора да ни закара в щаба.

– Казахте, че с това се свиквало – обърна се Мороу към него. – За колко време?

– За цял живот – отвърна той с много вдървена усмивка.

– Тя е забележителна жена, нали? – попита Мороу, като проследи с поглед Мари, която се отдалечаваше по прашната улица.

– Работили сме заедно в Могадишу и в Босна – отвърна Уилис. – Занимава се с това от двайсет години. Мисля си, че един ден просто ще се прибере вкъщи и ще се застреля.

– Сигурно се гордее с всички хора, на които е спасила живота – предположи Мороу.

– По-скоро не. Когато си залят с такава вълна от бежанци, можеш единствено да направиш подбор. Да отделиш тези, които имат шанс, от останалите. Но после мислиш само за тези, които си захвърлил, като онзи старец.

Понякога ми се случва да срещна някой, в сравнение с когото се чувствам истински дребен егоист. Тази Мари например. Трябва да призная, че след като видях момиченцето и стареца, вече не симпатизирах особено на сърбите.

Никой от нас не каза и дума по време на обратния полет към Тузла.

Имелда и помощничките ѝ влязоха с танцова стъпка, понесли табли с пържени яйца, бекон и познатото акано на керемидата. Тя отново беше в пълна бойна готовност, дребното ѝ тяло беше напрегнато и готово за скок, а очите ѝ се стрелкаха от Делбърт към Мороу в очакване на предизвикателството. Те не казаха нищо. Спогледаха се горчиво, после хванаха вилиците и ножовете си и веднага започнаха да се хранят направо от подносите с пълно безразличие. Имелда ги изгледа с присвити недоверчиви очи, за да се увери, че това не е някаква нова хитра тактика, която са измислили. Просто не разбираше. След един следобед, прекаран в лагер „Алфа“, дори най-големият шовинист по отношение на здравословната храна би осъзнал, че е вселенска глупост да се оплакваш от малко повече холестерол.

Когато англичаните за пръв път пристигнали в Ирландия, те оградили с много дълбок ров един замък в Дъблин и се нанесли в него, за да управляват страната. Нарекли въпросния ров Предела. Ирландците тогава били див и варварски народ и англичаните, които винаги са били известни със снобизма и снизходителното си отношение към останалите, просто седели в замъка и описвали нецивилизованата и сприхава природата на ирландците като нещо „отвъд Предела“. Е, ние току-що подробно бяхме огледали нещо, което беше много отвъд Предела.

Не можах да мигна почти през цялата нощ, докато един старец умираше от брутален, безсмислен побой, а едно малко момиче с изстинал поглед отново и отново изживяваше кошмарите в главата си и губеше живота си тихо, но мъчително. От тъмните кръгове под зачервените очи на Делбърт и Мороу заключих, че и те са имали среднощни посетители.

Най-сетне Имелда измърмори някаква неразбираема ругатня, за която от опит знаех, че представлява нещо като триумфален вик, и с трополене излезе от стаята, като без съмнение отиде да тероризира някой друг. Просто изпитваше биологична нужда да започва всеки нов ден, като подскача по главата на някого.

Тримата с Делбърт и Мороу поне вече разполагахме с някакъв морален компас, с който да се ориентираме в разследването. Убийството в такава ситуация най-вероятно не беше резултат от вродена злоба или безразсъдство. В Америка имаше много хора, които убиваха просто за да видят как ще се почувстват или като отмъщение за гадното си

детство, или защото са видели нещо по телевизията, прочели са нещо в интернет или са чули нещо в текста на някое рап парче. Но когато деветима американски войници извършат ужасно дело на такова място, техните мотиви със сигурност са много по-сериозни. Все още няхахме точна представа какви са тези мотиви, но поне вече знаехме нещо за средата, от която са били породени.

– Мисля, че е време да се разходим до Италия, за да посетим нашите затворници. Според мен вече сме готови да започнем да разпитваме обвиняемите – обях.

В угълчетата на красивите очи на Мороу се появиха няколко бръчки.

– Как ще подходим?

– Все още не съм решил – признах си във внезапен пристъп на несигурност.

Делбърт се оживи за пръв път, откакто се бяхме запознали, вероятно под влияние на моята нерешителност.

– Аз бих започнал с тримата старши офицери – обяви смело.

– И защо би го направил? – попитах.

– Защото ми изглежда най-вероятно командирите да са взели решението.

– А смяташ ли, че е най-вероятно точно те да проговорят?

– Според мен има само един начин да разберем – каза Делбърт.

– Прав е – намеси се Мороу. – Най-важното в това разследване е мотивът. Можем да разберем какъв е само от командирите.

Вече не можех да се сдържам.

– Това би било ужасна грешка – казах.

Мороу въздъхна.

– Останах с впечатление, че нямаш план.

– Промених решението си. Вече имам. Предлагам заедно да разпитаме Санчес, а после да се разделим.

– Добре – съгласи се Делбърт, очевидно приел факта, че всяко негово предложение ще бъде отхвърляно.

– А имаш ли идея за какво да ги разпитваме? – попита Мороу, като хитро избегна следващия ми капан.

– Всъщност да. Смятам, че още не е дошъл моментът да ги хващаме за гърлото. В този рунд искам просто да чуем тяхната версия за събитията.

Вечно полезната Имелда беше уредила полета ни още предишния ден. На пистата чакаше нов „С-130“, натъпкан до тавана с шумни

войници и пилоти, които се готвеха да прекарат отпуската си в Италия. Когато тримата влязохме, в самолета изведнъж стана много тихо. Седнахме заедно и никой не ни обърна внимание по време на целия полет, с изключение на тежките убийствени погледи, които ни хвърляха.

За щастие полетът беше кратък. Едва час и половина по-късно се озовахме на едно модерно, гладко като стъкло летище в Северна Италия. Имелда се беше погрижила за военна кола, а шофьорът ни чакаше до сградата на летището. Не беше трудно да ни познае. Бяхме единствените хора от самолета, облечени с нови, неизбелели, колосани бойни униформи. Това е тъпото при адвокатите. Дори когато се опитваме да се слеем с тълпата, изпъкваме като въшки на чело.

Повозихме се десетина минути и стигнахме до малък хотел на три етажа, разположен на върха на хълм, откъдето се виждаха безкрайни равни поля, нашарени от миниатюрни хълмчета със замъци и крепости по тях. Като се има предвид, че бяхме в Италия, гледката беше адски романтична. Военновъздушна база „Авиано“, където държаха нашите заподозрени, беше на пет километра.

Делбърт и Мороу веднага измъкнаха екипите си за джогинг и хукнаха надолу по пътя. Бяхме се върнали в цивилизования свят и те възнамеряваха веднага да вземат мерки по отношение на въглехидратите и холестерола, които бяха погълнали заради Имелда. Аз пък си облякох бански и слязох до басейна. Обикновено разсъждавам най-добре на подобни места. С радост отбелязах, че покрай басейна са се изтегнали и няколко италианки с оскъдни бикини. Гледката определено обещавахе да подпомогне по-бързото ми възстановяване.

Внимателно бях проучил досието на капитан Тери Санчес, командира на екип „Алфа“, и всъщност с нетърпение очаквах да се запозная с него. Бях научил, че родителите му са кубински имигранти, част от приливната вълна, избягала от режима на Фидел Кастро, за да се установи в топлите градове в южната част на щата Флорида. Можех да направя някои предположения за характера му, защото повечето синове на подобни хора бяха отгледани като безупречни патриоти и научени да изпитват почти сюрреалистична омраза към Фидел, както и да се опитват да живеят според мачисткия морал на латиноамериканския свят. Не обичам стереотипите, но понякога вършат работа, особено по отношение на различните култури.

Санчес беше на трийсет и две и беше завършил държавния университет на щата Флорида. Беше влязъл със стипендията, отпусната от Корпуса за запасни офицери. В досието му имаше снимка за документи, на

която стоеше мирно с напълно безизразна физиономия, облечен в парадна униформа – традиционната поза за военна снимка, защото армията не одобрява усмивките. Беше среден на ръст, с нормално телосложение, тъмна коса и очи, които ми се видяха тъжни.

Командирът на Санчес, полковник Смодърс, го беше описал като изключителен офицер. Въпреки това всички препоръки в досието му, включително и двете, подписани от Смодърс, го представяха като напълно средностатистически. Толкова по въпроса за искреността при официални разпити.

След като поседях край басейна около час, по пътя нагоре към хотела се зададоха двама димящи от пот бегачи, които отчаяно размахваха ръце и яростно тропаха с крака. Мороу беше на първо място и колкото по-близо идваха, толкова повече се размахваха ръцете на Делбърт, все едно се опитваше да се издърпа през въздуха, за да я настигне. Както казах, и двамата бяха с прекомерно развита спортна злоба и докато стигнат до моя шезлонг край басейна, вече се задъхваха като състезателни коне. Мороу беше с тесни найлонови шорти, с каквито се обличат бегачите, и ако трябва да бъде честен, стояха й като излети. Ако бях на мястото на Делбърт, просто щях да тичам точно зад нея през цялото време, защото гледката беше великолепна. Но това съм си аз. Делбърт е прекалено дисциплиниран за такива волности.

– Хубаво ли потичахте? – попитах.

– Аха – успя да каже Мороу. – Направо... пуф-пуф-пуф... страхотно.

Делбърт се беше навел с подпрени на коленете ръце и май се канеше да повърне.

– Ами ти, Делбърт? – попитах.

– Не... пуф-пуф-пуф... аз май... пуф-пуф...

– Ти май какво?

– Май разтегнах... пуф-пуф...

– А, ясно. Разтегнато сухожилие значи.

Реших да му спестя усилието, защото и без това нямаше да успее да го каже поне още няколко минути.

– Затова ли те изпревари Мороу, а?

– Пуф-пуф... аха...

Мороу не отговори, но изпъна рамене и направи твърде очевидно усилие да овладее дишането си. Отне й само шест-седем секунди, после остана напълно изправена и неподвижна. Предположих, че щом Делбърт, така или иначе, няма да й признае легитимна победа в

състезанието, поне можеше да спечели рекорда по бързо възстановяване след него.

Погледнах часовника си.

– След трийсетина минути имаме среща с първия ни заподозрян.

Двамата поеха към стаята си, а аз се помотах още петнайсет минути край басейна, преди отново да се намъкна в униформата си.

Предварителният арест във военновъздушната база можеше да засрами и самата армия. Беше си почти луксозен хотел – с кабелна телевизия в килиите, индивидуални душове и тоалетни и чиста, модерна столова. Бях виждал армейски казарми за напълно невинни войници, които изглеждаха като запуснати бордеи в сравнение с този затвор.

Надзирателят, един пухкав майор от ВВС, ни посрещна, преди да ни разрешат да говорим със затворниците. Изглеждаше приятен, дружелюбен човек, а двойната му брадичка подскачаше, докато говореше. Имаше да ни каже много хубави неща за екипа на Санчес. Били пример за затворническо достойнство, много възпитани, много сериозни, много добри момчета.

Споделих, че изобщо не се съмнявам, че е разделил заподозрените след задържането им. Той отвърна нещо твърде неясно и веднага се опита да смени темата, така че застанах съвсем близо до него и пак го попитах:

– Затворниците са били разделени, нали?

Той каза „не“, разрешавали им да тренират заедно, а и прекарвали по три часа на ден в нещо като занималия. Попитах го кой идиот им е разрешил да се събират. Той силно се изчерви и отвърна, че тази привилегия била разрешена лично от командира на Десета бригада генерал Мърфи.

Едно от обвиненията срещу хората на Санчес беше за конспирация, а всеки специалист по наказателно право знаеше, че стандартната процедура в такива случаи е заподозрените да бъдат разделени, за да не могат да уточнят алибито си. Майорът от ВВС пък знаеше, че е нарушено много сериозно правило, и след като се изчерви още повече, ме попита дали искам да видя копието от заповедта на генерал Мърфи. Искаше да спаси собствената си кожа и да излезе чист от голямата каша, ясно. Отвърнах, че искам и още как, по дяволите, че искам да видя и оригинала, искам да го видя веднага след разпита и от този момент нататък прекратявам действието на тази заповед.

В действителност исках най-вече да наричам до смърт малкия пухкав майор от ВВС, който беше дал на Санчес и хората му цяла

допълнителна седмица, през която алибито им да отлежи, така че работата ми да стане стотина пъти по-трудна.

Поканиха ни в една стая, в която да изчакаме. След около три минути въведоха капитан Тери Санчес. Беше облечен в бойна униформа, без окови или белезници. Сержантът от ВВС, който го придружаваше, дискретно излезе от стаята.

Санчес стоеше изправен като статуя до вратата, сякаш краката му внезапно бяха потънали в бетонния под. Изучаваше ни като лъвовете, които са дошли да го разкъсат. Изглеждаше по-слаб, отколкото на снимката, а очите му бяха по-твърди, по-малко тъжни, почти безчувствени. Понякога обвинението в масово убийство оказва този ефект върху хората.

– Капитан Санчес, аз съм Шон Дръмънд, водещ разследването, а това са двамата ми помощници Джеймс Делбърт и Лиса Мороу. Моля, седнете.

Посочих му стола от другата страна на масата. Без да каже дума, той прекоси стаята и седна.

– Това е само предварителен разговор – уточних. – Съобщиха ни, че сте се отказали от правото си на него да присъства и адвокат. Вярно ли е?

– Точно така – каза той с малко неуверен глас.

– Как е семейството ви? – попитах, като се опитвах да го предразположа.

– Добре са.

– Разрешават ли ви да им се обаждате редовно?

– Достатъчно често.

– Как се отнасят с вас тук?

– Много добре, майоре. Престанете с тези глупости и давайте с въпросите.

Не изглеждаше ядосан, а по-скоро напрегнат – като човек, когото водят на бесилото и той не може да се насили да разменя любезности с тълпата.

Усмихнах се.

– Добре, да се захващаме за работа.

– Хубаво.

– Имаме няколко предварителни въпроса – обявих, като поставих диктофона на масата между нас. – Ако не искате да отговорите на някой от тях, можете да се въздържите. Но трябва да ви предупредя, че това е официално разследване и ако някое от твърденията ви по-късно излезе лъжливо, може да доведе до допълнителни обвинения.

Делбърт и Мороу ме изгледаха с изражения от типа „това пък що за тъпотия беше“. На човека срещу нас бяха предявени трийсет и пет обвинения в убийство, както и за множество други сериозни престъпления, а аз го заплавах с дреболии.

По отношение на всеки друг те щяха да са прави. Но Санчес беше офицер от армията на САЩ и най-вероятно щеше да изпита известно напрежение от моето предупреждение. Офицерската чест продължаваше да се цени.

– Разбирам – каза той.

– Добре. Моля, започнете с точно описание на мисията на вашия екип, когато заминахте за Косово.

Той се наведе напред и здраво склучи ръце пред устата си. Всеки професионалист, който води разпити, може да ви каже, че това е един от най-характерните жестове на човек, който се кани да изгърси няколко опашати лъжи. Толкова по въпроса за предупреждението ми.

– Бяхме част от операцията „Ангел-хранител“. Групата от АОК, която обучавахме, беше изпратена на мисия в Косово. Нашата задача беше да ги придружим и да им окажем съдействие.

– Съдействие ли? Какво съдействие?

– Продължаване на обучението, помощ при планирането на операцията и други подобни.

– Не бяха ли достатъчно добре обучени, за да се справят сами?

– Не.

Извадих лист хартия от куфарчето си.

– Притежавам копие от доклада ви, с който оценявате косоварския отряд при завършването на обучението им. Това е вашият подпис, нали?

Посочих стегнатия, почти детски подпис в дъното на листа. Той едва го погледна.

– Да.

– Тук твърдите, че са били готови.

Той студено изгледа документа.

– Твърдя, че отговарят на минималните изисквания, за да бъдат квалифицирани като отряд от АОК.

– Но нещо в тези изисквания не е било както трябва.

– Да. Те са малко по-ниски от тези в нашата армия. Обучавахме ги точно толкова, че да ги убият – отвърна той с ясна горчивина.

Продължих въпреки всичко:

– В какви отношения бяхте с вашия отряд от АОК?

– Какво искате да кажете?

- Приятелски? Професионални? Лични? Служебни?
– Професионални.
– Бихте ли обяснили по-подробно?
– Наредиха ни да ги обучим и ние го направихме. Това ни беше работата и те бяха част от нея.
– Чувствахте ли лична отговорност към тях?
– Не. Това не е наша война, а тяхна.
– Добре казано – потвърдих. – Но все пак си мисля, че би било ужасно трудно да не започнете да храните някакви чувства към тях. Все пак сте живели и работили заедно, разговаряли сте за семействата си...
– Майоре, и двамата знаем какво се опитвате да постигнете.
– Какво се опитвам да постигна?
– Да докажете, че когато ги избиха като кучета, ние сме побеснели и сме отмъстили. Но не е вярно.
– Наистина ли? – попитах.
Стана ми интересно, че употреби точно този израз. Можеше да каже „когато ги застреляха“, или „елиминираха“, или „очистиха“ – все думи, които обозначават по-лека съдба в хранителната верига на смъртта.
– Така се твърди в пресата, но не стана по този начин.
– Тогава ми кажете как точно стана.
– След като, въъ, елиминираха нашия отряд от АОК, ние докладвахме в щаба на Десета бригада. Наредиха ни да се преместим в друг базов лагер и да чакаме инструкции. Изпълнихме заповедта. Минаха два-три дни и започнахме да подозираме, че новият ни базов лагер е застрашен, така че...
– Защо започнахте да подозирате подобно нещо? – прекъснах го.
– Защото сержант Перит и сержант Мачуско забелязаха сръбски патрул, който, изглежда, ни наблюдаваше.
– Кога стана това? – попитах.
– Следобед на седемнайсети. Около три часа или малко по-рано.
– Не си спомням подобно нещо от оперативния дневник в щаба на Десета бригада.
Санчес се позамисли, преди да отговори:
– Не съм докладвал за това.
– Защо? Мислех, че такива неща се докладват незабавно.
– Може би мислите така, защото сте адвокат и никога не сте попадали в подобна ситуация.

Бях попадал в подобна ситуация, но не мислех да го споделям. Санчес ми разказваше версията, за която се беше уговорил с останалите от

екипа, и засега най-добрата тактика беше да я изслушам, преди да потърся идеалния начин да я опровергая.

– И какво направихте тогава? – попитах.

– Натоварихме се с оборудването и се оттеглихме. Можеше да ни нападнат всеки момент, така че прибягнахме до отстъплението, което бяхме планирали два дни по-рано.

Вече предполагах каква ще е следващата част.

– И ви проследиха? – попитах, за да го улесня.

– Точно така.

– Откъде разбрахте?

– Бяхме заложили сигнални ракети по пътя на отстъплението си.

– Колко от тях излетяха?

– Не си спомням точно. Една или две.

– Една или две?

– Май две. Но може и да греша.

– Какъв тип сигнални ракети бяха?

– С разпръскващо действие и задействане с жица.

– Колко бяхте заложили?

– Не знам точно. Бях твърде зает да изкарам хората си оттам. Заложих ги последният човек от колоната.

– Какъв вид жица използва?

– Не зная. Вероятно телеграфна.

Един от номерата при разследване на конспирация е да задаваш подробни въпроси, като навлизаш все по-дълбоко в детайлите, защото в повечето случаи конспираторите са уточнили само най-общата история и именно дребните детайли разкриват противоречията. Сигналните ракети бяха точно от този тип подробности, заради които Санчес и хората му можеха да затынат.

– Значи сте преценили, че нямате време за обаждане по радиото до командния център, но сте имали достатъчно, за да заложите сигнални ракети по пътя на бягството?

– Беше въпрос на приоритети. Обаждането по радиото нямаше да ни помогне, а сигналните ракети поне щяха да ни предупредят, че някой ни следи.

– И какво стана после?

– Според нашия план за бягство трябваше да тръгнем право на юг и да прекосим границата с Македония. Опасявах се, че сръбският отряд зад нас просто ще се обади до техния щаб и ще организира засада на пътя ни. Реших да завием на изток.

– Обсъдихте ли това с някой друг?

– Не си спомням да съм го правил.

– Това „не“ ли означава?

– Не мога да си спомням всичко, което съм казал на един или друг.

Преследваше ни многоброен сръбски отряд. Нещата се развиваха много бързо.

– Многоброен сръбски отряд? Сигурен съм, че преди малко казахте „патрул“. Как така изведнъж станаха толкова много?

– Направих логично предположение. Знаехме, че са ни забелязали, и беше най-вероятно сърбите да са изпратили още хора след нас.

– Защо?

– Защото сърбите с огромно удоволствие биха унищожили или пленили американска елитна част. Основният фокус на американската стратегия в тази война е да се избягват загубите на жива сила. Всички го знаят. Сърбите със сигурност го знаят. Американският народ почти не се интересува какво точно става тук. Но човешките жертви биха провалили всичко. Вижте какво стана в Сомалия.

Нямаше как да възразя на това.

– На какво разстояние зад вас беше сръбският отряд? – попитах.

– Откъде можех да знам? Бяха зад нас, това ми стигаше.

– Но вие казахте, че са излетели няколко сигнални ракети. Ако са излетели нагоре, би трябвало да сте били в състояние да определите разстоянието до преследвачите.

Той ме изгледа продължително, преди да отговори. Както повечето хора, той не беше свикнал да го разпитват и преживяването никак не му харесваше.

– Не съм ги видял как излитат – каза.

– Не сте ги видели?

– Не. Бях твърде зает да водя хората си. Гледах картата, компаса и пътя пред себе си.

– Тогава откъде знаете, че са излетели изобщо?

– Казаха ми.

– Кой ви каза?

– Не си спомням.

Беше мой ред да го изгледам продължително. Опитах се да си придам максимално недоверчиво изражение, без да споменавам нищо. Той отвърна на погледа ми, но му стана неудобно.

– Вижте – обади се накрая, – предали са ми по колоната, предполагам. Не си спомням точно кой.

Продължих да мълча, но той реши да не украсява повече.

– Добре – казах. – И после какво стана?

– Продължихме да бягаме през целия ден. На зигзаг, за да ги объркаме. Над короните на дърветата се виждаха облаци прах, а понякога чувахме шум от превозни средства в далечината.

– И какво означаваше това според вас?

– Че сърбите придвижват мобилни отряди, за да ни хванат в капан.

– Обсъдихте ли го с някой от екипа?

– Да.

– С кого?

– Спомням си, че го обсъдих със заместник-командир Персико.

– Но все пак не докладвахте по радиото в шаба на Десета бригада?

– Не.

– Защо не?

– Защото се движехме с голяма скорост. Всичко ставаше много бързо. Освен това с какво можеха да ни помогнат оттам?

– Можеха да пуснат разузнавателен самолет, за да определят в каква ситуация се намирате. Да ви предложат помощ от въздуха. Можеха дори да организират хеликоптерна акция, за да ви измъкнат.

Не очакваше да му отговоря, без да се замисля, и за момент изглеждаше объркан. После сви рамене.

– Вижте, готов съм да призная, че в този момент не съм разсъждавал много ясно. Просто се опитвах да изкарам моите хора оттам, и то невредими.

– Сигурно – отвърнах, колкото да му покажа, че не му вярвам.

– Освен това се притеснявах, че сърбите могат да засекат съобщение по радиото. Можеха да направят триангулация и да определят точното ни местоположение.

– Но те вече са го знаели, нали така? Все пак са ви преследвали.

– Не. Само предполагам, че знаят къде сме. Казаха ми, че са излетели няколко сигнални ракети, но това все още не означаваше, че преследвачите знаят точното ни местоположение.

Започваше да се изнервя. Очевидно постоянните въпроси за сигналните ракети му лазеха по нервите. А аз точно това исках. Ако успееш да го накарам да се отклони от лъжливата версия, която явно беше подготвил заедно с останалите, и да започне да импровизира, щях да открия пътя за атаката.

– Добре, продължете – подканих го.

Той спря за момент, за да си възвърне самообладанието, после

продължи:

– Бяхме цял ден. Надявах се, че след като се стъмни, ще можем отново да завием на юг и да се опитаме да достигнем границата. Към полунощ спряхме и образувахме наблюдателен периметър. Около нас продължаваха да се чуват превозни средства и ние разбрахме, че сърбите засилват издирването. После, към два през нощта, на километър и половина от нас излети още една сигнална ракета. Тогава взех оперативното решение.

– Какво?

– Трябваше да устроим засада на някоя сръбска колона.

– Защо взехте това решение?

– Защото трябваше да привлечем вниманието на сърбите. Не можехме да ги надбягаме. Оформяха примка около нас. Трябваше да ги принудим да бъдат толкова внимателни, колкото бяхме и ние. Разбирате ли ме?

– Не – отвърнах. – Обяснете го по-подробно, моля.

– Бяхме на тяхна територия. Те се чувстваха в безопасност. Движеха се с пълна скорост, преследваха ни пеша и се опитваха да отрежат пътя ни с превозни средства. Ако не откриех начин да ги забавя, щяха да ни хванат.

– И вие решихте, че засадата ще ги забави?

– Естествено. Трябваше да разберат, че представляваме опасност. Ако продължаваха да не внимават в картинката, щяхме да ги накараме да си платят за недоглеждането.

– Заповедите ви не гласяха ли, че можете да убивате само при самозащита?

– Това си беше точно самозащита – каза той толкова убедено, че все едно не можеше да се спори по въпроса.

– Значи им устроихте засада?

– Да. Реших да ги ударим призори. Използвах картата, за да избира място на пътя, където имаше S-образен завой с хълмове от двете страни. Придвигихме се дотам за един час и около четири сутринта бяхме на позиция. Устроихме засадата и зачакахме. От време на време минаваше по някое превозно средство, но ние го пускахме. После, около шест и половина, се зададе колона от около шест коли и ние ги нападнахме.

– Защо избрахте точно тази колона?

– Защото беше по-голяма. Искях сърбите да си помислят, че сме повече от хората в един екип за специални операции. Искях да си помислят, че сме трийсет-четирийсет души. Ако ударехме само една кола,

щяха да разберат, че си имат работа с малобройна част.

– Но ако вече са ви забелязали и проследили, не са ли знаели колко сте?

– Точно там е работата. Според мен знаеха, но аз исках да ги накарам да се съмняват. Нямахме откъде да разбера дали в нашата зона работи само един екип или петдесет. Реших, че ако ударим по-голяма колона, ще си помислят, че сме повече, отколкото са смятали първоначално.

– Колко време отне засадата?

– Не мога да кажа със сигурност. Пет минути или малко повече.

– Опишете я.

– Беше стандартна L-образна засада. Поставихме две противотанкови мини с дистанционни детонатори на пътя, за да взривим първата кола и да спрем колоната. Заложихме венче от маргаритки от мини „Клеймор“ покрай отсрещната страна на пътя, които задействахме, след като войниците излязоха от колите и се опитаха да заемат позиции зад тях. После обстреляхме колоната с „M16“ и картечници в продължение на няколко минути. Накрая си тръгнахме.

Това обясняваше защо толкова много от трупове в Белград имаха сачми от противопехотни мини, забити в гърба. Беше облекчаващо откритие, защото другото обяснение би било, че Санчес и хората му безжалостно са взривили няколко мини „Клеймор“ в гръб, докато врагът е отстъпвал. Ако казваше истината, поне отпаднаше обвинението, че е превишил рамките на обичайните бойни действия и е проявил изключителна жестокост.

– Имаше ли оцелели?

– Да.

– Откъде знаете?

– Продължиха да стрелят, докато отстъпвахме.

– С леки или тежки огнестрелни оръжия?

– Леки, но и така бяха достатъчни.

– Колко оцелели бяха останали според вас?

– Вероятно четирима-петима, които продължаваха да стрелят. А сигурно е имало и доста ранени.

– Знаете ли, че според сърбите няма оцелели?

– Това е лъжа! – извика той, очевидно разгневен. – На този път бяха останали живи войници, когато си тръгнахме!

– Аз лично огледах трупове – казах. – Трийсет и пет души.

В този момент очите ни се срещнаха и ние просто се гледахме известно време. Понякога, по средата на някоя бомбардировка от лъжи,

някаква частица истина все пак се промъква в разговора. Усещането е толкова свежо, че ушите ви започват да звънят. Беше точно един от тези моменти.

– И какво направихте после? – попитах.

– Продължихме с отстъплението. Предположих, че след като сърбите открият колоната си, ще се забавят за известно време. Затова отново поведох хората си на юг. Бяхме на около петдесет километра от границата. Предположих, че ако се движим бързо, до вечерта ще стигнем.

– Продължаваха ли да ви преследват?

– Не знам. Не заложихме още сигнални ракети, така че нямаше как да разберем.

– Защо не го направихте?

– Мисля, че бяха свършили.

– Мислите?

– Не проверих със сигурност, но според мен бяхме използвали последната при засадата.

– Докладвахте ли в щаба? – попитах, като адски добре знаех, че го е направил, защото това вече беше отразено в дневника.

– Да.

– Съобщихте ли за засадата?

– Не.

– Защо не?

– Защото не исках някой да остане с погрешно впечатление.

– Извинете, но бихте ли обяснили какво имате предвид?

– Предположих, че няма да се зарадват много на постъпката ми.

Просто нямах време да им обяснявам защо съм го направил.

– И какво докладвахте?

– Че се изтегляме.

– Обяснихте ли, че ви следят, че по пътищата около вас има сръбски колони и по ваша преценка сте в опасност?

– Не.

– Защо не?

– Защото според мен нещата вече бяха под контрол. Предположих, че с тази засада сме спечелили достатъчно време, през което да се изтеглим.

– Но не докладвахте за засадата и след като се върнахте. Защо?

– Беше грешка – каза той и, изглежда, наистина съжаляваше. – Признавам го. Реших, че не е станало нищо лошо, и не виждах причина да докладвам.

Обърнах се към Делбърт и Мороу. И двамата го слушаха очаровани, подпрели брадички на ръцете си. Идеята на алибито беше адски добра. Можеше и да възникне спор за точните граници на самозащитата, но концепцията за отчаян екип, хванат в капан в тила на врага и обкръжен от кръвожадни сърби – същите хора, които бяха застреляли Скот О'Грейди от засада и бяха отвлекли трима американски миротворци в Македония, – имаше всички шансове да получи всеобщо съчувствие.

– Някой от вас има ли въпроси? – попитах помощниците си.

Те поклатиха глави. И те, както и аз, можеха да го разпитват още цели часове, но това щеше да стане по-късно. Първо трябваше да поговорим с някои от останалите членове, за да потърсим несъответствия.

Санчес продължаваше да седи с ръце, склучени пред устата. Пръстите му бяха здраво преплетени, стиснати до побеляване, сякаш щяха да се разхвърчат и да започнат да правят странни неща, ако ги пусне. Предполагах, че адски се притеснява как е преминало театралното му изпълнение. Изгледах го възможно най-безизразно.

– Благодаря ви за отделеното време, капитан Санчес – казах, изключих диктофона и започнах да прибирам разни листа в куфарчето си.

Той се изправи и прибра стола до масата. Остана там, с нещо като неудобство или дори безпомощност.

– Господин майор?

– Какво? – запитах, докато се изправях и се готвех за тръгване.

– Не сме избили онези сърби. Заклевам се. Когато си тръгнахме, някои от тях все още бяха живи.

Кимнах. Не в знак на съгласие, а просто че съм го чул.

Когато се върнахме в хотела, някой беше пъхнал плик под вратата на стаята ми, а на телефонния секретар мигаше онази дразнешка червена светлинка. Отворих плика, докато набирах кода за прослушване на съобщенията, което не беше лесно само с две ръце.

В плика имаше факс, препратен от Имелда. Беше добавила и една миниатюрна бележница, която гласеше: „Кучи син!!!“ Не разбрах дали се отнася за мен или за човечеството като цяло, затова продължих да чета.

Факсът беше копие от статия във „Вашингтон Хералд“ от предишния ден. Беше подписана от самия Джеръми Бърковиц, същия тип, на когото бях затворил телефона, и съдържаше шокиращото разкритие, че армията е възложила делото за вероятно най-сериозното криминално престъпление в историята си на един нищо и никакъв майор от пехотата и двама капитани. По този начин се намекваше, че ако армията действително искаше да разбере истината за този случай, щеше да избере повисши и квалифицирани специалисти да оглавят разследването. Името ми дори се споменаваше няколко пъти в статията – написано грешно, което добавяше лична обида към клеветата.

Можех да си помисля, че Джеръми Бърковиц е отмъстително копеле, което се опитва да ми го върне за затварянето на телефона, но това водеше към извода за тревожна липса на професионализъм у един много известен журналист. Така или иначе, статията беше доста слаба. Не, наистина, на кого му пукаше дали армията е назначила някакъв майор да оглавява разследването? Ако Бърковиц не можеше да направи нищо повече, нямаше за какво да се притеснявам.

На секретаря имаше три записани съобщения. Едното беше от нахалния, досаден съветник на президента, с когото се бях запознал, преди да тръгна от Вашингтон, а второто беше от генерал Клапър, шефа на военната колегия. Тези типове са такива – ако им се обадиш веднъж, никога няма да можеш да се отървеш от тях. Като досадно гадже, което не иска да те остави на мира.

Помолих оператора незабавно да ме свърже с генерал Клапър. Не че толкова ми се говореше с него, но ако не му се обадох веднага, пак щеше да ми позвъни посред нощ в крайно добро настроение.

Невероятно деловата му, хладна секретарка вдигна на първото

повънвяване, а само след миг чух и него самия.

– Как се чувстваш като знаменитост?

Засмя се, което не беше много трудно, тъй като никой не го беше накарал да се наведе, та да го изтипоса в гръб на първата страница на национален всекидневник същата тази сутрин.

– Вчера ми харесваше повече, защото все още никой не беше чувал за мен.

– Какво толкова направи, за да вбесиш Бърковиц? – попита той, като демонстрира забележителна обща култура.

– Това, че му затворих телефона, брой ли се?

– Не бих ти препоръчал да правиш такива неща.

И аз не бих си го препоръчал, но не се канех да го признавам. Само комунистите си падат по публичните самопризнания и вижте докъде се докараха.

– И как е времето във Вашингтон? – попитах.

Той замълча за миг, а после каза:

– Всъщност е горещо като в ада. Някои хора се питат дали са постъпили правилно, като са те назначили да оглавиш това разследване. Нищо лично, Шон, но статията на Бърковиц е направила впечатление в някои среди.

– Има ли конкретен човек, който се съмнява дали е постъпил правилно? – попитах, като прехапах устни.

– Все още не съм говорил лично с него, но ми казаха, че президентът е прочел статията и се наложило да го изстъргват от стените.

– А, тоя ли – казах толкова незаинтересовано, колкото успях да го докарам. – А някой друг? Някой по-важен?

– Председателят на Съвета на началник-щабовете на въоръжените сили също не звучеше много доволен. А с него вече говорих лично.

Настъпи мълчание – една от онези паузи, които можете да определите единствено като „напрегнати“. Бърковиц беше ударил много по-близо до десетката, отколкото си мислех. Тишината продължи прекалено дълго, докато най-сетне осъзная, че по този начин Клапър учтиво ми предоставяше избора да предам това разследване на някой друг, най-вероятно някой по-отговорен. Трябва да си призная, че сериозно се замислих върху тази възможност, защото откъдето и да го погледнете, нямаше как да спечеля от тази ситуация.

Не знаех какво мисли Клапър, но знаех какво бих си помислил аз на негово място. Бих се молил човекът срещу мен да каже: „Виж, това нещо малко надхвърля възможностите ми и аз наистина дадох всичко от

себе си, но не мислиш ли, че е време да назначиш изцяло нов екип, по възможност съставен от генерал и няколко високопоставени помощници?“ Не беше трудно да се сетя, че в момента вероятно му се караха здравата. Казано по друг начин, кариерата на генерал Клапър беше в ръцете ми и можех да си представя, че тази мисъл не го радва особено. Най-сетне избърборих:

– Вижте, генерале, аз започнах тази история и бих искал аз да я приключача.

Без да се колебае нито за миг, той отвърна:

– Добре, нека да опитаме по твоя начин. Но все пак внимавай, Шон. Пороботи върху отношенията си с пресата.

– Дадено – отвърнах, но продължих да се чудя защо не се отказах.

Бърковиц ми беше дал удобна възможност, без да иска, и можех да се обзаложа, че ще бъде последната.

Следващото обаждане беше от човека, с когото не исках да се чувам за нищо на света, но нямаше как. Помолих оператора да набере номера и чух познатия недоволен глас от другата страна:

– Дръмънд слуша.

– Здравей, татко – казах.

– Как си? – попита той.

– Чудесно – отвърнах по най-простия начин. – Чудесно наистина.

– Видях те във вестника.

– Предположих.

– Не знаех, че са те назначили да водиш разследването – каза той и въпреки че в това нямаше обвинение, смисълът беше ясен.

– Сигурно съм забравил да ти кажа. Бях малко зает.

– Искаш ли един съвет от стария войник? – попита той.

– Няма да навреди, предполагам – излъгах.

Съветите му винаги ме закопаваха.

– Не тръгвай с рогата напред. И не забравяй да си пазиш гърба.

– И още как, тате – казах.

Точно така разговарят със синовете си старите войници – с войнишки притчи, които всъщност звучат малко идиотски.

– Трябва да затварям – изръмжа той. – Майка ти пак иска да окося двора. За трети път тази седмица, мамка му.

И затвори.

Сега сигурно трябва да ви разкажа за татко. Майка ми изобщо не искаше той да коси двора. Баща ми, така или иначе, го косеше и поливаше три пъти седмично. Отнасяше се към него като към армия от малки

зелени войничета, които изискват постоянно внимание. Нашият двор беше най-поддържаният в квартала, ако не и в света. Ако се появеше дори един-единствен плевел, той го изтръгваше като непокорен редник, който си проси дисциплинарно наказание. Ако едно-единствено стръкче трева проявеше дързостта да се издигне малко над останалите, цялата ливада го отнасяше от косачката.

Баща ми имаше репутацията на страхотен офицер. Беше висок, строен, хубавец и, за бога, беше истински мъжкар. Когато бях дете, дори в неделите и на празниците той ставаше точно в пет сутринта, правеше около двеста лицеви опори и коремни преси, тичаше поне осем километра и поддържаше ларинкса си във форма, като крещеше по мен и брат ми. Сетне решително излизаше от къщата с маршова стъпка, за да прослужи още един ден в армията. Понякога не го виждахме с години, например когато отиде във Виетнам – при това не веднъж или два пъти, а цели три. (Коего може да се случи само на човек, който с писъци умолява да го върнат.) Всеки път, когато заминеше, се отваряше огромна празнина, която незабавно и щастливо беше запълвана от мен, брат ми и майка ми. Но след година той пак се връщаше, натежал от още медали, и отново с бой си пробиваше път в семейното огнище.

Изглежда, всички бяха съгласни, че е на път да стане бригаден генерал, когато на последната седмица от третото му турне във Виетнам жестоката съдба се намеси. Тогава вече беше полковник и водел своята военна част на рутинно претърсване, когато се навел да вдигне нещо и, без майтап, някакъв виетнамец, въоръжен с арбалет и кофти чувство за хумор, го улучил в задника.

Звучи смешно, но лекарите не мислеха така. Прекара цяла година в болницата, докато се опитваха да се справят с инфекциите и да закърпят всички органи, повредени от стрелата. Когато свършиха, вътрешностите му бяха подредени по доста странен начин, а с кариерата му в армията беше свършено. Вече нямаше войници, които да командва, или медали, с които да го награждават.

Но не съжеляваше. Хвана се да продава коли, защото си търсеше работа, при която ще може да отскача по голяма нужда поне веднъж на час. И продаваше адски много коли, по дяволите. Изкара петнайсет години, като продаваше коли и се напъваше в тоалетната, и в крайна сметка стана собственик на три автомагазина и немалко състояние. Пък и магазините му бяха уникални. Бяха с най-подредените и чисти паркинги, които някой беше виждал. Продавачите заставаха мирно и едва ли не козируваха, когато идваше някой клиент. Аз винаги се изнервях, когато

влезех в някой от тях, но на клиентите, изглежда, им харесваше.

Брат ми, с една година по-голям от мен, още от раждането си знаеше, че не иска да стане като баща ни. Пусна си дълга коса, записа се в Демократическата партия още на шест години, направи си татуировки, проби си ушите и редовно се заяждаше с военната полиция. Преди около три години продаде интернет компанията, която беше основал, и се пенсионира на зрялата възраст от трийсет и седем години. Има около сто и петдесет милиона в банката и прекарва почти целия ден в задния двор на огромната си къща, като гледа Тихия океан, постоянно пуши марихуана и се смее до скъсване на съдбата си.

Аз проявих повече здрав разум от него. Тръгнах по стъпките на татко. Спечелих стипендия за КЗО и си избрах кариера, в която ти плащат държавна заплата, отнасят се с теб като с боклук и нямат нищо против да те уволнят, ако с теб се заяде някой известен репортер.

Не бях пил като хората почти от седмица и както бяха тръгнали нещата, наистина ми се искаше да поправа тази грешка. Вдигнах телефона и попитах първо Делбърт, а после и Мороу дали не искат да дойдат с мен в бара.

Делбърт учтиво отказа, като се оправда, че трябвало да подготви въпросите си за утре.

Мороу каза:

– Добре, ще слеза след десет минути.

Не мога да си кривя душата – този вариант изобщо не ме разочарова.

Вече пиех първия си скоч с лед, когато Мороу пристигна, облечена в тесни джинси и свободна плетена блуза. Веднага реших, че ако някога се откажеше от адвокатската професия, можеше спокойно да направи кариера като модел. Или още по-добре, както ми подсказа развихреното въображение, като стриптизьорка. На всичкото отгоре не само аз го забелязах, защото в бара имаше доста италианци, а те не са известни със сдържаността си по отношение на другия пол. И със сигурност не се сдържаха, когато тя се появи.

– Какво ще пиеш? – попитах, докато се настаняваше на стола срещу мен и се правеше, че не забелязва наточените тъпащи, които ѝ подсвиркваха и подвикваха на някакъв странен език.

Почти подозирах, че ще си поръча бутилка „Евиан“ с лимон или нещо също толкова отвратително здравословно.

– Скоч с лед – каза тя и без малко да ме събори от стола.

Направих знак на бармана да донесе още едно от същото и реших,

че е време да направя преоценка на впечатленията си за мис Мороу. Подуших въздуха веднъж-дваж и долових аромат на лилии. Беше си живо противоречие.

Един мъж може да си направи точни изводи от парфюма, който избира дадена жена, а винаги съм свързвал лилиите с румените жени от Средния запад. Онези, които на двайсет и една още са девствени. Същите, които всяка седмица се обаждат на майките си и продължават да изпращат пари за училищна благотворителност. И които никога не си поръчват скоч.

– Това ли пиеш обикновено? – попитах.

Тя леко се усмихна.

– Не. Обикновено си поръчвам „Евиан“ с лимон, но исках да те изненадам.

Сигурно съм примигнал няколко пъти, защото тя се засмя, очевидно доволна, че ме е победила в собствената ми игра.

– Да, обикновено и аз пия „Евиан“ – казах най-сетне, според мен остроумно.

– Не, обикновено пиеш скоч. Всъщност дори мога да се обзаложа, че през целия си живот не си опитвал „Евиан“.

– И защо би се обзаложила?

– Просто така. Искаш ли да поиграем на „Истини и последици“?

Ако не бях толкова самоуверен, щях да откажа веднага. Вместо това глупаво изтърсих:

– Става. Какъв е залогът?

– Победеният във всеки кръг ще пие по едно уиски. Крайният победител няма да плаща сметката.

– Дадено – казах и измъкнах монета от джоба си. – Ези или тура?

– Ези – каза тя, наистина беше ези и аз трябваше да се откажа още тогава.

– Хубаво – усмихна се тя. – Какво работи баща ти?

– Той е фризьор – отвърнах. – Живее в Сан Франциско и работи в един от онези мъжки фризьорски салони, в които ходят само хомосексуалисти. Той също е малко сбъркан, но веднъж си поиграл с някаква жена и съм се родил аз.

– Едно уиски! – поръча ми тя. – Баща ти е абсурдно хетеросексуален. Ако не греша, дори е служил в армията.

Попих уискито от устните си, дадох знак на бармана да донесе още едно и направих всичко възможно да прикрия изненадата си.

– Как позна? – попитах, защото не ми стана приятно, че съм

толкова лесен.

– Не съм познала. Направих логично заключение. Синовете на мъже със силна воля обикновено развиват бунтарски тенденции и се правят на много умни. Знаем го, защото много от тях после ми стават клиенти.

– Добре – казах, защото исках веднага да изравня резултата. – Откъде си?

– Еймс, щата Айова – каза тя. – Отгледана съм във ферма и детството ми премина в доене на крави, събиране на кокоши яйца и молитви да ме приемат да следвам право.

– Вярно – обях. – Едно уиски! И не забравяй да кажеш как са те избрали за мис на гимназията и едва не си се омъжила за капитана на футболния отбор.

– Уискито е за теб – каза тя. – През живота си не съм стъпвала в Еймс, щата Айова. Родена съм в милионен град в североизточните щати и най-близкият ми досег с крава е бил с телешките пържоли, които си поръчвам.

Зяпнах и се протегнах към чашата си.

– Наистина ли? – попитах, крайно объркан.

– Наистина – отвърна тя с лека усмивка. – И за твоя информация съм завършила частно девическо училище. Нямахме конкурси за мис. Нито пък футболен отбор. Имахме отбор по хокей на трева и не съм била гадже на капитана, защото аз самата бях капитан.

Глътнах скоча и се замислих върху възможността да е планирала тази игричка още преди да е слезла. Сигурно нарочно си е сложила парфюма с дъх на лилии, за да тръгна по грешна следа. Така де.

Тя все още не беше докоснала своя скоч. Ухили се и каза:

– Добре, защо напусна пехотата и стана адвокат? Загледах се в новото си уиски и обмислих въпроса. Най-сетне свих рамене и признах:

– Защото ми писна да убивам хора. Няколко пъти ходих на война и реших, че не ми харесва особено.

Тя ме погледна изучаващо, право в очите, и изражението ѝ внезапно омекна. Очите ѝ, които – както вече споменах – бяха пълни със съчувствие, станаха още по-мили.

– Уиски – каза почти съжалително.

– Глупости, уискито е за теб! – извиках. – Прекарах си страховтно на бойното поле. Едва не се разревах, когато войните свършиха.

Всъщност това беше вярно. Точно затова бях станал адвокат. Развих силна фобия, че ще стана войнолюбец точно като баща си. И може

би точно като него кариерата ми ще приключи със стрела в задника. Метафорично казано, разбира се.

– Добре – казах, като се наслаждавах на победата си. – Някога била ли си омъжена?

– Това е прекалено лично.

– В тази игра няма ограничения, госпожичке. Това е кървав спорт.

Отговори на въпроса.

– Добре де, бях. Съпругът ми също беше военен адвокат.

Тя изведнъж се натъжи.

– Един ден се върнах от командировка и го заварих с една двайсетгодишна секретарка.

– Колко време бяхте женени? – попитах.

В тази игра имате право само на един въпрос, но аз се възползвах от най-висшето правило – че играчът с по-висок чин винаги определя нови правила.

Тя се вторачи в чашата си.

– Три години. Запознахме се на втората година от следването ми и се оженихме веднага щом завърших. Сигурно аз съм виновна. Винаги съм работела твърде много и той... вероятно се е почувствал пренебрегнат.

– Уиски! – изляях.

Тя ме изгледа шокирано:

– Какво?

– Нали ме чу! Уиски!

Мороу глътна питието и ме изгледа страшно чаровно и неприязнено.

– Откъде разбра?

– Каза прекалено много. А си от хората, които не говорят за личния си живот.

– Добре. А ти бил ли си женен? – попита тя.

– Не.

– А влюбвал ли си се?

– Само по един въпрос.

– Последния път ти ми зададе два.

– Добре де. Влюбвал съм се веднъж.

– И защо не се ожени за нея?

– Свършиха ти въпросите. Тя ме изгледа умоляващо.

– Ще изпия уискито и този рунд ще бъде реми. Моля те. Отговори.

– Първо пий – настоях и тя се подчини.

– Защото не можех да се ожена за кучето си – отвърнах и се ухилих като истински злодей.

Тя се намръщи.

– Това беше гадно.

– Парфюмът с аромат на лилии също – казах и тя почти падна от стола си от смях.

– Между другото е три на две за мен – отбелязах. – Ти плащаш сметката.

Тя вдигна два пръста, барманът се ухили и веднага ни донесе още две питиета. Барманът беше италианец и очевидно си мислеше, че се каля да я напия зверски, за да я занеса в стаята си и да я побъркам от секс. В Америка подобно поведение може да се счете почти за изнасилване. Но в Италия правилата бяха различни. Тук това се смята за проява на добър вкус, както и всичко друго, което в крайна сметка завършва с търкаляне в сеното. Той завистливо ми се усмихна, донесе напитките и аз му кимнах по мъжки в знак на разбиране.

– Как ти се стори Санчес? – попита тя.

– Порядъчен човек – признах.

– И аз така си помислих.

– Това ли очакваше? – попитах.

– Не. Изобщо не очаквах това.

– А какво?

– Не знам. Защищавала съм много убийци. Не ми приличаше на тях. Може би е прекалено мек. Недостатъчно агресивен.

– Може и да не е убиец.

– Как така?

Отпих от четвъртото си уиски за последните двацет минути и усетих как мозъкът ми започва да се замъглява.

– Предполагам, че там с тези девет мъже се е случило нещо много странно.

– Странно в какъв смисъл?

– Ами нека ти обясня. Това не са военни действия като във Виетнам, Корея или Втората световна, където понякога цели бригади са превъртали и са започвали да убиват. Санчес и хората му са били под съвсем друг вид напрежение.

– Значи според теб не е станало така, както пише по вестниците?

– Не. Според мен изобщо не е било толкова сложно.

– Защо?

– Защото не са избили сърбите веднага. Защото след избиването на

хората на Ахан са изчакали два дни, достатъчно време да се успокоят. Защото в този екип е имало деветима мъже, а девет души не могат заедно да решат да извършат нещо гадно. Защото в такива случаи винаги има обстоятелства, които е адски трудно да разбереш, ако не си бил там.

– И какво е станало според теб?

– Наистина не знам.

Тя отпи голяма глътка скоч.

– Ти си бил на война. Някога усещал ли си подобно желание?

Замислих се.

– Веднъж, предполагам.

– От какво се получи?

– Беше няколко дни след края на Войната в Залива. Републиканската гвардия на Саддам се беше измъкнала от обръча и започна да избива кюрдите и шиитите, които нашето правителство беше подтикнало да се вдигнат срещу режима, след като им обещахме да унищожим армията на Саддам. Излезе, че сме ги излъгали.

– Май си спомням нещо за това.

– Е, медиите в Америка не обърнаха особено внимание. И така, те се вдигнаха и изведнъж изникна Републиканската гвардия. Така и не разбраха какво ги е ударило. Хиляди кюрди и шиити, много от тях жени и деца, започнаха да загиват. Оцелелите избягаха на юг, в Кувейт. Построихме лагери и направихме всичко възможно, за да ги излекуваме и да се погрижим за тях, но от това се почувствахме още по-зле.

– И сте искали да отмъстите?

– Не. Искахме да сподавим чувството си за вина. Нашето правителство беше постъпило много непочтено и тези хора плащаха за това. Но Чичо Сам не беше там да ги погледне в очите.

– И според теб тук е станало нещо подобно?

– Не. Нищо подобно. Виждаш ли, на нас ни се искаше и адски много говорехме за това. Но нищо повече.

Тя пресуши уискито си и за момент ми се стори малко замаяна, а устните ѝ – влажни. Почувствах се дързък, а очите ни се потърсиха и се срещнаха. А после настъпи една дълга неудобна пауза.

В крайна сметка тя наруши мълчанието, като ми каза да спра да я настъпвам, защото била със сандали. После плати сметката и се разделихме при асансьора, защото тя настоя да изкачи два етажа пеш, а аз исках да се кача комфортно. Когато я видях за последно, се клатушкаше между стената и перилата, като от време на време се препъваше в стъпалата и се опитваше да се движи грациозно. Някои жени наистина не трябва да си поръчват нищо друго освен „Евиан“ с лимон.

На следващата сутрин имах съвсем леко главоболие, докато колата ни подкачаше по пътя към затвора на военновъздушната база, но горката мис Мороу явно изпитваше в пълна сила отмъстителната злост на скоча. През половината време запушваше ушите си с ръце, за да предпази размътения си мозък от титаничния рев на шестцилиндровия двигател и гласа на Делбърт, който беше особено весел и приказлив.

Беше денят, в който трябваше да се разделим и всеки да поеме отделен заподозрян, за да го разпита. Ако се ограничавахме до два часа с всеки от оставащите войници, щяхме да свършим още следобед. Реших да се хвана със старшина Майк Персико, сержант първи клас Анди Колдуел и сержант първи клас Франсоа Перит.

Майкъл Персико беше на четирийсет и шест. Беше бивш тиловак, който беше кандидатствал за обучение за участие в бойни действия и го бяха приели. Във всяко елитно формиране от специалните части има по един старшина, когото обикновено наричат „шеф“. Те са техническите специалисти, които отговарят за функционирането на всички останали, грижат се за оръжието, комуникациите, медицинското осигуряване. Персико беше в този екип от осемнайсет години. Беше „старото куче“ в него – нещо като живата му история. Имаше „Бронзова звезда“ за проявена смелост от Сомалия и „Сребърна звезда“ от Залива.

Бях чел мотивите за награждаването му и останах впечатлен. По време на Войната в Залива беше помогнал на екипа да навлезе дълбоко в иракската пустиня, за да унищожава ракети „Скъд“. Открили една, дали координатите за въздушен удар, който взривил както ракетата, така и установката, а после изгубили двама души, докато се изтегляли. В Сомалия пък Персико и неговите хора получили заповед да помогнат на взвод рейнджъри, попаднали в засада, докато се опитвали да пипнат Ай-дйд. Един от хората на Персико бил ранен и той рискувал собствения

си живот, като влязъл под сомалийския огън, за да го спаси. Персико беше смел човек, нямаше спор.

Огледах го внимателно, когато го доведоха в стаята за разпити. Беше среден на ръст и на килограми. Изглеждаше сух и як, със силно посивяла коса и загрубяла от стихиите кожа, с дълбоки бръчки, особено около устата. Очите му бяха сиви като на вълк. Ходеше самоуверено, както правят хората, които са получили от живота това, което са искали.

Той си доведе и адвокат – капитан Джаки Каръдърс, която приличаше на футболен защитник, но малко по-едра и с физиономия, сякаш запечатала съприкосновението със задницата на камион.

– Седнете, моля – обърнах се към тях и те седнаха точно срещу мен.

– Уведомили ли сте клиента си за правата му? – попитах Каръдърс.

– Да.

– Тогава, ако нямате нищо против, да започнем направо.

Персико ме изучаваше с бледите си сиви очи така, както би гледал врага на бойното поле.

– Нямам нищо против – отговори адвокатката от името на двамата.

Извърнах поглед от нея към Персико.

– Бихте ли описали събитията, довели до унищожаването на отряда от АОК, който сте обучавали?

Той погледна адвокатката си и тя кимна.

– Командирът на отряда от АОК се казваше капитан Калид Ахан. Доиде при нас следобед на тринайсети и каза, че планира атака срещу едно сръбско полицейско управление призори на следващия ден...

– Той ли планира атаката? – прекъснах го.

– Да, сър, самостоятелно. Някакви местни му разказали как управлението не се охранява сериозно и сърбите по цял ден пият и измъчват местните.

– Някой от вашия екип оказа ли му помощ?

– Не. Той сам си решаваше, общо взето.

– Общо взето?

– Напълно.

– Как ви се стори неговият план?

– Стори ни се добър. Според това, което знаеше за сърбите, звучеше доста лесно.

– Можете ли да ми го преразкажете?

– Естествено. Полицейското управление се намираще в центъра на едно село на име Пилука. Капитан Ахан разполагаше с деветдесет и пет

войници. Беше планирал да ги раздели на три отряда и да нападне призори. Първият отряд трябваше да влезе в селото и да изолира управлението от околните къщи. Вторият трябваше да отбранява шосето, което влиза в селото от север. Третият водеше атаката срещу самото управление.

– И какво мислеха да правят, след като превземат полицейското управление?

– Преди всичко трябва да знаете това-онова за управлението в Пилука.

– Какво?

– За него се разказват доста гадни истории.

– Защо?

– Сръбският капитан, който го управляваше, беше назначен преди около година направо от Белград. Беше служил в Босна и се смяташе за нещо като експерт по етническо прочистване. Дори си имаше прякор, „Чука“.

– Защо „Чука“?

– Това му беше като запазена марка. Винаги носеше чук, препасан на кръста. Обичаше да го използва, за да размазва пръстите и тестисите на хората. Очевидно си беше истински садист.

– Разполагаше ли с много войници?

– Под негово командване имаше около трийсет сърби, плюс-минус. Бяха измъчвали селото почти цяла година.

– И отрядът на Ахан искаше да им отмъсти? – попитах.

– Вероятно и това, но според капитан Ахан полицейското управление беше символ на узурпаторите. Ако успееш да го съборят, всеки албански косовар в региона щеше да разбере, че Армията за освобождение има кураж и наистина може да постигне нещо.

– Какво искате да кажете с това „да го съборят“? – попитах, искрено заинтригуван.

– Щяха да го превземат за час-два. Може би щяха да пленят сръбския капитан и със сигурност щяха да вземат всички оръжия.

– „Може би“? Канеха ли се да го пленят, или не?

– Добре де, това искаха. Него, както и всички останали сърби, които докопат.

– И какво смятаха да правят със сърбите, които пленят?

– Не ги питахме.

Странното беше, че ме погледна в очите, когато отговори. А още по-странното беше, че очевидно се надяваше да му повярвам. Този

капитан Ахан говорел за пленници, но пленниците са адски неудобно нещо в тила на врага, където местиш лагера си на всеки няколко дни и се опитваш да избегнеш ловуващите отряди от сръбски мародери.

Беше много по-логично да се предположи, че Ахан и хората му са планирали да избият всички сърби, които докопат. А ако бях прав, значи Санчес и неговия екип, давайки съгласието си, вече бяха прекрачили смъртоносната граница между военните действия и геноцида, още преди отрядът на Ахан да бъде унищожен.

– И според вас какво щяха да правят с пленниците? – попитах.

– Предположих, че капитанът ще ги предаде на представителите на ООН, за да могат да ги осъдят за престъпления срещу човечеството.

– А как точно е планирал да го постигне, след като сте били в тила на врага, поне на два дни път от Македония, а нападението срещу сръбското полицейско управление със сигурност е щяло да доведе до преследване?

– Доверих му се – просто каза той. – Капитан Ахан не беше убиец.

– Докладвахте ли за планираната от АОК атака в щаба на Десета бригада?

– Не.

– Защо не?

– Защото не бяхме длъжни. Имахме разрешение да одобряваме самостоятелно операциите на капитан Ахан.

– Разрешение? Смятах, че сте били там само да ги съветвате.

Той дори не премигна.

– Прав сте. Изразих се неправилно.

– Сигурен ли сте?

– Да. Обърках се. Всъщност единствено капитан Ахан можеше да ги одобрява. Това беше негово право и ние не можехме да му се бъркаме.

– И какво стана после? – попитах, като реших да си оставя тази линия на разследване за по-късно.

– Обикновено с нас оставаха по няколко от неговите хора, например болните. Но този път не. Всички отидоха. Тръгнаха около два сутринта, като планираха да нападнат управлението призори. Както казах, сръбските полицаи бяха известни с това, че се напиват всяка вечер, и капитан Ахан предположи, че тогава вече ще са заспали. Така и не разбрахме какво е станало. Може би са ги причакали, а може и просто да не са имали късмет и в управлението да са пристигнали подкрепления точно предишния ден. Така или иначе, нещата се объркаха.

– Възможно ли е да е изтекла информация?

За няколко секунди той, изглежда, се замисли и се почеса по брадичката. Реших, че ми играе театър, защото той и останалите сигурно вече бяха прекарвали доста време, опитвайки се да разберат защо се е провалил планът на Ахан.

Най-сетне каза:

– Май има доста голяма вероятност да е станало точно това. Сърбите не са глупави. Подозирахме, че изпращат агенти на юг, за да влизат в лагерите на косоварите и да се опитват да се запишат в АОК. Понякога пленяват семейството на някого и той няма друг избор, освен да работи за тях. Опитваме се да ги проучваме внимателно, преди да ги вземем, но няма как да не влязат и няколко шпиони и предатели.

– Поддържахте ли радиовръзка с отряда на Ахан?

– Не.

– Това не е ли необичайно?

– Не. Стандартната оперативна процедура беше да се пази радиомълчание.

– Дори ако нещо се обърка?

– Разбира се. Така или иначе, не можехме да им помогнем. Не бяхме там, за да се бием.

– И какво стана?

– Какво стана ли? Ами всичко се обърка и те загинаха до един.

– До един?

– Няколко попаднаха в плен, но веднага ги екзекутираха.

– Как разбрахте?

– Стана десет и нещо, а те още не се бяха върнали, затова решихме да изпратим разузнавачи да видят какво е станало.

– Кои бяха разузнавачите?

– Перит и Мачуско. Промъкнаха се в селото, за да огледат обстановката.

– Как реагираха останалите от вашия екип на тази новина?

– Случват се и такива работи. На война като на война. Хора умират.

– Не бяхте ли разочаровани?

– Не и толкова, че да отидем и да избием десетки сърби.

– Не бяхте ли засегнати лично от загубата?

– Вижте, капитан Ахан и хората му бяха добри момчета. Но не се бяхме сблизили, ако това имате предвид. Ние си стояхме отделно, те също.

– Защо?

– Защото нямахме нищо общо. Повечето от тях изобщо не говореха английски, а само двама от нашите знаят албански. Освен това момчетата на капитан Ахан бяха много гъсти.

– Как така гъсти?

– Повечето от тях бяха отраснали заедно или поне се познаваха от преди. Освен това капитанът лично се грижеше да се чувстват като част от едно семейство.

Много хора се издават, без да искат. Според мен Персико правеше много важна и информативна грешка. Старшините са прочути с това, че не проявяват уважение към никого. Така ги обучават. Те заемат неудобна позиция в армията, в сивата зона между войнишкия състав и офицерството. Точно както морските свинчета с техните бодли, старшините реагират с мързел и недоверие към всеки, който не е от техните редици. Това, че Персико постоянно наричаше Ахан „капитан Ахан“, беше знак за уважение, ако не и за тотален респект. Така че отказвах да се хвана на лъжата, че смъртта му не го е шокирала.

– В какви отношения бяхте с капитан Санчес? – попитах, за да сменя темата.

– Чудесни.

– Добър командир ли беше?

– Фантастичен.

– Можете ли да опишете точните си задължения към него?

– Бях негов заместник. Отговарях за обучението и професионалните умения на хората. Той даваше заповедите, а аз проверявах дали всеки си върши работата.

– Носехте ли част от неговата отговорност?

Той ме изгледа смязващо, сякаш според него въпросът ми беше особено тъп. Сигурно така си беше.

– Армията не поддържа споделянето на отговорностите – отвърна той. – Той издаваше заповеди, а аз ги изпълнявах.

– Имаше ли напрежение между вас?

– Не. Разбрахме се чудесно.

– Как се справяше той със задълженията си, докато бяхте в Косово?

– Страхотно. Накъде биете?

– Наникъде. Просто се опитвам да разбера как се действа в една елитна част, как сте работили заедно.

– Вижте, господин майор, аз познавам Санчес от две години и половина. Не излизаме да пием заедно, но се разбираме. Както ви казах, на мен ми харесваше как командва екипа.

– Бихте ли разказали как протекоха събитията на седемнайсети, когато сте решили, че сърбите са ви забелязали?

– Добре. Бяхме в базовия лагер и сержантите Перит и Мачуско осигуряваха периметъра. Перит се върна на бегот от поста си и докладва, че са забелязали някакви сърби на един хълм да ни наблюдават. После...

– Някой друг потвърди ли тази информация?

– Не. Нямаше нужда. Перит и Мачуско не са новобранци.

– Колко сърби бяха забелязали?

– Достатъчно. Каза, че не успели да ги огледат добре, но били доста.

– И какво направихте?

– Санчес даде заповед да си събираме багажа и да се изнасяме.

– Имаше ли планиран маршрут за изтегляне?

– Естествено. Бяхме го подготвили предишния ден и според него трябваше да се движим почти право на юг.

– Така ли направихте?

– За известно време. Перит беше най-отзад и залагаше сигнални ракети на всеки километър и половина – два. Няколко от тях излетяха, така че Санчес реши да се движим на зигзаг.

– Колко точно излетяха?

– Не знам. Две или три.

– На какво разстояние бяха сърбите, когато излетяха?

– Пет-шест километра, предполагам.

– Всеки път на едно и също разстояние?

– Горедолу.

– Къде бяхте вие самият в колоната?

– По средата. Имаме стандартна оперативна процедура за придвижване. Перит и Мачуско се грижат за безопасността в края на колоната, Санчес се оправя с картата и компаса, а аз стоя по средата и се грижа да се придвижваме както трябва.

– Щом сте били в средата, предполагам, че не сте обсъждали решенията на капитан Санчес със самия него?

– Не постоянно, но говорихме един-два пъти.

– За какво?

– Говорихме, когато разбрахме, че сърбите са след нас. Предложих му да започнем да се движим на зигзаг и да тръгнем на изток, тъй като предполагах, че според сърбите бихме тръгнали право на юг към македонската граница.

– А вторият път?

– По-късно същата вечер. Спряхме за почивка около полунощ и образувахме охранителен периметър. През целия ден чувахме автомобили и виждахме прах над дърветата и предположихме, че сърбите се опитват да ни вкарат в капан. Знаехме, че ще трябва да предприемем нещо. Решихме, че най-добрата идея е да им устроим засада, за да ги забавим.

– Чия беше идеята?

Той се замисли и аз разбрах, че не е очаквал този въпрос. После каза:

– Може и моя да е била. Или на Мачуско или Перит. Но всички бяхме единодушни, че е доста добра идея.

– Значи не го е измислил капитан Санчес?

– Не, но той веднага се съгласи. И защо не? Нямахме друг избор.

– Къде бяхте на позиция по време на засадата?

– По средата.

– Сърбите отвърнаха ли на огъня?

– Отначало не. Първата кола се взриви и те се паникьосаха. Започнаха да скачат от камионите и да тичат насам-натам като мравки, като се криеха зад тях. После взривихме и линията от мини и това също ги стресна доста. Минаха две-три минути, преди някой да ги организира и да започнат да отвръщат на огъня.

– Опишете как отвърнаха. С лек или интензивен огън?

Той се усмихна.

– Според моя личен опит всеки път, когато по теб стреля повече от един човек, огънят може да бъде описан като „интензивен“.

Не се усмихнах в отговор.

– Колко души според вас отвръщаха на огъня?

– Отначало десетина. Към края бяха четири или пет.

Вторачих се в него.

– Според вас колко сърби бяха останали живи, когато си тръгнахте?

– Не знам. Поне четирима или петима, които продължаваха да стрелят по нас. Сигурно е имало и доста ранени.

– Как така са загинали всички според вас?

– Предполагам, че самите сърби са ги избили.

– Защо?

– Може би за да ги накажат, че са се оставили да ги хванат. Или за да изкарат нещата по-гадни, отколкото бяха. Очевидно е свършило работа.

– Защо мислите така?

– Защото армията на САЩ и медиите смятат, че сме ги избили ние – отвърна той и се вторачи в мен със сивите си очи. – Вие също, нали?

Не му отговорих. Вместо това попитах:

– А вие направихте ли го наистина?

– Не. Просто се опитвахме да се измъкнем.

Протегнах се, изключих диктофона, прибрах бележника си в куфарчето и се изправих, все едно се канех да си тръгвам. Персико хладно проследи движенията ми, а адвокатката не помръдна.

Отидох до вратата и се обърнах.

– Още един въпрос. След засадата, докато се движехте към македонската граница, спомняте ли си колко сигнални ракети излетяха?

Той се почеса по брадичката.

– Аха. Две, мисля.

Прекъснахме за обяд веднага щом свърших със сержант първи клас Анди Колдуел, който се оказа добродушен, весел човек със средна интелигентност и не особено детайлни наблюдения върху околната среда. Определено не беше от лидерите в групата. Беше специалист по едрокалибреното въоръжение и доколкото можех да преценя, с това се изчерпваха интересите и възможностите му. Всичко, което ми каза, беше почти точно копие на разказа на Персико. Сметнах, че разговорът е бил доста безполезен.

Обядвахме в столовата на военновъздушната база, оборудвана с добре зареден бар със салати, и Делбърт и Мороу си сипаха по три пъти, защото очевидно страдаха от абстиненция след терапията на Имелда. Делбърт беше разговарял с щабен сержант Джордж Бътлър и сержант Езекийл Грейвс, лекаря на екипа, който беше и най-младият му член. Мороу беше разпитвала сержантите Брайън и Джеймс Мур – братя близнаци, които бяха в „Алфа“ от шест години. След Грейвс и Санчес те бяха последното попълнение.

Ентусиазираните ми помощници не само бяха записали разпитите, но бяха направили и множество подробни бележки на специални жълти бележници. Използването на тази техника се насърчава в юридическите факултети и аз изобщо не се учудих, че Делбърт и Мороу вярват в нея. Истината е, че докато се занимаваш с бележките си, отклоняваш вниманието си от разпитвания, който може би точно в този момент дава хиляди невербални сигнали, а вместо това ти зяпаш в бележника си. Един ден, когато стана декан на Юридическия факултет в Харвард, ще подема кампания за прекратяване на тази глупава практика.

– Имаше ли нещо интересно? – попитах Делбърт и той, разбира се, се консултира с бележките си, преди да отговори.

– Прекарах два часа с Бътлър и един с Грейвс. И двамата ми оказаха пълно съдействие. Разказите им съвпадат почти напълно. Но нито Бътлър, нито Грейвс са участвали във вземането на важните решения. Общо взето, са правили това, което им наредят.

Бях изумен, че му се наложи да погледне в бележника си, преди да направи това обобщение.

– Нещо от това, което казаха, противоречи ли на информацията на Санчес? – попитах.

– Нищо важно. – Делбърт отново проучи бележките си. – Грейвс каза, че не е видял засадата. Като лекар на екипа е бил позициониран на километър и половина южно от основното ядро. Чувал интензивен огън в продължение на седем-осем минути, включително няколко силни експлозии, но не бил пряк свидетел.

– Логично – коментирах.

Според законите на войната лекарите не трябва да участват в бойните действия, освен ако не им се налага да убиват при самозащита.

– Това ограничава степента на обвиненията срещу него – продължи Делбърт. – Най-много конспирация и възпрепятстване на правосъдието, но не и убийство.

– Как ти се сториха като хора?

– Стори ми се странно, но Грейвс изглеждаше по-твърд. Бътлър е добро момче, южняк, хубавец, но доста мек. Може би дори малко женствен. С огромно удоволствие бих го изправил на свидетелското място.

Някои прокурори обожават подобни мачистки подмятания. Като професионалните боксьори на нагласените пресконференции, които надуто обясняват на журналистите как нямат търпение да изкарат противника си на ринга, за да се види кой е истинският мъж. От чисто техническа гледна точка предвид факта, че боксьорите се удрят един друг с големите си месести юмруци, тяхната войнственост изисква някакъв минимум от истински кураж. Делбърт, от друга страна, беше мъжествен като кастрирана катерица, която се кани да изгриска шепа орехи.

– Ами ти? – обърнах се към Морю. – Какво стана с близнаците Мур?

Тя си поигра с молива и преднамерено се отказа да погледне в бележките си.

– Беше странно – отвърна. – Първо разпитах Брайън и после, когато вкараха Джеймс, си помислих, че някой се е объркал и пак ми пращат Брайън. Приличат си по всичко, включително и по гласа. Много изнервящо чувство.

– И това важеше и за твърденията им?

– Да, но както Бътлър и Грейвс те не са участвали във вземането на важните решения. Можеха само да опишат събитията.

– Добре – казах. – Ето какво ще направим. Следобед ще се заема с Перит, а вие двамата едновременно с Мачуско. Перит и Мачуско са били очите и ушите на екипа. Явно са участвали във всичко, което се е случило.

После бързо довършихме обяда си и хукнахме към стайте за

разпит.

Случва се да видиш някого и веднага да разбереш, че е убиец. Франсоа Перит беше жив пример за това – слаб, мургав потомък на френски емигранти от южните щати с най-студените очи, които бях виждал у живо същество. Веждите му се съединяваха над носа – като дълга тъмна черта на ниското му чело, идеално успоредна на тънките му черни мустаци. За някой холивудски агент щеше да е достатъчен един-единствен поглед, за да го уреди с роля на кръвожаден пират.

Движеше се толкова тихо, че дори аз не чух стъпките му, когато влезе в стаята. Според мен знаеше какво впечатление прави на хората, защото устните му бяха леко извити нагоре в нещо като подигравателна гримаса.

Появи се без адвокат, вероятно защото смяташе, че е от силните мъже, които могат да разчитат на себе си.

– Нясно ли сте с правилата на този разпит? – попитах.

– Не, кажи ми ги – отвърна той с такъв тон, все едно говореше със сервитьорка.

Не отговорих, а го загледах студено, като се надявах да го накарам да се почувства неудобно. Не успях. Той просто отвърна на погледа ми още по-студено. Никога нямаше да мога да го победея в тази игра. Трябват ти очи като неговите, а те се дават само по рождение.

– Да опитаме още веднъж, сержант Перит – казах подчертано възпитано. – Аз съм майор Дръмънд, водещият разследването. Свикнал съм да се обръщат към мен с чина ми или с думата „сър“.

– И това е правило номер едно? – попита той.

– Бързо схващаш. Второто правило е, че всичко, което ми кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Отнася се и за всички неистини, тъй като те се смятат за възпрепятстване на правосъдието и лъжесвидетелстване по време на официално разследване. Сигурен ли си, че не искаш да присъства адвокат?

– Абсолютно. Не обичам адвокатите... сър.

– Така ли? И защо? – попитах любопитно и веднага съжалих.

– Защото най-често са прекомерно образовани, лъжливи, дебелокожи негодници, които биха обърнали и собствените си майки, за да могат да се фукат пред колегите си, че са спали с жена.

Е, получих откровен отговор на въпроса си, така че нямаше защо да се обиждам. Освен това знаех, че не съм прекомерно образован. Многобройните жени, с които спях, винаги ме наричаха „глупаче“ на галено.

Наведох се към него и се усмигнах.

– Правило трето. Не се бързай с мен, Перит. Възможно е да те обвинят в убийството на трийсет и пет души, така че ще трябва да си прибереш зъбките за малко.

Иска ми се да можех да кажа, че Перит почервения или се размърда неспокойно, или поне примигна няколко пъти. Но не стана нищо подобно. Вместо това ме изгледа по начин, който ми се видя познат. Отне ми няколко секунди да се сетя къде съм го виждал. Така присвиват очи снайперистите, преди да натиснат спусъка. Реших да продължа.

– Да започнем със събитията от седемнайсети, когато двамата със сержант Мачуско сте докладвали, че сте видели сърбите да ви наблюдават. Какво се случи?

Той се облегна назад с развеселена физиономия и здраво стиснати устни.

– Май пропуснах да спомена правило четвърто. – Наведох се към него. – Това е официално разследване и аз ти заповядвам да отговаряш. Засега не те обвиняват в нищо, но ако откажеш да отговаряш на въпросите ми, още утре ще те изправя пред военен съд и ще те осъдя за неподчинение. После ще започнем отначало.

Той се почеса по бузата с небрежен жест, с който искаше да ми покаже, че изобщо не се притеснява от заплахата ми. Но явно все пак му направих впечатление, защото се изправи и подпря лакти на масата.

– Дватама с Мачуско бяхме на пост и видяхме група сърби да наблюдават базата ни.

– А сърбите видяха ли ви?

– Не.

– Как така?

– Защото двамата с Мачуско не правим глупави грешки – отвърна той, най-вероятно напълно искрено.

– Колко сърби видяхте?

– Няколко.

– Двама? Трима? Четирима?

– Може би трима.

– Може би трима или трима?

Той сви рамене, сякаш наистина искаше да ми угоди.

– Нека са били трима. Но не е изключено да са били и двама... или четирима.

Престорих се, че не съм обърнал внимание на нахалния му отговор, но не успях да заблудя никого.

– И с какво се занимавах, когато ги забелязахте? – попитах.

- Гледаха.
- Вашата база?
- Точно така.
- На какво разстояние бяхте от тях?
- Осемстотин метра. Или малко повече.
- Откъде знаеш, че са наблюдавали вашата база?
- Гледаха в съответната посока.
- С бинокли? Или с невъоръжено око?
- Просто си гледаха.
- С униформи ли бяха?
- Да.
- Какви униформи?
- Камуфлажни.
- На кого докладва?
- На Персико.
- Защо на него? Защо не на капитан Санчес?
- Ей така.
- Как така? Санчес е бил командир на екипа, нали?
- Не можах да го намеря.
- Не беше ли в базовия лагер?
- Току-що казах, че не можах да го намеря – натърти той, като се хилеше така, сякаш бях малоумен. – Откъде да знам къде е бил, по дяволите?

Ухилих му се в отговор.

– Персико свидетелства, че когато си докладвал за сърбите, си признал, че не сте успели да ги огледате добре. Беше останал с впечатление, че само сте ги зърнали. Сигурен ли си, че са наблюдавали базовия ви лагер?

– Не отидох да ги питам. „Ей, тъпащи, да не би да гледате базовия ми лагер, а?“ Но със сигурност гледаха в тази посока, окей?

– Окей. Какво правеше ти по време на отстъплението?

– Както винаги двамата с Мачуско охранявахме ариергарда. Изоставахме на осемстотин метра и залагахме капани по пътя.

– Колко заложихте?

– Не знам. Много.

– Откъде имахте толкова сигнални ракети в себе си?

– Ние отговаряме за охраната на ариергарда. Винаги носим по много.

– Колко много?

– По десет-петнайсет всеки.
– Това не заема ли много място в раницата ти?
Той ме изгледа подигравателно.
– А законите не заемат ли много място в кабинета ти?
– Да, но аз не разнасям кабинета си на гръб.
– Ако двамата с Мачуско не носим каквото трябва, заради нас ще избият всички.

– Добър довод. И така, докато се изтегляхте, следяха ли ви?
– Аха.
– Откъде знаеш?
– Сърбите постоянно взривяваха сигналните ракети.
– Колко пъти се случи това?
Той се поколеба, после ми се ухили, сякаш псуваше наум.
– Не си спомням точно.
– Не си спомняш?
– Точно така.
– Каж ми горе-долу колко бяха. Една? Десет?
– Казах, че не си спомням точно.
– Капитан Санчес каза, че са били пет – излъгах.
– Хубаво. Сигурно са били пет.
– Персико каза, че са били осем – излъгах отново.
– Е, като се има предвид, че Персико е в пъти по-умен от Санчес, по-скоро са били осем. Да, осем бяха – излъга ме той в отговор.
– Извинявай, не разбрах нещо. Персико е по-умен от Санчес?
– Точно така.
– Как така по-умен?
– Ами така, има по-голям опит и знае какво прави. Санчес няма да може да си избърше задника, ако той не е там да му помага.

Много интересно наблюдение, помислих си. По-късно със сигурност щях да се върна към него. Но в този момент не ми се занимаваше с личните вкусове на Перит, защото ми изглеждаше като човек, който мрази много неща и с удоволствие говори за това. Адвокатите например.

Преминах към следващия въпрос.
– Как беше взето решението да се устрои засада?
– Нямам представа.
– Не участва ли в него?
– Не, не участвах. Сигурно е станало, след като установихме отбранителен периметър същата вечер. Санчес и Персико поговориха

известно време, а после ни казаха да проверим оръжията и амуниците си, защото ще правим засада на сърбите. Не знам нищо повече.

– Имаше ли нещо конкретно, което ви накара да вземете това решение?

– Аха.

– Какво?

– Какво ли? Човече, ти изобщо ли не внимаваш? Преследвах ни цяла банда ядосани сърби, които искаха да ни изкормят!

– Вечерта избухнаха ли и други ракети?

– Не помня.

– Глупости, сержант. Ти си отговарял за охраната на екипа и се опитваш да ми кажеш, че не си спомняш дали си видял да избухнат и други ракети?

– Точно така.

Отворих куфарчето си, извадих жълтия бележник и се престорих, че проучвам нещо, записано в него. След двайсетина секунди размисъл заявих:

– Според капитан Санчес е имало още три ракети, а Персико е съгласен с него.

– Добре тогава – каза той. – След като освежи паметта ми, вече си спомням. Имаше още три ракети.

След като потвърдих, че лъжеше като разпран, можех спокойно да продължа.

– Кой охраняваше засадата?

– Аз.

– Къде беше застанал?

– На около седемстотин метра източно от мястото на засадата. Избрах си място на един хълм, от който се виждаше на километър и половина наоколо.

– Значи е трябвало да кажеш на другите коя колона да ударят?

Той кимна.

– Имаше ли някакви специални заповеди?

– Аха. Искаха да избира хубава голяма колона, но без бронетранспортьори или танкове. Пуснах три-четири дребни риби, преди да избира тази.

Докато разказваше, очите му светнаха като на човек, който си спомня усещането за леденостуден млечен шейк в горещ летен ден или първата целувка в сеното с ученическата си любов.

– Взе ли участие в самата засада?

– Не. Останах на позиция, за да гледам дали не идват други сръбски колони. Ако имаше такива, трябваше да предам на другите да прекратят стрелбата и да се изтеглят.

– Значи не знаеш какво е станало на самата засада?

Той разочаровано сви рамене.

– Чух изстрели и експлозии, а и след това ми разказваха, но нищо не видях. Когато свършиха, се присъединих към останалите на определеното място за среща, на около два километра южно от мястото на засадата.

– И продължихте да се изтегляте?

– Точно така.

Изключих диктофона и натъпках книгата си в куфарчето. Перит ме наблюдаваше със смъртоносните си очички и нахалната си усмивка.

– Благодаря, сержант – казах възможно най-учтиво. – Беше много полезен на разследването.

– Колко? – попита той, като ме гледаше.

Свих рамене.

– Изключително много.

Той за пръв път загуби самообладание и аз си тръгнах с приятно самодоволство. Истината беше, че изобщо не ми беше помогнал. Но пък ми се искаше да не успее да мигне тази нощ, като се чуди дали не е направил някакви катастрофални разкрития.

12

Същия следобед със самолет пристигнаха Имелда и две от най-симпатичните ѝ помощнички, за да започнат да печатат записаните с диктофона разпити. Тя взе стая в нашия хотел и трите я превърнаха в импровизиран кабинет.

Делбърт и Моруу не очакваха да я видят и неволно ахнаха, когато влязохме в стаята и видяхме двете ѝ помощнички, които в делириум чаткаха по клавиатурите, а Имелда се беше надвесила над раменете им.

Имелда вдигна глава и премлясна няколко пъти, за да се подготви.

– Еха! Това не са ли адвокатите юпита? И какво? Тук сте от три дни – трима адвокати – и целият резултат от работата ви са десет часа записани разговори? Какво сте правили през останалото време, по дяволите? Запой и секс ли?

Моруу ми хвърли виновен поглед, тъй като Имелда очевидно беше познала поне за половината от историята. Жалко за другата половина, казах си. Делбърт изправи рамене и на лицето му се появи болезнено изражение.

– Вижте – каза той, а раненото му самолюбие лееше кръв по пода, – работим денонощно. Човек не започва разпити, без да се подготви. Тъй като не сте адвокат, сигурно не го знаете, но всеки час разпит изисква поне три часа подготовка на въпросите.

Имелда избута очилата си със златни рамки до върха на късото си носле и ако бях малко по-милостив, щях да намеря начин да предупредя Делбърт, че този привидно нехаен жест е аналогичен на движението, с което каубоите от Дивия запад разкопчават кобурите си. После тя наведе глава и продължително се вторачи в него. Лекичко се отдръпнах, защото изобщо не исках да бъда улучен от някой случаен куршум.

– Добре де, умнико, наистина ли очакваш да повярвам, че си изхабил двайсет часа, за да се подготвиш за няколко въпросчета? За глупачка ли ме вземаш?

– Действително ми отне толкова време – не отстъпи той. – И въпреки че със сигурност няма нужда да ти доказвам каквото и да било, мога да ти покажа бележките си.

Тя го изгледа недоверчиво.

– Бележки?

– Да. Винаги си вода бележки.

– И какво пише в тези бележки?

– Въпросите, които се каня да задам. Рисувам оценъчни графики, тоест схеми на насоките, в които би могъл да поеме събеседникът, и как трябва да реагирам в различните случаи.

– Знам какво представляват проклетите оценъчни графики, умнико. И какво, от бележките си ли четеш, докато водиш разпита?

– Естествено. Точно в това е смисълът от тях. Така винаги имам предимство пред събеседника си.

Имелда се разхили неудържимо, заклати се на стола и кимна на двете си помощнички, които също се засмяха неуверено.

– Какво е толкова смешно? – попита Делбърт. Имелда поклати глава.

– Трябваше и сама да се сетя, по дяволите.

– Какво да се сетиш?

– Нищо.

– Не, кажи ми – настоя той умолително.

– Значи затова твоите записи бяха такива.

– Какви? Какво не им е наред на моите записи?

Имелда просто продължи невярващо да клати глава. Горкият Делбърт нервно кършеше ръце. Най-сетне погледна към мен.

Свих рамене.

– Извинявай, Делбърт, но не съм слушал твоите записи. Нямам представа какво си объркал.

Той отново се завъртя към Имелда.

– Да не би да съм провел разпитите погрешно?

Тя все така клатеше глава.

– Бележки. Трябваше да се сетя. Нищо чудно, по дяволите.

Делбърт се втурна към масата, където записите му бяха подредени на спретната купчина, награби ги и изхвърча от стаята. Веднага щом излезе, Имелда похихика още няколко пъти, стана и отново се надвеси над момичетата си, които се тресяха от опитите да заглушат кикота си. Двамата с Мороу бързо последвахме Делбърт.

Тя ме погледна озадачено.

– Какво беше това, по дяволите?

– Кое? – попитах, преструвайки се на невинен.

– Кажи ми де. Какво е объркал Делбърт?

– Как така какво? Само не ми казвай, че и ти си подготвяш бележки.

– Естествено, че го правя. Лошо ли е?

Ухилих се, но казах възможно най-искрено:

– Не. Наистина. Много похвален навик.

– Тогава защо се смееха?

– Това е един от законите на Имелда. Всеки път, когато се видим отново, тя започва с обвинение в мързел. Продължава само няколко секунди и е напълно безобидно. Отговорът, който се приема, е леко да се изчервиш, да кимнеш смирено и да обещаеш да се поправиш. Най-тежкия грях е да започнеш да спориш или да се оправдаваш.

– Продължавам да не разбирам.

– Какво ще направи според теб Делбърт с тези касети?

– Ще се опита да разбере какво е объркал.

– Точно така. Ще стои цяла нощ и ще ги слуша по сто пъти. До сутринта ще е анализирал най-подробно собственото си представяне. Ще се превърне в развалина. Няма да бъде сигурен за нито един от въпросите, които е задал. Самочувствието му ще отиде по дяволите.

Тя не ми повярва.

– Имелда не може да е толкова коварна, а той – толкова глупав.

– Да, сигурно си права – излъгах.

Имелда беше повече от коварна. Тази жена можеше да преподава частни уроци на Макиавели. Просто исках да видя дали Мороу ще каже на Делбърт, че Имелда само си играе с него.

Тримата пак се събрахме в седем и три часа обсъждахме, каквото бяхме чули и научили. Поне от моята гледна точка двете нямаха нищо общо.

Разговорът на Делбърт и Мороу със сержант Мачуско очевидно беше протекъл по сходен начин с моя разговор с Перит, тоест Мачуско също беше демонстрирал чар на гърмяща змия в размножителния период. Мороу го описа като заплашителен наглед италиоамериканец от Южен Бруклин, който би работил като наемен убиец за мафията, ако не беше в армията на САЩ. И със сигурност щеше да се справя чудесно.

Специалните части, както и повечето военни формирования, започват със сурова смес от различни хора, които постепенно се организират в оперативна клетка. Хората със средни възможности се превръщат в обикновени войници, чиято единствена отговорност е да се мъкнат с останалите и да правят каквото им кажат. Повечето се сковават от ужас в момента, в който полетят първите куршуми, и не помагат с нищо в битката. Затова в дните на Наполеон и Фридрих Велики са слагали едри чепати сержанти в ариергарда, за да прострелват в гърба всеки войник, който не се справя със задачата да зарежда оръжието си и да стреля по

посока на противника. Днешният войник със средни възможности знае, че зад гърба му няма кръвожаден, безмилостен сержант. Освен това дълбоко в себе си не се съмнява, че е именно със средни възможности, и не иска да рискува, за да докаже противното.

От друга страна, най-страховитите типове – онези, които са в състояние да убиват по рефлекс, оправят се във всякакви условия и разсъждават трезво дори при най-тежки обстоятелства – обикновено биват натоварвани със специални функции, от които зависи оцеляването на цялата бойна част. В нашия случай това бяха Мачуско и Перит.

– Страшнички са – каза Делбърт.

Кимнах.

– Открай време всяка армия е привличала хора като тях. Това е хубаво. Ако нямаше армии, в които да се записват, щяха да стоят по улиците и да търсят кого да убият. Така поне убиват за доброто на страната и другарите си.

– Много успокояващо – отбеляза Делбърт с изключително дразнеш тон.

– Така си е – уверих го. – Образът на хубавите малки войничета в блестящи униформи от времето на „Пустинна буря“ е пълна измишльотина. Почти всички най-добри войници в някаква степен са психопати, но го прикриват. Някои дори не го прикриват. Един човек в идеално умствено здраве просто не е на мястото си на бойното поле.

Мороу се прокашля няколко пъти, като по този начин дискретно обяви, че става късно, и макар философските ми наблюдения да бяха безценни, може би нямаха нищо общо с разследването. Жените мразят мъжете да говорят за коли, мацки и войни.

– Някой от нас чул ли е нещо днес, което да противоречи на основната линия на защитата? – попита тя, като се опитваше да ни върне в релсите.

– Аз не – каза Делбърт.

– Зависи – казах аз. – Всички се придържат към една и съща обща концепция, но се разминават тотално в подробностите.

Делбърт ме изгледа замислено.

– Може би, но не искам да съм на мястото на прокурора.

– Наистина ли? – попитах.

Той започна да свива пръсти един по един.

– Първо, имат чудесно оправдание за онова, което са извършили. Второ, няма други свидетели. Трето, както сам призна, историята им съвпада. Четвърто и най-зловещо, тя звучи съвсем достоверно.

– Значи смяташ, че имат шансове за добра защита? – попитах.

Той кимна, а Мороу се обади:

– Не, майоре, не просто добра. Отлична защита.

– Добре, но не пропускайте ли една неудобна подробност? Какво ще кажете за малките дупки в главите на сърбите?

– Може би Персико е прав – отвърна Мороу. – Може би сърбите са ги застреляли, за да инсценират жестокост.

– Тогава защо не са раздухали историята? – попитах.

– Не знам – бързо каза Делбърт. – Може би просто чакат да видят какво ще направим. Може би пазят това разкритие за резерва, ако решим да оправдаем засадата на Санчес.

– Нещо като изнудване?

– Точно така. Като се замислиш, е много хитро. Даваме препоръка Санчес и хората му да не бъдат обвинявани, а после сърбите устройват още една голяма пресконференция. Раздават на журналистите фотографии с близки планове на пробити глави и обявяват, че са го направили нашите. Ще излезе, че сме се опитали да го покрием. Още по-хубавото за тях е, че сега знаят, че ние знаем. Вероятно точно това беше причината Милошевич да ни разреши да отидем в онази морга.

– Значи според теб е капан? – попитах.

Делбърт се изправи и закрочи напред-назад из стаята – много разсейващ навик, който се шири сред пледиращите юристи. По някаква причина много от тях не могат да вържат и две приказки, ако не са на крак. Все едно цялата кръв трябва да напусне мозъка им, преди да започнат да говорят.

– Кой знае? – каза той, като размаха ръце в изразителен жест, сякаш се намираще в съдебната зала. – Може и да са били доубити от албански партизански отряд, който е чул изстрелите и е стигнал до мястото на засадата преди останалите сърби. Жертвите са застреляни с „М16“. Косоварите са с американско въоръжение.

– Не трябва да изключваме и тази възможност – признах.

– Проблемът е, че всички възможности не са нищо повече от предположения. Най-важният факт е, че Санчес и хората му са единствените оцелели свидетели.

– И разминаването в детайлите не те притеснява? – попитах.

– Имаш предвид сигналните ракети, за които постоянно ги питаш?

– Да. Сигналните ракети.

– Честно казано, не разбирам защо продължаваш да настояваш на това. Не те упреквам, но според мен се инатиш като магаре. На първо

място, те нямат никакво отношение към въпроса. Второ, при подобни обстоятелства и аз не бих запомнил колко са били заложени и колко са излетели. Според мен тези хора са били безумно уплашени, само с бягство са могли да запазят живота си, били са на ръба на физическия и психическия колапс, и никой не е водил точен отчет за броя на ракетите.

– Прав е – обади се Мороу. – Всеки опитен адвокат от защитата ще те опече на шиш, ако се опиташ да повдигнеш този въпрос в съда.

– Значи според теб това не хвърля сянка върху достоверността на показанията им?

– Да, Делбърт е прав. Можем да продължим да човъркаме в дребните подробности и да открием всякакви несъответствия, но трябва да открием нещо наистина сериозно, за да ни свърши работа. А те казват едно и също за всички важни неща, които са се случили. И са единствените живи свидетели. Не можеш да ги обвиниш без свидетели.

– И двамата ли смятате, че те са невинни? – попитах ги. Делбърт отговори пръв:

– Трябва сериозно да обмислим тази възможност. Засега не съм виждал нищо, което да я опровергае.

Погледнах към Мороу.

– Да кажем, че сега съм много по-малко убедена, че те са избили онези хора, отколкото преди два дни, когато не бях чула тяхната версия. И не ми казвай, че ти също не мислиш така.

Преместих поглед от нея към Делбърт. Очакваха да им кажа, че според мен хората на Санчес са абсолютно виновни. Досега никога не се бях съгласявал с нищо, което бяха казали, и ако се съдеше по плахите им физиономии, не очакваха прецедент.

– Ето в какво вярвам аз – казах. – Всеки от тях, с когото съм разговарял досега, ме е лъгал. Някои повече, някои по-малко. Хората не лъжат току-така. Имали са цяла седмица на разположение, за да планират алибито си. Може би са го планирали още докато са били там, а в ареста са го усъвършенствали. Нещо в тази история вони.

– Не можеш да обвиниш някого само на основата на миризмата – каза Делбърт.

– А всъщност можеш – отбелязах.

Смътно си спомнях случая с някакъв прословут изнасилвач, който винаги носел маска, и въпреки че никоя от жертвите му не успяла да го разпознае визуално, бойният му прякор „Миризливеца“ се оказал достатъчен да го разкрият.

Вторачих се в Делбърт.

– Някога бил ли си на косъм от смъртта? Например да си карал колата си, а някой да е минал на червено и почти да се е забил в теб?

– Естествено, на всекиго се случва.

– Разкажи ми.

– Стана преди няколко дни. Карах си по шосе деветдесет и пет на юг към Флорида и един влекач мина в отсрещното платно и тръгна право към мен.

– През деня или нощем?

– През деня.

– Натисна ли клаксона?

– Стана твърде бързо. Нямахме време.

– Какво направи?

– Завих рязко надясно и излязох от пътя.

– Блъсна ли някоя друга кола?

– Не, нямаше други коли.

– А някое дърво?

– Едва не се блъснах в едно, но успях да завия наляво и да го заобиколя.

– Какво дърво?

– Нискостеблен бор.

– Какъв цвят беше влекачът?

– Червен.

– Спомняш ли си ясно това преживяване? Можеш ли да го опишеш подробно?

– Да, но не съм съгласен с тезата, която се опитваш да докажеш.

– Защото никога не си участвал в бойни действия. Сетивата ти се изострят максимално. Според теб защо иначе ветераните от Втората световна продължават да разказват истории отпреди петдесет години така, сякаш е било вчера, с всякакви подробности, въпреки че повечето от тях не могат да си спомнят за какво са говорили с жена си на закуска?

– Никой не слуша какви ги говори жена му на закуска – възрази Делбърт. – Освен това много ми се иска да изправя десетина от тези ветерани на свидетелското място и да проверя доколко си съответстват скърцащите им антични спомени.

– Ще се изненадаш – казах му. – Аз си спомням ясно почти всеки час, през който съм бил на бойното поле. Изтощението, напрежението и страхът от притъпяване на сетивата. Мозъкът ти работи на високи обороти, за да оцелееш. Не забравяш такива неща като броя на сигналните ракети, които са избухнали, или кой ти е казал, че те следят сърбите,

или колко сърби са наблюдавали базовия ти лагер. Мозъкът ти работи като камерата в някой филм за войната.

– Вярвам ти – кимна Делбърт. – Но освен това знам, че девет чифта очи, които събират информация от девет различни гледни точки и я предават през девет различни комплекта от синапси и неврони, по определение я тълкуват по различен начин. Всеки опитен адвокат или прокурор го знае.

– А какво ще кажеш за това, че Санчес така и не е докладвал за положението им и засадата, дори след като са се изтеглили?

– Не знам – каза Делбърт. – Интересен въпрос. Може би се е притеснявал за последствията. Веднъж вече са пропуснали да го повишат в майор. Тази година е последният му шанс. Има жена, две деца и кариера под въпрос. Ако на някого не му хареса как точно е изтеглил хората си оттам, ще остане на сухо.

Мороу, която безмълвно беше проследила спора ни, почука няколко пъти с молива си по масата, за да привлече вниманието ни. Един ден от нея щеше да излезе страхотен съдия.

– Наблюдавах те как разпитваше Санчес – обърна се към мен тя. – Помислих си, че го притискаш.

– Според теб техниката ми на водене на разпита е била неправилна?

– Естествено, че беше неправилна. Ти го сплаши, така че да изкаже неверни твърдения. Не съм слушала твоите записи, но сигурно си го направил и с останалите.

– Стига бе, Мороу, това са ветерани с боен опит. Дори да искам, не мога да ги уплаша.

– Да, но те служат в армията, а ти имаш големи лъскави майорски пагони. Повечето от тях са професионални войници с уважение към йерархията, а ти се чудиш защо са излъгали за броя на ракетите?

– Значи според теб съм ги принудил да излъжат?

Тя ме изгледа раздразнено.

– Според мен си предубеден. Такова впечатление оставяш. Изнервяш ги. Не твърдя, че са невинни. Просто казвам, че не водиш разпитите както трябва.

– Права е – обади се Делбърт.

Можех да се защита, но всъщност те бяха прави. Наистина бях предубеден. Инстинктивно усещах, че Санчес и хората му лъжат. И ако можете да наречете подозрителните погледи, въртенето на очи, обидните думи и соченето с пръст „сплашващи техники“, наистина можеха да ме обвинят в сплашване. Бях използвал превъзходството на военния си чин

и характера на официалния си пост, за да ги принудя да отговорят на въпросите ми. Разбирах защо Делбърт и Мороу смятаха, че съм подтикнал свидетелите да изрекат дребните несъответствия, лъжи и измислици, в които самият аз ги обвинявах.

Хората от екипа бяха сериозно изплашени. По време на бой разполагаш с хилядни от секундата, за да решиш дали искаш да те смятат за герой или страхливец. А най-често дори не го решаваш, а просто се подчиняваш на съдбата си.

Повечето от тези мъже бяха смели като лъвове на бойното поле, но сега не бяхме там. Сега имаха време да преценят последствията от думите си и да решат какво да предприемат. И по някакъв странен начин тези последствия можеха да бъдат много по-сериозни от загубата на крайник или дори на човешки живот. Тези хора се примиряваха с възможността да бъдат осакатени или убити, но не приемаха загубата на достойнството си. Имаха семейства, кариера и репутация. Бяха изправени срещу възможността за унижение, лишаване от свобода и вечен позор за тях, армията и страната им.

Разбирах всичко това. Разбирах го още преди да задам първия си въпрос.

Топло се усмихнах на Делбърт и Мороу, за да им покажа, че мога да приема критика, без да се сърдя. Отговорих с тон на искрено разкаяние:

– Прави сте, и двамата. Няма да се повтори.

Лъжех, разбира се. В историята на Санчес и останалите имаше сериозен недостатък. И аз щях да им изпочупя краката и ръцете, ако трябва, но щях да открия какъв е.

13

Рано на следващата сутрин всички се изнесохме от стаите си и се помъкнахме обратно към летището, където се натоварихме на поредния „С-130“, лишен, както споменах и преди, от звукоизолираща облицовка. Затъкнахме тапите в ушите си и с благодарност се възползвахме от правото си да не разговаряме.

Горкият Делбърт изглеждаше така, сякаш се е върнал от онзи свят. Под очите му имаше тъмни сенки. Косата му беше увиснала и мръсна. От време на време забелязвах как устните му се движат, сякаш отново и отново репетира нещо – може би въпросите, които беше задал по време на разпитите. Имелда седеше точно срещу него и някак си успяваше да не се разхили. Хвърлих поглед на Мороу, която веднага отклони очи. Може би се притесняваше, че все още им се сърдя заради снощи. А може би го направи, защото не беше казала на Делбърт за номера на Имелда и току-що я бях хванал на местопрестъплението.

Веднага щом кацнахме, се върнахме в малкия си офис. Имелда и момичетата се хванаха да класират разни неща и да ги пращат по факса. Чакаше ме съобщение да се обадя на генерал Клапър, така че влязох в кабинета си и набрах Пентагона.

Мултифункционалната секретарка на Клапър вдигна на първото позвъняване и ме свърза веднага.

– Как беше в Авиано? – попита той.

– Приятно. Следващия път, когато престъпя закона, бих искал да ме заключат в тяхната военновъздушна база. Затворниците ухаеха на омари и шампанско. Между другото, доста рано сте започнали работа.

По негово време беше шест сутринта.

– Опитвам се да наваксам – изръмжа той. – Загубих цялата вечер в Белия дом.

– Да не би още да говорят за мен?

– Няколко пъти те споменаха, но вече не си толкова модерен като тема на деня.

– И каква е новата тема?

– Искаха да им помогна да нахвърлят възможностите за действие.

– Възможностите за действие? И какво нахвърляхте?

– Първата възможност е да препоръчаш военен съд. Втората е да не го направиш.

– Нямаха ли си друга работа в Белия дом? Да хранят бездомниците, да оправят лихвените проценти, да бройкат новите стажантки?

– Не е толкова просто, Шон. Ако не си забелязал, президентската политика по отношение на Косово не е особено популярна сред нацията. Дори не я наричат „национална политика“, а „личната война на президента“. Страхуват се.

– От какво?

– Представят я като първата война, която се води единствено от морални съображения. Така я оправдават. Война, която се води за защита на принципи. И така, да кажем, че изберем първата възможност. Видяш ли какъв е проблемът?

– Не. Действията на няколко войници не могат да подкопаят моралните устои на президентската политика.

– За нас да, защото ние не живеем в политиката като хората от Белия дом. Но някои от нашите съюзници здравата им лазят по нервите. Няколко републиканци от Конгреса вече са заплашили със спиране на финансирането и искат да проведат изслушване в комисиите.

– Значи се води битка на върха?

– Може и така да се каже. Да се върнем на въпроса. Другата възможност е да кажеш, че нямаме достатъчни основания за военен съд.

– И какво не е наред с нея?

– Нищо, стига да не е заради недостатъчни доказателства. Бомбардираме сърбите, защото публично сме ги обвинили във военни престъпления, а се оказва, че и ние си имаме военни престъпници. Само дето не ги съдим. Не дай си боже в крайна сметка да пипнем Милошевич и кръвожадните му юнаци. В момента, в който се опитаме да ги осъдим за военни престъпления, ще излезем най-големите двуличници на света.

– Съдебната процедура си е съдебна процедура.

– Двамата с теб го знаем, защото сме адвокати и сме длъжни да го знаем. Но средностатистическият американец не е чувал за съдебни процедури. Останалата част от света пък изобщо не разбира шантавата ни съдебна система.

– Значи би им свършило работа само ако кажа, че отрядът на Санчес е действал отговорно и не е извършил нищо лошо?

– Така ли е било? – попита той прекалено бързо, което беше ясен знак за начина му на мислене в момента.

– Все още не знам. Имат добро алиби. Просто не се връзва.

– Колко не се връзва?

– Зависи от слушателя. Според мен има огромни празнини и

несъответствия, които могат да сринат цялата теория.

– Можеш ли да го докажеш?

– Все още не. За съжаление хората на Санчес са единствените живи свидетели.

– Но разказите им съвпадат?

– С изключение на подробностите.

– Значи може би казват истината.

– Според мен не.

Настъпи неловка тишина, после Клапър каза:

– Шон, знаеш ли какво беше единственото ми колебание, когато те препоръчах за този случай?

– Колебание? Не знаех, че е имало колебание.

– Това, че идваш от пехотата. Тревожех се, че ще започнеш да се чудиш какво са направили Санчес и хората му там, какви решения са взели, как са се справили с предизвикателството.

– И според вас наистина го правя?

– Не казвам това. Само те предупреждавам да не се заплетеш в подробности от сорта на това къде са си държали раниците по време на засадата.

– Благодаря, господин генерал. Ще внимавам.

– Тъж... има и още нещо.

– Какво?

– Решиха да съкратят периода на разследването. Вече не е двайсет и един дни.

– Шегувате ли се? – попитах, защото не можах да измисля нищо по-умно.

– Не. Според Белия дом много се е проточило. Намират се под вероятно политическо напрежение. Искат да свършите за десет дни.

– Десет? Читано от днес?

– Десет от деня, в който започнахте. Остават ти шест.

– Случайно да има някаква причина за това?

– Шон, ако това представлява прекалено голям проблем за теб, мога да ти намеря заместник.

– Не, не е проблем – казах, като се опитвах да говоря спокойно.

– Чудесно. Знам, че вършиш страхотна работа, Шон. Просто продължавай.

Прехапах долната си устна, после много бързо казах:

– Окей, благодаря.

Затворих. Поех си въздух дълбоко три пъти. Изтръгнах телефона от

жака, внимателно се прицелих и с всичка сила го запратих към стената. Чу се страхотен, крайно задоволителен трясък, телефонът проби шперплата и слушалката му увисна в съседната стая.

Една от помощничките на Имелда изтича до вратата на кабинета ми и надникна. Беше онази с глава като гигантски грейпфрут на петна и малки очилца. Погледна ме, примигна два-три пъти и бързо се изтегли, за да тича от бюро на бюро и да предупреждава никой да не ме закача.

Беше ме издал или Делбърт, или Мороу. Може би и двамата, по дяволите. Направо можех да си представя как звънят по телефона и се състезават кой ще ме изпее по-гадно.

Не че очаквах лоялност. Повечето адвокати дори не знаят как се пише думата „лоялност“. Но нелоялността е едно, а това чудовищно нещо беше съвсем друго. Наистина беше добре, че никой от двамата не ми беше пред очите в момента. Щяха да изглеждат много тъпо с телефон, напъхан отзад.

А и защо внезапно развих чувството, че Клапър току-що елегантно ме беше притиснал да обявя хората на Санчес за невинни по всички обвинения? Направо ми се драйфаше и може би щях да го направя, ако не бях толкова готин.

Бях му се доверил напълно. Дори му дължах много. Точно този човек в класната стая във Форт Бенинг ме беше насочил към правото и ми беше помогнал по-късно, когато се нуждаех от военна стипендия, за да завърша. Точно той ме беше взел на сегашната ми работа. Досега си бях въобразявал, че вижда в мен талантливия млад адвокат, какъвто винаги му се е искало да бъде той самият. Добре де, преувеличавам малко, но поне смятах, че ме харесва.

Но явно някой в Белия дом здравата го беше притиснал в менгемето, защото Клапър беше от най-упоритите борци за истина и свобода. А може би през цялото време ме беше поднасял, за да се стигне до този миг.

Има една поговорка, че дяволът винаги дава на грешниците повече късмет, отколкото заслужават. В същия този миг, за който говоря, някой вежливо почука на вратата на кабинета ми и бавно я отвори. Беше друга от помощничките на Имелда – онази, която приличаше на саблезъб тигър.

– Извинете, господин майор – прошепна тя, сякаш се страхуваше да не събуди лъва.

Погледнах я и направих усилие да съдържа гнева си.

– Какво?

- Имате посетител. Цивилен.
- Има ли си име?
- Попитах го, но той не ми го каза.
- Ти каза ли „моля“?

Тя нервно се изкикоти, както правят някои хора, когато им се случи да поставят детонатори в пластичен експлозив.

- Ако искате, мога да му кажа, че сте зает, сър.
- Не, нека влезе – казах.

По някаква причина всички репортери, които работят на бойното поле, се обличат в глупави ловджийски жилетки от онези с многото джобове за амуниции, използвани в стрелбата срещу разни агресивни патици и гъски.

Този също беше облечен с такава жилетка, но още по-голяма, като палатка с джобове. Наглед тежеше към сто и трийсет килограма. Беше малко по-нисък от мен и около три пъти по-широк. Веднага ми хрумна определението „тлъстак“ и аз инстинктивно се огледах, за да проверя дали в кабинета ми изобщо има стол, който да го издържи. Не открих подходящ.

- Здравейте – каза той много приятелски, а очичките му се завъртяха също в търсене на стол. – Вие трябва да сте майор Дръмънд.
- Така пише на табелката – казах и посочих към гърдите си.
- Ха-ха – засмя се той, като се люшна напред. – Голям майтап.
- Всъщност още първия път, когато ти го казах, не беше чак толкова смешен, и оттогава не се е подобрил.

Той спря да се смее.

- Знаеш ли кой съм?
- Мистър Бърковиц, нали?

Той се ухили примирително.

- Нали не ми се сърдиш?
- Да се сърдя? – Сбърчих чело. – Защо да ти се сърдя?
- Е, стига де.
- Не, наистина.
- Бъзикаш ме, нали?

– Съжалявам, Бърковиц, но тук не получаваме „Вашингтон Хералд“. Има ли нещо, за което не знам?

На устните му изгря лукава усмивка.

– Нищо подобно. Просто някои военни не харесват стила ми на изразяване. Винаги се притеснявам за това.

- Ами недей. Не чета вестници. В краен случай от тях става добра

тоалетна хартия, но целият се омазваш с мастило и после върви, че обяснявай на личния си лекар откъде се е взело.

Той пристъпи още малко напред и внимателно приседна на ъгъла на бюрото ми.

– Ха-ха! Този майтап също си го бива. Между другото, аз съм Джержъми.

И протегна ръка.

– Приятно ми е да се запознаем – казах. – Аз съм майор Дръмънд.

– Добре, щом така ти харесва – каза той, все по-приятелски настроен с всяка изминала секунда, през която си мислеше, че не знам как ме е изнасилнил на първата страница на вестника си.

– И какво те води насам, Джержъми? Местната кухня?

– Ха-ха – засмя се той все така фалшиво. – Всъщност пиша статия за военната операция. Разбира се, работя и по случая със засадата и рещих да намина и да проверя дали не си решил нещо друго.

– Нещо друго?

– Аха. Да си решил да ми кажеш нещичко.

– Трудна работа, Джержъми. Наистина бих искал, честно.

– Тогава какво те спира?

Потърках челюстта си и го погледнах с присвити пресметливи очи, което според някои хора е типичното изражение на турски продавач на килими.

– Как да ти кажа, това ме поставя в рискована ситуация. Тъй де, какво мога да спечеля? Просто не виждам защо да рискувам.

Джеръми се вторачи в бюрото ми за няколко секунди, като обмисляше новото развитие на нещата. После предпазливо каза:

– За подобни случаи разполагам с мъничък фонд от вестника. Известно парично възнаграждение дали ще свърши работа?

Свалих си маската на турски търговец и я смених с възможно най-шокираното си изражение на невинна девица.

– Джержъми! – извиках.

– Извинявай – каза той, но изобщо не го мислеше. – Не исках да те обидя, но много военни настояват да им се плаща.

– Будалкаш ме.

– Не, честно. При това говоря за полковници, дори генерали.

– Генерали?

– Най-алчните негодници, които съм виждал.

– Така ли научи кой съм? Платил си на някого?

– Не съм плащал, но не мога да кажа нищо повече.

Ухилих се.

– Да бе, ясно. Това е твоята игра. Всъщност запазването на анонимност щеше да бъде едно от основните ми изисквания.

Той ме изгледа като праведник и се прекръсти.

– Няма да те издам, дори да ме измъчват с нагорещени шишове.

Като го погледне човек, може и да казваше истината. Поне за шишовете. Но ако някой размахаше един сочен „Биг Мак“ под носа му, щеше да пропее като примадона.

– Какви други изисквания имаш? – попита той.

– Да работим и в двете посоки. Аз ти осигурявам информация и ти ми връщаш жеста.

Той ме изгледа с искрено облекчение.

– Само информация? Нищо повече? Естествено, няма проблем.

– Добре, аз съм пръв. Чувал ли си някакви неприятни слухове за разследването във Вашингтон?

– Ти знаеш повече от мен по този въпрос.

– Не е така. Както вече споменах, тук не четем американски вестници.

Той се ухили.

– Това, което ще ти кажа, не го пише по вестниците. Поне засега.

– Какво например, Джеръми?

Той се наведе към мен като истински конспиратор.

– Знаеш ли например, че президентът всяка сутрин изслушва петнайсетминутен брифинг за хода на твоето разследване?

Опитах се да скрия изненадата си, все едно вече го знаех.

– Естествено.

Откъде можеха да получават информация освен от мен самия? Само дето от началото на разследването досега нито веднъж не бях давал материал за петнайсетминутен брифинг. Дори на Клапър. И откъде я вземаха тази информация, по дяволите?

– Казват, че много се е изнервил от цялата история – добави той. – Според пресаташето му съвестта го мъчи, а мисълта, че наши американски войници хладнокръвно са избили сръбски отряд, го кара да се моли на Бога за прошка всяка вечер.

– Но ти не го вярваш? – попитах.

– Този тип се моли само когато наоколо има телевизионна камера. И ако има съвест, ще е новина за мен. И за жена му, предполагам.

– Може би се притеснява, че заради тази история ще загуби подкрепата за цялата операция.

Бърковиц скочи от бюрото и цялото му тяло се разтресе като желе, изпуснато от самолет.

– Глупости.

– Според теб каузата няма да пострада сериозно, ако се окаже, че те са виновни.

– Хората не са глупави, майоре. А и какво може да загуби? Каузата и бездруго няма подкрепа. Мой ред е, нали?

– Давай.

– С какво си се занимавал, преди да станеш военен адвокат?

– Бях в пехотата.

– В коя част?

– Форт Браг, Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия. Ура!

Той се протегна и се подпря на бюрото ми. Приличаше на кипнало се яйце с нарисувана самодоволна усмивка.

– Точно това ме интересува, майоре. Защото едно приятелче ми даде копие от военното ти досие.

– И какво?

– Ами точно това пише в него, така че се обадох на няколко познати, които са били в Осемдесет и втора по същото време. И гледай ти съвпадение. Един от тях е бил капитан в същия батальон, в който си бил и ти според досието.

– Е, и?

– Е, и той изобщо не те познаваше.

– Странно – казах. – В един батальон има по-малко от четирийсет офицери.

– Да, точно така.

– Или е бил в друг батальон, или си прочел нещо погрешно.

– Възможно е.

– Именно – казах. – Сигурно така е станало.

– И защо те избрах за водещ разследването? Без да се обиждаш, случаят е доста важен. Според теб защо не са избрали някой по-старши?

– Нямам представа – казах. – Сигурно защото съм адски талантлив и имам морални устои от гранит.

– Аз имам по-добро обяснение.

– Не знам дали искам да го чуя.

Той махна ръцете си от бюрото и отиде до стената, откъдето можеше да ме гледа от по-безопасно разстояние.

– Във Форт Браг е разквартирувано едно специално звено, което е толкова невероятно секретно, че никой не е чувал за него. Когато

влезеш в него, досието ти излиза от архивите на армията и за него се грижи специален отдел. Естествено, когато напуснат Звеното, хората си получават досиетата обратно и все едно никога не са били там. В тях пише, че са били в други части, където всъщност никога не са стъпвали.

– Наистина ли правят такива неща? – попитах.

– Честно – ухили се той. – И почти винаги ги записват във военни части от Форт Браг. Така поне ще знаят нещо за базата, ако някой ги попита.

– Ей, много са хитри тези военни.

– Естествено, въпросните хора нямат право да казват, че са били в специалното звено, и дори да признават съществуването му. Но то е там. Малко като „Делта Форс“ – другото подразделение, което уж не съществува, но войниците в това поделение са някак си по-корави, по-безпощадни и се занимават с по-опасни неща.

– Страшна работа. От толкова години съм в армията и никога не съм чувал за това.

– Страшна е наистина – потвърди той. – А сега, нека за момент да приемем, че един екип за специални операции е направил нещо много лошо, докато е изпълнявал една много тайна мисия. И пак за удобство да приемем, че армията разполага с адвокат, който преди е служил в специалното звено от Форт Браг, което не съществува.

– От това може да излезе страхотен роман – отбелязах.

– Или няколко много добри статии – каза Бърковиц. – Защо армията е избрала точно този адвокат за разследването?

– На първо място, няма такъв адвокат. Аз наистина съм служил в пехотен батальон в Осемдесет и втора дивизия и мога да доведе свидетели, ако искаш.

– Естествено, майоре. Но това, което ме притеснява, е, че армията би избрала такъв човек, защото е най-вероятно именно той да прояви разбиране към екип „Алфа“. Нещо повече, по дяволите, след като е живял в тайна толкова време и е свикнал да лъже всички за биографията си, тъкмо той може да им помогне дори да измислят алибито си.

Ухилих се и той ми се ухили в отговор. После добави:

– Естествено, както вече казах, всичко това е на теория.

– И защо ти беше тази теория?

– Нищо конкретно, наистина. В крайна сметка ти вече се съгласи да ми съдействаш, така че няма нужда да проверявам хипотезата си в дълбочина.

– Добре, защото е напълно погрешна – отсякох.

И двамата се засмяхме иронично. Много е весело да започнеш приятелство, изградено на взаимното доверие, с огромна лъжа.

– И какво казват нашите хора? – попита Бърковиц.

– Че са били забелязани от сърбите и е трябвало да си пробиват път с бой. Водачът решил, че ги обграждат. Според него една засада срещу голяма колона била най-добрият начин да накара сърбите да повярват, че екипът му е по-голям, отколкото в действителност, и така да ги забави и да ги накара да бъдат по-предпазливи.

Бърковиц силно подсвирна.

– Без майтап?

– Така казват.

– И ти им вярваш?

– Естествено, засега. Връзва се с фактите, пък и деветимата казват едно и също.

Очите му светнаха и на челото му сякаш се появи думата „Пулицър“, написана със златни букви.

– Страхотна статия може да излезе.

– Да, нали?

– Горките войници са попаднали в тила на врага и изпълняват тайна мисия на своето правителство. Пробиват си път с бой и вместо да получат медалите, които заслужават, същото това правителство ги тиква зад решетките и ги разпитва като обикновени престъпници.

– Горедолу е така – казах. – Честно казано, направо ме е срам, че съм част от подобен сценарий. Почти не мога да ги гледам в очите. Според мен тези хора са истински герои.

– Без майтап?

– Без майтап.

Той си придаде много сериозно изражение.

– Наистина ли не се шегуваш?

– Казвам светата истина. Ако зависеше от мен, щях да приключа целия случай за два дни. Единственият проблем е, че единият от помощниците ми в разследването е много неприятен тип и, изглежда, е твърдо решен да докаже, че момчетата са извършили нещо лошо. Продължава да дъвче някакви подробности, макар че по този начин причинява повече вреда, отколкото полза. Всички останали са убедени, че той е идиот и момчетата са невинни.

Виждаше се, че вече няма търпение да изскочи от кабинета ми и да започне да пише статията. Международната преса беше убедена, че момчетата бяха извършили ужасно престъпление, а сега Джеръми

Бърковиц щеше да разкаже истинската история – че те не само са невинни, но и герои. Щеше да обвини правителството в жестокост и несправедливост, защото се готви да изправи на съд бедните обикновени войници, които просто са си вършели работата по най-добрия според тях начин. И статията щеше да предизвика фурор. Както всички знаеха, настоящият президент беше с левичарски убеждения, беше се измъкнал от военна служба и веднъж беше написал открито писмо, в което обясняваше колко го отвращават военните. Беше го написал много отдавна, в една друга епоха, но опозицията си беше направила бронзово копие от него и го навираше в лицето на обществеността всеки път, когато президентът извършеше нещо, което можеха да изтълкуват като антивоенно, вредящо на отбраната или опасно за Америка. Според опозицията всъщност всичко, което правеше президентът, попадеше в една от тези категории, а сега Бърковиц имаше още една възможност да напомни на маите за онова писмо.

Той тръгна към вратата, после се извърна. Краката му се размърдаха неловко.

– Нали се досещаш, че ще трябва да те цитирам в статията?

– Всъщност не – излъгах. – Не ми беше хрумвало.

– Бих те нарекъл „източник от екипа по разследването“. Ако се изразя още по-общо, историята няма да звучи достоверно. Моите редактори и читателите трябва да разберат, че истината идва отвътре.

– Не знам, честно казано... все пак не сме много хора.

– Майоре, никога не съм разкривал източниците си. Можеш да ми се довериш.

Въздъгнах тежко и няколко пъти се почесах по главата. Най-сетне неохотно казах:

– Добре, но само ако е абсолютно наложително.

Почувствах доста голямо самодоволство, когато Бърковиц излезе. Не ми се случва често да мога да си отмъстя двойно с един удар. Бърковиц щеше да публикува историята, да предизвика фурор, да се порадва на петнайсетте си минути слава и да се превърне в световноизвестен кретен в момента, в който докажех как Санчес и хората му хладнокръвно са избили сърбите.

Белият дом и Клапър нямаше да имат основания да подозират, че от мен е изтекла информация. Нали в статията сам се бях оцапал. Хитро, а? Така Делбърт или Мороу, или който там ме беше предал, щеше да бъде заподозрян, че дава информация и на пресата.

Минута след като излезе Бърковиц, вратата се отвори със замах и

Имелда влезе на скорост. Затвори зад гърба си, после се плюсна в един от столовете пред бюрото ми.

Изсумтя два-три пъти, после попита:

– Тоя репортер ли беше?

– Аха.

– Същият репортер, който беше написал онази мръсна статия?

– Точно той, Имелда.

Тя обмисли чутото. Поигра си с косата, после с рамките на очилата.

Накрая ме изгледа сурово и неодобрително, което в случая на Имелда Пепърфийдц означава поглед с разрушителната сила на газова горелка.

– Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

– Не, не съм.

– Репортерите са боклуци – заяви тя. – Не му позволявай друг път да идва и да ми омирисва офиса. Ясно?

– Естествено, Имелда. И благодаря.

Тя се надигна от стола, измърмори нещо като „Наистина няма защо, сър, винаги съм се възхищавала от вас“ или може би „Мътните да те вземат“ и излезе.

По своя си уникален начин тя ме предупреждаваше, че най-сигурният начин да ме хванат, че подавам информация на пресата, беше да позволя Бърковиц отново да дойде тук. Каква жена само.

Хенри Кисинджър е казал: „Това, че си параноик, не означава, че лошите не се опитват да те пипнат наистина.“ Изведнъж започнах да си мисля колко е вярно; той е бил прав и всъщност е говорел за мен.

Някой вътре в моята организация даваше информация на друг, който работеше за президента на САЩ, който по някаква необяснима причина прекарваше ранните си утрини, като слуша доклади за мен. Единият, а може би и двамата, от моите помощници разказваше на шефа на военната колегия колко съм некадърен. Един безсъвместно амбициозен репортер знаеше нещо много опасно за миналото ми, а на всичкото отгоре точно генералът, който ми беше възложил задачата, изведнъж беше развил остра недостатъчност на мъжки характер.

Доста дълъг списък от неприятни открития за един-единствен ден. Проблемът беше, че като повечето параноици и аз исках да си го изкарам на някого. Но на кого?

Разполагах с Делбърт и Мороу, но не знаех нищо и за двамата. Освен това, което бях прочел в професионалните и личните им досиета, разбира се. Естествено, тези досиета ми бяха дадени от офиса на Клапър и аз внезапно се зачудих дали са истински. Както беше открил Мосю Бърковиц, не всички досиета казват истината. От друга страна, Имелда също имаше отбор от четири помощнички и всяка от тях можеше да снася информация.

Някак си ми се искаше информаторът да е Делбърт, защото не го харесвах особено. Правеше ми впечатление на префърцунен хубавец, който би забил нож в гърба на собствената си майка, ако това може да помогне на кариерата му. Молях се да не е Мороу. Тя беше страхотна, имаше нежни очи и аз наистина исках да проверя дали тялото ѝ под онзи клин за джогинг отговаря на пламенните ми халюцинации. Вече си бях измислил приятен малък сценарий, в който се справям със случая, грабвам момичето и се отдалечавам на кон към залязващото слънце. Имелда ми харесва, но тя е твърде стара и схваната, за да я качвам на коня. Или Мороу, или никой. Проблемът беше, че Мороу бе също толкова коварна и амбициозна, колкото Делбърт, а се бях убедил, че в катеориите „хитрост“ и „лукавство“ може да го надбяга с няколко обиколки. А, изглежда, точно такива бяха характеристиките на човека, който снасяше информация за мен.

Тъкмо се канех да задрема, но въображението ми отново не ми го позволи. Щом хората от Вашингтон полагаха всички тези усилия, значи знаеха нещо. Нещо наистина ужасно. Може би се намирах в една от онези ситуации, за които винаги правят страхотни филми – безлични мъже в скъпи костюми от „Брукс Бръдърс“ се събират в Белия дом и започват да манипулират правителството по всякакви страховити начини.

Точно тогава реших, че прекалявам. Това е проблемът с параноята, никога не можеш да я спреш навреме. Отначало се питаш защо съседите не са те поканили на барбекюто си. После се убеждаваш, че целият квартал заговорничи срещу теб. След това започваш да раздаваш брошури за корупцията в правителството. И преди да се усетиш, вече държиш едрокалибрена пушка в ръце и клечиш на някакъв покрив, а наоколо подтичват множество ядосани ченгета, които се опитват да те пипнат.

Може би Клапър просто се беше досетил, че съм прекалено затънал в подробностите. Може би наистина се тревожеше за уникалното ми минало и вероятността това да ме накара да разпитвам за хиляди малки безобидни нещица, които нямат нищо общо с вината или невинността. Нека не забравяме, че той не ми беше наредил директно да оправдая Санчес и хората му. Просто беше намекнал колко удобен би бил този вариант. И какво от това, по дяволите? По този начин просто беше потвърдил общото мнение. Пък и откъде можеше да знае Джеръми Бърковиц какво прави президентът всяка сутрин? По дяволите, дори първата дама не знаеше какви ги върши той в онзи Овален кабинет.

На следващата сутрин се събудих освежен и енергичен. Дори запях под душа, поне докато някакъв тип два души по-нататък не метна сапун по мен. Докато крачех към приятното ни офисче, ми хрумна за разнообразие да се държа добре с Делбърт, което просто показва каква вина изпитвах заради подозренията си от предишната вечер.

Още с влизането забелязах, че всички седят по бюрата си и пазят тишина. От онзи тип тишина, когато се е случило нещо ужасно. Нещо непоправимо. Пазят тишина, защото никой от тях не знае какво да каже.

Забелязах и двама едри начумерени военни полицаи, които пиеха кафе и се подпираха на вратата на кабинета ми.

– Извинете, вие ли сте майор Дръмънд? – попита по-едрият, като се отгласна от стената.

Имаше капитански пагони, а според табелката името му беше Уолковиц.

– Мога ли да ви помогна с нещо, капитане?

– Трябва да поговорим.

Той хвърли поглед наоколо и отново ме погледна доста заплашително.

– Насаме, ако нямате нищо против.

Влязохме в моя кабинет и аз вежливо им предложих да седнат, но те директно ми отказаха. Вторият полицаи, който беше сержант, измъкна малък бележник от джоба си, приготви молив и ме изгледа, сякаш бях Бостънският удушвач. Знаех този номер.

Седнах зад бюрото и се опитах да си придам спокойствие.

Капитан Уолковиц попита:

– Можете ли да ни кажете къде сте били между полунощ и пет часа тази сутрин?

– Не, не мога. Тоест бих могъл, но засега не виждам причина да го правя.

Той ме изгледа с изражение, по което се четеше „О, Боже, какво съм Ти направил, че ми изпращаш още един надут хитър адвокат.“ Всички ченгета, дори военните, усвояват това изражение още в началото на кариерата си.

– Познавате ли човек на име Джеръми Бърковиц? – попита той.

– Още веднъж, капитане, защо питате?

– Защото тази нощ Бърковиц е бил убит.

Зяпнах го и той отвърна на погледа ми. После каза:

– Пак ви питам. Познавахте ли мистър Бърковиц?

– Запознахме се вчера.

– А къде бяхте през нощта?

– В леглото си, в моята палатка, където се опитвах да заспя.

– Спи ли някой друг в тази палатка?

– Не.

– Значи нямате свидетели, които да потвърдят това?

– Капитан... Уолковиц – произнесох името му с пресилено внимание, сякаш се опитвах да го запомня. – Имате ли основания да ме подозирате в убийството на мистър Бърковиц?

Той замълча, което беше първата му сериозна грешка. Изправих се и заблъсках с юмрук по бюрото.

– Зададох ви ясен въпрос, капитане! Имате две секунди да отговорите или ще ви осъдя за неподчинение на заповед!

Той отстъпи една крачка.

– Сър, аз...

– От кое поделение сте? – изляях.

– Петстотин и втори батальон на Военна полиция. Но, сър, аз...

– Ще отговорите ли на проклетия ми въпрос, или да вдигна телефона и да се обадя на вашия командир?

Вече беше отстъпил чак до стената. Очевидно не беше свикнал за подозрените му, или за каквото там ме смяташе, да избухват в лицето му.

– Сър, аз...

– Замълчете, капитане! Очевидно вече сте разпитвали екипа ми.

Както на повечето виновни хора в неговото положение очите му бързо се стрелнаха към пода. Втора сериозна грешка.

Отново заблъсках по бюрото и накарах гласа си да слезе с три октави и да се покачи с двайсет децибела.

– Не мога да повярвам! Виждате ли пагоните ми, Уолковиц? Знаете ли защо съм в Тузла? Държавният секретар по въпросите на отбраната лично ме назначи да разследвам по член трийсет и втори. А вие идвате тук и разпитвате хората ми без разрешение.

Започвах хубаво да се разпалвам и капитан Уолковиц изведнъж се сети, че съм адвокат и следователно съм склонен да държа речи, така че сигурно можех да продължа да крещя с часове. Взе правилното решение.

– Сър, вие не сте заподозрян – каза той, като се предаде много приятно.

После се опита да си върне малко от загубената територия.

– Поне засега.

– Тогава защо ме разпитвате?

– Открихме името ви в бележника на мистър Бърковиц.

– Бърковиц беше военен репортер. В бележника му вероятно са записани имената на половината офицери на действителна служба. Прав ли съм?

– Наистина имаше доста имена, но само няколко от хората служат тук.

Златното военно правило гласи, че щом веднъж си преминал в атака, не трябва да се колебаеш, защото в противен случай ще се наложи да преминеш в отстъпление.

– Как е бил убит? – попитах.

– Ами той...

– Как е бил убит, капитане? – изревах.

– Бил е удушен, сър.

– С какво?

– С гарота. Артериите му са прекъснати, но истинската причина за смъртта е задушаване.

– И къде е станало това?

– Бил е настанен в журналистическия щаб в сградата на офицерите за връзки с обществеността. Очевидно е станал през нощта, за да отиде до тоалетната. Убит е точно до писоара.

– С гарота?

– Точно така.

– Ръчно изработена или с професионално качество?

– Изглеждаше купена от магазин. Метална жица с две дървени дръжки.

– Кой е открил трупа?

– Един репортер от „Асошиейтед Прес“, Улф. Трябвало да хване полет в пет сутринта. Когато влязъл в тоалетната, без малко да се спъне в тялото.

Изгледах ги продължително. После казах:

– Сержант, напуснете кабинета ми, ако обичате.

Сержантът хвърли поглед на капитана, който му кимна да се подчини. Изправих се. Заобиколих бюрото и се подпрях на него. Беше дошъл моментът да премахна бариерите и да възстановя добрите си отношения с капитан Уолковиц.

– Обадихте ли се вече на „Вашингтон Хералд“? – попитах с много по-спокоен и приятелски тон.

– Да, сър. И те хич не се зарадваха. Цялата история намирисва.

Засмях се.

– Най-добрият им военен репортер е убит, докато пикае в американска военна база. Разбирам ги. Доста тъпо заглавие.

Тъй като бедният капитан Уолковиц отговаряше за реда и законността в същата тази база, очевидно му беше трудно да оцени смешното в ситуацията.

– Знаете ли с какво се е занимавал Бърковиц тук? – попитах.

– От службата за връзки с обществеността ни казаха, че е работил по отразяването на бомбардировките.

– Това е половината от истината. Другата половина е, че работеше по моето разследване.

Уолковиц се почеса и каза:

– От „Хералд“ ни казаха, че е изпратил някакъв текст около 23:30 снощи. Така уточнихме часа на смъртта. Но не ни казаха какво е написал.

Точно тук беше тънката част. Като адвокат знаех, че никога не е хубаво да лъжеш или да подвеждаш полицията. Бог ми е свидетел, защитавал съм достатъчно обвиняеми, за да знам, че винаги трябва да казваш истината, защото самото произнасяне на лъжа вече е престъпление. Поне по законите на военното правосъдие, които са малко по-сурови от гражданските. Номерът беше да се престоря, че оказвам съдействие на разследването, без да го правя наистина.

– Вчера дойде да говори с мен – казах. – Останах с впечатлението, че разполага с вътрешен източник в армията и се готви да разкрие някаква сензация.

– Защо останахте с това впечатление, сър?

– Няколко пъти спомена бъдещата си статия. Очевидно беше развълнуван, сякаш беше докопал нещо. Почти си призна за вътрешния източник, по дяволите.

– И какво искаше от вас?

– Според мен беше обичайното журналистическо любопитство. Искаше да ми даде възможност да потвърдя някои подробности.

– Но не намекна кой е въпросният източник?

– Мога да го цитирам точно – заявих с отвращение. – Каза, че никога не е издавал източниците си. Изглеждаше много горд.

– Това ли беше единственият ви разговор с него?

– Не. Преди няколко дни той ми се обади от Вашингтон.

– Защо?

– Не знам. Затворих, преди да успее да ми обясни.

– Защо?

– Защото ми се стори, че очаква да му издам вътрешна информация и, честно казано, идеята ми се стори отвратителна.

Засега успях да не лъжа, без да прибягвам до истината. Преподавателите ми от университета щяха да се гордеят с мен. Но ако разговорът се проточеше, едрият капитан можеше да ми зададе някакъв въпрос, който да не успея да разбера погрешно. И щях да наруша поне един-два закона. Бързо взех инициативата.

– Как ти беше името?

– Пол. Но приятелите ми викат Уолки.

Топло се усмигнах, сякаш и аз бях от тях.

– Добре, Уолки. На първо място се извинявам за избухването си. Съжалявам. Просто напоследък съм под голямо напрежение. Откакто дойдох да проведа това разследване, хората не се държат особено приятелски.

– Разбирам ви – каза Уолки и със сигурност не излъга. Нали си спомняте как ви обясних, че адвокатите не са особено популярни в армията? Е, военните полицаи са с около десет степени по-непопулярни. Зелените барети понякога ги пускат в баровете, където пият, но само за да имат кого да пребият, ако свърши алкохолът и им стане скучно.

– Значи сме приятели? – попитах със същата глупава усмивка.

– Естествено.

– Добре. Предполагам, че ще извикате военни следователи.

– В момента насам лети екип от Хайделберг. Наредиха ми да започна да събирам доказателства и показания.

– Хубаво. Престъплението трябва да се разследва, докато следата е гореща. Не вярвам, че между убийството на Бърковиц и моето разследване има връзка, но предпочитам да играя на сигурно. Когато следователите пристигнат, кажи им да се отбият при мен. Искам да знам всичко, което откриеш за това убийство.

– Според вас възможно ли е да има връзка?

– Уолки, има милиони възможни причини за убийството на Бърковиц. Човекът си е изкарвал хляб с писане на обидни статии за армията. Мразят го всички, които са носили униформа. Възможно е дори да си е купил наркотици от някой дилър в униформа от тази база и да е закъснял с плащането. Може да е бил гей и да са го спипали, докато надничал да огледа съседа си по писоар. Няма да е за пръв път. През последните няколко години поне трима-четирима гейове са загинали във военни тоалетни.

Уолковиц внимателно слушаше глупашките ми теории, сякаш предположенията ми бяха напълно логични. Не беше лош човек, но със сигурност не беше най-умният военен на света. Естествено, че убийството на Бърковиц е свързано с моето разследване. Бях сигурен. Беше изпратил статията си, беше се върнал в стаята да поспи, пикочният му мехур го беше събудил и някой или го беше причакал, или последвал в тоалетната.

Гаротата не е оръжие за начинаещи. Тя е чудесно средство за убиване, но с нея се работи адски трудно. Човек трябва да се промъкне зад жертвата, а после да замахне с тънката жица като с ласо над главата му. В същия момент трябва да дръпне двете дръжки встрани със светкавична скорост и достатъчно сила, че да задуши жертвата. Ако е необучен убиец или просто е загубил форма, рискува да закачи жицата за нос или брадичката на жертвата или да й позволи да пхне ръката си в примката. А става още по-трудно, когато напада изправен човек както в

случая с Бърковиц. Тогава трябва здраво да го подпре в задника с коляно, иначе жертвата може да започне да ритва или се завърта с лице към нападателя и обърква цялата работа.

Гаротата не е оръжие, което един агресивен противник на хомосексуалистите би носил в джоба си, ако му се случи някой от тях да го погледне в тоалетната. Нито пък такова, което би използвал ядосан дилър на наркотици, за да накаже несериозен клиент. Гаротата е оръжие за хладнокръвни професионални убийци.

Редовите войници не могат да различат гаротата от въженце за скачане. От друга страна, това е едно от любимите оръжия на специалните части, на които понякога им се налага да убиват тихо. Убиецът на Джеръми Бърковиц нарочно беше избрал това оръжие. За да остави ясен подпис.

– Уолки – обърнах се към новото си приятелче, – чакат ме няколко срещи. Не се обиждай, но се разправам с вероятното убийство на трийсет и пет души и целият свят ми диша във врата.

Той здравата ме тупна по рамото.

– Няма проблем, майоре. Ще кажа на следователите да ви се обадят, когато пристигнат.

15

Помолих Делбърт и Мороу да дойдат в кабинета ми по обяд. Помощниците на Имелда все още не можеха да преживеят новините от сутринта. Вчера бяха видели един дебел мъж да се мотае из офиса, а днес той вече беше храна за червеите. В случая на Бърковиц храната щеше да им стигне за дълго време.

Делбърт дойде пръв, последван от Мороу, която ме облъчи с пълна доза нежност от забележителните си очи.

– Добре ли си? Мога ли да ти помогна с нещо?

– Не, няма нужда – отвърнах. – Просто военният полицаи чул, че съм най-умният човек в базата, и решил да ме попита какво мисля за случая с убития журналист.

Погледнах часовника си и допълних:

– Всъщност всеки момент очаквам да дойдат и военни следователи. Много е гадно всички да знаят колко си умен.

Делбърт изглеждаше объркан, сякаш се чудеше защо военната полиция и прокуратурата не се беше обърнала и към него за мнението му. В крайна сметка той беше завършил Йейл. Той беше човекът с вероятно най-доброто прокурорско досие в армията. От друга страна, Мороу ме погледна, както майките гледат непослушните си тригодишни деца.

– Имам страшно добри новини – побързах да сменя темата. – Тъй като бележим невероятни успехи, армията е решила да съкрати крайния срок за приключване на разследването.

– Колко време имаме? – попита Мороу.

– Четири дни, считано от тази сутрин.

– Това наистина е страшно малко – обади се Делбърт, като за пореден път изказа очевидното общо мнение (още един от многобройните му лоши навици).

– Ако трябваше да гласуваме днес, какво щяхме да решим? – попитах.

Те се спогледаха. Мороу се почеса по брадичката, а Делбърт подърпна ухото си. После Мороу продължи да се чеше, а Делбърт едва не си откъсна ушната мида.

– Ей – обадох се крайно приятелски. – Не е толкова трудно. Не се обвързвайте. Просто ми кажете как щяхте да гласувате, ако трябваше да го направите днес.

Двамата едновременно казаха:

– Нямаме достатъчно основания за съдебно преследване.

– Добре. Нямаме достатъчно основания, защото според вас са невинни или защото няма да успеем да докажем вината им?

– Първото – каза Делбърт.

– Първото – повтори Мороу.

После попита:

– А ти как мислиш?

– Ако трябваше да гласувам днес, щях да се въздържа.

– Не можеш да се въздържаш – възрази тя. – Според нашите запоеди имаме само две възможности.

– Добре, тогава щях да напиша дълго писмо, в което обяснявам, че съм гласувал против съдебното преследване, но според мен този екип не е получил достатъчно време за обосновано решение. Така може ли?

И тримата знаехме, че не може. Знаехме също, че ако направя нещо подобно, ще анулирам валидността на цялото разследване. Член 32 не позволява водещият разследването да изразява в доклада си съмнение в резултата. Не че на някой от тях му пукаше. Естествено, това щеше да е унижително за армията, която трябваше да състави цял нов екип и да повтори упражнението. Но нямаше да се отрази на Делбърт и Мороу, които бяха свършили собствената си работа според изискванията и възможностите си. Работата беше там, че и двамата бяха деца на въоръжените сили, чак до униформеното си зелено бельо, армията ги беше назначила за членове на комисия и те дълбоко вярваха, че дългът ги зове да стигнат до единодушно решение. Просто така бяха устроени.

– Значи разполагаме с четири дни, за да те накараме да промениш решението си или ние да променим нашето – каза Мороу.

– Поне аз така го виждам – признах.

– Какво трябва да направим, за да го промениш? – попита тя, което ви подсказва доста за характера ѝ.

– Трябва ми сигурно доказателство, че Санчес и хората му не лъжат.

– Не можем да го докажем – каза тя с болезнено изражение. – Вече го обсъдихме. Деветимата от екипа са единствените живи свидетели.

Делбърт изведнъж се намръщи, после започна да подскача на стола си като развълнуван ученик в началното училище, който знае отговора и иска да го каже пръв.

– Може би има алтернатива на живия свидетел.

– Каква? – попитах.

– Агенцията за национална сигурност или някой друг сигурно разполага със спътници, които летят над Косово. Никога не съм виждал сателитна снимка с очите си, но съм чувал, че по тях можеш да четеш вестниците в тила на врага.

– Ах ти, малко генийче – заявих. – Абсолютно си прав. Дори не мога да ви опиша какви усилия ми костваше да го кажа. Не само защото питаех неясна неприязън към Делбърт, а и защото ми идваше сам да се изритам отзад, с всичка сила. Ако някой трябваше да се сети за този вариант, това трябваше да е човекът, прекарал пет години в света на строго секретните операции, където използвахме сателитните снимки за тоалетна хартия.

Погледнах часовника си. Ако се обадох веднага, щях да хвана Клапър в момента, в който влиза в кабинета си. Набрах номера и зачаках. Минаха три позвънявания, преди секретарката му Нора да вдигне.

– Здравей, Нора, обажда се Дръмънд – казах. – Какво е станало?

– Защо?

– Вдигна чак на третото позвъняване. Губиш форма.

– Защо? – повтори тя, тъй като беше напълно лишена от чувство за хумор.

– Забрави – казах.

Нямаше смисъл да пропилявам блестящото си остроумие, за да разтопявам ледник.

– Там ли е генералът? – попитах.

– Да, но има среща и не бива да го прекъсвам.

– Адски е важно.

– Срещата на генерала също.

– На бас, че моето е по-важно – казах.

– Майор Дръмънд, знам кой сте и по какво работите и мога да ви уверя, че срещата му е по-важна от вашия въпрос.

– Да не би да е по повод на някакъв репортер, удушен в тоалетната? – попитах по-скоро като просто детективно разсъждение, отколкото като изстрел в тъмното.

– Ще ви свържа веднага – каза тя.

– Здравей, Шон – обади се Клапър след секунда.

– Здравейте, господин генерал, как сте?

– Не съм добре още откакто се хванах на тази работа. Знаеш ли, че в този град е пълно с големи лъскави правни кантори, където съдружниците получават по един милион долара годишно? Ако се обърка само още едно нещо, ще започна да ги обикалям и да си търся работа.

– Май наистина сте потиснат – отбелязах. – Това няма ли да е прекалено драстично решение?

Той не се засмя и аз го приех за лош знак. Или не бях толкова забавен, колкото смятах, или беше в много кофти настроение. Така де, сигурно беше в много кофти настроение.

– Чу ли за убития репортер? – попита.

– Онзи, който ми се обади преди няколко дни?

– Същият. Срещнахте ли се изобщо?

– Вчера мина през офиса. Поговорихме и той си тръгна.

– Главният редактор на „Хералд“ се обади на председателя на Съвета на началник-щабове. Заклел се е да вдига шум до небесата, дока не разкрием убиеца.

– Прав си е човекът. Горкият журналист си стои до писоара и изведнъж някой го удушава. Гаден свят, а? Но не се обаждам за това. Имаме страхотна идея. Всъщност Делбърт се сети. Искаме да проверим дали Агенцията за национална сигурност или някоя от другите строго секретни организации разполага със сателитен видеоматериал или фотографии от Трета зона, събрани между четиринайсети и осемнайсети.

– Добра идея – каза той, но не добави нищо.

– Можете ли да подадете молба, сър? Вие познавате хората от шпионажа. Ако един майор пусне молбата, дори няма да си направят труда да погледнат в склада.

– Ще се обадя веднага щом приключа със срещата.

– Благодаря, господин генерал – казах и двамата затворихме.

Сигурно трябваше да споделя подозренията си относно убийството на Бърковиц с генерал Клапър, както трябваше да направя и с Уолки. Но всъщност бях загубил доверие в абсолютно всичките си познати в мига, в който Уолки ми каза, че Бърковиц е бил убит. Бях сигурен, че убийството му по някакъв начин е свързано с мен. Цялата параноя, която бях успял да потуша предишната вечер, се върна като цунами.

Нека добавя колко трудно ми беше да се насиля да изпитвам някакво съжаление за тъй скорошната смърт на Джеръми Бърковиц. Резултатът от отношенията ни беше една клеветническа статия на първата страница на неговия вестник и един крайно нескопосан опит да ме изнуди да му разкрия информация. Нямах представа кой го е убил, но изобщо не ми беше трудно да си представя, че някой е пожелал смъртта му.

Виждах множество отделни точки и нямах представа как да ги свържа в обща картина, но някаква гадна интуиция ми подсказваше, че това е възможно. Започнах да мисля, че ако Агенцията за национална

сигурност наистина разполага със сателитен видеоматериал или снимки на Трета зона, бяхме на прага на огромен напредък. Лично аз бях страшно любопитен да видя тези снимки. После щях да се върна и да поговоря със Санчес и останалите. Направо няха търпение да им видя физиономиите.

На вратата силно се почука и влезе Имелда, която стискаше лист хартия. Държеше го, сякаш беше Светият Граал.

– Здравсти – казах.

– Това е проклетата сметка за проклетия ремонт на проклетата стена, която проби вчера – обяви тя и размаха листа пред лицето ми.

– А, това ли – казах. – Колко съм непохватен само. Телефонът просото ми изхвърча от ръцете. Опитах се да го хвана, но беше адски хлъзгав и замина.

– Не ми се прави на остроумен, майоре. Чупи, купи – каза Имелда, метна листа на бюрото и ми подаде химикалка.

Това беше една от любимите ѝ поговорки.

– Двеста долара! – изревах невярващо.

Тя съвсем искрено се ухили.

– За стената и за поправка на проклетия телефон.

Надрасках името си в долния край на листа. Имелда щеше да го даде на отговорника за материалното снабдяване, а той от своя страна щеше да се погрижи от следващата ми заплата да бъдат удържани двеста долара. Имелда стоеше до бюрото ми и победоносно грееше. Тя твърдо споделяше древното армейско вярване, че военната собственост е свещена. Грешниците, които я оскверняваха, повреждаха или губеха, заслужаваха сурово наказание. Нямах смисъл от оправдания или възражения.

Върнах ѝ листа с бунтовническа гримаса.

– Между другото, двама в цивилно облекло искат да те видят – добави тя.

– Военните следователи?

– Аха – кимна Имелда.

– Почакайте пред кабинета, моля ви – обърнах се към Мороу и Делбърг.

Те излязоха с Имелда и на тяхно място веднага се появиха двама млади следователи, подстригани по образец, които като повечето военни носеха евтини цивилни костюми, а те от своя страна не им отиваха. Вратовръзките им бяха излезли направо от реквизита на „Зоната на здрача“, а ризите им бяха от специална изкуствена немачкаема материя,

без съмнение от някоя разпродажба в кварталния супермаркет.

Те размахаха значките си и измърмориха как се казват. Дейвид някой си и Марти нещо си.

– Сър, капитан Уолковиц ни каза, че сте искали да ни видите – каза Марти нещо си.

– Точно така. Той обясни ли ви по какво работя тук?

– Да.

– Значи е споменал, че Бърковиц пишеше статия за моето разследване?

– Да – потвърди Марти.

– И тъй като сте опитни криминалисти, със сигурност ще приемете, че това е нещо повече от съвпадение.

Марти, който се беше издокарал със зелена вратовръзка на точици и червена риза на райета, замислено кимна.

– Като стана дума за съвпадения, Бърковиц вече е написал статия за вас, която е излязла на първа страница във вестника му преди три-четири дни.

– Вярно е – признах. – Точно затова го убих.

Те рязко вдигнаха глави от изненада.

– Шегувам се – поясних. – Беше ми объркал името, наистина, но нямам други възражения срещу статията. В нея се изразяваше мнението, че армията е трябвало да избере по-старши офицер за това разследване.

– Ядосахте ли се?

– Майтапите ли се? И аз бих написал същото. Наистина ли искате да се поставите на мястото на човека, който трябва да реши какво да правят с деветимата войници във военновъздушната база в Авиано?

– Много ли е гадно? – попита Дейвид.

Той беше още по-голям загубеняк, облечен с кафяв костюм, яркочервена вратовръзка, синя риза и лъснати до блясък обувки от парадна униформа. Направо ми се изправяше косата.

Погледнах го като добрия голям брат, когото винаги му се беше искало да има.

– Да си призная, Дейвид, не е голям кеф. При всички случаи губя.

– Гадно значи – каза той.

Заклатих глава като истински мъченик.

– Снощи намерих гнило зеле в спалния си чувал – оплаках се. – Гнило зеле. Всяка вечер измислят нещо ново.

– Мръсни негодници – измърмори той.

Имаше предвид войниците от специалните сили, които бяха

разквартирувани в базата в Тузла, разбира се. Спомняте ли си как ви разправях, че адвокатите не ги обичат, а военните полицаи ги мразят? Е, военните следователи са много, много по-презирани от всички живи същества на Земята. Известно е, че внедряват куки и шпиони във военните поделения и че вършат цялата мръсна работа. Те са най-близкото нещо до Гестапо, което си позволява една демократична армия. Бил съм в поделения, където рисуваха пагони на военни следователи по учебните мишени.

– Сега разбирам какво ви е на вас – казах съчувствено.

– Аха, гадничко си е – съгласи се Дейвид, а Марти кимна.

– Ако имате възможност, можем да пийнем нещо – предложих. –

Имам нужда от съвет как да се справям с напрежението и стреса.

– Естествено – грейна Дейвид.

Приличаше на женски пудел, който току-що е бил подушен от голям, красив датски дог.

– И така – казах аз, за да пожъна плодовете на отвратителната си сервилност, – докъде стигнахте с разследването?

– Не разполагаме с кой знае какво – отвърна Марти.

– Капитан Уолковиц спомена, че гаротата е фабрично произведена – казах. – Сигурно има само един-двама производители, които се занимават с това. Ако бях на ваше място, щях да проверя всички клиенти от последната година-две.

– Като стана дума за гаротата, чудехме се защо убиецът я е оставил навита около врата на жертвата – каза той.

– Хм – отвърнах, като се опитвах да имитирам несигурност. – Според мен се е досетил, че ако я вземе със себе си, ще трябва да търси къде да я изхвърли. И вероятно ще се изцапа с кръвта на жертвата. Предполагам, че по дръжките няма отпечатаци от пръсти.

– Точно така. Сигурно е бил с ръкавици. Значи според теб я е оставил, защото е било твърде трудно да се отърве от нея?

– Е, аз не знам много за тези неща – излъгах. – Но си представям гаротата като бръснач за еднократна употреба. Предполагам, че това е една от причините убиецът да я избере за оръжие. Ако беше използвал пистолет, щеше да вдигне шум и да остави куршуми, които да бъдат проследени до точния тип оръжие. Ако беше нож, щяхте да разберете какъв е по острието и да започнете да го издирвате. Освен това гаротата представлява съобщение. Може би убиецът я е оставил като предупреждение.

– Звучи логично – отбеляза Дейвид.

Започваше да се привързва към мен. Как само ги надуших.

– Проверихте ли за отпечатащи от обувки? – попитах.

– Все още събираме отливките. Но все пак е станало в тоалетна, където минават много хора.

– Вярно, но пък сме в армията: Става дума за помещение, което се използва и от журналистите, а армията адски държи на имиджа си. Мога да се обзаложа, че подът е бил изгъркан по-рано същата вечер. Можете да проверите кой го е почистил и в колко часа. Според мен можете да ограничите търсенето на обувките до модели с гумени подметки. Убиецът е трябвало да се приближи до жертвата, без да вдига шум.

– Добър довод – отбеляза Дейвид.

Беше измъкнал бележник и драскаше в него. Чудна работа, сигурно ни бяха преподавали едни и същи специалисти по криминалистика. Какво толкова не можеше да запомни, че трябваше да си записва? „Гаротата е оръжие за еднократна употреба, а убиецът вероятно е носел обувки с гумени подметки.“

– Имаше ли много кръв около тялото? – попитах.

– По цялата стена, писоарите и по пода. Сякаш някой е пръскал с маркуч – отвърна Марти.

– Да, прерязаните артерии са гадна работа. Ако имате късмет, убиецът също се е изцапал.

Дейвид си записа и това.

– Е, как смятате? – попитах. – Дали го е причакал в тоалетната? В някоя кабинка например? Или го е проследил от коридора?

И двамата се почесаха по главите.

– Аз лично бих се обзаложил, че го е проследил – казах. – Според мен убиецът е предположил или дори е знаел, че Бърковиц има слаб пикочен мехур. Което е последица от наднорменото тегло, а Бърковиц беше доста едро момче. Но ако е чакал в тоалетната, е рискувал да го забележат. На бас, че е чакал отвън и е влязъл след него.

– Мислиш ли, че го е познавал? – попита Марти.

– Трудно е да се каже – отвърнах. – Добре ще е да разпитате всички, които са влезли или излезли от офисите на пресаташето или тоалетната между десет вечерта и полунощ. Да проверите дали не са забелязали някой да се мотае наоколо, да се спотайва или да наблюдава сградата.

Дейвид подраска още малко в бележника си, после и двамата се изправиха.

– Трябва да тръгваме, майоре. Дано да нямате нищо против, но

доста работа ни чака. Може ли да ви се обадим пак?

– Дори ще ви бъде много благодарен, ако го направите. Може да помогна с нещо.

– Добре тогава – каза Марти, който очевидно беше по-старши.

– И не забравяйте да се обадите да пийнем по нещо – подвикнах, докато излизаха.

Казах го достатъчно силно, така че да ме чуят всички в офиса. Исках да са сигурни, че посещенията е било на приятелска основа.

Но пък много се съмнявах, че новите ми кошмарно облечени приятели ще постигнат кой знае какви успехи в разследването. Имах силното чувство, че убиецът на Бърковиц е отлично обучен и с богат опит. И ако бяхме в Топика, щата Канзас, дори само тази информация щеше да е сериозен напредък, защото щеше да позволи на полицията да съкрати списъка на заподозрените дотолкова, че да работи спокойно. Но във военновъздушната база в Тузла, където в момента се помещаваше цялата Десета бригада на специалните сили, можехте да хвърлите камък в произволна посока и той неминуемо щеше да удари заподозрян.

16

Генерал Чък Мърфи изглеждаше силно разгневен и аз разбирах защо. Никой не обича денят му да започва с оглед на труп с посиняло лице, проснат в потънала в кръв тоалетна, и Чък Мърфи вероятно се беше сетил, че блестящата му кариера току-що е направила няколко скока към забвението. Армията очаква от своите командири да поддържат реда и законността в базите. Убитите журналисти с международна известност, които замърсяват тоалетните, някак си не отговарят на тези изисквания.

– Добро утро, господин генерал – казах и се отпуснах в стола срещу бюрото му.

– Майоре – отвърна той и аз не пропуснах да забележа, че това не включваше пожелание за добро утро.

– Извинете, че ви притеснявам, сър. Сигурно ще имате много работа днес, но наистина се нуждаем от отговорите на няколко въпроса.

– Разполагате с времето ми – каза той, като си гледаше часовника.

– Добре, ето за какво става дума. Разпитахме Санчес и всичките му хора. Прочетохме щабните дневници. Огледахме трупове на сърбите. Но май все още не разбирам защо Санчес и хората му изобщо са влезли в Косово.

– Това не го ли минахме вече? Класическа военна операция за съдействие. Въръждаваме и обучаваме косоварите, за да водят сами собствената си война.

– Чия идея беше това?

– Чия идея беше кое? – попита той много заядливо.

– Цялата операция. Искам да кажа, че някой някъде трябва да е казал нещо като: „Ей, имам страхотна идея. Хайде да използваме Десета бригада, за да помогнем на АОК.“ Всяка военна операция си има кръстник. Кой беше той в случая?

– Проклет да съм, ако знам, Дръмънд. Обикновено тези неща просто се случват. Сигурно и този път е станало така.

– Кой ви даде тази заповед, генерале?

– Заповедите бяха подписани от генерал Партридж, главнокомандващия съвместните специални операции.

– Извинете. Не разбирам много от тези неща. Мислех си, че работите под командването на щаба на НАТО в Брюксел. Командирът на

НАТО не отговаря ли за цяла Европа и операцията в Косово?

– Да, но специалните части рядко работят пряко за командването на цялата армия. Обикновено получаваме преките си заповеди директно от Форт Браг. Наричаме го операция „Кюнец“.

– Наистина ли? Защо?

– Заради специалните особености на нашите операции. От командирите на обикновени военни части не се очаква да разбират уникалните ни способности и да ги използват по предназначение. Случаят не е необичаен, Дръмънд. Проверете досиетата. Постъпиха по същия начин в Могадишу и Хаити.

– Тогава откъде получава заповедите си генерал Партридж?

– От Съвета на началник-щабовете.

– А работи ли директно с Белия дом?

– Защо питаш?

– Само от любопитство – излъгах. – Всички тези неща на високо ниво са ми нови и се опитвам да ги разбера.

Той ме изгледа твърдо и проникателно.

– Всичко това има ли нещо общо с разследването?

– Ами да, но по заобиколен начин. Разбирате ли, Санчес и хората му твърдят, че засадата им е била акт на самоотбрана. Виждате ли какъв е проблемът? Някои хора могат да възразят, че в това няма логика. Засадата е форма на атака, нали така? Просто се опитвам да определя какво можем да смятаме за самоотбрана в случая. А за да го направя, вероятно ще се наложи да разпитам хората, които са планирали цялата операция. Нали разбирате, за да установя какво е тяхното определение за самоотбрана.

– Не е бил никой от Белия дом, поне това мога да кажа. Генерал Партридж не работи за никого в Белия дом. Не, ще го кажа по друг начин. Разбира се, той работи за главнокомандващия на въоръжените сили, който всъщност е президентът на САЩ, но всичко минава през председателя на Съвета на началник-щабовете.

– Значи идеята за тази операция е хрумнала на някой в Пентагона или може би на хората на генерал Партридж?

– Така предполагам.

– Имате ли време за още един въпрос? – попитах, тъй като той продължаваше да си гледа часовника, за да ми напомни колко невероятно е зает.

– Само един, Дръмънд. Не повече – отвърна, като клатеше глава. – Може и да звучи невероятно, но всъщност аз съм доста зает човек.

– Сигурен съм, господин генерал. Всеки ден благодаря на съдбата си, че не съм на ваше място – обясних аз и той ме погледна ядосано, като се чудеше какво съм искал да кажа.

Продължих:

– Колко често се очакваше от Санчес и хората му да докладват за положението във вашия щаб? Със сигурност имате стандартна процедура за такива ситуации.

– Опасявам се, че не знам.

– Току-що прочетох заповедта за операцията на Санчес. Според нея е трябвало да докладва за положението два пъти дневно. Веднъж призори и веднъж по залез слънце.

Той се намръщи за миг, сякаш си мислеше, че ако вече знам отговора, защо изобщо питам. Старият Чък очевидно не си падаше по адвокатски игрички.

– Хубаво – каза с крайно раздразнен тон.

– Според дневника на операцията Санчес е пропуснал да докладва цели три пъти между четиринайсети и осемнайсети. Как си го обяснявате?

– Може би не е пропуснал да докладва. Може би от оперативния щаб са пропуснали да го впишат. Смятам, че дисциплината ни е доста добра, но в щаба все пак работят войници, а войниците не са съвършени.

– Напълно ви разбирам, сър. Но си мисля, че причината такива части да докладват по два пъти на ден е точно тази, че оперират в тила на врага. Нали докладите са единственият начин да разберете, че са живи? Не би ли трябвало да се включат някакви много силни аларми, ако пропуснат да докладват?

– Не непременно – отвърна генералът. – В повечето случаи хората от щаба ще изчакат малко, преди да вдигнат тревога.

– Какво ще чакат?

– Ако например екипът пропусне да докладва сутринта, ще изчакат до вечерта. Разбира се, ако пропуснат два доклада поред, ще се обяви тревога.

– И какво би означавало това? Какво ще стане, ако някой спре да докладва?

– Ще увеличим въздушното разузнаване над техния район. Ако не постигнем нищо, може да изпратим разузнавателен отряд на място. Знаем къде се намират базовите им лагери, така че сме наясно откъде да започнем издирването.

– Но нищо подобно не се е случило, когато екипът на Санчес е спрял да докладва.

– Не.

– А не трябваше ли, генерале? Той ме изгледа крайно раздразнен.

– Вижте, нали са се измъкнали? Никой не е пострадал. Все още не сме губили цял екип, значи сигурно правим нещо както трябва.

Никой не обича да го подозират, но генерал Чък Мърфи очевидно мразеше подобно отношение повече от останалите хора. Точно това е проблемът, когато цял живот ти повтарят колко си специален. В крайна сметка може и да им повярваш. Голямата му челност вече стърчеше като носа на боен кораб и настроението му хич не го биваше. Виждах, че почти съм изчерпал гостоприемството му. Всъщност не. Сигурно не съм бил добре дошъл от самото начало.

Погледнах часовника си.

– Охо. Трябва да тръгвам, сър. Чака ме още едно вземане на показания под клетва.

Това също не беше вярно. Просто не можах да се съдържа да не го постресна още малко. Тръгнах си, като внимателно заобиколих едрия мускулест майор във фоайето.

Забързах към оперативния щаб, който се помещаваше в друга от идентичните дървени постройки, на около пет пресечки от щаба на Мърфи. Пазачът на входа изгуби трийсетина секунди да ми обяснява защо не мога да вляза в тази строго секретна сграда, преди най-сетне да измъкна комплекта от заповеди, с които любезно ме беше снабдил държавният секретар по отбраната. Според тях можех да вляза и в оперативната зала на Белия дом, ако ми се иска. Честно.

Проследих редица от нарисувани с шаблон знаци, които ме поведоха по дълъг коридор и надолу по мътно осветено стълбище. В подземие-то имаше още един пазач, който охраняваше метална врата, но за щастие двамата с пазача горе поддържаха телепатичен контакт, така че просто трябваше да измъкна личната си карта и да потвърдя, че наистина съм същият негодник с могъщия комплект заповеди, който току-що беше преминал през приятелчето му горе.

Металната врата се отвори и аз пристъпих в следващия век. Бюджетът на специалните части е почти неограничен и момчетата на генерал Партридж изобщо не бяха правили икономии с обзавеждането на този оперативен център. Една цяла стена се заемаше от огромна карта на Косово. Беше осеяна с множество малки мигащи точки – червени, зелени и сини. Встрани имаше три редици от компютърни станции „Сън“,

обслужвани от мрачни мъже над клавиатурите. Покрай отсрещната стена бяха подредени високотехнологични комуникационни панели, където имаше десетина служители със специални слушалки и много бодър вид. Приличаше на централния офис на глобална телефонна компания, но всички хора носеха камуфлажни униформи и малки зелени барети. Освен мен, разбира се.

Застанах на прага, за да се огледам и послушам. В почти всички оперативни щабове, в които съм влизал, работата се върши тихо. Чува се постоянно ниско бръмчене от човешки гласове, тракане на компютърни клавиши и съобщения по радиото. От време на време някой от служителите прекосяваше помещението, за да занесе съобщение в друга част на центъра или да координира някаква дейност. По средата зад едно голямо дървено бюро седеше някакво чудовище с пагони на старши сержант. И макар че в залата имаше много офицери, беше очевидно, че точно той е шефът на машината и всичките ѝ подвижни части.

След малко той ме забеляза. Любопитството му очевидно беше възбудено. Продължи да ми хвърля по някой поглед през следващите пет минути, а после стана от бюрото си, отиде да си налее още една чаша кафе и дойде при мен. Тогава забелязах, че всъщност беше сипал две чаши кафе. Забелязах и ръцете му. Бяха толкова огромни и мускулести, че чашите за кафе приличаха на напръстници.

Останалата част от тялото му не отстъпваше на ръцете. Беше едър, грубоват човек, с нос, чупен поне няколко пъти. Имаше огромна грозна глава, която сякаш беше свързана направо с раменете, защото вратът му приличаше на дебел дънер. Беше със стандартната къса подстрижка в специалните части и заради големите си уши малко приличаше на слон. На всичко отгоре беше и висок около 190 см, с широки месести рамене.

Той внимателно присви очи, за да прочете името ми на табелката и да разгледа знаците на яката ми, и широко се ухили.

– Ти ли си човекът от разследването?

– Да. Благодаря.

Бързо грабнах чашата с кафе от ръката му, преди да е решил, че всъщност не иска да говори с мен и да започне да търси някой друг, на когото да я даде. Сега не можеше да си тръгне веднага, ако не искаше да изглежда като личния ми сервитьор.

На табелката му пишеше „Уилямс“.

– Сигурно ти си шефът на центъра? – попитах.

– Да. Добре дошъл в моето царство.

– Поздравления, старши сержант. Дисциплината изглежда на ниво.

– Опитваме се. Но не е лесно да контролираш американски екипи, хората от АОК и противника едновременно.

– Слава богу, че не сме във война, а?

– Добре казано – засмя се той. – Ако бяхме действали по този начин в Залива, иракчаните сигурно още щяха да си пекат сандвичи в Кувейт.

– Толкова ли е зле?

– Дори еднокрако момиченце щеше да се бие по-добре.

– Колко екипа имате там?

– В момента в Косово има девет американски и шестнайсет на АОК.

– Девет формирования от специалните части и още шестнайсет, които придружават косоварите?

– Не. С нашите хора работят девет отряда косовари, а други седем действат самостоятелно.

– Не знаех, че има отряди от АОК без ангели-пазители.

– Наричаме ги ДО... дипломирани отряди.

– Дипломирани отряди?

– Да. Всеки отряд косовари, който влиза в страната, започва с детегледачка, докато приключат три-четири успешни мисии. После ги пускаме да се оправят сами. Продължаваме да ги снабдяваме и няколко от тях имат офицери за свързка, но действат повече или по-малко самостоятелно.

– Вършат ли работа? – попитах.

Той ме хвана за лакътя и ме побутна към огромната електронна карта на стената. Разгледа я за миг, после посочи към една синя точка в североизточния ъгъл на Косово.

– Червените точки са сърбите, зелените са нашите, а сините са АОК. Това тук е ДО-7. Един от първите отряди, които сформирахме. Почти всички в него са служили в армията на Югославия. Командирът им е бил майор от пехотата.

– Доста навътре са – отбелязах.

– Опитваме се да държим начинаещите отряди възможно най-близо до границата с Македония. За да могат да избягат, ако объркат нещо.

Погледнах точката, която изобразяваше седми отряд.

– А тези добри ли са?

– Адски добри.

– С какво се занимават?

– В момента маркират цели за авиацията. Дадохме им лазерни

означители. Виждаш ли тази линия? – Той посочи една редица от мигащи червени точки, подредени от североизток на югозапад. – Това е основната снабдителна линия на сърбите. Получават половината си амуниции и гориво по нея. От седми отряд са разположили хора по протежението ѝ и включват лазерите всеки път, когато разполагаме с някой изстребител „F-16“, на който са му останали допълнителни бомби или ракети.

– Много впечатляващо – отбелязах.

– Ами да, но те са по-скоро изключение от правилото. Повечето от отрядите на АОК за нищо не стават. Не са свършили нищо, откакто ги пуснахме вътре. Пращаш им заповеди, а те се обаждат и викат, че били много трудни, или пък потвърждават изпълнението, а после получаваме сателитните снимки и виждаме, че не са свършили нищо. Само пилеем храна и амуниции.

Внимателно ме гледаше в лицето, докато говореше. Имаше объркания вид, с който някои хора се опитват да си припомнят нещо.

– Спомняш ли си отряда на Ахан, старши сержант? – попитах го.

– Много кофти стана с него – отвърна той и замислено потърка брадичката си.

– Добър отряд ли беше?

– Така и нямаха възможност да се докажат. Имаха високи оценки при обучението, но ги ликвидираха, преди да успеят да покажат какво могат.

– Чух, че в онова полицейско управление са попаднали на истински касапи.

– Гадна история наистина – каза той без капчица чувство.

После се ухили и наклони глава встрани.

– Някога служил ли си във Форт Браг?

– Преди години. Разпределиха ме там, когато бях в пехотата.

– Знаех си, че съм те виждал.

– Пет славни години в Осемдесет и втора – отвърнах. – Ура!

Той сниши глас.

– Да, а пък аз бях първи юнга на Колумб на проклетата „Санта Мария“. Не ме ли помниш?

– Опасявам се, че не.

Той ми намигна.

– Естествено. Не се сетих за името, защото в Звеното не използвахме имена по време на операция. Давахме ви само номера, за да няма лично отношение. Но пък аз съм голям физиономист.

Погледнах Уилямс и се опитах да се сетя къде съм го виждал. Главът му звучеше неприятно познат, както и очите, но не можех да се сетя откъде и това ме изнервяше.

– Съжалявам, старши сержант, според мен бъркаш. Не съм чувал нищо за никакъв отдел.

Усмивката му се разшири.

– Спомняш ли си лагера за военнопленници? И големия кисел негодник с качулка, който постоянно те пребиваше от бой?

Спомнях си и още как. За да влезеш в Звеното, трябваше да преминеш шестмесечна проверка. Оцеляваше един на двайсетина кандидати. В един от етапите на проверката всички кандидати прекарваха две седмици в лагер за военнопленници, който беше толкова брутално реалистичен, колкото бяха успели да го докарат. По някаква причина огромният надзирател, който водеше разпитите, разви някаква гадна привързаност към мен. Толкова ме харесваше, че всеки ден тренирахме заедно по един час. Когато най-сетне свърши, ми остави за спомен две пукнати ребра, счупен нос и два липсващи зъба.

– Ти ли беше онзи негодник? – попитах.

– Ей, не се сърди – засмя се той. – Такава ми беше работата.

– Работа, а? Май ти харесваше да я вършиш.

Той пак се засмя.

– И това беше част от работата. Казаха ни да се правим, че страшно се забавляваме, за да ви изплашим още повече.

– Аз доста се изплаших – признах си честно. – После те сънувах години наред.

Не споменах, че ставаше дума за кошмари, но той и така се сети.

– Ти беше дребен, но як негодник – обясни той. – Трябваше да се пречупиш и да ми кажеш каквото исках. Щеше да си спестиш доста мъки. И със сигурност не беше полезно да си толкова остроумен през цялото време. Не знаеше ли, че разпитите се записват?

– Май съм пропуснал. Човек се разсейва, когато го блъскат в стени и го пребиват до безсъзнание. А ти беше много усърден.

– Ами да, на тавана имаше една миниатюрна камера. И всяка вечер полковник Тингъл, комендантът на лагера, гледаше записите и ме мъреше, че ти позволявам да ми говориш така. След първата седмица му казах, че няма да се пречупиш, но той продължаваше да ти назначава разпити.

Той поклати глава, сякаш си припомняше някоя особено неуспешна среща с непозната в гимназията.

– Нали се сещаш, че точно затова те приеха в Звеното, защото не се пречупи. Доколкото си спомням, стреляше като баба.

– Още е така – признах.

– Значи си напуснал Звеното и си станал адвокат?

– Да. След пет години в него реших, че предпочитам да запазя умственото си здраве.

– Ясно. Аз изкарах шест, но сигурно бяха с една-две повече, отколкото трябваше. Обучението в лагера за военнопленници беше последната ми работа. После ме пуснаха.

– И оттогава си тук?

– Да, поделението не е лошо. Не е като в Звеното, разбира се, но то никъде не е така.

– Сигурно. Така или иначе, вече сме стари за тази работа.

Приближих се до комуникационните панели и той ме последва.

– Поддържате ли контакт с всички отряди в зоната?

– Да.

– Предполагам, че трябва да докладват всекидневно за ситуацията, нали?

– Два пъти дневно. Призори и по залез. Затова имаме десет панела. Така можем да приемаме докладите едновременно.

– Някой пропускал ли е да докладва? – попитах.

– Веднъж на високосна. Но не и нашите момчета. Те никога не пропускат. Само хората от АОК понякога се разсейват.

– Какво правите, ако не получите доклада навреме?

– Опитваме се да възстановим контакта. Досега никога не ни се е налагало да правим нещо повече. Но ако не успеем, веднага ще пратим самолет. А ако и това не помогне, по най-бързия начин ще пратим разузнавателен отряд.

– А защо не изчакате до времето на следващия доклад и да видите дали няма да се обадят сами?

Той ме изгледа така, сякаш въпросът беше удивително глупав.

– Стига бе, нали знаеш как става. Докладите за ситуацията са единствената им връзка с нас. Ако пропуснат само един, ще разринем небето и земята, но ще разберем какво е станало.

– Беше ли дежурен, когато отрядът на Санчес беше вътре?

– През половината време. Но между нас казано, майоре, предупредиха ни да внимаваме какво говорим за това.

Реших, че двамата със старши сержант Уилямс сме били в доста близки отношения. Между затворника и човека, който го бие, възниква

нещо като приятелство. Така че реших да рискувам.

– Кой те предупреди? – попитах.

Той спря да се усмихва и поклати глава.

– Не мога да кажа. Но ти най-добре внимавай. Не бъди същото магаре като онова време. Сигурно не ти е харесало, но лагерът за военнопленници беше само наужжим. А тук играем сериозно.

Точно в този момент един тип с пагони на полковник и изражение на човек, който току-що е изял голям сочен лимон, се приближи към нас. Погледна ме така, сякаш бях дефлорирал дъщеря му, и сграбчи Уилямс за ръкава.

– Извинете, старши сержант, но трябва да изпратим доклад на четвърти отряд. Елате, ако обичате.

После го завлече в ъгъла и започна да го ръчка с пръст в гърдите. Видях как Уилямс пристъпва от крак на крак и реших, че му четат сериозно конско. Но не изпитах и капчица съчувствие. Преди време беше прекарал две седмици, като ме пребиваше всеки ден, и не му вярвах, че е било само по задължение. Ако някой отдели двайсет часа от живота си да те направи на кайма, той или е много убеден в дълга си, или се забавлява. Може би затова е напуснал свръх-секретното звено след шест години. Може би в Звеното са усетили, че прекалява. Ако тогава ме бяха попитали за мнението ми, щях да им кажа под клетва, че е прекалил много отдавна.

Така или иначе, вече ме бяха забелязали, следователно няха повече работа тук. Тихомълком се оттеглих, като размишлявах за предупреждението на Уилямс. Можеше да се възприеме по най-различни начини. Може би ги бяха предупредили да стоят по-далеч от мен, защото разследвам другарите им, и никой не трябваше да ми помага да ги тикна в затвора. От техническа гледна точка беше конспирация в големи размери, която целеше да възпрепятства правосъдието. От човешка гледна точка беше напълно разбираема и дори похвална братска постъпка.

По-интересното беше изразът „тук играем сериозно“. Все пак точно в този момент в товарния отсек на един самолет „С-130“ на път за Вашингтон в контейнер със сух лед се намираще голям подпухнал труп. Това наистина си беше сериозно.

Отпуснах ръка и докоснах пистолета 38 калибър в кобура на колана си. Май беше дошъл моментът да му намеря патрони. Но пък като се има предвид как стрелям, може би беше по-добре просто да замеря с него евентуалния си нападател.

Мъжът, който ме чакаше да се върна в офиса, приличаше на таен агент. Сигурно е заради филмите за Джеймс Бонд или шпионските романи, толкова популярни по време на Студената война, но комбинацията от тъмни очила и шлифер се беше превърнала в отличителен знак на всички, които се занимават със събиране на информация. От друга страна, изобщо не можех да си представя защо един служител на Агенцията за национална сигурност би се опитвал да се представя за дързък шпионин. Не, честно. Хората от АНС никога не изпълняват тайни мисии. Във филмите понякога ги представят като потайни мошеници, но това показва единствено какво може да стане, ако дадеш на някой като Оливър Стоун камера и разреших да ти представя света такъв, какъвто го вижда.

Хората от АНС са звездобройци. Те разчитат на разузнавателни спътници и модерни самолети, съоръжени с всякакви странни приспособления, да им вършат цялата работа. Но човек не може да ги вини, че им се иска да експлоатират фалшивия образ, създаден от Холивуд. Така поне сексапилът им излиза малко по-евтино.

Както и да е, човекът седеше на стола до вратата на кабинета ми, преметнал шлифер на скута си и разтворил „Вашингтон Поуст“, като полагаше неимоверни усилия да прилича на небрежен, енергичен и дързък оперативен агент. Всъщност не се справяше зле.

Беше хубавец с пригладена назад руса коса, приятно посивяла на слепоочията, и по формата на тялото му можеше да се съди, че е на „ти“ с фитнес центъра на АНС. Повечето служители на АНС приличат на чиновници с големи плоски седалища. Така става, когато седиш на стол цял ден и наблюдаваш света през сателитна амбразура.

– Здравсти – казах, докато минавах покрай него.

Вестникът се затвори с плющене, той скочи и тръгна след мен.

– Майор Дръмънд?

– Поне до последния път, когато проверявах – отвърнах.

Той ме последва в кабинета ми, където аз се разположих зад бюрото си, а той – пред него. После изрови портфейла си от вътрешния джоб на шлифера и го размахаше, за да ми покаже някакъв документ за самоличност. Опита се да го направи бързо, като ченгетата, но аз успях да зърна инициалите „АНС“, преди яростно да го затвори. Зачудих се дата не

взема стероиди.

– Значи сте получили молбата ми? – казах.

– В централния офис в Мериланд. Накараха ме да ти се обадя.

– Чудесно. Добра работа свърши.

Изобщо не разбираше хумора ми.

– Аз винаги си върша работата добре. А ти си късметлия, майоре.

Наистина във въпросния период сме имали сателит, който е наблюдавал Трета зона.

– Страхотно. Ще получа ли снимките?

– Ще отнеме малко време. Трета зона е доста обширна. Около петстотин квадратни километра всъщност. И в нея тече доста активна човешка дейност. Помолихме Десета бригада да ни даде координатите на базовия лагер и точното място на засадата. Когато ги получим, нашите анализатори ще направят копия. Филми ли ти трябва или снимки?

– И двете. Искам да погледна всичко, което имате, и да видя какво ще науча от него.

– Твоя работа.

– Твоите хора знаят ли, че бързам?

– Естествено, че знаят – каза той много снизходително. – Всички наши клиенти много бързат. Ако не си забелязал, на север оттук се води война.

Имаше нещо в него, което не ми харесваше. Например очите, които ми приличаха на бледосини топчета за игра, натъпкани в главата му. В тях нямаше живот, а само цвят, все едно бяха изкуствени. Но имаше и още нещо. Не можех да го определя. Просто имаше нещо.

– Не знаех, че осигурявате поддръжка директно на Десета бригада – казах.

– Естествено.

– И имате база тук?

– Точно до сграда С31 на ВВС. Малка база, но сигурна. Можеш да разгледаш снимките на място.

– А не мога ли да ги изнеса?

Той хитро се ухили.

– Неее. Няма да стане.

– Защо не?

– Защото са твърде строго секретни.

– Виж, тъй... не ти чух името.

Усмивката му се разшири с няколко сантиметра.

– Защото не съм ти го казал. Наричай ме Джоунс.

– Адски оригинално – отбелязах.

– Да, много съм оригинален – съгласи се той. – Питай когото искаш.

Ето, вече знаех какво не ми харесва в този тип. Кабинетът ми беше много тесен. Въздухът едва стигаше и за един нахакан остроумник, но двама на едно място беше прекалено.

– И какво ще стане, ако ми се наложи да включа някои от сателитните фотографии в доклада си? – попитах.

– Ще възникне проблем – отвърна той. – Те не могат да излизат от моята база.

– Мога да повдигна въпроса и по-нагоре – отбелязах.

– Ако искаш, чак до върха, братче. Фотографиите са направени с чисто нов експериментален сателит с възможности, които дори нямам право да опиша на човек като теб. И президентът на САЩ не може да ми заповяда да предоставя тези снимки на външен човек.

Замислих се върху това. Най-сетне попитах:

– Как да се свържа с теб?

– Не можеш – каза той. – Аз ще се свържа с теб, когато сме готови.

– Тук ли си разпределен?

– Да. Тази сутрин ми се обадиха от централата и ми наредиха да ти окажа съдействие. Ако се държиш прилично, няма да боли.

– Благодаря, братче. Наистина се радвам, че ще работим заедно – казах, докато си излизаше.

Този тип наистина ме притесняваше. Очите му ме притесняваха. Както и маниерите. А знаете ли какво ме притесняваше най-много от всичко? Новият брой на „Вашингтон Поуст“ под мишницата му. И тъпият шлифер. В Тузла не беше валяло от дни. Слънцето изпичаше всичко, което не се криеше на сянка.

Излязох и открих Имелда, която задълбочено проучваше записите на разпитите от Авиано.

– Ей, Имелда, направи ми една услуга – казах.

– Аз не правя услуги – изръмжа тя. – Само изпълнявам заповеди.

– Добре. Тогава изпълни една заповед. Обади се във Вашингтон и провери какво е било времето през последните двама и четири часа.

– Защо? Да не би да планираш да пътуваш вчера?

Тя се разкикоти и аз трябваше да призная, че майтапът наистина си го биваше. Сигурно част от мен започваше да ѝ влияе. За съжаление точно тази част, която пускаше тъпи шегички.

– Не, паркирах във военновъздушна база „Андрюс“ и току-що си

спомних, че забравих прозореца отворен. А, и още нещо.

– Какво?

– Къде държиш събраните материали по делото през нощта?

– В онези шкафове. – Тя посочи три стандартни метални кантонерки.

– Веднага изискай сейф. Докато пристигне, искам ти или някоя от помощничките ти да спи до шкафовете.

Тя повдигна вежди на един-два сантиметра, но беше достатъчно опитна да не задава въпроси.

Върнах се в кабинета и се обадих на най-добрия си нов приятел Уолки. Казах му подчертано възпитано, че от този момент нататък ще се нуждая от услугите на двама от неговите яки военни полицаи, които да охраняват входа на офиса ми всяка нощ.

След секунда Имелда се върна и ми съобщи, че през последното де-нонощие във Вашингтон е валило като из ведро. Летище „Рейгън“ било затворено. Летище „Дълес“ приемало само извънредни полети. За сметка на това дъждът по чудо беше пропуснал военновъздушна база „Андрюс“, така че колата ми беше в безопасност. Имелда се мръщеше, докато ми разказваше всичко това. Според нейните правила всеки идиот, който си оставяше колата с отворени прозорци, заслужаваше тя да се напълни с вода.

Истината беше, че изобщо не бях паркирал в „Андрюс“. Просто се чудех как мистър Джоунс е пристигнал толкова бързо. Самодоволният дребен мошеник мистър Джоунс. Не беше дошъл пеш от другия край на Тузла, а беше долетял от „Андрюс“.

Но защо беше изминал това разстояние? И защо беше толкова потаен по отношение на името си? И защо ме беше излъгал, че е разпределен тук? Хората, които си изкарват хляба със събиране и продаване на информация, винаги стават потайни по природа, но мистър Джоунс малко прекаляваше.

Мислих върху това, докато на вратата най-сетне се почука и аз вдигнах глава, за да видя новите си приятели, военните следователи Марти и Дейвид, които нетърпеливо чакаха да ги покани в кабинета си.

– Влизайте, моля ви – казах, като се изправих и им стиснах ръцете.

– Здравей, майоре – каза Марти. – Дано не те притесняваме.

– Ни най-малко.

– Хубаво. Дватамата с Дейвид решихме да наминем и да обсъдим още едно-две нещица.

– Чудесно.

Те се тръснаха на два стола и се помотаха, докато се организират. Лицето на Марти беше някак си студено и разсеяно, а Дейвид изглеждаше като човек с два-три чудовищни хемороида. Професионалните детективи възприемат такива подробности като важни улики. Нещо определено им беше развалило настроението от сутринта насам.

– Виждал ли си двете статии на първа страница на „Вашингтон Хералд“ от тази сутрин? – попита Марти.

Признах си, че не съм, и той ми подаде две страници, които очевидно беше получил по факса. На първата имаше заглавие за убийството на Джеръми Бърковиц. Беше хубава статия, в която го описваха като един от най-добрите военни журналисти в страната, смел, отговорен и изобещаваше светец.

Беше типично хвалебствие от типа, който журналистите винаги пишат едни за други, и завършваше с дълъг съзлив абзац, в който се обясняваше колко много е направил Джеръми на този свят и колко много ще ни липсва. Такива работи. Някак си успях да не се разрева.

Втората статия беше последният текст на Бърковиц, в който той разказваше за моето разследване. Само дето дори бегло не напомняше на историята, която ми беше обещал да публикува. Беше много неясен, плитък текст, в който, общо взето, се казваше, че разследването продължавало, следователите работели по изясняване на фактите и фактите, от своя страна, бавно се изяснявали. Опитах се да прикрия изненадата си.

Марти се беше облегнал назад с крайно двусмислена физиономия.

– Това същата статия ли е, за която ти беше разказал? – попита, при това не много приятелски.

Военните следователи винаги имат този проблем – твърде краткосрочна памет. Тази сутрин бях най-добрият му приятел, а сега пак се отнасяше с мен като с Бостънския удушвач.

– Не е споделял с мен какво смята да публикува – отвърнах спокойно.

– Но ти каза...

– Че ми се е сторил много развълнуван. Спомена, че разполага с вътрешен източник. Но откъде можех да знам какво ще напише, по дяволите?

– Твоите служители казаха, че Бърковиц е стоял повече от десет минути в кабинета ти. А тази сутрин ти ни остави с впечатлението, че е спрел за малко, колкото да уточни някои подробности.

– Точно така си беше. Но освен това си побъбрихме за някакви неща във Вашингтон.

– Например?

– Например как се приема разследването там. Май спомена, че от Белия дом живо се интересували от мен.

– И не говорихте за нищо друго?

– Не.

– И това ви отне цели десет минути? – каза той с дълбок скепсис, после се извъртя на стола така, че да се наведе към мен. – Е, ние успяхме да прегледаме бележника му по-подробно. Твоето име постоянно се споменаваше в него.

– Във връзка с какво?

– Да кажем, че някои от бележките към него бяха доста любопитни.

– „Любопитни“ е интересна дума – казах. – „Любопитни“ в смисъл на „Подозирам, че майор Дръмънд ще ме удуши с гарота тази вечер“? Или по-скоро „Дръмънд води разследването и ми се видя страхотен човек, затова трябва да науча повече за него“?

Лицето на Марти си остана непроницаемо.

– Нещо по средата.

Марти така и не ми беше казал какъв чин има, но двамата с Дейвид най-вероятно бяха старшини. Почти всички военни следователи, които работят по задачи извън страната, са такива, а повечето са бивши военни полицаи – като нормалните ченгета, които се издигат до детективи.

Моментът изглеждаше подходящ да го сплаша с един от моите изблици на майорски гняв, но това някак си не ми се струваше добра идея. С изключение на това, че се обличаше странно, Марти не беше глупак и беше открил правилния начин да ме разпитва – като пуска разкритията на час по лъжичка, така че да имам време да се хвана в капан. В тренировъчния лагер на Звено, където си играехме на военнопленници, това беше любимата техника на по-интелигентните надзиратели. Честно казано, методът постига много по-добри резултати от другия, в който правиш лицето на заподозрения на кайма, защото яките типове като мен не са и непременно също толкова умни.

Естествено, Марти нямаше откъде да знае, че имам магистърска степен по водене на разпити, така че беше в малко неизгодна позиция. Точно сега от мен се очакваше да проявя признаци на нервност. Според учебниците виновниците за престъпленията отричат всичко, но същевременно проявяват отчаяно любопитство да научат точно колко знае човекът, който води разпита. От това произтича нещо като дуел, в който и двете страни изпробват защитата на другия. Точно това цели разпитващият – така неволно се включват в собственото си унищожение.

Изправих се и тръгнах към вратата. Отворих я и вече бях на прага, когато Марти попита:

– Къде тръгна?

– Да си намеря адвокат. Сигурно един-двама се навъртат наоколо.

Това не беше по учебника.

– Чакай малко – каза той, като се опитваше да звучи твърдо.

– Съжалявам, братче – отвърнах. – Вече прехвърлихте безплатната минута, която ви се полага.

– Чакай, майоре – помоли той и този път гласът му леко поддаде. – Може би имаш напълно логични обяснения за всичко.

– О, сигурно – съгласих се. – Всъщност съм абсолютно сигурен в това. Но разговорът ни приключи.

Той ме изгледа с уморено нетърпение, после каза:

– Моят съвет е да седнеш и да спреш с тези глупости.

– Друг път – възразих. – И двамата знаем какво става. Менгемето ще се затяга около вас, докато не извадите заподозрян. Съжалявам, но не искам аз да съм този заподозрян.

– Това няма нищо общо.

– Глупости, Марти. Това е единственото обяснение.

Марти се извърна и погледна Дейвид, чиито хемороиди го измъчваха повече от всякога.

– Какво избирате? – попитах. – Тръгвате ли си, или да ходя да си търся адвокат?

Марти се замисли, после двамата станаха да си ходят. Много любителска грешка. Ако наистина беше убеден, че разполага с нещо срещу мен, трябваше да ме остави да си намеря цяло стадо адвокати с уста като картечници и да организира дуел. Очевидно това, което Бърковиц беше написал в бележника си, беше или твърде неясно, или прекалено абстрактно, за да може да го използва за обвинение. Просто Марти се хващаше за сламка. Опитваше се да притисне всичко живо, за да види какво ще излезе. Казват му „да раздрусаш дървото“. Добра техника, освен ако в дървото не се крият горили. В такъв случай техниката е доста нагоре в класацията на нещата, които не трябва да правиш за нищо на света.

След малко на вратата отново се почука. Беше Мороу, доста замислена. Красива, но замислена.

– Денят май не е много успешен – отбеляза.

– Глупости. Току-що излязоха резултатите от държавната лотария и познай какво? Печелившият билет е в джоба ми. Двеста и петдесет

милиона долара. Просто се чудех какво да правя с толкова пари.

Тя влезе и седна.

– И какво измисли?

– Ще ги дам на Майка Тереза, до последния цент. Абсолютно всичките.

– Тъъ, майоре... майка Тереза почина.

– Наистина ли? Е, по дяволите. В такъв случай ще ги похарча само за себе си.

– И аз така бих предположила – каза тя.

– Нали? Вече си го представям съвсем ясно. Имение във Флорида, шхуна с три мачти и една готина червена спортна кола. А ти какво би направила?

– Аз ли?

Тя прокара дългата си слаба ръка през гъстата си лъскава коса, сякаш никога не си беше мечтала да има толкова пари. Стига, бе. Всички си мечтаят да станат като Бил Гейтс. Поне във финансово отношение.

– Сигурно ще купя една красива старинна сграда в Кеймбридж и ще отворя благотворителна фондация.

– Гадост – отбелязах.

– Възраждам. Това е най-смисленият начин да употребиш пари, които не си спечелил.

– Имам предвид старинната сграда в Кеймбридж. Всичките ти съседни ще бъдат досадни университетски преподаватели с леви убеждения. Накъдето и да погледнеш, ще виждаш ризи „Пакост“ и мокасини „Уийджун“.

– Схващанията ти са остарели. Сега разнообразието е модерно. В Харвард вече дори пускат републиканци. Естествено, в символични количества, по-скоро за цвят.

– Без майтап? От кои републиканци? Истински републиканци, които се хранят с пържоли, или от онези фалшиви републиканци с меки китки като Рокфелер?

– В моя випуск в юридическия дори имаше един скинхед.

– Скинхед?

– Напълно откачен. – Тя завъртя очи към тавана. – Обличаше се само с откачени черни тениски, камуфлажни панталони и ботуши. Специализираше конституционно право. Планът му беше да завърши, а после да прекара остатъка от живота си, като се бори срещу законите за равнопоставяне във Върховния съд. Викахме му „сър Рамбо“.

– Избрал е най-подходящото място за следване. Как се казваше

онзи професор? Който е написал много книги и постоянно съди правителството?

– Алан Дършовиц?

– Да, същият.

– Алан всъщност го харесваше – каза тя. – Според него Рамбо при- тежавал смелост и силен характер.

– Познаваш ли Дършовиц?

– Много добре всъщност. Беше научен ръководител на моя факул- тет. А освен това и най-добрият адвокат, когото съм виждала. Записах се и на двата му курса.

– Хм, аз пък си мислех, че моя милост е най-добрият адвокат, кого- то си виждала.

Ухилих се. Естествено, поведението ми беше неискрено и коварно. Опитвах се да разсея тревожните си подозрения за Мороу – като напри- мер, че изобщо не е следвала право в Харвард и може би дори не е адво- кат, а шпионин, който да докладва за разследването ми. Естествено, хра- нех същите подозрения и по отношение на Делбърт, но бях все по-близо до момента, в който щях да се нуждая от някого, на когото да се доверя. Ставах все по-странни неща и аз се нуждаех от второ мнение.

– Мога ли да ти се доверя? – попитах.

Тъй като все пак беше красива жена, сигурно трябваше да го кажа по друг начин. Без съмнение десетки мъже й бяха задавали същия въп- рос, след което се бяха впусkali в излияния за съпругата си, която не ги разбира, за неуспешния си сексуален живот или нещо подобно. Краси- вите жени губят доста време в ролята на изповедници на различни мъ- же, които искат да спят с тях.

Тя направи болезнена гримаса.

– Добре, майоре, ако се налага.

– Като начало дай да оставим тази работа с „майора“, става ли? Мо- жеш да ме наричаш Шон.

Съдейки по подозрителната й физиономия, разговорът оправдаваше най-лошите й очаквания.

– Добре, Шон, нямам нищо против.

– Трябва ми някой, който да ми докаже, че не съм превъртял – заявих.

Това я обърка за момент, защото очевидно не очакваше да го чуе. Освен ако, разбира се, доказателството не включваше медицински прег- лед, от който до играта на „чичо доктор“ имаше само една крачка.

Тя кимна и аз продължих:

– Виж, имам много странно чувство за всичко, което се случва тук. Вчера онзи репортер Бърковиц дойде и ми зададе няколко въпроса за разследването. Тази сутрин вече беше мъртъв. При това уликите водят към професионално убийство, извършено от човек на мафията или може би от специалните части, обучен да използва екзотични оръжия.

Лиса отново кимна.

– И според теб между двете неща има връзка? – Попита много хладно и обективно.

Звучеше като психотерапевт. Не че някога съм ходил на психотерапевт, естествено. Добре де, когато напуснах Звеното, ме накараха да отида няколко пъти на психотерапевт. Но това е задължително за всички, честно.

– Всъщност да, според мен има връзка – казах накрая. – Но първо искам да поговорим за друго. Днес следобед пак се срещнах с онази горила генерал Мърфи. Попитах го какво е станало, когато Санчес и хората му са пропуснали редовните си доклади. Според него нищо не е станало. Това ми се стори странно, защото целта на докладите е именно да потвърждават в щаба, че хората в екипа за специални операции все още са живи и работят. Така че го попитах защо не са вдигнали тревога.

– И какво каза той?

– Че от оперативния щаб обикновено изчакват дванайсет часа до следващия доклад. И реагират само ако и втория път не получат нищо.

– Смислено ми звучи – отбеляза тя.

– Не си права – възразих. – Навременните доклади са от изключителна важност. Особено когато се действа в тила на врага. Както и да е, после отидох до оперативния щаб, само да проверя. Попитах сержанта дали знае за случаи, в които бойни части са пропусkali да докладват. Той каза, че отрядите на АОК понякога забравят, но американците – никога. После го попитах какво би направил, ако изгуби връзка с някоя част. Той отвърна, че в такъв случай ще вдигнат тревога до небесата.

– Значи говорим за сержант и генерал, които не разсъждават по един и същ начин.

– Или говорим за лъжец.

– Съмнително предположение, което води до опасен извод – каза тя.

– Може би. Но пък същият сержант от оперативния щаб ме предупреди, че някой е издал неофициално нареждане да не ни сътрудничат.

Тази новина най-сетне предизвика нещо повече от логическо възмущение.

– Защо ти го е казал? – попита Мороу.

– Странно съвпадение. Помнеше ме от времето, когато служех във Форт Браг. Сигурно е било пристъп на братски чувства.

– И ти му повярва?

– Видях как един полковник го разкъса на части само защото изобщо е говорил с мен.

– Може да има и друго обяснение.

– Може и да има, но аз не се сещам какво е. А ето ти и третата странна случка. Преди няколко минути цъфна един тип от АНС. Излиза, че сме извадили късмет, защото един от техните спътници наистина е бил над Трета зона. Онзи бил разпределен тук, но не можел да ми каже името си. Само дето носеше „Вашингтон Поуст“ и беше облечен с шлифер. Проверих и се оказа, че през последното денонощие във Вашингтон е валяло като из ведро. Дано не си забравила да затвориш прозорците на колата си.

Тя прехапа долната си устна, докато обмисляше всичко, което ѝ бях казал. Вторачи се последователно в пода и в тавана. После взе една канцеларска гума и почука с нея по устните си, което аз по някаква причина намерих за много секси.

Най-сетне каза:

– Съжالياвам. Просто не виждам връзка между тези събития.

– Време и място, Мороу. Убиват журналист, генерал лъже, военна част възпрепятства правосъдието, непознат пристига от Вашингтон. В рамките на дванайсет часа. В мъничката Тузла.

– Всяко от тези събития може да има голям брой възможни обяснения.

– А може би става въпрос за един от онези неприятни плевели с общ корен и дълги подземни стъбла, които изникват на различни места.

– Може би, ако имаш богато въображение.

– Сигурно си права – признах. – Може би просто съм параноик.

– Има ли причина да си параноик?

– Няма конкретна причина. Но понякога на бойното поле виждаш някой хълм и си сигурен, че от другата му страна дебне нещо опасно.

– Само че сега не сме на бойното поле – изтъкна тя.

– Кажй го на Джержми Бърковиц.

18

Тази вечер не можах да заспя лесно. Лежах и се опитвах да сглобя парчетата от мозайката, но не можех да си представя нищо по-добро от някакъв Франкенщайн: тромаво, уродливо чудовище. Освен това на моя Франкенщайн му липсваха няколко крайници и не можех да го съживя. Всичките ми обяснения бяха твърде фантастични, за да убедят и мен самия.

Клапър ми се обади около два сутринта, когато все още бях буден, така че този път не мърморих.

– По дяволите, Дръмънд, какво става при теб? – започна той.

Звучеше искрено разярен – още една причина да не мърморя.

– Нещата вървят добре – отговорих. – Някакъв тип от АНС идва днес и каза, че сме извадили късмет. Благодаря за помощта.

– Не говоря за това. Току-що разговарях по телефона с генерал Мърфи. Твърди, че притискаш офицерите му и него самия. Че се държиш непрофесионално.

– На мен нищо подобно не ми е казал.

– Изпрати ми по факса един дълъг списък с официални жалби. Неуважително отношение към по-висши офицери. Заплашване на висши офицери със съдебно преследване. Възпрепятстване на висш офицер да приложи правото си да използва адвокат. Тормоз и заплашване на свидетели. И не на последно място проникване със сила в оперативния щаб и създаване на пречки по време на текуща бойна операция, с което си застрашил живота на войниците, участващи в нея.

– Вижте, сър, това са глу...

– Добавил е и свидетелски показания – прекъсна ме той. – Да видим, значи има едно от полковник Смодърс и адвоката му капитан Смит. Както и едно от майор Уилямс и от някакъв полковник Битърс. Да продължавам ли?

– Не, сър, мога да обяс...

– А, да не пропускаме и това. Оплакване от военния свещеник. Твърди, че си се опитат да го притиснеш да наруши тайната на изповедта.

– Разговарях с него, но...

– Така че ще те попитам отново: какво става при теб, по дяволите?

Най-сетне ми беше дал възможност да се защита, но в момента бях

твърде зает с опитите да си поема въздух. Все едно бях скочил в басейн, пълен с ледени блокове, и слабините ми вече бяха преминали през гръдния кош на път за гърлото. Изведнъж ми хрумна, че всичките ми действия тук бяха обезсмислени от самото начало. Бях попаднал в капан – буквално от мига, в който бях стъпил на бетона на летището в Тузла. Навсякъде, на всеки един разпит, някой ме беше следил. Или дори беше стоял до мен. Бях подценил противника.

Златното правило в армията гласи, че по-високият чин винаги има право. Може и да не е честно, но цялата проклетата система би се сринала, ако това правило не се спазваше и защитаваше.

Да не говорим за златното правило на юриспруденцията, според което страната с по-сигурни и многобройни доказателства печели делото. Мърфи си беше направил труда да фалшифицира показания и да събира свидетели, докато аз разполагах само с честната си дума на адвокат и офицер. Дотолкова, доколкото някой изобщо ми вярваше.

– Сигурен съм, че ще мога да обясня всичко това, когато разполагаме с достатъчно време – отвърнах много вяло.

– Точно така. Когато всичко приключи, ще има официално разследване на твоето поведение. Надявам се, няма нужда да ти напомням, че Чък Мърфи сигурно е най-уважаваният офицер във въоръжените сили. Завършил е пръв в своя випуск в „Уест Пойнт“. Бил е най-добрият защитник по американски футбол, награден с „Хайсман“. Удостоен със стипендията „Роудс“. Герой от войната. Верността му към родината е неопетнена и никога не е подлагана на съмнение.

От това очевидно следваше, че за моята собствена репутация и лоялност не можеше да се твърди същото.

– Наясно съм с това, но... – заекнах.

– И още нещо, по дяволите! Единствената проклетата причина да изберам адвокат да оглави разследването беше, че ни трябваше човек с достатъчно опит, за да се справи с юридическото минно поле, което представлява случаят. Знаеш ли какво означава „плод от отровно дърво“?

– Естествено. Юридическа доктрина, според която ако при разкриването на едно доказателство са използвани неправилни средства, не само това доказателство, но и целият процес, който следва от него, е невалиден.

Той почти изкрещя:

– Ако препоръчаш военен съд в този момент, цялата защита ще си вземе отпуска, за да го отпразнува! Ти наистина се издъни!

– Вижте, сър, аз...

– И още нещо. Преди няколко минути идва шефът на военните следователи. Поиска военното ти досие. В момента те проверява. Защо, по дяволите? Да не би да имаш някаква връзка с убийството на Бърковиц?

– Не ми е известно, господин генерал. Както вече докладвах, Бърковиц идва при мен в деня, в който го убиха. Оттогава на два пъти ме посетиха двама военни следователи. Притеснявали ги някакви любопитни бележки в дневника на Бърковиц.

– Любопитни? Какво означава „любопитни“, по дяволите?

– И аз това ги попитах, но те твърдят, че информацията е секретна.

Настъпи дълга напрегната пауза, после той заяви:

– Не съм доволен от теб, Дръмънд. Искам да кажа, наистина съм адски недоволен.

– Аз също – признах си, макар и по съвсем различни причини от неговите.

– Само внимавай да не объркаш още нещо до края. Не искам повече оплаквания от Чък Мърфи. Нито дума. Ясно ли се изразих?

– Много ясно.

– Ще проведем разследване, когато това свърши – повтори той заплашително, после тресна слушалката и разговорът ни приключи.

Ако изобщо можеше да се нарече така. Аз не бях допринесъл с нищо повече от няколко „да, сър“ и „да, но...“.

Нямаше смисъл отново да се опитвам да заспя. Станах, облякох се и отидох до дървения ни офис. Двама от най-едрите полицаи на Уолки стояха на пост пред вратата. Показах им документи за самоличност и те ме пуснаха.

Имелда беше вътре, седеше на леглото и си светеше с фенерче, за да чете една от дебелите книги, които толкова обича. Вдигна поглед, когато чу вратата да се отваря и затваря с трясък, и бързо натъпка книгата под спалния си чувал. Тя е от онези жени, които винаги се възползват от това, че ги подценяваш.

– Кой е там? – попита, като мигаше в тъмното.

– Аз съм, Имелда.

– А, ти ли – каза тя. – И какво правиш тук толкова късно?

– Не можах да заспя. Реших да дойда и да прегледам няколко закона.

Истината беше, че самочувствието ми толкова беше паднало от разговора с Клапър, че ми беше хрумвало да се самонакажа като монасите от четиринайсети век с техните камшици, които са се бичували сами за

собствените си грехове. Но бях измислил още по-жестока форма на наказание. Щях да прочета всички юридически текстове, които успея да докопам.

– Работата не върви много добре, а? – попита Имелда.

– Не – признах тъжно. – Според мен тотално я прецаках.

Тя помисли известно време. През годините бяхме работили заедно по двайсетина случая и въпреки че адски я уважавах, никога не бяхме разговаряли подробно за някой от тях. Аз ѝ подхвърлях документи и задачи, а тя надзираваше помощниците си и се грижеше да вляза в съда навреме и добре подготвен.

– Смяташ, че са виновни? – попита.

– Да ти кажа честно, не знам. Подозирам, че са виновни, но, изглежда, само аз съм на това мнение.

– Според мен са виновни като банда сифилитични проститутки в женски манастир.

В случай че не съм го споменавал по-рано. Имелда може да се изразява много цветисто. Подпрях се на стената и скръстих ръце. Не бях дошъл, за да си говоря с нея, но няхах по-важна работа. Ако някога сте отварили някой закон, за да го прочетете, знаете какво имам предвид.

– Защо мислиш така? – попитах.

– Защото съм чела всички показания, които сте взели. Лъжат. Лъжат като стой, та гледай. Този техен капитан, Санчес ли беше?

– Да, Тери Санчес.

– Същият. Според мен просто не му е стигал кураж.

– Не разбирам. Кураж за какво?

– Старшината и сержантите са го разигравали както си искат. Прочети показанията. Направо са го правели на нищо.

– Възможно е – съгласих се. – Но я си представи, че армията всъщност не иска да открия какво точно е станало там? Че според армията ще бъде много по-удобно просто да докажем, че са невинни, и да ги оставим да си вършат работата?

– Понякога армията не знае какво е най-добро за нея. Беше седнала на спалния си чувал с разрошена коса, облечена с омачкана униформена тениска, избелели гимнастически шорти и бели чорапи. Честно казано, не приличаше на мъдрец.

– Благодаря ти, Имелда – казах.

– Няма защо. Спри да ревеш и се стягай.

– Тъй вярно, госпожо.

Влязох в кабинета си и затворих вратата. Отвън се чуваше как

Имелда отваря и затваря чекмеджета и рови в папките. След няколко минути влезе с една купчина документи и безцеремонно ги изсипа на бюрото ми. После си тръгна, без да каже и дума повече.

Разгледах купчината. Беше събрала всички показания, които бяхме взели в Италия. Порових в тях, намерих папката на Персико и се зачех. После направих същото и с показанията на останалите.

Свърших към шест сутринта. Имелда беше права. Във всичките показания имаше нещо общо – липса на уважение към Санчес. В случая на Персико почти не се забелязваше, но си беше там. Беше похвалил командира си, но винаги го наричаше просто „Санчес“, а командирът на отряда от АОК винаги беше „капитан“ Ахан.

Сержант Перит беше по-директен. Беше казал, че Санчес не може сам да си избърше задника, ако го няма Персико да му помага. Но не беше и само това. Когато Перит и Мачуско бяха забелязали сърбите на хълма, бяха докладвали именно на Персико. Може би точно затова Санчес нямаше представа колко сигнални ракети са изстреляли или с какво точно се занимават хората в ариергарда му и какво са забелязали. Сержантите просто са докладвали всичко на Персико, все едно именно той е бил истинският командир, а Санчес само ги е придружавал.

След като вече знаех какво да търся, откривах същата нишка във всички показания. Делбърт и Мороу не бяха разпитвали толкова подробно, но и при тях се усещаше. Близнаците Мур например казваха, че Персико им е казал къде да застанат по време на засадата. Персико им е дал заповед за стрелба и пак той е изстрелял сигналната ракета, за да прекрати стрелбата. Лекарят Грейвс обясняваше, че именно Персико го е разположил на безопасно разстояние от осемстотин метра зад засадата и му е казал къде е сборният пункт, ако нещо се обърка и се наложи да се разпръснат. Според Бътлър, един от двамата специалисти по тежко въоръжение, който бе носил картучницата, точно Персико му беше проверил мерника, беше му казал как да се включи в огневата линия и беше надзиравал поставянето на противопехотните мини. Същото твърдеше и сержант Колдуел.

По време на разпита няколко пъти бях попитал Персико и Перит как бяха вземани различни решения. И двамата бяха отговорили мъгляво, сякаш въпросът не е ясен. Трябваше да заподозра нещо още тогава. Персико ме беше уверил, че цялата отговорност за операцията лежи на раменете на Санчес, но когато четях показанията, в тях почти не се споменаваха, че е бил там.

Делбърт и Мороу дойдоха в шест и половина. Реших да не

споменавам нищо за откритието си пред тях. От една страна, и двамата щяха да го възприемат като още един нещастен опит от моя страна да потърся вина в случай, където всички доказателства сочеха обратното. От друга страна, не исках за това да се разчуе. А и най-важното беше, че сега целият успех на разследването зависеше от снимките на АНС. Ако на тях се виждаше формирование, което хладнокръвно избива трийсет и петима сърби, ходът на разследването щеше да се промени драстично. Но ако бяха заснели военна част, която се опитва да си спаси живота и отчаяно си пробива път от вражеския капан, интересните наблюдения щяха да ми влязат в работа толкова, колкото бандаж в женска съблекалня.

В осем се обади някаква жена от името на мистър Джоунс. Имаше сладък мелодичен глас и ни покани на частна прожекция в оперативната база на АНС след един час. Затворих вратата към кабинета си и прекарах времето по най-полезния начин – като вървах напред-назад. Крачех от стена до стена, а после от ъгъл до ъгъл, докато и това ми омръзна. После просто седнах и се заляпах в стената.

Не ми се искаше Санчес и хората му да излязат виновни, но повече не можех да се зальгвам. Точно сега цялата ми кариера зависеше от това дали ще се окаже прав. Заплахата на Клапър от разследване на поведението ми надвисваше като кошмар. Мърфи беше избрал идеалния момент за атаката си. Ако записите докажеха, че екипът на Санчес е невинен, трябваше да си събере багажа и да се върна във Вашингтон. Можех и да отлагам ден-два с оправданието, че трябва да довърша някаква работа, но точно в този момент всяко официално разследване щеше да бъде напълно предубедено срещу мен. Делбърт и Мороу щяха да потвърдят, че съм бил обзет от фикс-идеята да докажа, че екипът на Санчес е виновен въпреки очевидната липса на доказателства. А после идваха и показанията на момчетата на Мърфи. Щях да изглеждам като полуделия капитан от „Моби Дик“, който бие с камшик и крещи по всичко живо заради някакъв несъществуващ бял кит. Нямаше да ме изправят на военен съд, но шансовете ми да продължа да практикувам право в армията бяха същите като на трикрак кон на състезание в Саратога.

В девет без петнайсет минах да взема Делбърт и Мороу. Открихме пътя до база „С-31“ на ВВС и един пазач ни посочи ниска метална сграда вляво от нея. Нямаше табела, която да я идентифицира като база на АНС, вероятно защото не искаха никой друг да знае, че изобщо са тук.

На входа стояха двама униформени пазачи, което донякъде разваляше ефекта. Все пак, ако си падаш по шпионажа и забележиш една

необозначена, сериозно охранявана сграда точно до съоръжение „С-31“, сигурно ще развиеш някакви подозрения за това, което се случва в нея. Толкова много интелект на едно място и пак не се бяха сетили колко похитро би било пазачите да стоят в сградата, вместо отпред.

Пазачите очевидно ни очакваха, така че показахме личните си карти, а аз размахав и неприятния си комплект от заповеди, с които ме беше снабдил държавният секретар по въпросите на отбраната, а те веднага ни пуснаха.

Вътре имаше още една врата от дебела стомана и трябваше да натиснем едно копче. В ъгъла на тавана имаше камера и някой вътре сигурно погледна през нея, защото се чу бръмчене, а аз бутнах вратата.

Очакваше ни една жена, предполагам същата, която се беше обадила по-рано.

– Здравейте, аз съм мис Смит – представи се тя с крайно изкуствена усмивка.

Имаше внимателно подредени, блестящо бели зъби, които подсказваха или за великолепен семеен произход, или за невероятно надарен семеен зъболекар. От своя страна, аз бях поразен, че всички служители на АНС, изглежда, се казваха Джоунс, Смит или нещо подобно с една сричка. Защо не използваха имена като Гвиждовски или Петробласки? Тогава поне нямаше да се разбира кога се представят с псевдоними. Освен ако не се натъкнеш на няколко едновременно, разбира се.

Както и да е, мис Смит можеше да се опъне здравата на нашия шампион мис Мороу, когато ставаше дума за външен вид. Разликата се състоеше в това, че мис Смит беше облечена с много къса пола и приятно тясна блузка, които даваха да се разбере още по-ясно за какво става въпрос. Докато чудесната мис Мороу криеше всичките си прелести в торбеста камуфлажна униформа, макар че, от друга страна, зелено-кафяво-черната гама много ѝ отиваше.

– Радвам се да се запознаем, мис Смит – казах. – Работите за мистър Джоунс, предполагам.

– Точно така. Аз съм негов административен асистент.

– Ами добре дошли в Тузла – изгърсих.

– О, благодаря – каза тя с блестящата си усмивка.

Очевидно и мис Смит току-що беше пристигнала от Вашингтон.

– Накъде да вървим значи? – попитах.

– Насам.

Последвахме я в дъното на малката приемна и, не щеш ли, попаднахме на стръмно стълбище, което водеше в подземие.

Тя не спря да говори по целия път, както се полага на един добър екскурзовод.

– Построихме базата под земята, защото всички стени трябва да са защитени с оловно покритие. Съвременните подслушвателни устройства използват микровълни и позволяват с достатъчно добра техника да се хване всичко, което минава през компютър. Разбира се, ние имаме най-добрите и охранявани компютри, но все пак не се отказваме от допълнителна защита.

– Много умно от ваша страна – отбелязах. После измърморих тихо: – Все едно да носиш два презерватива в леглото.

– Ами да, излиза по-скъпо, но си струва.

– И с какви специални неща се занимавате в тази специална база?

Пред очите ми беше само русата коса на тила ѝ, така че не успях да видя изражението ѝ, но отговорът доста се забави.

– Най-вече анализ на цели за бомбардировките – каза накрая, но не звучеше особено уверена.

– А контролирате ли бойни единици?

– Доколкото знам, не.

Вече бяхме стигнали до дъното на подземие то и аз ускорих крачка, за да се изравня с нея. Тръгнахме по един дълъг тесен коридор.

– Странно – отбелязах. – Някой... може би мистър Джоунс, ми спомена, че оттук се управляват самолетите „U-2“.

– Да, разбира се, точно така. Съжалявам, аз съм само административен асистент. Не съм човекът, който може да ви даде информация за такива неща.

– Напротив, бяхте много любезна – казах аз и тя пак се усмихна.

Бях забелязал, че мис Смит доста често се усмихва. И доста лъже освен това.

Стигнахме до друга метална врата и тя ловко плъзна една пластмасова картичка през ключалката, преди да я бутне навътре. Мистър Джоунс се беше разположил в края на една дълга маса с чаша кафе в ръка. Беше се разделил с тъмния костюм и вратовръзката в полза на по-спортно облекло. Всъщност беше облечен почти като Бърковиц, с ловния елек и всичко останало. На мен ми се виждаше смешен, но всъщност той си беше хубавец и доста добре сложен. Изправи се и заобиколи масата, за да го запозная с Делбърт и Мороу.

Джоунс бързо и автоматично се ръкува с Делбърт, после се позабави и се усмихна на Мороу. Може би преувеличавам, но когато ѝ каза „Приятно ми е“, сякаш избликна направо от сърцето или може би от

някакъв друг орган, не знам.

После се обърна към мен и аз веднага си припомних, че инстинктивно не се харесваме.

– По-рано спомена, че искаш да видиш суровия материал, майоре. Разполагаме с инфрачервени снимки, направени от височина хиляда и двеста километра. Разбира се, след това избрахме някои участъци от тях и ги увеличихме около деветстотин пъти. Тъй като са инфрачервени, снимките са силно зърнести. Не можете да идентифицирате хората на тях.

– Нямахте ли и фотографски спътници над Трета зона?

– Оказа се, че не. По причини, които не ви влизат в работата, сме ограничавали покриването на Трета зона. Десета бригада е искала само сателити с инфрачервени камери.

– Значи в архивите ви няма истински снимки?

– Логично заключение, шефе. Но не се притеснявай. Сигурен съм, че и тези ще ти харесат.

Джоунс ни покани да седнем и аз забелязах, че той самият се разположи точно до Мороу. Затова на свой ред седнах точно до чудесната усмихната мис Смит. Горкият Делбърт беше принуден да се разположи точно до... ами до горкия Делбърт.

Някой в прожекционното помещение затъмни светлината и филмът започна. Видяхме зелен екран в различни нюанси, с няколко по-светли, почти прозрачни точки. Тези в средата бяха струпани в доста малка групичка. Една или две от тях мърдаха, а останалите стояха неподвижно. Бяха седем в средата и две на известно разстояние.

Джоунс беше отворил един бележник и разказваше.

– Този запис е направен в един следобед на четиринайсети. Координатите съвпадат с местоположението на базовия лагер на Санчес, което ни дадох от Десета бригада. Приемаме, че това, което наблюдаваме тук, е обичайната следобедна активност в един базов лагер. Почистване на оръжието, хранене, такива неща. – После посочи двете зелени точки, отдалечени от останалите. – Виждате ли тези тук? Според нас това е охранителното звено на Санчес.

Погледахме същото допълнителни две-три минути, после Джоунс се обади:

– Този запис продължава още петдесет и две минути. Ако искаш, можем да го изгледаме целия, майоре, но на него няма нищо различно.

– Не, стига толкова – отвърнах. – Какво следва после?

– Радвам се, че попита. Следващият запис е направен на седемнай-сети. Не искам да провалям изненадата, така че направо ще го пуснем.

Помълчахме, докато киномеханикът смени касетите. Идваше ми да барабаня с пръсти по масата, да си подсвирквам или направо да се пресегна и да удуша мистър Джоунс. Вместо това реших да седя напълно неподвижен. Не беше лесно, но аз съм много дисциплиниран човек.

Най-сетне екранът отново проблесна в нюанси на зеленото и не отне много време да разберем какво гледаме. Този път имаше адски много повече от малките ярки точки и всички се движеха, някои по-бавно, други по-бързо. Наблюдавах ги около две минути и усетих как сърцето ми потъва в стомаха.

Най-сетне обективният мистър Джоунс се изправи и доближи екрана. Започна да посочва и да обяснява:

– За онези, които не са запознати с нашата технология, по-малките зелени точки представляват личния състав. По-големите и по-ярки точки като тази тук са от по-силни топлинни източници. В този случай става дума за автомобилни двигатели.

– А къде е екипът на Санчес в тази бъркотия? – попита Делбърт.

– Добър въпрос. И аз нямаше да знам отговора, ако не се бях обадил да го задам направо на анализаторите, които са направили записа.

Той се обърна, измъкна лазерна показалка от един от многобройните джобове на ловджийския си елек, включи я и насочи миниатюрната точка към една колонка от зелени точки, които се движеха по-бавно.

– Ако преброите тези, ще видите, че са седем. Ако пуснете записа много бързо, ще установите, че се движат в колона. Отначало нашите анализатори се объркаха, защото им казахме да търсят девет души. Но в крайна сметка един пехотен офицер, който работи при нас, ни обърна внимание, че отрядът сигурно е отделил охрана в ариергарда.

Малката червена показалка на Джоунс се премести към две точки, разположени на известно разстояние зад останалите.

– Според нас това са тези тук. На този екран са на пет сантиметра разстояние, но в действителност са били на четиристотин метра назад.

– Това сигурно са сержантите Перит и Мачуско – обади се Морю.

– Щом казвате – отбеляза Джоунс, като я удостои с усмивка тип „браво, умнице, все още искам да спя с теб“.

После продължи:

– Ако искате, можем да погледаме този запис още четирийсет и пет минути или да ви обясня какво гледате?

– Обяснявай – казах, като се опитвах да не повърна.

– Добре, но преди да го направя, имам още една добра новина – съобщил ти съм с надменна усмивка. – Други наши източници са направили аудиозаписи същия ден. Изпратени са в шифрован вид на сръбски език, но нашите анализатори ги декодираха и преведоха.

Той замълча за момент, за да ни даде възможност да оценим този факт.

– Наблюдаваме разволя на мащабно преследване. В него участват общо почти седемстотин сръбски войници. Един сръбски разузнавателен отряд е докладвал за забелязана американска елитна част в – той спря, за да провери в жълтия си бележник... – два и петдесет и осем следобед. Веднага след това радиочестотата на сръбската милиция се изпъва със съобщения. Изпратени са заповеди за мобилизация до многобройни военни части в това, което ние наричаме Трета зона. Сръбската милиция очевидно не го нарича така. За тях това е Петнайсетия районно командване. Така или иначе, трябвало им е малко време да изпратят всички части. Сръбската милиция в Косово работи по много децентрализиран начин, с малки отряди на голямо разстояние един от друг.

– Защо? – попита Делбърт.

– По няколко причини. Като начало те не са изправени срещу сериозни наземни заплахи, заради които да се концентрират. Освен това и самите те не го искат. Една бригада, разпръсната на голямо разстояние, може да упражнява контрол върху много по-голям район. Не трябва да забравяме, че са се разпръснали и заради нашите бомбардировки, за да не ни осигуряват големи примамливи цели.

– Давай нататък – обадох се, като се опитах да прозвуча заинтригуван, а не нещастен, както всъщност се чувствах.

– Добре. Записът, който гледаме, е направен около десет вечерта. Значи осем часа преди засадата. Както виждате, екипът на Санчес е притиснат доста лошо. Цяло чудо е, че изобщо са се измъкнали. Между другото, нашите анализатори наложиха карти на района върху записа и това тук – той очерта червена линия на стената с показалката... – са два пресичащи се пътя, по които се движат сръбски превозни средства, за да блокират кръстовището.

– Можеш ли да ни покажеш къде е устроена засадата? – попитах.

– С удоволствие, приятел.

Малката му червена точка застана на една от линиите, които изобразяваха пътища.

– По време на засадата нямаме сателит над зоната – добави. – Но на следващия ден е минал още един. Тогава екипът на Санчес вече е бил

съвсем близо до македонската граница. Искате ли да го видите?

– Всъщност не – отвърнах кисело.

Някой включи лампите и аз видях, че Мороу и Делбърт сияят като деца под коледната елха. Джоунс ми се ухили изключително нахално.

– Излезе точно както искаше, нали, приятел?

Не му бях никакъв приятел и усетих почти непреодолим импулс да му го изясня, но вместо това казах:

– Все още ли нямам право да изнасям копия от записите от тази база?

– Не. Ще се съхраняват в архивите в нашата централа в Мериленд. Ако някой иска да ги гледа, може да отиде там.

Погледнах към Делбърт и Мороу.

– Някакви въпроси към мистър Джоунс?

– Не, според мен нещата са ясни – каза Делбърт.

Мороу се обърна към Джоунс.

– Имате ли аудиозаписи от сръбската реакция по време на засадата?

– Всъщност да. Малко са странни. Имаме запис на един отряд, който докладва за откриването на трупове. После сме засекли заповед от щаба на Петнайсета дивизия, която нарежда на всички отряди да останат на място и да чакат по-нататъшни инструкции. След това нямаме нищо друго.

– И как го тълкувате?

– Предполагаме, че веднага щом са разбрали, че екипът на Санчес може да хапе, сърбите са станали много по-предпазливи.

Мороу кимаше, сякаш също беше напълно убедена в това. Искаше ми се да удуша и нея. После тя попита:

– И след това нямате никакви записи? Не е ли малко странно?

Джоунс също кимаше, сякаш това беше блестящ въпрос и между другото той все още нямаше нищо против да спи с нея.

– Всъщност не. Сърбите знаят, че ги подслушваме. Когато искат да скрият нещо от нас, спират да предават по радиото и използват куриери.

– Но имате копие от записа в момента, в който е открито мястото на засадата? – попита Мороу.

– Искате ли да ви го покажа?

– Моля ви.

Той се разрови в купчина компютърни разпечатки и измъкна една.

– Ето го. Позивната на изпращача е „Омега 36“, а на получателя – „Фокстрот 90“. Не успяхме да идентифицираме „Омега 36“, която вероятно е отряд на милицията, но „Фокстрот 90“ със сигурност е щабът на

Петнайсети дивизия. Смисълът на съобщението е, че...

– Чакай – прекъснах го. – Прочети го дословно.

Той поклати глава – ясен знак, че не искаше да спи с мен – и погледна листа в ръцете си.

– Добре. Това е поредица от четири предавания. В първото се казва: „Фокстрот 90“, тук е „Омега 36“. Докладваме за проведена засада на координати 23445590. Второто е: „Омега 36“, тук е „Фокстрот 90“. Описете положението. Третото е: „Фокстрот 90“, тук е „Омега 36“. Седемнайсет убити, тринайсет ранени, петима живи. И четвъртото: „Омега 36“, тук е „Фокстрот 90“. Останете на място и чакайте заповеди.

Джоунс вдигна глава.

– Това е. Не сме засекали други предавания между тях след това.

Делбърт и Мороу почти ахнаха на глас. В момента на откриването на засадата все още беше имало осемнайсет живи сърби. Следователно Санчес и хората му не са избили оцелелите. Дзън-дзън! Двата токущо удариха двойния джакпот.

Мороу ме изгледа победоносно и попита:

– Споменахте, че сърбите често запазват радиомълчание, когато трябва да предадат важни заповеди.

– Точно така. Имат голям опит в избягването на нашите разузнавателни средства. В началото на войната в Босна слушахме през цялото време, докато те планираха масови убийства и изнасилвания. Записахме ги и много от тях бяха използвани като доказателствен материал пред трибунала в Хага. За съжаление, трябва да добавя. Ние протестирахме, защото не искахме да демонстрираме степента на възможностите си, но президентът настоя. Скоро след това всеки път, когато планираха някоя жестокост, те спираха да говорят по радиото.

Джоунс млъкна и ни изгледа с любопитство.

– Защо питате? Има ли нещо тук, което трябва да знам?

Мороу ме погледна за разрешение и аз кимнах.

– И още как – каза тя. – Някой е минал през мястото на засадата и е застрелял оцелелите в главата.

Джоунс дълбоко си пое въздух и сведе поглед.

– Сериозно? Собствените си хора? Защо са застреляли собствените си хора?

– За да инсценират жестокост, в която да обвинят американската армия – обясни Делбърт.

Джоунс кимна, сякаш всичко си идваше на мястото.

– Нещастници! Да, така всичко се връзва. Нищо чудно, че са спрели

да предават.

Нямаше какво повече да добавя. Двойният джакпот беше станал троен. Мороу и Делбърт не успяваха да се сдържат и се хилеха победоносно, а правилата на добрия тон ме задължаваха да се усмихвам в отговор и с уважение да признавам, че са били напълно прави, а аз отчайващо съм грешал. За нещастие добрият тон никога не е бил най-силната ми страна. Вместо това просто се мръщех недоволно.

Джоунс започна да си гука с Мороу, а мис Смит реши, че вече не представлявам добра компания, така че стана, обиколи масата и подхвана дружески разговор с Делбърт. Все едно бяха на събрание на победителите, а аз – наказан в ъгъла.

Най-сетне станах и напуснах базата на АНС, без никой да ме изпрати. Можеше да се върна нацупен в офиса, но вместо това около час обикалях района. И много мислих. На първо място си мислех колко бях глупав. Освен това се чудех с какво ще се занимавам, след като Клапър завинаги ми забрани да практикувам право. Чудех се как ще преживявам като продавач на коли в някой от магазините на баща ми. Сигурно си го заслужавах.

Един от първите уроци в правото е да се доверяваш само на фактите. Да избягваш разсъжденията, да отхвърляш инстинктите и да си плюеш на петите, когато доловиш появата на шесто чувство. Всеки професор по право го казва на студентите си още първия ден, под една или друга форма. Аз бях направил точно обратното. Бях скочил с главата напред от трамплина на косвените доказателства и се беше оказало, че в басейна няма и капчица факти.

Когато най-сетне се върнах в малкия ни офис, сигурно съм изглеждал доста печално, защото момичетата на Имелда веднага започнаха да ми предлагат кафе и да ме питат какво могат да направят за мен. Много се трогнах. За нула време вече разполагах с три чаши димящо еспreso и седях в кабинета си, като въртях палци и се чудех какво да правя отгук нататък.

Истината беше, че единственото нещо, което ми оставаше да направя, бе да довърша доклада си. После щях да се кача на самолета и да се изправа пред трибунала на Клапър. Имелда и нейните помощнички вече бяха напечатали записите от разпитите. Делбърт и Мороу пък бяха подготвили и подписали всички допълнителни документи и списъци с доказателства. Наистина, последното, което оставаше, беше да напиша окончателния доклад, в който да изредя заключенията и препоръките ни. Помислих си да го направя лично, но нямах никакво желание. Освен това Делбърт и Мороу щяха да си помислят, че им преча на тържествуването.

После изведнъж се сетих. Докладът на съдебния лекар.

Накарах Имелда да ме свърже с доктор Саймън Макаби и след минута тя подаде глава в кабинета и ми каза да вдигна слушалката.

– Здравей, докторе, обажда се Шон Дръмънд.

– Здравей, адвокате.

– Виж, дължа ти голямо извинение. Трябваше да се обадя преди два дни. Преместиха ни датата за приключване. Твоите резултати ще ни трябват още утре.

– Няма проблем – увери ме той с глас, който кипеше от педантична енергия. – И без това го завърших още преди три дни.

– Хубаво – казах.

– Може ли да попитам какво излезе в крайна сметка? Само от любопитство.

– Ще препоръчаме да не ги съдят.

– А, това е голямо облекчение, нали?

– Аха, точно така – излъгах.

– И как обяснихте куршумите в главата?

– Самите сърби са го направили. Няма съмнение. Открихме сигурни доказателства, че когато сърбите са пристигнали на мястото на

засадата, все още е имало оцелели.

– Много хубаво – каза той. – Би било гадно да знаем, че американските войници са способни на такива ужасни варварски действия.

Започваше да ми писва от гласа на Саймън Макаби. Както често се случва с докторите, във всяко нещо, което казваше, имаше нотка на педантизъм. Можех да го изтъпя от доктори, които се занимават с живите. Но от един патолог? Освен това хич не бях в настроение. Вече се готвех да затворя телефона, когато нещо ме накара да попитам:

– Ей, докторе, още нещо.

– Да?

– Спомняш ли си, че те помолих да провериш колко от сърбите са загинали от други рани, а не от куршумите в главата?

– Естествено.

– Успя ли да го направиш?

– Направих приблизителна оценка. Чакай да проверя... Чух как разлиста някакви хартии, после каза:

– А, ето го. Вероятно двайсет и пет от тях са загинали от рани, получени преди тези в главата.

– Двайсет и пет?

– Е, не мога да се закълна в точния брой. Все пак не разполагам с телата, за да ги изследвам както трябва.

– Значи тези двайсет и пет и без това са щели да умрат?

– О, боже. Може би не съм разбрал въпроса. Двайсет и петте са щели да умрат почти веднага. Но част от останалите също са щели да умрат със сигурност. В подобни случаи има твърде много фактори, за да се направи точна оценка. Качеството на първата помощ. Времето, преди да успеят да ги закарат в подходящо болнично заведение. Квалификацията на лекарите в него.

Сърцето ми изведнъж заби учестено.

– Виж, докторе. Трябва да ми кажеш съвсем ясно. Двайсет и пет мъже са били убити на място, така ли?

Той замълча за момент и аз едва не счупих ръба на бюрото си, толкова силно го стиснах.

– Не на място – каза той най-сетне и пулсът ми започна да се връща към нормалните си стойности. – Бих го формулирал така – продължи лекарят. – Двайсет и петима от сърбите са били ранени толкова тежко, че са щели да издъхнат до три минути. Други четирима са били в критично състояние, но ти ме предупреди, че точният брой на убийствата, извършени от хората на Санчес, може да се обсъжда в съда. Затова не ги

включих в общия брой. Ако бяха получили подходяща медицинска помощ, някои от тях може би са щели да се задържат още малко.

Мълчах толкова дълго, че накрая Макаби каза:

– Там ли си още, майоре?

– Тук съм, докторе.

– Извинявам се, ако не съм подготвил нужната оценка. Само ми кажи какво ти трябва и ще работя цяла нощ, ако се наложи. Ще докарам допълнителни...

– Не, докторе. Точно това ми трябваше. Сигурен ли си в цифрите?

– Разбира се. Дори закръглих към по-сигурния брой. Всъщност е доста вероятно двайсет и седем или двайсет и осем да са загинали на място. Ако се съди по раните, засадата е била крайно жестока.

– Питам още веднъж, докторе. Сигурен ли си в бройката?

Гласът му придоби нотка на отчаяние.

– Майор Дръмънд, аз съм завършил медицинската академия „Джон Хопкинс“. Работя като патолог от шестнайсет години. Смятам, че мога да определя кога една рана е толкова тежка, че да предизвика мигновена смърт.

– Благодаря – казах и затворих.

Бях потресен. Добре де, може би не точно потресен, но нещо подобно. Със сигурност бях изумен. Джоунс беше казал, че когато „Омега 36“ пристигнали на мястото на засадата, се обадили в щаба и докладвали за седемнайсет убити и осемнайсет оцелели. А според Макаби двайсет и пет от общо трийсет и петима сърби със сигурност вече са били мъртви. По този начин оставаха максимум десет оцелели. А като се броят и онези три-четири критични случая, може би по-малко от десет. Само пет или шест може би.

Да кажем, че „Омега 36“ са пристигнали на мястото на засадата веднага след като се е изтеглил екипът на Санчес. Може би оттам идваше разликата. Опитвах се да си го представя. Екипът на Санчес е започнал битката с взривяването на двете мини, заровени на пътя. Така сигурно са убили шофьора на първия камион и няколко от войниците в каросерията. После хората на Санчес са открили огън по колоната с „М16“ и картечници. Сърбите волю-неволю са наизскачали от камионите и колиите и са залегнали зад тях. Тогава е била взривена смъртоносната редица от мини „Клеймор“. И всичко това е станало за една ужасна минута.

При засадите първата минута е пълен хаос. Тогава се пролива повечето кръв. А доколкото си спомнях от огледа в моргата, голяма част от труповете бяха разкъсани от онези мини. После, според Санчес и хората

му, са изминали пет до седем минути, в които сърбите отговаряли на огъня. Да си представим, че по време на престрелката са били убити още няколко. Към този момент обаче повечето от тях са били зад прикритие и също са стреляли. Хората на Санчес също са залегнали, стреляли са по-спорадично и с по-малка точност. Освен това Перит е осигурявал периметъра, а лекарят Грейвс е бил отзад, така че Санчес е разполагал само със седем стрелци на мястото на засадата. Броят на убитите в този период съвсем е намалял.

Макаби беше сигурен, че двайсет и пет или дори двайсет и девет от сърбите са загинали до три минути след получаването на раните. Той разбираше от тези неща. Знаеше кои органи трябва да бъдат увредени, кои артерии да се прекъснат и кои крайници да бъдат откъснати, преди човешките мозъци и сърца да обявят фалит. Така ставаше физически невъзможно „Омега 36“ да са пристигнали на мястото на засадата навреме, за да заварят осемнайсет оцелели.

Така че какво ставаше тук, по дяволите? Труден въпрос със само два възможни отговора. Или Макаби беше най-некадърният идиот, завършвал някога медицинската академия „Джон Хопкинс“, или аз бях заблуден. Интелигентно и професионално заблуден. Записите от сръбските радиостанции бяха фалшифицирани. А ако те бяха фалшиви, значи може би... всъщност със сигурност филмите от сателитите също бяха такива. Мистър Джоунс с очите като мраморни топчета беше успял да организира някаква високотехнологична измама.

В това обяснение обаче имаше един много тревожен проблем. Мистър Джоунс не работеше за себе си. Той беше тук, защото генерал Клапър официално беше изискал от АНС да помогне на разследването ми. А мистър Джоунс разполагаше с властта да командва цял оперативен център на АНС. И с техническите възможности да фалшифицира сателитни записи. Бях виждал доста такива и неговите изглеждаха съвсем истински. От друга страна, при днешното състояние на компютърната графика двама опитни програмисти с един компютър „Сън“ и програмата „CorelDRAW“ сигурно бяха достатъчни за фабрикуването на такъв филм.

Идваше ми да се ритна отзад, че съм бил толкова наивен. Трябваше да се сетя. Цялата измама беше прекалено съвършена. Първо извадиха съмнителното обяснение, че над Трета зона не са преминали фотографски сателити, а само този с термочувствителната камера, който показва неясни зелени точки, невъзможни за идентифициране. После ни показваха само два филма, които доказваха всички твърдения на Санчес и

хората му. И накрая Джоунс и неговият екип изведнъж откриха подслушаните радиостанции, с които се обясняваше и последната мистерия – как са се получили неприятните дупки в главите на трупове.

Естествено, Джоунс нямаше как да се е справил без помощта на някой вътрешен човек от моя екип. Беше наясно с всички най-важни точки на разследването, всички съмнения и неразрешени загадки. Е, всички без една – броя на трупове. Но пък никой не знаеше, че съм накарал Макаби да провери и този факт. Когато говорихме за това в моргата, бяхме сами. Делбърт и Мороу бяха заедно в другия ъгъл и си водеха бележки. Значи Джоунс и хората му сигурно бяха приложили старото, но златно правило, че на всеки убит в битка обикновено се падат един-двама ранени. Джоунс просто ги беше разделил наполовина – по един оцелял на всеки труп. Единственият проблем беше, че при засадите, особено при добре подготвените смъртоносни засади, това правило сериозно се нарушава.

И какво ми носеха тези открития? Ами това, че бях още по-близо до басейна с пираните. Нямах доказателства. Ако отправех обвинение към мистър Джоунс, той щеше да се почеше по главата и да каже нещо като: „Ей, много странно, приятел. Все пак не съм снимал аз, нали се сещаш, затова най-добре да завъртим една шайба и да сверим цифрите с добрия стар щаб на АНС.“ А после някой в Мериленд просто щеше да отвърне: „Ужас, много тъпо е станало. Някой от малоумните ни служители се е объркал, докато е записвал сръбските радиопредавания. Дръмънд е прав, «Омега 36» наистина са докладвали за двайсет и пет убити.“

Като се изключи това, вече поне бях сигурен, че наистина има конспирация. Не си бях измислил всичко. Нямаше как да разбера за какви мащаби става въпрос, но изведнъж отново започнах да си представям мрачни мъже със студени очи и костюми от „Брукс Бръдърс“. Не че това ме правеше особено щастлив. Проблемът с конспирациите е, че няма на кого да се довериш. Клапър? Точно той беше насъскал по мен мистър Джоунс. По случайност? Не ми се вярваше. А ако имах причина да подозирам него, за Делбърт и Мороу направо бях сигурен. Вече ги бях осъдил мислено. Поне единият от тях. Кой ли беше обаче?

Дали Делбърт, на когото пръв му хрумна блестящата идея да потърсим сателитни снимки? Как се сети за това, по дяволите? Специалността му беше наказателно право, а не стратегическо разузнаване.

Или Мороу, която беше задала на Джоунс точно онези въпроси, които да му позволят да разгърне теорията си? Диалогът им беше като от

стара американска комедия с Ед Макмеън и Джони Карсън. „Ей, Джони, стари приятелю, а как ще обясниш, че сърбите са обявили радиомълчание точно в този момент?“

Всичко това означаваше, че е дошъл моментът за инвентаризация. Какво бях заложил в това разследване? Нищо. Беше просто работа. Нищо повече.

Какво ме засягаше дали Санчес и хората му са избили трийсет и петима сърби? С изключеше на семействата на загиналите, кого го засягаше въобще? Бяхме на война. Хората умират. Никои не е казал, че трябва да умират честно. В битката няма правила за справедлив двубой като онези, измислени от маркиз Куийнсбъри. Освен това какво ли бяха направили онези сърби, преди да умрат? Колко изнасилвания, масови убийства и случаи на етническо прочистване?

Но да кажем в името на спора, че проявих глупостта да се опитам да достигна до дъното на цялата история. Откъде трябваше да започна?

За начало да си спечеля малко време. А после и малко пространство за маневри. След това щях да се опитам да разбера кои всъщност бяха мистър Джоунс и мис Смит. Кой ги беше изпратил тук? И защо?

След това пък щях да се зачудя кой всъщност е убил Джеръми Бърковиц. Може би Бърковиц е открил съществуването на конспирацията. Може би се е опитал да разкрие прекалено голям скандал. Може би се е доближил твърде много до истината и мистър Джоунс с мраморните очи е решил, че е време да го спре. Това дори на мен не ми звучеше много вероятно, но така и така бях започнал да си измислям. Все пак съм израснал с телевизията. Бях прочел всички романи на Робърт Лъдълм и макар да смятам, че Оливър Стоун е побъркан, това не ми пречи да харесвам филмите му.

А после, естествено, трябваше да отговоря и на основния въпрос, за който ме бяха изпратили тук. Какво всъщност беше станало със Санчес и хората му? Единственият ефект от измамата на Джоунс беше, че потвърди колко ужасно нещо са направили. Където има дим, има и огън. А където някой е скрил нещо, има престъпление. При това голямо, ужасно престъпление.

20

В един часа следобед Делбърт и Мороу все още не се бяха върнали в офиса. Нямах нищо против. Така имах време да помисля, а отчаяно се нуждаех от това.

Във флота крещят „разчистете палубата“ и „отворете шлюзовете“ всеки път, когато влизат в битка. Все едно, преди да отидеш на първата си среща, баща ти да те удари по рамото и да те попита дали си носиш в портфейла едно малко блестящо пакетче. Или майка ти да провери дали си с чисто бельо, когато ѝ поискаш ключовете от колата. Добрата подготовка съществува в най-различни форми.

Двамата ми колеги влязоха с танцова стъпка в офиса в един и петнайсет, като бърбореха радостно, крайно щастливи от факта, че са прекарали деня с двама расови екземпляри от противоположния пол. След като бяха останали с мистър Джоунс и мис Смит, сигурно бяха обяждали с новите си – или стари – приятели от АНС. Както и да е.

Имелда беснееше. Тя имаше строга представа за дълга и продължителните неоправдани отсъствия за нея бяха нещо като смъртен грях. Чух я как настоятелно ги пита къде са били цяла сутрин. Както обикновено Делбърт беше твърде напомян със собственото си самочувствие, за да увърта или направо да се признае за виновен. Отначало го чух да спори, а после да твърди, че това си е негова работа. Това момче си просеше смъртната присъда. Може би наистина си беше негова работа, но подобни обяснения никога не вършеха работа при Имелда. Тя сама си решаваше кое е нейна работа. И когато например решаваше, че трябва да се бърка в моята работа, просто отстъпвах, за да ѝ направя място.

Избрах точно този момент, за да изляза от кабинета си наред разрилата се буря. Адски се изкушавах да се облегна на стената и да се порадвам на гледката, но това не се връзваше с току-що измисления ми план. Беше време да разчистя палубата, да отворя шлюзовете, да проверя съдържанието на портфейла и чистотата на бельото си. Каквото и да е.

– Какво става тук, по дяволите? – изляях.

Имелда беше стъпила здраво на разтворените си крака, ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, устните ѝ трепереха, а от ушите ѝ излизаше яростен черен дим. Беше във вулканичното си настроение.

Делбърт я посочи с треперещ показалец и с най-префърцунения си

и ядосан тон заяви:

– Майор Дръмънд, до гуша ми дойде от отношението на този сержант. Ще я дам под съд.

– Никъде няма да я давам – изревавах.

– Тя настоява да знае къде сме били – каза той малко по-меко. – Това не е нейна работа.

– Греша, капитане. Цяла сутрин я гоня да разбере къде сте. Двамата с капитан Мороу отсъствате без разрешение.

Имелда любопитно ме погледна през рамо. Изобщо не я бях питал къде са.

– Съжалявам – каза Делбърт. – Бяхме с Хари и Алис.

– Хари и Алис? И кои са Хари и Алис, по дяволите? – попитах настоятелно.

Мороу, която изглеждаше напълно объркана, отговори:

– Мистър Джоунс и мис Смит.

– Онези двама негодници? Изгубили сте половината ден с тях? По личен или служебен въпрос?

– По малко и от двете – смело призна Мороу.

Е, честността невинаги върши работа.

– Веднага влизайте в кабинета ми – заповядах хладно. – И по-добре да не ви хващам без работа, когато се върна.

Бях чул тази реплика от един стар сержант и винаги ми се беше искало да я изпробвам.

Те се спогледаха уплашено и избягаха като виновни дечица. Имелда ме гледаше изпитателно и аз ѝ намигнах. Тя се усмихна и ми намигна в отговор. Изобщо не ги харесваше.

Отидох да си направя кафе. Не бързах. Бавно си сипах захар и сметана. После бърках кафето цяла вечност. Реших, че трябва да ги оставя да се поизпържат.

Най-сетне се върнах в кабинета и се отпуснах на стола си. Отпих веднъж-дваж от чашата си, без да бързам, за да им напомня кой е шефът. Винаги съм мразел шефове, които нарочно губят времето на подчинените си. Адски прозрачна демонстрация на власт. Хи-хи-хи.

После хладно се вторачих в тях.

– Според вас това разследване е приключило, така ли?

Мороу реши, че ще замаже положението с изблик на подчертана любезност.

– Извиняваме се, ако сме създали неудобство, сър.

– Не ви попитах това, капитане – казах студено. – Попитах ви дали

смятате, че разследването е приключило.

Делбърт преглътна и реши да се пробва.

– След тази сутрин, сър...

– Какво е станало тази сутрин? – попитах намръщено.

Това предизвика още едно паникьосано споглеждане. Почти ги чувах какво си мислят. „Този пуяк с памук в ушите ли е бил тази сутрин? Той тъп ли е или какво?“

Най-сетне Делбърт избърбори:

– Отговорът е „да“.

– Значи всичко е свършено?

Мороу беше сбърчила чело и проучваше бюрото ми, сякаш отговорът се криеше някъде в канцеларските материали по него.

– Капитан Мороу, какво точно се е случило между четиринайсети и осемнайсети юни? – попитах.

– Какво се е случило, сър?

– В Харвард не ви ли учат на това? Нима сте си мислели, че можем да предадем доклада си без точен опис на събитията?

– Не, майоре.

Тя закима, все едно искаше да каже: „Естествено, без точен опис този доклад би бил пълен боклук.“

Още едно от тъпите правила в армията. Когато някой старши офицер излезе с абсолютно безсмислено предложение, уставът задължава то да бъде разгледано с уважението, което заслужава теорията на относителността на Айнщайн.

– А не липсва ли и още нещо, Делбърт? – изляях.

– Ами...

– Не бързай, Делбърт. Помисли си. Какво още липсва?

– Освен описа на събитията? – попита той, като се опитваше да спечели малко време.

– Да, бе – казах.

Направо не можах да повярвам, че го казах. Много мразя този израз. Толкова е детински и дразнеш.

Той се изчерви.

– Може би няма да навредят още няколко разпита.

– Естествено, че ни трябва още няколко разпита – натъртих. – В държавната работа винаги е по-добре да се подсигуриш двойно. Показва, че си проявил старание. Че си работлив. Нали не искаме никой там горе да си помисли, че не сме проявили старание и не сме работливи?

– Естествено, сър. Освен това сигурно трябва да проверим дали

някои от другите елитни части не са употребили сила – каза той, като все повече се запалваше по идеята.

– Хващаш се за сламки, Делбърт. Какво ще кажеш за правилата за водене на военни действия?

– Правилата за водене на военни действия ли?

– Точно така. Не смяташ ли, че някой трябва да отскочи до Форт Браг и да провери какви са били намеренията на хората, които са планирали тази операция? И дали засадата е била позволено средство за самоотбрана?

– Да, разбира се – каза той и поглади брадичката си, все едно бях казал нещо много умно.

Естествено, че ще каже така. Освен всичко останало момчето беше такъв блюдолизец, че можеше да свали кората от някое дърво с езика си.

– Добре, значи се разбрахме – обявих. – Морору, връщаш се в Авиано. Състави опис на събитията. Делбърт, хващаш самолета за Форт Браг още тази вечер. И не ми се връщай без отговор на моя въпрос.

И двамата се шокираха тотално. Опитах се да установя кой се шокира повече, но не беше лесно. Очите на Морору се разшириха, а Делбърт изглеждаше така, сякаш му бях изкарал въздуха. Нямах как да разбера на кого от двамата бяха възложили да ме следи.

– Работете бързо – изляях. – Остават ни само три дни.

– А ти какво ще правиш? – попита Морору.

Или се беше изнервила, или именно тя беше назначена да докладва на началниците ми. Хм. Така или иначе, си го просеше.

– Ще пиша заключителния доклад – обявих с цялата арогантност, на която бях способен. – Поиграх си с идеята някой от вас двамата да го напише. Но проблемът е, че този доклад трябва да е съвършен. Не мога да рискувам да направите някоя аматьорска грешка, нали така?

На Морору очевидно й се искаше да се разкрещи, но прехапа устни.

– И какво ще бъде решението в него?

– Не е ли очевидно? А сега се размърдайте, по дяволите! И двамата! Искам да видя как затваряте вратата от външната страна!

Още една изтъркана реплика, но свърши забележителна работа. За по-малко от две секунди и двамата излязоха. Преди да се усетя, щяха да са отлетели от Тузла. Въпреки че преди това щяха да се помотаят пред офиса, докато разберат какво е станало. Щяха да решат, че ме е яд, защото са ме опровергали. Нямах да са далеч от истината, само дето не ме бяха опровергали. Просто ме бяха прецаkali.

Щяха да решат, че като всеки друг старши офицер си го изкарвам на тях. И че се опитвам да замажа неуспеха си, като лично напиша доклада, в който се твърди, че през цялото време съм вярвал в невинността на обвиняемите. Точно така правят старшите офицери.

И онзи от двамата, който пееше на началството, щеше да докладва на мистър Джоунс или генерал Клапър, че съм отстъпил и вече приключвам с цялата работа. После щеше да се качи на самолета и да ми се махне от главата поне за ден-два. Бях доста горд от себе си. Колко си хитър само, Шон Дръмънд. Виждате ли колко ми беше лесно да се примира с мисълта, че съм най-големият загубеник във военновъздушната база в Тузла?

Вдигнах телефона и се обадих на старото си приятелче Уолки. Благодарих му за пазачите. Казах му, че вече нямам нужда от тях. Той горещо ми благодари. След убийството на Бърковиц му се беше наложило да осигури охрана на всеки гостуващ журналист. Още повече, че убийството на един от братята им ги беше привлякло като мухи на мед. В базата беше пристигнало цяло стадо свежи, любопитни журналисти, които опъваха нервите на неговите хора до скъсване. Казах му, че се радвам колко много съм го облекчил.

Излязох от кабинета си и кимнах на Имелда. Тя стана и излезе след мен. Огледах се и й дадох знак да ме последва.

– Какво искаш? – попита тя.

– Да отидеш в палатката ми и да ми донесеш една от униформите. Махни пагоните и й сложи сержантски лентички. Вземи табелка за името от някоя от твоите помощнички, за да я поставиш на униформата.

– Защо? – попита Имелда.

– Закъсах, Имелда – отвърнах. – Трябва да ми помогнеш.

Малките й кафяви очички се присвиха още повече и аз й разказах всичко. Не исках да я замесвам в цялата история, но не виждах друг избор. Като начало не можех да шия. Освен това ми трябваше сериозна помощ и честен съзаклятник. Тя ме изслуша внимателно, кимна няколко пъти, примлясна и очевидно изобщо не се изненада.

– Някой от адвокатчетата те докладва на началството, а?

– Поне единият от двамата. А може би и едно-две от твоите момичета. От момента, в който слязох от самолета, някой докладва за всеки мой ход. Предполагам, че и телефоните се подслушват. Може би и офисът.

Тя помисли малко.

– Мога да проверя.

– Недей, моля те. Нека си мислят, че всичко е нормално. Трябва да ги убедим, че са спечелили.

Тя се съгласи с мен по характерния си начин, като измърмори нещо като „Страхотна идея. Наистина ти сече пипето“ или „Върви по дяволи-те“. Както и да е.

Отидох в столовата за късен обяд. Всеки опитен военен може да потвърди, че храненето в столовата не е проста работа. Трябва да сте адски съобразителни.

Столовата се помещаваше в дълга тясна дървена сграда, натъпкана с квадратни дървени маси и столове. Цялата украса в нея се заключава-ше в няколко изкуствени цветя в саксии и рекламни плакати на въоръ-жените сили по стените. Рекламните плакати наистина ме изумяваха. Честно, кого очаквах да завербуват в армейската столова в Тузла? Просто нямаше да стане. Реших, че рекламните плакати всъщност бяха репродукции на Рембранд и Дега, защото сержантът от кухнята – тоест френският готвач – се отличава с широки вкусове. Изкуствените цветя тутакси се превърнаха в екзотични тропически растения, които пълзяха по стените и се увиваха около несъществуващите махагонови греди на тавана. Днес щях да си представям, че обяждам в ресторант от типа „тропически рай“.

През столовата вече бяха минали три смени гладни войници, така че не беше останало кой знае какво. Плъзнах металната табла по рафта и си взех изсъхнала салата от потъмнели зеленчуци, една кутия блудкаво мляко и някакво парче месо, което приличаше на стар черен дроб. Един готвач с мръсна бяла престилка ме наблюдаваше, но аз реших да не го питам за месото. Реших да го обявя за пържола на грил, гарнирана със салата от омари, а млякото щеше да мине за екзотичен кокосов коктейл, характерен за тези земи.

Намерих празна маса и седнах да се храня. Първата хапка от месото имаше вкус на препечена кожа и въображението ми поддаде. Изведнъж се запитах къде ли обяждат колегите ми от университета.

Преди около година се бях срещнал за обяд с един познат на име Фил Бецето, който вече беше станал съдружник в някаква лъскава ва-шингтонска кантора. Заведе ме в един бляскав скъпарски ресторант на Уисконсин Авеню, където по масите седяха богати и известни личности със самочувствието на хора, които могат да си позволят ястия за сто до-лара и единственият им проблем е да не изцапат костюмите си за хиляда долара и вратовръзките си за още сто. Там нямаше нужда да впрягам въ-ображението си. На всички маси имаше бели ленени покривки,

кристални чаши и от онези свръхмодерни чинии, които наистина се чупят, ако ги изпуснеш. Фил не ми спести нищо. Когато дойде сметката, той подаде на сервитьора служебната си кредитна карта. Не че не можеше да си плати и сам. Каза ми, че изкарва по триста хиляди годишно, плюс почти сигурни трийсет процента премии. Аз изкарвам по петдесет хиляди, а армията е против премиите. Както и против служебни кредитни карти. Фил се занимаваше с недвижими имоти и се страхуваше най-много от катастрофа с някой побеснял шофьор на магистралата. От друга страна, нищо чудно новият му хромиран „Мерцедес 300SL“ да беше и брониран.

Точно на такава самосъжалителна, безрезервна меланхолия се отдадох, докато дъвчех загадъчното парче месо и отпивах от блудкавото мляко. В столовата вече нямаше почти никакви войници, но малкото останали ме поглеждаха и мърмореха помежду си. Не се чувствах особено добре дошъл.

Плъкнах половин бутилка мазен италиански сос на кафявата си салата и се замислих за мистър Джоунс с мраморните очи и прекрасната мис Смит. В армията ти набиват в главата, че преди да влезеш в битка, трябва да проучиш врага. Точно в този момент врагът ме познаваше отлично, а аз не знаех почти нищо за него. Е, поне знаех тъпите им псевдоними. И това, че уж работят за АНС. И че Джоунс е самоуверен хитрец. Знаех, че си пада по жените, а Мороу трябваше да се засрами, че не го забеляза веднага. Освен това знаех, че мис Смит има изумителни сини очи, пълни устни, дълги крака с тънки глезени, голям бюст – чашки 2Д, доколкото можеш да прецениш, – облича се добре и използва скъп френски парфюм. Когато става дума за жени, наблюдателността ми е невероятна.

Както стояха нещата, в тях двамата бяха най-добрите ми шансове. Ако успееш да разбере кои са, може би щях да открия и кой ги е изпратил и какво изобщо става тук.

Довърших салатата си и отидох да си взема десерт. Единственият останал десерт отдалеч приличаше на какаов пудинг. Когато го огледах по-отблизо, ми заприлича по-скоро на влажното съдържание на бебешка пелена. Дори моето богато въображение не успя да го превърне в шоколадов крем. Реших, че за днес ми стигат толкова кулинарни глезотии, и се върнах да работя.

21

В шест часа вече бях на позиция срещу сградата на АНС. Криех се зад една друга дървена постройка и наблюдавах входа. Мис Смит, за която вече знаех, че се казва Алис, излезе оттам и широко се усмихна на двамата пазачи, които вежливо отвърнаха на усмивката ѝ и я проследи-ха с очи, докато изящно се отдалечи по улицата. Имаше много впечатляваща походка. Хълбоците ѝ се полюшваха, а над тях окуражително се полюшваше и бюстът.

Тръгнах в нейната посока под прикритието на дървените построй-ки. Виждах я между всеки две, докато вървеше.

В края на прашната улица тя зави наляво. Аз също. Тя продължи да крачи покрай седем-осем постройки, после зави и влезе в ниска дървена сграда. Над входа ѝ имаше табела с надпис „Само за жени“. Заклучих, че беше женско спално отделение. Отбелязах си наум да се върна по-късно и изтичах обратно до скривалището си срещу входа на базата на АНС.

Бяха минали едва пет минути и аз се надявах, че мистър Джоунс все още е на бюрото или заседателната си маса. Повечето началници работят до по-късно от подчинените си, а от видяното тази сутрин бях заключил, че той заема по-висок пост от нея.

Минаха още четирийсет и пет минути. Крачех напред-назад и си представях походката на мис Смит. Полюшване, полюшване, подрусване, подрусване.

Най-сетне, в седем без една минута, излезе и Джоунс. Без да обръща внимание на пазачите, той пое в противоположната посока на мис Смит. Вървеше напето, почти като моряк. Повървахме около пет минути и той също зави наляво, за да влезе в една дървена постройка. Слава богу, че в армията всичко се надписва. Неговата постройка беше означена с големи букви като „Жилищни помещения за командировани офицери“.

Ако мистър Джоунс работеше за правителството, явно заемаше висок пост, защото офицерите не допускат кого да е за съсед. Не знам защо е така. Може би обичат да танцуват голи нощем. Почаках около три минути, за да видя къде ще светнат лампите. Нищо не видях. Стаята на Джоунс сигурно беше от задната страна на сградата.

Едно от многобройните полезни умения, на които ни учеха в

Звоното, беше как да влизаме с взлом. Дори ни докараха бивши затворници за преподаватели. Моят се казваше Хари Г. Нямах фамилия, само „Г“.

Хари беше от хората, за които дядо ми казваше, че са „голяма работа“. Беше нисък и набит като пожарникарски кран, плешив като топка за билиард и с малки блестящи черни очи. Смехът му звучеше като цвиленето на кон с херния. Каза ми, че са го хващали само веднъж, макар да беше обирал хиляди къщи. Властите знаеха, че е успял да открадне цяло състояние, и го бяха заплашили с данъчните в добавка към обвиненията в кражба, ако не се съгласи да ни помага. Хари винаги работеше сам и те бяха преценили, че няма кого да им издаде. В неговия кодекс издаването на когото и да било беше криминално престъпление. Но тъй като нямаше съучастници, се беше съгласил.

Ето каква беше сделката. Щеше да остане на свобода, ако се занимаваше с обучение на правителствени агенти. А, и трябваше да обещае, че повече няма да краде. Хари си казал, че вече и без това е натрупал милиони, така че може да си го позволи. По този начин щял да изравни възните, когато дойде време да се срещне със създателя си, както се изрази. Щял да върне малко на страната, от която бил взел толкова много. Имаше и още десетина обяснения, които тогава ми се сториха много смешни.

Изкарах един месец при Хари. Два дни ме учеше да обезвреждам аларми, три дни да отварям ключалки, пет дни да разбивам сейфове и така нататък. Когато приключи с мен, вече можех да разбия и да запаля автомобил за по-малко от минута. Можех да се справя и с обир на добре защитена двуетажна къща и да отворя почти всеки сейф, произведен преди 1985 година. Това беше годината, в която властите бяха принудили Хари да се откаже от бизнеса и той със съжаление признаваше, че не е в крачка с новите технологии.

Върнах се в палатката си и легнах да подремна. Навих часовника за един часа и заспах. Когато алармата ме събуди, сложих маратонки и армейски анцуг, за да се сливам с хората наоколо. Взех и черни ръкавици, нож и пончо, пробих дупки за очите в униформената си черна плетена шапка и прибрах всичко в чантата на колана си.

Беше тъмно и навън нямаше много хора. Затихах се, все едно бях някакъв фитнес маниак с пристъп на безсъние. Тъй като се намирах във военна база и много хора даваха нощни смени, това не беше необичайна гледка. Никой не ми обърна внимание. Стигнах до жилищните помещения на командированите офицери и направих три бързи обиколки на

сградата. Не видях никого и никоой не ме видя.

Безшумно влязох през главния вход в един коридор. Вътре имаше четири врати, две вляво и две вдясно. Веднага отписах по-близките две, защото стаите гледаха към фасадата, а не бях видял светнати лампи от стаята на Джоунс. Оставаха другите две. Имах петдесет процента шанс да улуча.

Тръгнах по коридора и спрях до лявата врата. Почаках две минути, докато очите ми свикнат с тъмното. После се наведох и огледах ключалката. Беше обикновена секретна ключалка, която може да се отвори и от двете страни. Проста работа, както би казал Хари. Извадих един изправен кламер и се хванах на работа. Хари ме беше научил да пъхам кламера и да опитвам да го помръдна наляво. Когато краят захванеше ключалката, трябваше бързо да го завъртя обратно на часовниковата стрелка и да го извадя.

Хари би бил горд с мен. Успях от първия опит.

После останах неподвижно цяла минута. Отварянето на ключалки е свързано с шум и исках да видя дали някой няма да се размърда в стаята. В такъв случай бях готов да изляза на бегот от сградата и да се откажа от този план. Най-сетне завъртях бравата и тихо влязох в стаята, като внимателно затворих вратата зад гърба си.

В стаята ухаеше на парфюм и аз изведнъж се уплаших. Може би Джоунс си беше намерил компания за вечерта. Отне ми почти минута да прекося стаята и да стигна до леглото. Под чаршафа лежеше едра фигура и се чуваше леко хъркане. Но само от един човек. На стола до бюрото беше метната униформена куртка и аз извадих малко фенерче, за да я огледам. На яката имаше една звезда, а табелката с името гласеше „Джаксън“.

Събрах две и две. Първите две бяха парфюмът, а вторите – нейното име. Генерал Уанда Джаксън отговаряше за пощенските служби в армията. Сигурно беше дошла, за да провери дали момчетата и момичетата на бойното поле редовно получават писмата си.

Отне ми още една цяла минута да се върна до вратата. Завъртях бравата, после се измъкнах и затворих.

Изчаках две минути и се заех със следващата ключалка. Този път стана чак на четвъртия опит. Радвах се, че Хари не беше там. Щеше да ми се кара, докато ми писнат ушите. Най-сетне влязох, затворих вратата и подуших въздуха. Този аромат беше много по-задоволителен. В стаята вонеше на мъжки одеколон, така че почти със сигурност се намирах в леговището на Джоунс. Войниците на бойното поле, дори офицерите, не

си слагат одеколон. Но при цивилните мъже със самочувствието на красавци то си е задължително.

Застанах неподвижно и се вслушах в дишането на Джоунс. Дишаше леко, което не беше добър знак, защото такива хора често спят също толкова леко. Придвижих се до бюрото му. Стаята беше миниатюрна, но аз се движех много бавно и внимателно, така че това ми отне цели две минути. Знаех какво да търся, просто трябваше да го открия. Бързо и без да се блъскам в нищо.

Плъзнах ръце по пода, докато напипах куфарчето на Джоунс точно между бюрото и таблата на леглото му откъм главата. Стиснах го, за да проверя от какъв материал беше. Беше гладко, може би велурено или от много фина италианска или испанска кожа. Взех го и излязох от стаята по същия начин, по който влязох, като не заключих вратата.

Излязох пред сградата и се протегнах така, все едно се канех да тичам, като същевременно се огледах и в двете посоки. Нищо. Не се виждаше жива душа. Претичах през улицата и се скрих между две постройки. Бях натъпкал пончото в чантата на кръста си и сега го измъкнах, за да се скрия под него като в малка палатка. Застанах на колене и сложих куфарчето на Джоунс на земята. После измъкнах фенерчето си, за да огледам плячката.

Куфарчето беше заключено. Имаше миниатюрни цифрови ключалки, но за съжаление не от евтините, които слагат на повечето куфарчета. Тези бяха от масивен бронз, с по три диска и десет цифри всяка. Мистър Джоунс беше похарчил доста пари за това куфарче. Лоша работа, защото нямаше инструменти да се справя с ключалките, без да ги счупя. Както и да е.

Извадих ножа си, пробих една дупка в куфарчето, измъкнах го и използвах наъбения ръб, за да направя дълъг процеп от долната му страна. После повторих операцията от горната.

Изпитах известно удоволствие от унищожаването на неприлично скъпото куфарче на мистър Джоунс. Човек трябва да се радва на победата под всякакви форми. Когато свърших, бръкнах вътре и опипах съдържанието. Имаше няколко книжа и папки, но според мен Джоунс не беше толкова глупав да държи секретни документи в стаята си. Освен това търсех нещо по-малко. Най-сетне напипах една миниатюрна книжка и я измъкнах.

Беше паспорт със снимката на хубавеца Джоунс. Само дето не се казваше Джоунс. Името му беше Третърн, Джак Третърн. Бързо прелистих страниците. Джак пътуваше много. Паспортът беше издаден едва

преди година и половина, а почти всички страници бяха изпълнени с визи и митнически печати. Всичките бяха от европейски държави, предимно на Балканите.

Паспортът не беше от служебните документи, които дават на държавните служители. Беше си обикновен граждански паспорт. Това може би означаваше нещо, а може би не. В резултат на терористичните заплахи през седемдесетте и осемдесетте много от правителствените агенти на секретна служба бяха насърчавани да пътуват с граждански документи. По този начин, когато някой Абдул, отвлякъл „Боинг 747“, минеше по пътеката между седалките, за да събере паспортите на пътниците и да си избере кого да застреля и да остави на пистата, нямаше да има база за сравнение.

След като, така или иначе, бях повредил куфарчето му, реших да задържа паспорта. Дори да не ми влезеше в работа, поне Третърн щеше да се затрудни, докато си извади нов. Мисълта за това ми харесваше. Бях повредил куфарчето му, а сега му крадах паспорта. Продължих да ровя. Този път търсех малка пластмасова карта. Отне ми известно време, но най-сетне напипах твърдия ѝ ръб в едно от малките отделения, с които са снабдени модерните куфарчета.

Измъкнах я и я осветих с фенерчето. Там пак беше сниман хубавецът Джек Третърн. Но на тази карта не пишеше името му, а само един дълъг номер и названието на агенцията, която я беше издала. А, да, а освен това се мъдреше гербът на Централното разузнавателно управление. Точно с тази карта Джек влизаше и излизаше от големия комплекс на ЦРУ в Лангли, щата Вирджиния. Момче за всичко на АНС, как не.

Реших да задържа и личната му карта, после взех куфарчето и прекосих улицата до жилищните помещения на командированите офицери. Върнах се по коридора до стаята на Третърн, безшумно влязох и също толкова внимателно отидох до бюрото. Нежно оставих куфарчето на пода, точно където го бях намерил, като обърнах разрязаната страна към бюрото с надеждата да не я забележи.

После излязох, като този път завъртях бравата, за да може вратата да се заключи. Не бях забелязал Третърн да носи куфарче, когато дойде да ме види за пръв път преди два дни. Нито пък го носеше предишната вечер, когато го проследих до жилищните помещения. Надявах се, че е от онзи тип хора, които не използват куфарчето си всеки ден. Все още не исках да заподозре нищо.

Реших да не навещавам и мис Смит същата вечер. Изглеждаше ми доста вероятно и тя да е служител на ЦРУ и изобщо не се интересувах

от истинското ѝ име.

Изтичах обратно в палатката си и се преоблякох в бойна униформа. После отидох до сградата, в която се помещаваше щабът на генерал Мърфи. Сержантът нощна смяна ме попита какво искам. Измъкнах специалния си комплект заповеди и му казах, че се нуждая от кабинет със защитена телефонна линия. Той ме поведе по коридора към кабинета на оперативния дежурен. После извади ключ, за да отвори една специална метална кантонерка, в която имаше друг специален ключ за кодиране на телефона. Подаде ми го, предупреди ме да не пипам нищо друго и се махна.

Полковник Бил Тингъл беше жива легенда на специалните части. Носеше се упорит слух, че именно той е послужил за прототип на героя на Джон Уейн в калпавия му филм от 1968-а „Зелените барети“. Тингъл отдавна беше минал възрастта за пенсиониране, но една специална комисия в Конгреса автоматично удължаваше службата му всяка година. Нищо чудно вече да беше прослужил стотина години. Беше станал полковник още по време на Виетнамската война, когато беше планирал атаката срещу Сан Те – героичен опит за проникване с хеликоптери дълбоко в Северен Виетнам, за да се спасят група американски военнопленници. Атаката преминала блестящо, с изключение на една дребна подробност. За съжаление виетнамците преместили всички военнопленници от лагера няколко седмици по-рано. В резултат на това специалните части избили голям брой врагове, но се върнали с празни ръце. Виновно за това беше разузнаването, но иначе всички бяха на мнение, че самата атака е била изумителен шедевър.

След края на войната именно Тингъл решил да основе свръх специалното звено и до ден-днешен се водеше негов официален съветник. Командването на Звеното беше работа за млад човек, така че командирите постоянно се сменяха, но старият Бил Тингъл не помръдваше подобно на основния камък на сграда. Дори след като напуснах, не забравях да му се обаждам поне веднъж годишно и двамата продължавахме да си изпращаме картички за Коледа. Според мен той страшно се забавляваше от мисълта, че човек от Звеното е завършил право и е станал военен адвокат. Бил Тингъл мразеше адвокатите.

Набрах един специален номер, който всички ветерани от Звеното са длъжни да носят със себе си. Ако някой от нас заподозреше, че съществува риск от разкриване на миналото ни, бяхме длъжни да се обадим на него. Вдигна ми някакъв мъж, който каза „Китайска храна за вкъщи Линг Хай“. Това беше паролата на Звеното, така че казах: „Дайте ми

Бика, моля“, защото „Бика“ беше кодовото име на Бил Тингъл.

Чух прещраквания, а после niskият му дрезгав глас каза: „Моля.“ Не си спомням да съм виждал Бил Тингъл без запалена цигара „Марлборо“ в устата, така че говореше като Дарт Вейдър с пълна уста. От друга страна, тъй като той беше най-опасният здравеняк в историята, нищо чудно да се беше родил с такъв глас.

– Здравейте, сър, обажда се Шон Дръмънд.

– Дръмънд? Дръмънд? А, да, онзи тъпак, който напусна и се записа да следва право.

– Точно така, сър. Онзи Дръмънд. Ще ви помоля за една голяма услуга.

– Услуга? Ще ти дам номера на службата за компаньонки на старата Мей. Такава услуга ще ти направи, че ще я запомниш.

Тингъл имаше кофти чувство за хумор, но аз все пак се засмях.

– Сър, ако нямате нищо против, ще трябва да кодираме линията.

Той изсумтя, а после се захванахме със специалните ключове, които включваха защитата на телефонните ни апарати. Кодирането превръщаше нормалния човешки глас в обичайния глас на Тингъл. Представете си в какво пък се превръщаше неговия глас. Все едно говорите с началника на ада.

Операцията ни отне около половин минута, после казах:

– Мисля, че яко съм загазил и имам нужда от помощ.

Грубата искреност винаги беше най-добрата тактика при разговорите с Тингъл.

– Добре, казвай за какво става въпрос – отвърна той.

Това и направих. Разказах му всичко, което се беше случило, включително и влизането с взлом в стаята на Джоунс и кражбата на паспорта и личната му карта. Той ме изслуша, без да каже нищо. После най-сетне наруши мълчанието си.

– Не знам нищо.

– Така си и мислех. Но не се обаждам за това.

– А защо се обаждаш?

– Трябва да науча нещо повече за този Джек Третърн.

– И според теб мога да ти помогна?

– Да, сър. Вие имате всякакви познати. Може би ще успеете да разберете срещу какво съм изправен.

Той отново замълча. Чух как се прокашля няколко пъти. По кодираната линия това звучеше като малки мини, които се взривяват в гърлото му. Наистина трябваше да откаже цигарите.

Най-сетне каза:

– Добре, Дръмънд. Между другото, чувал ли си за операция „Феникс“?

– Това-онова – отвърнах. – Нещо във Виетнам, нали?

– Точно така. Прочути я – нареди ми той. – Аз ще ти се обадя.

– Извинете, господин полковник, но не е добра идея. Мисля, че подслушват телефоните ми. Аз ще ви се обадя.

– Както кажеш.

– Между другото, тук се засякох с още един ветеран от Звеното. Старши сержант Уилямс. Помните ли го?

– В отдела е имало трима души на име Уилямс. Единият загина, естествено. В Мogaдишу или нещо подобно. Да, Мogaдишу беше. Горкият негодник.

– Този още е жив. Работеше в тренировъчния лагер за военнопленници по време на моя изпит. Каза ми, че сте му наредили през цялото време да ме спуква от бой.

– А, този ли? По-добре се пази от него. Излезе развалено яйце.

– Наистина ли?

– Да, от онези откачалки с мания за превъзходството на бялата раса. Дори е помагал в обучението на някакви партизани вдън горите. Абсолютно побъркан тип. Затова го изхвърлихме.

– Как разбрахте за това? – попитах.

– Ами ние подслушвахме всичките ви телефони. Не знаеше ли?

Опитах се да си припомня всички телефонни разговори, които бях провел по време на службата си в Звеното.

– Не, сър – изграчих накрая.

– Ами да – каза Тингъл. – Чувах всичко, което разправяше за мен, Дръмънд.

– А, това ли. Нали знаете, че доверието сближава хората и прочие.

– Хубаво, Дръмънд, връщай се на работа. И се пази, момче. Не забравяй. Прочети за операция „Феникс“.

Затворих, предадох специалния ключ на дежурния сержант и се върнах в палатката си. После легнах и поспах още три часа, преди да взема душ, да се избърсна, отново да се облека и да отида в офиса.

Имелда все още спеше до шкафове, когато влязох. Можеше да накара някоя от помощничките си да спи на пост, но не беше в нейния стил. Отидох на пръсти до кафеарката и пузнах една кана. После влязох в кабинета си и изчаках водата да мине през филтъра. Имелда се събуди, докато си сипвах първата чаша.

– Дай и на мен – изръмжа.

– Сметана или захар?

– Черно. Черно като ада. Сметаната и захарта са вредни.

– Тъй вярно, госпожо – измърморих и заставах така, че да не види как си сипвам трета лъжичка захар.

Занесох двете чаши до спалния й чувал, като тактично се извърнах, докато тя се измъкваше от него. След минута чух трополенето на ботушите й по пода, обърнах се и й подадох кафето. После й направих знак да ме последва.

Седнах на бюрото си и започнах да драскам в един бележник.

– Как спа? – попитах.

– Прилично. А ти?

– Като бебе. Легнах си рано и за пръв път спях цяла нощ, откакто сме пристигнали.

Вдигнах бележника. Бях написал: „Провери това. Операция «Феникс»“. Тя сви рамене.

– Хубаво. Може да спреш да мърмориш на моите момичета.

Написах: „От Виетнамската война. Може би в интернет?“

– Днес ми се иска да поработя по заключителния доклад – казах. – Казах на Делбърт и Мороу, че аз ще го напиша.

– Ами добре – каза тя и кимна към бележника.

– Нали знаеш как работя. Ще влизам и излизам постоянно, за да си подреда мислите.

– Няма нужда да ми обясняваш, майоре. Знам как обичаш да работиш.

– Добре. Благодаря, Имелда.

– Няма проблеми – каза тя и излезе от кабинета ми.

За да създам илюзията, че работя, тъй като нямаше как да разбере дали някое от момичетата на Имелда ме шпионира, бързо започнах да пиша едно дълго объркано изложение за това, че Санчес и хората му са невинни по всички обвинения. Пиших бързо и не внимавах за словоредата и повторенията. Просто трябваше да е достатъчно убедително, ако някой провери, и да създава впечатление, че прилежно изпълнявам задачата си.

Писах два часа, после на вратата се почука. Вдигнах глава и видях Марти Еди-кой-си и Дейвид Бъзълото, любимите ми военни следователи.

– Какво има? – попитах.

– Имаш ли една минутка за нас, майоре? – попита Марти.

Реших да се държа прилично.

– Естествено. Искате ли кафе?

– Не, благодаря – отвърна той.

Двамата влязоха и се отпуснаха на столовете срещу бюрото ми.

– Вече изпихме по пет-шест чаши – обясни той. – Целият треперя.

Модният им усет не се беше подобрил през последните два дни.

Днес Марти беше облечен с кариран костюм, карирана риза и карирана вратовръзка. Приличаше на подвижна шахматна дъска в три различни цвята. Дейвид беше облечен с по-консервативен тънковат син блейзър, тъмносиня риза и ужасяваща вратовръзка с цветя в пастелни цветове, които сякаш експлодираха. Приличаше ми на кръстоска между мафиот и клоун. Трудно беше да ги приемам на сериозно.

– Как върви разследването? – попитах.

– Е, нали знаеш. По нещо тук, по нещо там. В такива случаи рядко можеш да откриеш един ключ към цялата загадка. Обикновено има множество дребни улики.

– Взехте ли отпечатъци от обувки?

– Да. Изпратихме ги в лабораторията в Хайделберг.

– Намерихте ли нещо интересно в бележника на Бърковиц?

– Трудно е да се каже. Когато разследваш смъртта на някого, научаваш много за него. Ето Бърковиц например. Истински мърляч. Навсякъде имаше мръсни дрехи и опаковки от сладкиши. Из цялата му проклетата стая са разхвърляни бележки и драсканици. Все още ги сортираме.

– Чух, че в базата са пристигнали много нови репортери.

– Цяла армия. Направо са се качили на главата на пресаташето. А нали знаеш как е устроена хранителната верига. Те дъвчат него, а той – мен.

– Сигурно – съгласих се. – И за какво искахте да говорим?

Марти се размърда, вдигна глава и се загледа в тавана на кабинета ми.

– Трябваше да те уведомя, че изпратих двама от моите агенти в твоята палатка. Имам заповед от военния съдия да претърся личните ти вещи и да взема назаем маратонките ти.

Това изобщо не ми хареса. Отпих от кафето си и се опитах да запазя спокойствие. Не ми се удаваше. Чувствах се доста неспокоен. Не знам защо. Все пак го изгледах неприязнено.

– А мога ли да попитам защо?

– Просто имаме някакви подозрения заради бележките на Бърковиц. Но не се притеснявай. Взехме ти маратонките само за да ги

сравним с едни отливки в лабораторията.

– Но няма за какво да се притеснявам?

– Не. Стандартна процедура. Събираме много отливки. Нали никога не си влизал в онази тоалетна?

– Точно така – отвърнах.

– Значи ще те освободим от подозрение още преди да успееш да кажеш „А!“.

22

В наказателното право бързо научаваш, че щом някой полицай ти каже да не се притесняваш, трябва веднага да започнеш да си гризеш ноктите от притеснение. За щастие или за нещастие нямах никакво време и сили да се притеснявам. Продължих да пиша гениалния си доклад, докато чаках Имелда да ми донесе някакви материали за операция „Феникс“.

Тя влезе с танцова стъпка в единайсет и петнайсет и метна един куп разпечатки на бюрото ми.

– Къде беше? – изревах.

Имелда се наведе и започна да пише в бележника ми, докато отговаряше:

– Работих. Минах да направя доставките и после обиколих цялата проклета база, докато намеря тонер за принтера.

Гледах как пише.

– Аз свърших доста работа и искам някой да започне да набира – казах.

– И какъв ти е проблемът? – изляя тя. – Да не си залепнал за стола? Не можеш ли да наредиш на момичетата да набират?

Тя се изправи и аз прочетох какво беше написала „Намерих я по интернет. За по-сигурно използвах компютъра в склада.“

– Добре, добре – измърморих. – Вземи каквото съм написал и го занеси да се печата.

Тя събра купчината жълти листа и излезе, а аз награбих нейните разпечатки. Отне ми почти половин час да ги изчета. В интернет имаше много неща за операция „Феникс“. Имаше откъси от книги по история. Показания от ветерани, участвали в операцията и измъчвани от вина. Произволни нападки от антивоенни групировки, които описваха операцията в крайно негативна светлина. Някои от статиите бяха доста интересни, а други ме караха да се съмнявам в здравия разум на хората, които качват неща в интернет.

„Феникс“ беше секретна операция, проведена по време на Виетнамската война съвместно от ЦРУ и Зелените барети. Между двете организации бил сключен таен договор, който не се съобразявал с командната верига на армията. Нито Съветът на началник-щабовете, нито генерал Уестморланд са знаели за съществуването на операцията.

Беше класическа операция, в която ЦРУ внедрили свои агенти в голям брой комунистически групи, действащи в Южен Виетнам, а специалните части свършили мръсната работа по елиминирането на заподозрените. Според някои материали, които Имелда беше свалила от интернет, Зелените барети бяха избили едва няколко десетки оперативни агенти. Според други – хиляди. Избити без съд и доказателства само защото ЦРУ ги е определило за елиминирани. Стерилният евфемизъм, който използвали, бил „елиминирани с тайно разрешение“.

Сигурно съм бил твърде зает да изучавам анатомията на мажоретките в гимназията, за да обърна внимание на това, но, изглежда, операцията е била разкрита някъде в началото или средата на седемдесетте, когато войната отивала към края си. Последвал бум от различни комисиии за разследване в Конгреса, които да помогнат на армията „да отдели фактите от измислицата“ според израза на генерал Партридж. Всъщност точната дума за това, което вършели Зелените барети, била „поръчкови убийства“. А това, което правело ЦРУ, било да си играе на господ. Било война, наистина, но масово убиваните хора били граждани на Южен Виетнам, тоест технически погледнато, били наши съюзници. Доста важно разграничение.

Веднага разбрах защо Бил Тингъл ме накара да проуча този въпрос. Имаше смисъл. Ето го значи Джек Третърн, с псевдоним мистър Джоунс, който се преструваше на служител на АНС и помагаше да бъде прикрито едно вероятно масово убийство, извършено от екип на Зелените барети. Сравнението се набиваше на очи.

От друга страна, беше невероятна глупост. Операция „Феникс“ очевидно беше довела до унищожителен скандал и аз просто не можех да повярвам, че същите хора са повторили грешката си. Все едно автомобилната компания „Форд“ да се опита отново да изкара на пазара злополучния модел „Едсъл“.

Освен това сега не бяхме във война. Поне официално. Нямахме комунистически групи, в които да се прониква, нито пък избити заподозрени. Това беше полицейска акция на НАТО, или както там наричаха глупавия опит сърбите да бъдат убедени в нещо чрез бомбардировки. Беше много просто.

Но не трябваше да забравям и за убийството на Джеръми Бърковиц. Може би Третърн беше казал на генерал Мърфи да го „премахне с разрешение“. Звучеше странно наистина, но всички събития в последно време бяха странни. Така че защо не? Третърн ми изглеждаше точно като човек, способен хладнокръвно да заповяда убийството на някого. В

очите му нямаше признаци на живот или морални устои. Освен това, ако помагате за прикриването на убийство, вече нарушавате някои много сериозни закони. Още няколко престъпления нямаше да натежат чак толкова.

Реших, че трябва да се пораздвижа. Цяла сутрин бях чертал новия си план и беше дошло времето да го приведа в действие. Както казват ловците, трябваше да подплаша дивеча.

Излязох от офиса и отидох до сградата на АНС. Пазачите ме въведоха в светая светих, натиснах звънеца, вдигнах глава и се изплезих на камерата в ъгъла. Понякога се чудя как изобщо съм стигнал до майор.

След секунда вратата избръмча и аз я бутнах навътре. Мис Смит ме очакваше. Срамежливо ѝ се усмихнах и тя отвърна с невероятната си пластмасова усмивка, която сигурно беше научила в някой скъп колеж в североизточните щати. Приличаше ми на хилядите мажоретки, които бях харесвал.

– Как си днес? – попитах.

– Чудесно.

– Хубаво. Надявам се да не ти създавам неудобства, но пак трябва да говоря с мистър Джоунс.

– Насам – каза тя.

Последвах я по коридора през сградата до стълбището в дъното, като се наслаждавах на походката ѝ. Когато тръгнахме надолу, забелязах, че корените на косата ѝ са кафяви, а не руси. Колкото повече научавах за тази жена, толкова по-неистинска ми изглеждаше.

Пак стигнахме до заседателната зала в дъното и дългите пръсти на мис Смит с перфектния им маникюр елегантно плъзнаха малката ѝ пластмасова карта през ключалката, преди да отвори вратата. В помещението имаше петима мъже, седнали на масата, а в единия край беше Джак Третърн. С изключение на Третърн, всички присъстващи, изглежда, бяха компютърни маниаци. Виждаха се доста очила с дебели стъкла, химикалки в джобчето и бели ризи с къси ръкави. Без съмнение, всички бяха служители на АНС. Притежаваха някакъв особен чар.

Третърн пак беше облякъл жилетката си за лов на патици. Изобщо не се връзваше с обстановката, като жокей на конференция на програмисти. Вдигна поглед и всички замълчаха. Ако бях възпитан човек, сега трябваше да кажа нещо като: „Извинете. Очевидно ви прекъсвам, така че по-добре да си тръгна и да изчакам вие да ми се обадите в по-удобен момент.“

Вместо това не казах нищо и останах неподвижен като пън.

Мраморните очи на Третърн ме изучаваха, но нямах представа за какво мисли. После огледа масата и каза:

– Моля ви да ни извините за няколко минути. Майор Дръмънд работи по особено важен проект и трябва да поговоря с него. Насаме.

Компютърните маниаци станаха и се изнизаха от стаята. Останахме само тримата и мис Смит затвори вратата.

– Здравсти – казах.

Той не изгуби време в любезности.

– Какво искаш?

– Ще ти отнема само няколко минути. Подготвям нашия доклад и ми трябва отговори на няколко въпроса. Нали нямаш нищо против?

Тръшнах се на един стол, преди да отговори. После погледнах през рамо.

– Мис Смит, ще може ли да те помоля да изтичаш за едно кафе? Три захарчета и съвсем малко сметана.

Красивото лице на мис Смит се изкриви.

– Не, няма да може. Работата ми не е да тичам за кафе. Усмихнах се.

– Извинявай. Мислех, че си административна помощничка на мистър Джоунс.

Видях как той яростно ѝ кимаше да ми донесе каквото искам. Мис Смит се нацупи за две-три секунди, завъртя се и излезе.

– Ей, какво отношение – отбелязах. – Как се оправяш с нея?

Джоунс ме гледаше много студено. Очите му приличаха на камера-та в ъгъла на тавана.

– Чудесно – увери ме той. – Тук не сме в армията, Дръмънд. Сами си носим кафето. Та какво искаш?

– Спомняш ли си как вчера гледахме едни филми и ти ни чете записи от едни радиопредавания?

– Естествено, че си спомням.

– Добре. Ще ми трябва някакво уверение, че всичко е било автентично. Освен това ти спомена, че филмите ще се съхраняват в централата на АНС. Ще ми трябва някакво име или номер, чрез които мога да ги открия.

– Няма проблеми – каза той и се усмихна.

Лесна работа.

– Страхотно – казах. – И още нещо. Ще ми трябва имената ти по паспорт, номерът на социалната ти осигуровка и точната ти длъжност в АНС.

Опа, вече не беше толкова лесно. Усмивката му веднага отстъпи място на дълбоко объркване.

– Защо?

– След като не можеш да ми дадеш филмите или записите, защото са толкова секретни и прочие, ще трябва да те запиша като свидетел в доклада си. Разследваме много противоречив инцидент. Доказателствата ще бъдат разглеждани с голямо внимание. Не мога просто да напиша, че съм се запознал с някакъв простак от АНС на име Джоунс. Там сигурно работят страшно много хора с това име. Може би около хиляда, как мислиш?

Забелязах, че силно е стегнал челюстта си. По лицето му нямаше почти никакви мазнини и точно в момента двете малки мускулчета под ушите му тиктакаха като бомби със закъснител. Нахалството ми започваше да разтапя айсберга.

Звънецът на вратата го спаси. Мис Смит влезе, без да бърза, с моето кафе в ръка. Подаде ми го и аз отпих. Беше студено като лед и тя сигурно му беше сложила половин буркан сметана и поне десет големи лъжички захар. В това момиче имаше спортна злоба. Харесваше ми.

Надигнах чашата и я изпих до дъно.

– А, точно както го обичам. Благодаря, скъпа.

Спортна злоба, а? Мис Смит се опита да преглътне обидата, но видимо тропаше с крака, докато заобиколи масата и седна от срещуположната страна.

За съжаление междуременно Третърн си беше върнал самообладанието. Наведе се през масата и с подчертано вежлив тон каза:

– Слушай ме внимателно, Дръмънд. Няма да ме включваш в доклада си. Ясно ли ти е? Работата ми е секретна и не мога да рискувам да ме разкрият. Напиши името на началника на АНС, генерал-лейтенант Фостър.

Ухилих се.

– Ей, не се притеснявай, приятелю Джоунс. Така или иначе, на доклада ми ще има печат „Строго секретно: специални операции“. Няма да те разкрият. Освен това генерал Фостър няма нищо общо със случая.

Лицето и шията на Третърн бавно почервенияха.

– Той е в течение на всичко, Дръмънд. Прави каквото ти казвам.

От тона му се разбираше, че е свикнал да дава заповеди и те да се изпълняват. Усмихнах се още по-широко.

– Наистина не става, приятел. Виж, ако това те устройва, ще напиша името и данните ти в специално приложение, което могат да четат

само държавният секретар по отбраната и председателят на Съвета на началник-щабове. Това е максималното, което мога да направя. Работата е там, че вече си част от моето разследване. Ти сам се включи в него в момента, в който влезе в кабинета ми. Не може да не си го знаел.

– Не, не знаех. И продължавам да не го вярвам.

– Както искаш – казах, станах и се приготвих да си тръгна.

– Къде отиваш пък сега? – настоя Третърн, още пообъркан.

– Да се обадя на някой военен съдия. Ще му кажа да ми напише заповед, адресирана до директора на АНС, която му дава срок от шест часа да предостави името и служебните ти данни.

Предполагам, че Джек Третърн не е адвокат и не знае дали съм в състояние да направя подобно нещо.

– Това е много лоша идея – измърмори той заплашително.

– Заплаха ли беше това, мистър Джоунс? Има и друг начин да го направим. Адски съм сигурен, че мога да уговоря същия съдия да издаде и призовка срещу теб и твоята агенция, защото укривате важни доказателства за криминално разследване. Може направо да му поискам и двете неща с едно обаждане.

Третърн очевидно смяташе, че разбира от право.

– Не се хващам на този блъф – озъби се. – Милиони такива случаи са влизали във федерален съд. Никой не може да принуди правителството да разкрие секретна информация.

– Прав си – казах. – Но освен това малко си се объркал. Във всички тези случаи става въпрос за цивилни граждани без разрешителни за работа със секретни документи, които са изисквали такива документи от правителството. Аз обаче представлявам друга правителствена агенция. Освен това информацията, която искам, ще бъде включена в засекретен доклад.

Той продължаваше да съска нещо, когато излязох и затворих вратата след себе си. Едно старо военно правило твърди, че винаги трябва да изваждаш противника си от равновесие. Господ ми е свидетел, че предишния ден ме беше измъчил безмилостно и аз исках да му го върна.

Бях сигурен, че веднага ще вдигне телефона и ще позвъни на адвокатите на ЦРУ, за да ги попита дали съм в състояние да изпълня всичките си заплахи. Но те си бяха адвокати. Щяха да отговорят уклончиво. Всички адвокати, независимо за кого работят, отговарят уклончиво. В частните фирми никога не отговарят директно, защото ще изгубят възможността да натрупат още няколко платени часове. В правителствените агенции никога не отговарят директно, защото са бюрократи и по

правило не правят нищо, без да протакат. На всичко отгоре гледат да намалят риска, като се срещат с множество свои колеги и се консултират с тях, за да разпределят вината от евентуалните погрешни отговори.

В крайна сметка Третърн щеше да открие, че мога да изискам призовка за името му, но адвокатите на ЦРУ и АНС можеха да я обжалват и да протакат нещата с месеци, докато изобщо загубят значение. А нищо чудно да го светнат, че никой военен съдия не може да принуди друга правителствена агенция да предостави секретна информация, придобита със специални средства. Въпреки всичко щеше да отнеме известно време, докато потвърдят тези факти, а аз исках да видя дали мога да го поизмъча.

Върнах се в офиса и отново се захванах с фалшивия си доклад. В четири следобед отидох до щаба на генерал Мърфи и помолих един енергичен наглед капитан да ми намери чист телефон в отделна стая. Той ме поведе по коридора до кабинета на адютанта, който беше в командировка на инспекция на някакви войски, даде ми ключа за телефона и ме остави сам.

Пак се обадих на китайската храна за вкъщи и ме свързаха с полковник Бил Тингъл. Казах „здрассти“, минахме през процедурата по кодирането и той каза:

- Разбрах кой е.
- Нямам думи да ви благодаря, сър. И кой е?
- Третърн е GS-17 в оперативния отдел.

GS-17 е цивилният еквивалент на нещо между генерал-лейтенант и генерал-майор, а оперативният отдел е тази половина на ЦРУ, която работи под прикритие.

– Еха – възкликнах накрая, защото не можах да се сетя за нищо по-не малко по-умно.

Почувствах се като прословутия рибар с малката дървена лодка, който току-що е осъзнал, че е хванал тритонна човекоядна акула с вдицата си.

– Отговаря за операциите на Балканите – добави Тингъл. – На всичко отгоре се е издигнал сам. Не е някое Пъдли кариерист.

Нямах представа какво значи „Пъдли“, но Тингъл често използваше тази дума за хора, които не харесваше. Най-често я използваше за адвокати. Например преди години, когато му казах, че напускам отдела, за да стана адвокат, той изкрещя: „Ще се откажеш да бъдеш истински мъж, за да станеш проклето Пъдли?“

- Научихте ли още нещо за него? – попитах.

– Има добра репутация. Оправя се с всичко. Освен това е учил в „Уест Пойнт“. Сигурно е изкарал няколко години, после е прекъснал и е постъпил в ЦРУ.

– Много интересно – отбелязах. – Между другото, прочетох за операция „Феникс“.

– Не вярвай на половината неща, които са написали. Но на другата половина можеш да вярваш. Те са истина.

По онова време Тингъл е бил във Виетнам, при това в Зелените батери, така че информацията му сигурно беше от първа ръка. Може би дори бе участвал в операция „Феникс“. Не ми харесваше да си представям как Бил Тингъл, който ми беше нещо като кумир, избива хора по поръчка, така че веднага постъпих така, както винаги правя при среща с неприятни факти. Реших, че не го е направил.

– Има ли вероятност сега да е станало същото? – попитах.

– Откъде да знам, по дяволите? Аз съм тук, а ти там.

– Просто си помислих, че има някаква специална причина да ме накарате да прочета за операция „Феникс“.

– Виж, синко, аз съм в армията от 1950-а. Нямах представа колко глупави можем да бъдем.

– Добре – казах. – Не знам как да ви благодаря, сър.

– Да бе, да. А, и още нещо. Ако пак видиш онзи негодник Уилямс, кажи му да се шиба.

– Обещавам, господин полковник.

– И последно. Мисли, преди да действаш, момче. Понякога привидно лошите неща всъщност са добри.

– Добре – съгласих се и той затвори.

Бил Тингъл беше груб, заядлив старец, но в неговата професия не можеш да остарееш, ако си глупав. „Мисли, преди да действаш“ беше добър съвет. Естествено, това предполагаше да имаш време за размисъл, с каквото аз не разполагах.

23

Върнах се в офиса и смених бойната си униформа с онази, на която Имелда беше зашила новите опознавателни знаци. Според тях бях сержант Хуфнагел. Реших, че първото ми име ще е Харолд – сержант Харолд Хуфнагел. Кажете го бързо десет пъти и ще видите какво се получава.

Всъщност Хуфнагел беше юридическата помощничка, която малко приличаше на саблезъб тигър. Реших, че няма да навредя нито на нея, нито на себе си, като заема името ѝ. Ако някой се заинтересуваше твърде много от мен, щеше да му се наложи да обърне базата наопаки, докато търси мъж сержант на име Харолд Хуфнагел, а и двамата щяхме да бъдем в безопасност.

Излязох и отидох до склада, който Имелда си беше избрала за неофициален комуникационен център. Попитах дали може да използвам телефона. Дежурният нямаше нищо против. Обадох се в пресцентъра на Десета бригада, където вдигна някой си сержант Джарвис.

– Сержант, обажда се Бари Маклауд от редакцията на „Вашингтон Хералд“ – казах. – Случайно някой от моите репортери да е при вас?

– Да, сър – отвърна той много вежливо. – Дори двама.

– Опитвам се да се свържа с тях. Бяхме записали номерата им, но някой тъпак от нощната смяна ги е изгубил. Бихте ли ми казали къде са отседнали и на какъв номер мога да им се обадя?

– Добре.

Чух как изсрака по някаква клавиатура и предположих, че отваря файл.

– Ето ги – обяви.

– Чудесно, слушам и записвам – зарадвах се аз.

– Хе, точно така казваме и ние в армията – засмя се той. – „Слушам и записвам.“

Идваше ми да се ритна отзад.

– Ами да, сигурно – обясних. – И аз съм служил.

– Наистина ли? При кого? – попита той. Беше много приятелски настроен.

– Насам-натам, нали знаете как става. Намерихте ли номерата?

– Да, тук са. Значи Клайд Сърнър е в стая 201. Можете да се свържете с него на 232–6440. Джанис Уорнър е в стая 106, номерът е

същият, но с тройка накрая. Наберете същия код, който сте използвали за Тузла.

– Страхотно, благодаря – казах и затворих.

Да видим сега, на кого да се обадя? Стърнър или Уорнър? Хвърлих една монета и се падна „ези“. Значи Клайд Стърнър. Вдигнах телефона и набрах номера на Джанис Уорнър. Винаги бих избрал някоя Джанис вместо някой Клайд.

Един вълнуващо мек глас каза:

– Джанис Уорнър.

– Здравейте, мис... или мисис Уорнър? – попитах много хитро.

– Мис. С какво мога да ви помогна?

– Казвам се сержант Харолд Хуфнагел. Приятелите ми викат „Хари“. Познавах Джеръми Бърковиц.

– Хубаво, сержант. Аз също.

– Да, той беше страхотен човек. Много симпатичен. Срамота, че стана така.

– Не, Джеръми не беше страхотен човек. Нито пък симпатичен. Беше неприятен копелдак, но за останалото сте прав. Та защо се обаждате?

Това момиче ми харесваше.

– Всъщност има конкретна причина. Може би знам нещо, свързано с убийството му.

Настъпи дълга пауза, после тя каза:

– Май трябва да се срещнем.

– Да, бих искал – потвърдих и аз. – Наистина. Но има някои усложнения.

– Сигурна съм, че ще намерим начин да ги преодолеем. Беше се хванала на въдицата.

– Работата е там, мис Уорнър, че армията не обича сержантите от пехотата да разговарят с репортери. Особено за убийства.

– Разбирам – каза тя.

– Ще трябва да се срещнем тайно.

– Защо просто не дойдете в жилищните помещения на акредитираните журналисти? Ще измисля начин да ви вкарам.

– Няма да стане. Вашата сграда се охранява. Може да ни хванат. Ще запишат името ми и до един час ще бъда при полковника за обяснения.

– Добре, тогава какво предлагате?

– Да се срещнем довечера. В девет часа до входа на столовата. И елате сама, иначе няма да се покажа.

– Добре – съгласи се тя. – А, сержант Хуфнагел, ще бъда въоръжена. И съм много добър стрелец. Схващате ли накъде бия?

– Естествено, мис. Не съм си и помислял подобно нещо.

Гласът ѝ беше мек и приятен, но характерът ѝ – със сигурност не. Имах чувството, че мис Уорнър ще излезе интересен обект. Но ако дойдеше с жилетка за лов на патици, щях да се застрелям.

До срещата ни имаше още два часа. Тъй като няха друга работа, се върнах в скривалището си срещу сградата на АНС. Останах там и наблюдавах повече от час. Няколко от компютърните манияци, които бях видял в заседателната зала, влязоха и излязоха, но нямаше и следа от мистър Третърн или мис Смит.

Вече се канех да се откажа, когато от входа излезе високият и красив герой генерал Мърфи, когото не можеш да сбъркаш с никой друг. Един капитан от специалните части му отвори вратата, после тръгна в крачка край него. Предположих, че е личният му адютант. Мърфи сигурно беше прекарал в сградата поне час и половина. И какво го е привлякло в нея, за да го задържи толкова дълго?

Може би беше отишъл там, за да гледа записи от сателитите и да слуша прехванати радиопредавания. Но не ми се виждаше много вероятно. С тази мръсна работа се занимават лейтенанти и капитани, а не бригадни генерали. Далеч по-вероятно беше този негодник да е ходил да се среща с Третърн. Може би за да вземе нови списъци с хора за елиминиране. Или пък бяха разговаряли за мен. По дяволите, може би и аз бях включен в някой списък.

Но това би било твърде глупаво. Армията и ЦРУ не можеха да обяснят убийството на водещия разследването по случая в Косово, нали така? Дали наистина бяха толкова глупави? Или, по-лошо, толкова отчаяни? Реших, че не. Точно в този момент сигурно си мислеха, че са ме поставили на мястото ми. Ако не се брояха заплахите ми към Джоунс. Но дали пък щяха да се опитат да ме убият само заради тях? Така или иначе, не ми остана време да размишлявам по-продължително по тези важни въпроси, защото трябваше да отида да се срещна с Джанис и да проверя дали в нея има и още нещо интересно освен гласа.

Поех на бегом и пристигнах на мястото на срещата в девет без двајсет. Намерих чудесно прикритие през около три постройки, откъдето можех да наблюдавам, без да ме видят. Видях как готвачите се изнесоха и заключиха столовата в осем и четирийсет и пет, както правеха всяка вечер. Сградата опустяваше напълно, което беше точната причина да избира това време и място. Така щях по-лесно да видя дали мис

Уорнър не си води компания. Може би бях прекалено мнителен, но не исках да свърша като Джеръми Бърковиц, натъпкан в контейнер със сух лед в товарния от-сек на някой „С-130“.

Точно в девет видях една слаба жена в цивилни дрехи, която с небрежна походка приближи до входа на столовата. Не люлееше хълбоци като някои други, а просто си вървеше. Спря под една лампа и се подпря на стената. Косата ѝ изглеждаше дълга и черна. Носеше джинси и късо кожено яке. Адски се радвах, че не беше облечена с някоя от онези жилетки. Така отпаднаше обещанието да се застрелвам.

Предприех пълна обиколка около столовата, като проверявах уличките и надничах зад ъглите, за да видя дали някой не ни следи. Нямахме никого. После доближих ъгъла на една сграда на трийсетина метра от столовата.

– Мис Уорнър! – извиках.

Тя погледна към мен и аз бавно тръгнах към най-близката улица. Тя ме последва. Когато най-сетне ме настигна, тръгнахме заедно.

– За какво беше всичко това? – попита.

– Тези дни човек не може да бъде прекалено внимателен.

– Има ли от какво да се страхувате?

– Не мога да бъда сигурен.

– Къде отиваме?

– Мислех просто да повървим. Полезно е за здравето – казах и за пръв път я огледах по-внимателно.

Имаше остри интелигентни очи. Ясно изразени скули. Пълни устни. Слабо, почти кльощаво тяло. Приличаше на момичето от гимназията, което винаги изкарва шестици, но е твърде затворено и извисено в интелектуално отношение, за да излиза с капитана на футболния отбор. Никога не съм бил особено близък с такива момичета.

– Къде ме водите? – попита тя.

– Нямаме определена цел. За пръв път ли идвате в Тузла?

– Да. Това не е в моя ресор.

– А какъв ви е ресорът?

– Западноевропейска политика и икономика.

– Аха, но все пак ви пратиха да отразите убийството на Бърковиц?

– Отчасти. Изпратиха мен и Клайд Стърнър, за да проверим по какво е работил Бърковиц, поне докато му намерят заместник.

– Открихте ли нещо интересно?

– Всъщност да.

Само след няколко секунди възнамерях да ѝ стане още по-

интересно.

– Значи двамата с Джеръми не сте били приятели? – попитах.

– Да кажем, че имахме различни възгледи за репортерската работа.

Това звучеше интересно.

– Какви са вашите възгледи? – попитах.

Тя се вторачи в мен с интелигентните си очи, преди да отговори:

– Според мен на източниците на информация не бива да се плаща.

Ако целите това, не съм подходяща. Опитайте със Стърнър. Той има сметка за такива разходи точно като Бърковиц.

– Всъщност не искам това.

– Тогава какво искате, сержант? – попита тя, за да ми угоди.

– Да сключим същата сделка като тази, която имахме с Бърковиц.

– Каква беше тя?

– Обменяхме информация – казах.

Не счетох за необходимо да обяснявам, че се беше случило само веднъж, при това аз бях излъгал и се бях опитал да го натопя. Защо да я отегчавам с подробности?

Тя спря и ме загледа още по-подозрително.

– За какво му е информация на един сержант? За кого работите, Хуфнагел?

Мис Джанис Уорнър беше съобразителна жена и всъщност аз се бях надявал да стигне точно до това заключение. Широко ѝ се усмигнах.

– Все още не сме стигнали дотам. Готова ли сте да обсъждате сделката, или не?

– Ами ако не съм?

– Ще си намеря друг репортер. Миризмата на труп е привлякла цели ята. В последно време направо не можеш да се разминеш от репортери.

Тя се замисли, но по лицето ѝ се четеше, че не е готова да ми повярва. Поне засега.

– Добре, продължавайте – каза.

– Ето как ще работим. Вие ще ми дадете малко информация. После аз ще ви дам малко информация. Ако играете честно, ще получите история, от която ще ви спре дъхът.

– Не съм толкова лековерна, Щупнагел.

– Хуфнагел. Харолд Хуфнагел.

Много ми харесваше как звучи.

– Но ти можеш да ме наричаш Хари – добавих.

– Да не си военен полицаи?

– А, не. Нямах право да познаваш.

– Откъде да знам, че информацията ти за смъртта на Бърковиц е надеждна?

– Бях един от вътрешните му източници. Дадох му голямата история и го удушиха.

Тя кимна.

– И това ли е всичко? – попита с известно съмнение.

Трябваше да ѝ се признае, че не спира да опитва.

– Хайде, мис Уорнър. Играеш ли, или не?

Тя спря и ме загледа. Не можех да разбера какво мислеше. Както вече споменах, очите ѝ бяха много интелигентни, но не изразяваха почти нищо.

– Добре, ще пробваме – заяви накрая. – Ти ми даваш малко информация и аз ти давам малко в замяна. Нали така?

Ситуацията ми напомняше детска игра. Покажи ми я и аз ще ти го покажа. Веднъж опитах. Бях на шест. Но момиченцето ме убеди да си го покажа пръв, после се разсмя, избяга и разказа на всичките си приятели какъв глупак съм.

– Не, ти първа – настоях, защото още ме болеше от този спомен.

– Има ли нещо конкретно, от което се интересуваш?

– Всъщност да. Случайно знам, че Бърковиц е работел по нещо голямо. Защо в последната му статия нямаше никакъв намек за това?

– Не съм сигурна какво имаш предвид. Бърковиц работеше по няколко истории едновременно.

– Хайде де. Не ме будалкай. Говорим за масовото убийство в Косово.

Тя изглеждаше искрено объркана.

– Ами той изпрати текст във вестника вечерта, когато е бил убит.

– Точно така – казах. – Но статията, която излезе следващия ден, беше въздух под налягане. Последния път, когато разговаряхме, той спомена за някакво голямо разкритие.

Тя сякаш ме гледаше с други очи, все едно разговорът ни беше направил неочакван завой и беше навлязъл в несигурна територия.

– За това ли си помагал на Бърковиц? Масовото убийство в Косово?

– Може би – отвърнах.

Тя наклони глава встрани.

– Не знам какво е станало.

После добави:

– Нека проверя във вестника какъв е бил последният текст на Бърковиц. Понякога редакторите режат много.

Недоверчиво поклатих глава.

– Не биха изрязали толкова важно нещо.

– Не бъди сигурен. Понякога са вбесяващо произволни при редакцията. Може би са сметнали, че източниците му са несигурни или имат лоша репутация. Бърковиц често действаше прибързано.

– Добре, провери – казах. – Но по-скоро.

– Защо? Бързаш ли?

– Имам си причини. А сега е мой ред. Според Бърковиц тук е имало някаква конспирация. Ще ти кажа едно име. Джек Третърн. Чувала ли си за него?

Тя поклати глава и разкошната ѝ черна коса се разпиля, като хвърли отблясъци от светлината.

– Не, никога.

– Той е голяма клечка в ЦРУ. Прекарва много време в Тузла и работи директно със Зелените барети.

– И това трябва да има нещо общо с убийството на Бърковиц?

– Свързани са – уверих я.

– И какво очакваш да направя?

– Да се поразгърсиш, за да разбереш нещо повече за Третърн и с какво се занимава. Но внимавай, не знаеш какво ще излезе.

– Това ли е? – попита тя, като ме гледаше изпитателно.

– Засега да. Утре сутринта пак ще ти се обади. Ще кажа, че се обаждат Майк Джаксън и заповедта ти е готова. Ще ти кажа кога да дойдеш да я вземеш, което ще е часът на срещата ни пред столовата. Разбра ли?

– Да, ясно – кимна тя, но от тона ѝ се разбираше, че очевидно ме смята за малко странен с моите пароли и тайни места за срещи.

Да, но тя не знаеше това, което знаех аз.

Бяхме само на една пресечка от жилищните помещения на репортерите, така че я оставих там и тръгнах обратно към палатката си. Тактиката ми започваше да сработва. Вече имах съюзник, който не знаеше нищо – най-добрият съюзник в схватка от този тип. ЦРУ се храни от тайните. Най-големият му враг е заплахата от обществено разкритие. Един човек като Джек Третърн би се сгърчил и умрял, ако го измъкнеш от сенките. Току-що бях насъскал Джанис Уорнър и нейния вестник по следите му, което трябваше поне малко да му усложни живота. Или, още по-добре, да му го усложни много.

Наистина бях любопитен защо Бърковиц така и не беше изпратил

историята, която му дадох. Това беше най-важното парче от мозайката. Сценарият, който започна да се оформя в главата ми, беше следният: Третърн някак си е научил, че Бърковиц се кани да разкрие заговора. Може би е разбрал за това, защото „Вашингтон Хералд“ е изпратил запитване до ЦРУ в Лангли. Не съм специалист по модерна журналистика, но съм останал с впечатлението, че вестниците обикновено дават възможност за опровержение или коментар на засегнатите страни, преди да ги направят на салата на първа страница. А може би Третърн е накарал АНС да прехване електронната поща на Бърковиц или дори да проникне в компютъра му и оттам е разбрал. Така или иначе, след това е дал разрешение за убийството на Бърковиц и е изпратил на вестника фалшифицираната статия от негово име.

Единственото, което ме объркваше, беше пълното неведение на Джанис Уорнър за тукашните събития. Когато споменах масовото убийство в Косово, тя изглеждаше искрено озадачена. Може би Третърн беше успял да насочи нейния вестник по грешна следа. А тъй като Бърковиц така и не беше изпратил истинската си статия, във „Вашингтон Хералд“ нямаха представа какво е открил.

Върнах се в палатката си и забелязах, че някой е ровил в нещата ми. Военните следователи бяха достатъчно добронамерени и се бяха опитали да оставят всичко на място, но все пак се виждаше. Освен това ми нямаше маратонките. Понякога ми се налага да работя при ужасни условия.

24

Клапър се обади в два през нощта. Започнах да подозирам, че в тези обаждания има някакъв зъл умисъл. Може би и това беше част от заговора: да ме изтощят и раздразнят дотолкова, че да се съглася на всякакви отстъпки, само и само да приключа с разследването и да си почива. Много са хитри тези хора.

– Къде си? – попита Клапър. – Приключваш ли вече?

– Последни щрихи – отвърнах, като се надяхах да звуча уверено.

– Обади ми се генерал Фостър от АНС. Бесен е. Каза, че създаваш проблеми на един от неговите служители, някакъв мистър Джоунс. Каква е тази работа?

Трябваше да го очаквам.

– Просто се опитвам да го накарам да се вразуми – отвърнах. – Това е същият човек, който ни показва филмите и записите. Само дето не ни разрешава да направим копия. Били прекалено секретни. Казах му, че нямам проблеми и с това, стига да ми каже името и отдела си, за да ги запиша в доклада.

– И без тях можеш да го напишеш – каза Клапър. – Този Джоунс очевидно е на много секретна позиция. Генерал Фостър предложи да използваме неговото име.

– Шефе, става въпрос за косвени доказателства. При това дори не ми дават да ги видя. Знаете какви са правилата. Надеждността на доказателствата трябва да бъде доказана.

Това беше напълно благовидна юридическа логика и звучеше толкова правдоподобно, че нищо чудно и да беше вярна. Клапър обаче не се хвана.

– Ако ще препоръчваш да не бъдат съдени, няма значение. Доказателствата няма да влизат в съда. По дяволите, Шон, просто напиши името на Фостър.

– Сър, аз водя това разследване – казах. – Не ме интересува дали ще влиза в съда. Не искам да си върша работата през пръсти. Можете да ме посъветвате, но не можете да ми заповядате.

От другата страна на линията се чу как въздухът напуска един чифт бели дробове. Клапър обикновено е много спокоен човек, но генерал-майорите не обичат младшите офицери да им напомнят ограниченията на поста им.

– Вече си застрашен от разследване на служебното ти поведение. Не си усложнявай положението допълнително.

– Съжалявам, генерале, но трябва да направя това, което смятам за редно.

– Както искаш – обяви той много раздразнено и затвори.

Аз също затворих, после спрях диктофона, който бях включил още щом се представи. Записването на телефонен разговор без доброволното съгласие на събеседника е средно сериозно нарушение на федералните закони. Но това изобщо не ме интересуваше. Не възнамерявах да използвам касетата в съда, където и без това нямаше да я признаят. Но си представях как ще ѝ се зарадват момчетата в редакцията на „Вашингтон Хералд“, ако се стигнеше дотам. Противниците ми – които и да бяха те – не играеха честно с мен. Защо пък аз трябваше да го правя?

С тази мисъл заспах дълбоко, докато не усетих една груба ръка да ме разтърсва за рамото. Примигнах няколко пъти, докато успея да накарам клепачите си да останат отворени. Не много, но достатъчно, за да присвия очи и да различа неясни фигури. Марти Еди-кой-си се беше надвесил над леглото ми, вторачен в лицето ми. Зад него имаше две много едри фигури, които вероятно принадлежах на военни полицаи.

– Моля те, облечи се и ела с мен – каза той. Измъкнах се от спалния си чувал и седнах.

– Ще ми обясниш ли какво става? – попитах, докато си търсех бойната униформа и ботушите.

– Когато стигнем в офиса.

– Арестувах ли ме?

– Задържам те.

Усещах се ужасно уморен и реших да не си отварям устата, докато в ръката ми не се появи чаша кафе и не усетя вълшебното действие на кофеина. Бързо се облякох, станах и се повлякох след Марти. От двете ми страни вървеше по един военен полицаи. Забелязах, че Марти е със същия кошмарен кариран костюм, с който беше облечен предишния ден. Сигурно беше работил цяла нощ.

Беше три сутринта и улиците още бяха тъмни и пусти, докато вървахме към офиса му. Не изпусках Марти и спътниците му от око. Като нищо можеха да работят за Третърн или Мърфи. Всъщност колкото повече си мислех за това, толкова повече ми се струваше идеалният предлог да ме изкарат от палатката, за да ме елиминират „с тайно разрешение“. Щяха да ме заведат в някой тъмен усамотен ъгъл на лагера и да ме застрелят в тила. От друга страна, не ми бяха сложили белезници, което

реших да приема за окуражителен знак.

Успокоих се едва когато стигнахме във военното полицейско управление. Но не трябваше. Това, което ми беше приготвил Марти, беше още по-добро от разстрел в гората.

– Седни, моля те – нареди ми той, когато се събрахме около масата в една стая за разпити.

После ми прочете правата. Много пъти съм го правил със задържаните, но когато се случва на теб, доста ти стяга тук-там. Изслушах го, докато стигна до въпроса: „Имаш ли нужда от адвокат?“

Това винаги е най-важният въпрос. Нямах представа в какво ме обвиняват. Нямах представа дали изобщо ще ме обвиняват. Реших, че един адвокат най-вероятно няма да може да ми помогне повече от това, което можех да направя и сам. Все пак и аз съм адвокат, нали така? Разбира се, точно с такъв солипсизъм можеш да затънеш най-неприятно. Когато полицайте разпитват теб, а не обратното, губиш възможността за хладни, обективни, неемоционални решения, която има един нает адвокат.

Въпреки това отговорих:

– Засега не.

Марти хвърли поглед на двамата военни полицаи и им кимна да излязат. Те затвориха след себе си. После той просто ме загледа, предполагам, за да ме притесни. На стената имаше голямо огледало както в повечето помещения за разпити. Реших, че сигурно от другата страна ни гледа някой. Може би Мърфи. Или Третърн. Или и двамата.

– Имаш сериозен проблем – каза най-сетне Марти. – Маратонката ти отговаря на една от отливките, които направихме в тоалетната, където е бил убит Джеръми Бърковиц.

– Невъзможно – отсякох.

Естествено, това са първите думи на всеки заподозрян. Дотук с блестящите ми адвокатски умения.

Той сви рамене и се наведе над масата.

– Виж, майоре, ако си бил в онази тоалетна във въпросната нощ, най-добре просто да си го признаеш. Може би сте се срещнали там?

– През онази нощ дори не съм се доближавал до тоалетната.

– Нали не очакваш да повярвам, че някой ти е взел маратонките, убил е Бърковиц и ги е върнал под леглото ти?

– Не очаквам да вярваш на каквото и да е, по дяволите. Не съм доближавал тази тоалетна и освен ако на маратонките ми не са им пораснали крачетата, те също не са били там.

– Тогава как си обясняваш факта, че там има отпечатьци от тях?

Това беше стандартна техника. Господ ми е свидетел, защитавах съм многобройни клиенти, които са я оценявали по достойнство. Тия тук целяха да ме подтикнат да си измислям извинения, а после да разбият алибито ми и да ме принудят да си призная.

– Не смятам да обяснявам каквото и да е, по дяволите. Не съм ходил до тази тоалетна.

Той се облегна и започна да си играе с химикалката.

– Има и още – каза.

Ако от това трябваше да се притесня още повече, номерът не сполучи. Просто си седях търпеливо и го наблюдавах хладно. Той започна да почуква с химикалката по брадичката си.

– Сред бележките, които открихме в стаята на Бърковиц, имаше една от теб, с която го молиш да се срещнете в тоалетната в един през нощта.

Хладната ми обвивка изведнъж се пропука. Осъзнах, че сериозно съм загазил. Отпечатьците от маратонките можеха да бъдат оспорвани в съда. Винаги оставаше възможността мястото на престъплението да е било опропаствено от лоша полицейска работа или дори грешка в лабораторията в Хайделберг. Лошата полицейска или лабораторна работа бяха обърквали не едно дело. Освен това имаше и шанс някой друг с моя номер и вкус за маратонки да е извършил престъплението. Минимален шанс, признавам, но бях построявал защитата си и на по-слаби аргументи с приличен успех. Аз си знаех, че никога не съм доближавал онази тоалетна, значи някой някъде беше направил сериозна грешка. Бележката обаче представляваше неприятен проблем.

– Невъзможно – избъбрих.

Опа, пак го казах.

– Накарахме двама експерти да проучат почерка. Твоят е, майоре. За бога, ти си адвокат. Няма нужда да ти обяснявам елементарни неща.

Наистина нямаше нужда. Бяха ме натопили. Всъщност, ако трябва да бъдем съвсем точни, бяха ме натопили за втори път. Не знаех как, но просто нямаше друго обяснение. Знаех, че никога не съм си уговарял среща с Бърковиц. И не съм бил в тоалетната.

Отворих уста и се изненадах колко беше стегнато гърлото ми, когато казах:

– Марти, няма да говоря повече без адвокат.

Той ме изгледа в продължение на няколко секунди, изправи се, отиде до вратата и почука. Двамата военни полицаи влязоха обратно и той

им нареди да ми вземат данните и да ме настанят в килия. Те това и направиха. Първо, тъпо ги последвах в една друга стая, където, кой знае защо, ми взеха отпечатъци от пръстите. В армията се пазят копия от тях, както и панорамни снимки на зъбите на всички военнослужещи, ако се наложи да се идентифицират останки. Може би просто искаха да ме унижат. Постигнаха го.

Взеха ми колана и връзките на обувките и ме отведоха в една килия. Знаех, че на сутринта ще трябва да разсъждавам трезво, затова се стоварих на леглото и се опитах да заспя насила. Естествено, това никога не върши работа, ако наистина е важно. Лежах почти половин час и си мислех колко невероятно глупав съм бил. И прекалено самоуверен. Бях надценил възможностите си. И още по-лошо, за пореден път бях подценил противника.

Но все още не можех да разбера как са го направили. Дори ако Марти работеше за Джоунс, тоест Третърн, как, по дяволите, бяха успели да изфабрикуват такива доказателства?

Изведнъж чух надолу по коридора да прещраква ключалка. После стъпки. Лампите бяха изключени, така че коридорът и моята килия бяха тъмни като в рог. Стъпките спряха пред вратата.

Подуших одеколона. Беше хубав одеколон, с ухание на бор. Много скъп.

– Третърн, негоднико – възкликнах.

– Килията ти отива, Дръмънд – ухили се той.

– Така ли? Тогавя защо не дойдеш при мен? Така ще имам и стратехотния шанс да ти изтръгна червата.

Той се засмя.

– Знаех си, че ти си обрал стаята ми. Нямах представа колко струваше това куфарче. И наистина си искам паспорта и личната карта. Ще бъде много досадно да си вадя нови.

– Ей, Джак, страшно съжалявам – казах по-горчиво, отколкото възнамерявах. – Не съм искал да ти създавам неудобства.

– Вече го направи, Дръмънд. Адски ме ядоса.

– Значи сме квит. Можеш да ме пуснеш.

– Опасявам се, че вече не е толкова лесно.

– Естествено, че е лесно, Джак. Ако отида в затвора, няма да отнеса тайните със себе си.

– Ти не знаеш никакви тайни. Само така си мислиш.

– Ха – възразих. – Знаем всичко, което сте намислили с Мърфи. Ако ме натопиш, ще ви издам на всички репортери, които познавам. Ще

намеря начин, обещавам. Помисли за това.

– Вече го направих, Дръмънд. Смяташ ли, че ще ти повярват? Никой не обръща внимание на осъдените убийци, които обясняват нещо за някакви заговори и конспирации. Ти си помисли, Дръмънд. Нямах доказателства и се намиращ в крайно неизгодна позиция.

Беше прав, естествено. И това ме вбесяваше още повече. Той се отдръпна назад и аз видях как се облегна на стената. Цялото му лице оставаше в сянка, от което изглеждаше още по-зловещ.

Когато отново проговори, звучеше подозрително разумно:

– Независимо от това дойдох да ти предложа сделка. Това е единствената ти възможност. Искаш ли да чуеш предложението ми?

– Нямам по-интересна работа в момента – казах.

– Добре. Ти ще спреш да се размотаваш и ще свършиш каквото се очаква от теб, ще приключиш разследването, а ние ще забравим за случая. Дори ще убедя Клапър да отмени разследването на служебното ти поведение и ще можеш да продължиш да практикуваш.

– Това ли е? – попитах.

– Това е – отвърна той.

– И от мен се очаква просто да си затворя очите за малката ти уговорка със Зелените барети?

– Накратко казано, да.

– Ами Бърковиц? И за него ли да забравя?

– Не сме го убили ние.

Беше мой ред да се засмея.

– Глупости.

– Честно. Не знам кой го е убил.

– Но смяташ да натопиш мен.

– Естествено. Ти ни постави в неудобно положение, Дръмънд. Но ако си основният заподозрян за убийство, някак си не върви да водиш собствено разследване. Нито пък можеш да пуснеш информация на пресата, както се опита да направиш с Бърковиц. Беше много смешно.

Значи така. Наистина подслушваха кабинета ми. Бяха чули целия ми разговор с Бърковиц. Бяха чули всичко.

Но това потвърждаваше и още нещо. Имаха силен мотив за убийството на Бърковиц.

– Стига де, Третърн – казах. – Защо го направи? Бърковиц се беше приближил твърде много? Беше те разкрил? Защо поръча да го убият?

– Вече ти казах. Не знам кой е убил Бърковиц. Не сме ние. Не че съжалявам особено за загубата. Но пък смъртта му ми дава възможност

да те отстраня.

– Ти си истински мръсник.

– Не се гордея с това, но го правя за страната си.

Сях да се задавя от смях. Тази реплика наистина е последното убежище на най-големите негодници. Помислих си да му кажа, че звучи като някой от хитлеристките палачи на подсъдимата скамейка в Нюрнберг, но нямаше смисъл да си хабя въздуха. Вместо това попитах:

– Как фалшифицира доказателствата?

– Много лесно всъщност. Днес всичко се прави на компютри, дори полицейската лабораторна работа. Ще се изненадаш, като разбереш колко е лесно да проникнеш в един лабораторен компютър и да подмениш образа на обувка, ако разполагаш с нужната технология. Тези хора от АНС са истински магьосници.

– А бележката, която са намерили в стаята на Бърковиц?

– Един човек с нужните документи за достъп я остави вчера. С нужната технология можеш да правиш и безупречни фалшификати.

Не казах нищо и той добави:

– Виж, Шон, не ни принуждавай да поемаме по този път. Аз ти се възхищавам. Наистина. Знам за времето, което си изкарал в Звеното. Проявил си голяма смелост, а в това разследване проявяваш и упоритост. Но не мога да те оставя да навредиш на страната си. Да не го превръщаме в личен въпрос.

В миналото, когато се учех да танцувам със старши сержант Уилямс в стаята за разпити на тренировъчния лагер за военнопленници, забелязах нещо много неприятно, което сякаш поемаше контрола над мозъка ми всеки път, когато той ме удряше. Не спирах да го обиждам, а той не спираше да ме удря и да нанася нови и нови поражения на крехкото ми тяло. Мислех за това всяка вечер, когато бяхме приключили заниманията си за деня, и знаех, че на следващия ден ще има още. Рационалната част от мозъка ми напомняше, че с пасивна съпротива ще си спестя много болка, но всеки път, когато ме хвърлеха в тапицираната стая с това садистично чудовище, не можех да се контролирам. Направо му се качвах на главата, а той ме биеше все по-силно и ми пускаше все повече кръв.

Сега бях с дванайсет години по-възрастен, но дали бях помъдрял? Просто трябваше да дам на Третърн каквото искаше и можех да продължа с живота си. Добре де, трябваше да се науча да живея с факта, че съм участвал в заговор за прикриване на престъпление. Но пък всеки на този свят има някакви грехове. Затова католическите свещеници въртят

толкова добър бизнес с изповедите. Защо аз да съм по-различен? Откъде-накъде трябва да се изявявам като светец?

– Добре, Третърн, ще го направя – казах накрая.

Той се отблъсна от стената и доближи килията ми.

– Надявам се да говориш сериозно.

– Казах ти, че ще го направя – повторих ядосано.

Дори в тъмното усещах как ме изучава с мраморните си очи.

– Закълни се в офицерската си чест – настоя.

Беше учил в „Уест Пойнт“ и вярваше, че офицерската дума е ненарушима клетва. Доста комично, всъщност. Изглежда, изобщо не осъзнаваше иронията на факта, че ме принуждава да се закълна, че ще излъжа в официален доклад.

– Давам ти думата си – казах.

– Добре. След около два часа генерал Мърфи ще дойде тук и ще потвърди под клетва, че си бил при него в нощта, когато е бил убит Бърковиц. След това ще те пуснат. Но ако се опиташ да ме прецакаш, веднага ще те натикам обратно в тази килия. И няма да ти дам втора възможност.

– Виж, нали се заклех. Накарай ги да ме пуснат и ще правя каквото ми кажеш.

– Добре – кимна той.

После чух стъпките му да се отдалечават по коридора. Лъжех, естествено. В мига, в който излезех оттук, щях да направя абсолютно всичко по силите си, за да го начукам на Третърн, Мърфи и цялата армия на САЩ. Нямах представа какво точно, но със сигурност щях да постигна повече, ако не бях затворен в килия.

Човек е такъв, какъвто е, и не е по силите му да се промени. Тези хора ме натопиха и изнудиха и аз бях адски ядосан. Но щеше да ми мине, ако успеех да си уредя едно малко отмъщение.

Дойдоха да ме вземат в осем часа. Марти придружаваше военния полицаи с ключовете. Беше взел душ и се беше преоблякъл с раиран костюм, раирана риза и раирана вратовръзка на малки звездички. Към познатия ми отвратителен вкус се добавяше и далтонизъм. Всичко беше в червено, бяло и синьо. Приличаше на подвижно американско знаме.

Изглеждаше уморен, с разбъркана коса и големи тъмни торбички под кръвясалите очи. Изглеждаше и унил. Беше си помислил, че е разрил престъплението, а после най-уважаваният бригаден генерал в армията се беше появил с моето алиби и сега горкият Марти пак беше на първо квадратче. Само че много по-уморен.

Аз обаче нямах нищо против. Искам да кажа, че Марти ми харесваше, но не чак толкова, че доброволно да остана тук като изкупителна жертва.

Върнах се в палатката, взех душ, избърснах се и облякох чиста униформа. Делбърт и Мороу се бяха върнали, когато пристигнах в кабинета си. Никой не знаеше, че съм бил арестуван и после освободен. Поне никой не се държеше така, сякаш знае. Шпионинът вероятно знаеше, но беше достатъчно хитър да не се издава. Или шпионката. Както и да е.

Поканих и двамата в кабинета си. После прекарахме около час във формално обсъждане на докладите им за това, което бяха свършили. Хората във Форт Браг бяха казали на Делбърт, че изпреварващата засада не е точно това, което са си представяли, когато са писали правилата за водене на бойни действия. От друга страна, твърдели те, засадата със сигурност влизала в тях, ако нещата бъдат разтегнати в правилната посока и приемем, че въпросният екип е бил под истински стрес. Нищо изненадващо.

Мороу беше направила дълъг подробен опис на събитията, който много напомняше за карирания костюм на Марти от предишния ден. Беше произвела компютърна таблица на двайсет страници, изградена от малки цветни квадратчета за всеки от хората на Санчес. Изумително произведение. Можеше да проследиш всичките им действия в продължение на четири денонощия. Саркастично промърморих, че от таблицата не се вижда кога са пускали вода зад някое дърво, а Мороу ме изгледа адски сериозно и каза, че тази информация е включена в едно от приложенията, но тя веднага може да я добави към основната таблица, ако

намеря за необходимо. Не разбрах дали се шегува, или не.

Когато свършихме, Делбърт и Мороу станаха да си ходят. После Мороу изведнъж се спря на вратата и ме попита дали може да говори с мен. Насаме, настоя. Кимнах и тя затвори вратата, преди да се върне на мястото си.

Изглеждаше дълбоко притеснена. Помълча, после каза:

– Вече не съм сигурна в решението си.

– За кое?

– Трудно е да се обясни. По-скоро е предчувствие.

– Предчувствие за какво? – попитах пак.

– Вече не мисля, че са невинни.

Поклатих глава и се прокашлях.

– Шегуваш ли се?

Тя сериозно ме изгледа в очите.

– Не. Докато работех с тях, за да направим тази таблица, останах с впечатлението, че всичко е някак си прекалено подредено. Разбираш ли за какво говоря?

– Не съм бил там – отвърнах с най-вбесяващия си двусмислен тон.

Тя се изправи и закрачи насам-натам из кабинета ми.

– Виж, аз си изкарвам хляба от виновни клиенти. Понякога просто имаш предчувствие. И сега го имам.

– А къде беше това предчувствие миналата седмица?

– Не знам. Но си промених решението.

Беше хванала един молив и пак го държеше до устните си. Продължавах да смятам, че това е адски секси.

– Виж, Мороу, имаме два дни да приключим с всичко. Ти видя спътниковите снимки. Чу записите от радиопредаванията.

– Знам – каза тя, без да спира да се върти пред бюрото ми като пастица на стрелбище в лунапарка.

– И как ги обясняваш тогава, по дяволите?

– Не мога да ги обясня – отвърна тя. – Просто така го чувствам. И деветимата бяха в състояние идеално да възстановят всички събития от онези четири дни.

– Естествено – казах. – Не само са преживели всичко заедно, а са разполагали и с достатъчно време да го обсъдят. Можеш да се ядосваш на онзи шишкак надзирател от ВВС, който им е позволил да го направят, но това не ги прави виновни.

– Невъзможно е девет души да си спомнят нещо с такава координация, каквато видях през последните два дни. Все едно са се

упражнявали да разказват. Като театрални актьори. Нито веднъж не се скараха. Нямахе никакви противоречия.

Гледах я невярващо. Тя спря да крачи напред-назад.

– А вече има и необорим аргумент.

– Какъв?

– Всички знаят точно колко сигнални ракети са изстреляни. И преди, и след като са ги забелязали. Не виждаш ли какво е станало? Дори след като нареди на онзи майор да ги държи разделени, някак си са успели да се съберат и да сверят версиите си. Не успях да открия нито една точка, по която да си противоречат.

В това имаше известна ирония. Аз бях подозирал Санчес и хората му в лъжа, защото разказите им силно се различаваха в подробностите, а сега Мороу ги смяташе за абсолютно виновни, защото версиите им бяха невероятно идентични.

И точно тогава се сетих. Третърн. Този хитър, манипулативен негодник. Именно Мороу беше шпионинът. Беше я накарал да дойде с това решение в последната минута само за да провери дали ще спазва фаустовската ни уговорка.

Е, поне знаех как да се справя с това.

– Виж, Мороу, нищо не можеш да направиш – обясних. – Просто вече е твърде късно.

Тя се завъртя и ме фиксира с очи.

– Никога не е късно, докато не е подписан докладът.

Положих огромни усилия да не се засмея. Беше очарователна в ролята на мошеничка, но вече й бях научил номерата.

– И как ще го обясниш? – попитах подигравателно. – Ще настояваш за военен съд на основата на шестото си чувство? Или ще се опиташ да обясниш, че свидетелите са били прекалено надеждни, за да са истински?

– Ще гласувам така, както ми диктува съвестта. Имам още два дни да взема решение и няма да позволя да ме насилваш.

– Ей, само се опитвам да те предпазя да не се изложиш. Двамата с Делбърт вярваме, че са невинни. Аз съм напълно убеден в това. Дори смятам, че са герои. Всички трябва да бъдат наградени с медали за това, което са направили.

Тя се вторачи в лицето ми вероятно за да види дали говоря искрено. Отвърнах й с поглед, който изразяваше горещо убеждение – същия използвам пред военния съд, когато защитавам някой адски виновен клиент. Понякога действително върши работа. Понякога не.

Най-сетне тя излезе от стаята много ядосана. Третърн и Мърфи можеха да се гордеят с нея. Чудесно представление, чак до последната реплика.

Аз, от друга страна, трябваше да проведа един жизненоважен телефонен разговор. Излязох и казах на Имелда, че ще се върна след около час. Отидох до палатката си, предреших се като Харолд Хуфнагел и се върнах в склада. Беше дежурен същият редник, който седеше в дъното и слушаше някаква рап песен за застрелване и кастриране на ченгета. Какво ли щеше да си помисли някой полицаи, ако я чуеше по радиото? Поне не пееха за адвокати. Попитах младежа, който се поклащаше в такт с музиката, дали пак мога да използвам телефона. Главата му също се поклащаше и аз реших да го изтълкувам като утвърдително кимане. Набрах номера на Джанис Уорнър.

– Ало – обади се тя.

– Здравей, обажда се Майк Джексън – казах, като използвах хитрата си парола.

– А, ти ли си – отвърна тя. – Пристигна ли ми доставката?

По гласа ѝ се познаваше, че ѝ е малко трудно да се преструва.

– Да. Можеш ли да дойдеш да си я вземеш след петнайсет минути? След това ще бъде зает в продължение на няколко часа.

– Добре. Идвам веднага.

Разположих се някъде по средата между столовата и жилищните помещения на командированите журналисти. Видях Джанис след около пет минути, така че излязох и я пресрещнах. Хванах я под ръка и двамата пак тръгнахме по улицата.

Носеше панталони в цвят каки, синя риза с отворено деколте и същото черно кожено яке. На дневна светлина забелязах и нови подробности. Имаше страхотна кожа, много бяла, почти като алабастр. Очите ѝ бяха почти черни, както и косата. И имаше тънки извити вежди като ятагани. Много тайнствено и привлекателно.

– Здравсти – възкликнах.

В гласа ѝ нямаше топлина.

– Здравей, сержант Щупнагел.

– Хуфнагел – поправих я. – Харолд Хуфнагел. Но за теб съм Хари.

Тя завъртя очи.

– Да бе, да.

– Свърза ли се с твоята редакция? – попитах.

– Да. Нямаат представа за какво говориш. Бърковиц не споменава никакво голямо откритие в статията си. Нито пък говори за вътрешни

източници.

– Адски странно. Последния път, когато говорихме, щеше да се пръсне от вълнение. Не мога да повярвам, че не се е канел да пише за това.

– Проверих и Джек Третърн. Нашият репортер, който се занимава с ЦРУ, го познава. Отговаря за Балканите. Дори си има прякор: Джек Сръбски.

– Без майтап.

– Без майтап – повтори тя. – Като Лорънс Арабски. Работил е по сръбските проблеми още от 1990-а, когато Югославия гръмна за пръв път. Има страхотна репутация на много интелигентен и способен човек. Твърдят, че е планирал почти всички операции.

– Чак да се зачудиш защо е дошъл в Тузла, а? – казах мазно и заговорнически й намигнах.

Тя пак ме изгледа странно и аз започнах да се чувствам като Мел Гибсън в онзи филм за конспирацията.

– Че защо да не е тук? – попита. – От другата страна на границата се води война. Щях да се зачудя какви ги върши, ако беше в Никарагуа например. Всъщност би било много по-странно да не е тук.

Останах с впечатлението, че вече трудно ме понася.

– Значи според теб никой не е чул Бърковиц да споменава за нещо интересно около разследването? – попитах.

– Не. Но все пак масовото убийство в Косово не е основната атракция, заради която е пристигнал.

Това ме изненада, докато не го обмислих по-внимателно. Тогава реших, че е много логично. Естествено. Истинският интерес на Бърковиц е бил към заговора между ЦРУ и специалните части. Разкриването на моята история за масовото убийство можеше да му донесе някакво признание, но ако разкриеше съвременния вариант на операция „Феникс“, мястото в залата на славата на наградите „Пулицър“ му беше в кърпа вързано. Може би щеше да напише книга и да снимат филм за него, както стана с Удуърд и Бърнстайн покрай аферата „Уотъргейт“. Кой ли щеше да играе Бърковиц? Дом Делуис?

Но в това обяснение имаше един много дразнещ проблем: собственият му вестник не знаеше нищо за това.

Точно в този момент Уорнър каза:

– Виж, сержант Щупнагел, трябва да призная, че вече ми е малко трудно да те приемам на сериозно.

– Не, ти виж, мис Вийнър...

– Уорнър – поправи ме остро тя.

– Точно така, и както казах вече четири пъти, името ми е Хуфнагел. Хари Хуфнагел.

Тя ме изгледа с изражението, което повечето хора си пазят за продавачите на употребявани автомобили. Между другото, черните очи могат да бъдат много пронизващи. После каза:

– Точно в това е проблемът. Накарах информационния отдел да провери името ти. В цялата база има само един човек с фамилията Хуфнагел и тя е юридическа помощничка на временно назначение.

– „Розата е роза и с всяко друго име“ – цитирах по памет.

– Да, но ти не си роза. Кой си в действителност?

Първата ми мисъл беше пак да излъжа. Да си измисля друго име, нещо като Годфри Гоменърс, защото и без това вече ми писваше от Хари Хуфнагел. Но пък защо да не ѝ кажа кой съм наистина? Бездруго вече бях загазил толкова зле, че нямаше накъде повече да утежня положението си.

– Добре де – съгласих се. – Аз съм майор Шон Дръмънд. Водя разследването на масовото убийство в Косово.

Тя любопитно ме изгледа, сякаш се бях пренесъл на друго ниво на съществуване.

– Можеш ли да го докажеш?

– Ако настояваш. Всъщност имам една такава военна лична карта, която ми се полага по устав, но я оставих в палатката. Мога да те заведа в офиса си, но ще си навлека неприятности, защото нямам право да общувам с журналисти.

– Тогава защо е този маскарад?

– Защото вярвам, че убийството на Бърковиц по някакъв начин е свързано с моето разследване.

– И се надяваш аз да попълня някои празнини?

– Всъщност да. Точно това исках.

– Но без да разбере кой си? Така ли?

Придадох си притеснен вид, което не беше много трудно, защото си бях притеснен.

– Виж, Бърковиц ме направи на нищо на първа страница на вашия вестник. Опитва се да ме изнудва. При тези обстоятелства...

Тя изглеждаше много разочарована от мен. Веждите ѝ толкова приличаха на ятагани, че сякаш разсичаха челото ѝ, докато се мръщеше.

– И нямаш никаква сериозна информация за убийството на Бърковиц, така ли?

– Мога да ти кажа, че е убит от професионалист. И че убийството има нещо общо със статията, която е пишел. И, пак да кажа, с моето разследване.

Реших да не споменавам, че освен това ме бяха натопили за убийството му. Или че кабинетът ми се подслушваше и разговорите ми с Бърковиц може би бяха директна причина да бъде убит. В края на краищата исках тя да ми повярва, а вече изпитвахме известни затруднения в тази област.

– И това е всичко? – попита.

– Според теб защо са го убили?

Тя се поколеба. Надявах се, че мисленото хвърляне на ези-тура ще бъде печелившо за мен. Изгледах я с най-симпатичното си изражение, което дава също толкова несигурни резултати като изражението на справедлив гняв. Най-сетне Уорнър каза:

– Майор Дръмънд, не знам какво точно искаш да постигнеш, но продължавам да не ти вярвам.

– Постоянно го чувам – отбелязах. – Всички красиви момичета в живота ми казват така.

Тя се позасмя и напрежението спадна малко.

– Виж, Джанис – казах толкова убедено, колкото успях да го докарам. – Двамата се движим в една и съща посока. Аз съм офицер. Не ми харесва идеята някой човек със същата униформа като моята да удушавя репортер с гарота. Освен това съм и военен адвокат. Може би е малко старомодно, но според мен престъпленията трябва да бъдат наказвани.

– Добре де, добре – сви рамене тя. – Просто не мисля, че мога да ти помогна с нещо. Ако имахме някаква теория защо е убит Бърковиц, щеше да я прочетеш на първата страница на „Вашингтон Хералд“. Той се занимаваше с твоето разследване. И от време на време пишеше репортажи за операцията в Косово. Просто не виждаме нищо в работата му, заради което да го убият.

– Имаше ли нещо друго? – попитах.

– Провеждаше и някакво глупаво разследване за неонацистите и поддръжниците на идеята за превъзходството на бялата раса в армията. Беше му като хоби. Някаква смахната теория, по която работеше от години. Бърковиц беше евреин, нали знаеш. Баба му и дядо му са загинали в нацистките лагери на смъртта.

Едва успях да запазя спокойното си изражение.

– Какво представляваше това разследване?

– Този път се беше насочил по някаква следа, която тръгваше от

Форт Браг. Не знам много. Някакви войници, които обучавали скинхедс да взривяват и изгарят синагоги и църкви на чернокожи. Чувала съм, че постоянно се насочвал по нови следи в това разследване, но все не водели доникъде.

– И е дошъл дотук заради това?

– Според Боб Бароус, неговия редактор, искал да провери своето предположение на място. Спомняш ли си серията палежи на църкви миналата година? Бърковиц смяташе, че виновникът може би е тук.

– Майтапиш се – казах.

– Не, честно.

– Тогава няма да повярваш какво ще ти кажа – избъбрих развълнувано. – Според мен знам точно кого е търсил.

Всъщност нищо не знаех. Отчасти защото мозъкът ми изведнъж за работи на много високи обороти. Щеше да бъде невероятно съвпадение, но съдбата ми го дължеше. Старши сержант Уилямс беше експерт в използването на гарота, тъй като всички в Звеното бяхме тренирани да боравим с това чудовищно оръжие. Бяха изхвърлили Уилямс от Звеното, защото се мъкнел с някакви кръвожадни расисти. Ядосваше се много бързо и имаше склонност към насилие. Можех да свидетелствам за това с всички мъчителни подробности. И все пак убийство? Да, можех да си представя този кучи син да убие някого. И то с гарота. По дяволите, сигурно би се усмихвал, докато го прави.

После се намести и още едно парче от мозайката. Може би точно оттам Бърковиц беше разбрал за съществуването на Звеното. Вероятно имаше източник, който му беше казал за Уилямс, и същият този източник го беше насочил и към мен.

Мислите ми бяха прекъснати от мис Уорнър, която вече беше искрено заинтригувана. Тя ме хвана за ръката.

– Известно ли ти е нещо?

Събрах цялата си налична невинност, преди да отговоря:

– Всъщност не. Понякога наистина назначаваме манияци, но според мен по-скоро ти си права. Сигурно просто е била шантава идея, от която не е излязло нищо. Но бих проверил, ако искаш.

Изглеждаше разочарована. Понамръщи се и каза:

– Трябва да си призная, че при първото ти обаждане точно това си помислих. Хуфнагел е старо немско име, а и ти каза, че си сержант. Помислих си, че се връзва, и...

Колкото и да не ми се искаше да събуждам подозрението ѝ, погледнах часовника си и извиках:

– Боже, кое време е станало! Трябва да проведе още един разпит. Да ти се обадя ли, ако открия нещо?

Тя не беше глупава. Очите ѝ се присвиха още повече, когато каза:

– Добре, обади се.

Старото армейско правило гласи, че не трябва да ходиш по голяма нужда в собствената си чиния, но наистина не можех да ѝ разкажа за старото си приятелче, старши сержант Уилямс. Първо на първо, тя беше репортер, а аз разполагах само с едно подозрение, основано на странно съвпадение. Доста силно подозрение, но все пак. Освен това имах други планове за най-новото си разкритие.

Ефективният капан, който Третърн и Мърфи ми бяха заложили, изведнъж показва сериозен дефект. Ако можех да докажа, че Уилямс е убил Бърковиц, щях да изгубят единствения си коз. Нямах търпение да го направя. Уилямс все още ми дължеше два зъба и около един месец кръв в урината заради натъртените ми бъбреци. Колкото до Третърн и компания, те също ми дължаха нещо специално. Щях да пренапиша доклада си и да ги издухам от армията. Щях да кажа, че с големи трудности съм стигнал до истината, тъй като ми е пречел заговорът между Третърн и Мърфи. Щях да напиша за директора на АНС, който беше толкова дълбоко замесен в прикриването на престъпление, че дори беше фалшифицирал доказателства. Все още не бях сигурен дали и Клапър не е замесен. Обажданията му винаги идваха в най-неподходящия момент, което беше подозрително, но не и сигурно. Нищо, щях да открива начин да си го върна и на него.

26

Когато влязох в офиса, Лиса Мороу продължаваше да се цупи. Беше седнала до бюрото пред кабинета ми и ме изгледа отровно, докато минавах. Трябваше да ѝ се признае. Беше много упорита.

Написах кратка бележка до старши сержант Уилямс и помолих Имелда да накара някое от момичетата да му я занесе в оперативния център. После отидох до управлението на военната полиция. Марти и Дейвид бяха настанени в една заседателна зала в дъното, точно до кабинета на капитан Уолковиц.

Почуках и някой ми извика да вляза. И тримата – Марти, Дейвид и Уолки – седяха около масата за съвещания. На нестабилен метален статив имаше голямо табло. Бяха нарисували собствена версия на таблицата на Мороу, с множество малки квадратчета с надраскани имена и пресичащи се линии, които съединяваха заподозрени и мотиви. Приличаше ми на доста нескопосан монтаж.

Наоколо бяха разхвърляни двайсетина бели пластмасови чаши от кафе, а Марти и Дейвид бяха с разхлабени вратовръзки и навити ръкави. В стаята вонеше на човешки тела. Невероятно острото ми обоняние долови и нотка на отчаяние във въздуха. През последните няколко дни бях свикнал с миризмата му от самия себе си.

– Здравейте, момчета – казах и се усмихнах възможно най-приветливо.

Поне най-сетне бях открил някой, който спеше по-малко и от мен. После седнах на един стол, така че да ги виждам.

– Има ли нови заподозрени? – попитах.

Естествено, нямаше да отговорят на този въпрос, зададен от един човек, който до тази сутрин беше основният заподозрян. А може би все още ме подозираха, въпреки алибито на генерал Мърфи. Марти ме загледа с помътняло безразличие.

– Напредваме – заяви той.

Не прозвуча особено убедително.

– Е, добре – казах. – Значи да не ви губя времето, като ви разказвам кой е убиецът.

Уолки пръв се съвзе.

– Това някаква шега ли е, майоре?

– Всъщност не. Успяхте ли да попитате „Вашингтон Хералд“ по

какви статии е работил Бърковиц?

– Естествено – отвърна Марти. – Но ни казаха само, че е пишел за операцията в Косово. Притеснявах се да не разкрият източниците си и конкретните теми. За неговия интерес към твоето разследване научихме едва от статията, която беше написал по въпроса. И от твоето признание, разбира се.

– Работил е и по трета история. Опитвал се е да разкрие някакво обединение на неонацисти и расисти в армията.

Сега и тримата се наведоха напред, подпрели брадички на ръцете си, с широко отворени очи и увиснала долна челюст. Бяха направо за снимка. Продължих:

– Изглежда, някакъв източник е казал на Бърковиц, че един от войниците, разпределени тук, е свързан с палезите на църкви на чернокожи миналата година.

– Откъде знаеш? – попита Марти.

– И аз си имам източници.

Той отвори уста да попита още нещо, но аз го прекъснах:

– Дори не си го помисляй, Марти. Аз съм адвокат, нали не си забравил? Мога да се позовавам на правото си да не разкривам източниците си, докато и двамата останем без зъби от старост.

– Значи убиецът се е свързал с теб и те е помолил да преговаряш с нас – опита той.

– Не. Но съм почти сигурен кой е. Дори ако не го е извършил той, мога да се обзаложа на каквото поискате, че е замесен.

Марти се обърна към Уолки.

– Чувал ли си за расистка дейност в базата?

Уолки сви широките си рамене.

– Не.

Това не беше изненадващо, защото в Тузла имаше временна оперативна база. Военната полиция не знаеше толкова много за обитателите, колкото в постоянните бази. Тук пристигаха и си заминаваха военни части по разпределение и склонните към създаване на проблеми войници идваха и си заминаваха с тях. И все пак се радвах, че Марти попита. Сега знаеха, че имат нужда от мен.

– Готови ли сте да чуете условията на сделката? – попитах.

– Сделка ли? Какво искаш да кажеш? – стресна се Дейвид.

А, и той можел да говори.

Облегнах се на стола си, склучих пръсти зад врата си и качих крака на бюрото.

– По ред причини вашият основен заподозрян има нужда от специално отношение.

– По какви причини? – попита Дейвид. – Какво специално отношение?

– Можете да извършите ареста. После ще го затворите в самостоятелна килия и няма да пускате никой да влиза. До един ден обаче ще дойде някой и ще го измъкне. Ще го откарат оттук и освен че може да поискат съдействие за транспортирането, работата ви по този случай ще бъде приключена. Ще се наложи да забравите всичко за него.

И тримата ме гледаха, сякаш се бях побъркал.

– Никога не съм чувал толкова странно нещо – каза Марти.

– Ваша работа. Ако не ви устройва, ще намеря друг да го свърши.

– И какво толкова специално има в този тип? – попита Уолки.

– Съжалявам, Уолки. Не мога да ти кажа.

– Кой ще го отведе?

– Хора в тъмни костюми. Ще имат специални заповеди, подписани от държавния секретар по въпросите на отбраната. Това е всичко, което ви трябва да знаете.

Разбирате ли, истинската причина едно време Клапър да е толкова благосклонен към моите юридически амбиции беше, че така разрешаваха един много деликатен проблем на армията. Свръхсекретното звено беше само едно от няколкото „черни поделения“ във въоръжените сили. По целия свят работят няколко хиляди секретни военнотружещи, а навсякъде, където има няколко хиляди войници, има и хора, готови да създават проблеми.

Всъщност, както можете да си представите, тези служби привличат истински разбойници. Можете да използвате какви ли не тестове, но винаги ще се промъкнат няколко убийци, изнасилвачи, крадци и други престъпници. Когато извършат престъпление и ги хванат, един стандартен публичен военен съд би разкрил не само тях, но и съществуването на поделенията, от които идват. Отговорът на армията на този деликатен въпрос беше да устрои постоянен „черен съд“ в една миниатюрна тайна база в Северна Вирджиния. Военният съдия, който го председателстваше, имаше специално разрешение за работа със секретни материали. Както и всички адвокати от колегията. Съществуването и дейността на съда бяха също толкова секретни, колкото тези на Звеното или всяко друго „черно поделение“. Имаше дори специален „черен апелативен съд“ за обжалвания. Естествено, точно в него работех аз, преди да ме пратят да проведа сегашното разследване.

Поради миналото си в Звеното Уилямс трябваше да бъде осъден от нас. Следата на престъплението му водеше назад до времето, когато беше служил в Звеното. Той несъмнено щеше да заплаши с публични разкрития, ако сметнеше, че ще му помогнат. Почти всички престъпници от „черни поделения“ се сещаха за това, когато ги заловят. А аз не можех да го позволя.

Марти, Дейвид и Уолки бързо схванаха, че ръцете им са вързани. Известно време говореха един през друг, спореха и се оплакваха, но аз отклонявах всичките им въпроси. После им обясних, че ако е необходимо, винаги мога да вдигна телефона и след малко ще им се обади един бригаден генерал от Вашингтон, който ще им заповяда да спазват нарежданията ми. В крайна сметка те взеха единственото решение, което щеше да им позволи да приключат с този случай и най-сетне да поспят. Предадоха се.

Сега оставаше само да докажем, че Уилямс е виновен. За мен самия нямаше никакво съмнение. Прекалено много неща съвпадаха. Но всички съдебни системи имат едни и същи неудобни изисквания за наличието на доказателства, а точно в момента не разполагахме с тях.

Разказах им за старши сержант Уилямс точно толкова, колкото трябваше да знаят. Накарах Марти да се обади в лабораторията в Хайделберг и да поръча веднага да ни изпратят най-големия отпечатък от обувка от сцената на престъплението. Уилямс беше едър човек, около 190 см, а по някаква случайност едно време бях прекарал близо две седмици с поглед на нивото на краката му. Една от техниките му за разпит включваше да ми заповядва да гледам надолу, като покаяващ се монах. Всеки път, когато направех грешката да вдигна очи, той ме удряше по тила. Спомнях си, че имаше много големи крака. И големи ръце. Способни да причиняват много болка.

Отпечатъкът пристигна по мрежата, отбелязан и означен с номера, вида на маратонката и името на производителя. Номерът беше 13EE. Беше „Адидас“, модел „Екселсиор“. Марти ми беше казал, че един от репортерите на „Дюс Анджелис Таймс“, настанен в жилищните помещения за журналисти, носел същия номер и всички бяха убедени, че отпечатъкът е от неговата обувка. Тъй като репортерът от Лос Анджелис беше цивилен, те нямаха право да го разпитват или да проверяват обувките му, а той си беше заминал на следващия ден. Марти ми показа къде бяха записали името му като вероятен заподозрян в тяхната таблица. Обясни ми, че дори се е свързал с полицията в Лос Анджелис, за да проверят дали няма досие. Все още чакаше отговор.

Казах му да вдигне телефона и да поиска от местния военен съдия заповед за обиск, за да претърсим стаята на старши сержант Уилямс и да вземем един чифт обувки. Но не хранех особени надежди. Уилямс не беше глупак. Ако е бил с маратонките си в тоалетната през онази нощ, имаше голяма вероятност те да са били изцапани с кръв и той със сигурност се беше сетил да ги изхвърли. Но поне щяхме да проверим кой номер носи. Това беше стъпка в правилната посока. Образно казано.

Тия разсъждения ни отведоха и към естествения въпрос как Уилямс е разбрал, че Бърковиц е по следите му.

– Може би източникът на Бърковиц е работел и с двамата и е предупредил Уилямс – предположи Дейвид.

Беше възможно, но бързо достигнахме до извода, че не е особено вероятно. Защо би издал единия на другия, а после и обратното?

– Може би Бърковиц се е срещнал с Уилямс – предположи Уолки. – Може би го е заплашил, че ще го издаде.

Това изглеждаше много по-вероятно.

– В бележника на Бърковиц не пишеше ли нещо за старши сержант Уилямс? – попитах.

– Не – отвърна Марти. – Минахме всички страници по двайсет пъти. Както и всички бележки из стаята му. Никога не сме виждали това име.

Обърнах се към Дейвид.

– Обади се на дежурния в оперативния център. Провери дали Уилямс е бил дежурен в центъра онази нощ.

Той изтича навън и ние си поговорихме за времето, докато се върне. Всички споделиха, че времето е хубаво. Малко горещо, но приятно. Дейвид се върна леко задъхан.

– Бил е дневна смяна. Прекарал е в оперативния център от шест сутринта до шест вечерта, освен времето от дванайсет до един, когато е обедната почивка.

Значи не е бил дежурен по време на убийството на Бърковиц. Поне дотук се връзваше. На вратата се почука и влезе един военен полицаи, който носеше чифт особено големи маратонки. Изглеждаха нови и не беше трудно да се прочете номерът, отпечатан с черно от вътрешната страна на езика. 13ЕЕ. Всички кимнахме мъдро. Чисто нови маратонки. Хм, казахме си. И същият номер като отпечатъка. Вече напредвахме.

Но все още доникъде не бяхме стигнали. Ако в базата имаше дори само още един човек, който носеше същия номер, Уилямс оставаше на свобода. А ние вече знаехме, че в Лос Анджелис се разхожда един

репортер със също толкова големи крака.

Върнахме се към опита да разберем как Уилямс е открил, че Бърковиц го следи. Решихме, че или са се срещнали лично, или поне са разговаряли по телефона.

Седнахме и известно време зяпахме в масата. Зачудих се откъде Бърковиц е научил къде работи старши сержант Уилямс. Да предположим, че неговият източник му е казал името на Уилямс и му е съобщил, че е зачислен в състава на Десета бригада във военновъздушната база в Тузла. Как го е проследил оттук нататък? Може би е направил това, което Джанис Уорнър беше опитала с Хари Хуфнагел?

Хванах телефона и се обадох в информационния център. Пак вдигна приятелски настроеният сержант Джарвис.

– Здравсти, сержант Джарвис, обажда се майор Шон Дръмънд.

– Добро утро, сър. Какво мога да направя за вас?

– Да ми отговориш на няколко въпроса. Кой се занимава със запитванията на пресата при вас?

– Първо питат мен. Аз ги сортирам и разпределям при останалите.

– Значи, ако някой репортер се обади или изпрати писмено запитване, ти ще разбереш?

– Точно така. Но аз се занимавам само с лесните неща. Ако е нещо по-сложно, отива при началника майор Лорд. А той обикновено го препраща при съответния човек от Десета бригада, който има техническите познания да отговори на въпроса. После отговорът се връща при нас и ние го препращаваме на журналиста.

– Добре – казах. – Да предположим, че някой репортер иска да открие определен военнослужещ от Десета бригада. Кой би се заел с това?

– Аз. Освен ако не е нещо трудно. Просто отварям списъка на личния състав и виждам къде е зачислен.

– Спомняш ли си дали Джеръми Бърковиц те е карал да търсиш някого?

– Естествено. Да намеря вас например.

– Добре. А някой друг?

– Секунда, сър. Записвам всички молби. Тук това е стандартна оперативна процедура.

Чух как трака по клавишите, за да отвори някакъв файл.

– Да, ето го списъка – каза накрая.

– Можеш ли да ми го прочетеш целия?

– Добре. Да видим сега... полковник Томас Уедърс... майор Шон Дръмънд... капитан Дийн Уолтърс... старши сержант Лутър Уилямс...

– Чакай – прекъснах го. – Ти каза ли ми как да се свърже с Уилямс?

– Да. Но той ме помоли аз да позвъня и да кажа на Уилямс той да ми се обади.

– Направи ли го? – попитах.

– Да, сър. Всичко е записано. Да видим... Обади ми се на старши-сержанта в оперативния център в десет и трийсет сутринта на втори.

– Много добре. А сега ще те помоля да копираш файла, от който четеш, на един диск и да го донесеш във военната полиция. Не казвай на никого, просто го направи. Питай за капитан Уолковиц, когато пристигнеш.

Сержант Джарвис беше умно момче и без съмнение разбра, че това има нещо общо с убийството на Бърковиц. Дъхът ми сякаш беше спрял, когато отговори:

– Ей сега идвам. След десет минути.

Само за няколко часа бяхме установили мотив и подготвихме едно много основателно обвинение. Направо е невероятно колко добре върви работата, когато знаеш кой е убиецът и трябва само да попълниш квадратчетата, които водят към него. Особено във военна база.

Но все още нямаше веществен доказателство. А аз нямаш време по-добре да се подготвя за делото.

Можехме да докажем, че Бърковиц е дошъл, за да разкрие расистка организация. С архивите на Звено то можехме да докажем, че Уилямс е бил свързан с банда кръвожадни нацисти. Можехме да докажем, че Бърковиц е установил контакт с Уилямс. Можехме да докажем и че Уилямс носи същия номер обувки като този от отпечатъка, направен на сцената на убийството. Беше страшно. От аритметична гледна точка.

Но не можехме да докажем, че Уилямс е извършил убийството. А това си беше сериозно неудобство.

Беше почти обяд. Обърнах се към Марти:

– Ще ми трябва скрит микрофон и разрешение от твоя съдия да запиша един телефонен разговор с Уилямс. Надявам се да успееш да го убедиш.

Той се обади на съдията, който ми написа заповед за десет минути.

В бележката, която бях изпратил на Уилямс, го виках в кабинета си в дванайсет и половина. Бях помолил Имелда да разкара всички от сградата в същия час.

Реших, че няма да навреди да се изправя директно срещу старши сержант Уилямс. Нямахше накъде да бяга. Военновъздушната база в

Тузла беше сериозно охранявана, а дори и да успееше да излезе от нея, нямаше да стигне далеч без паспорт. Пък и не можеше да се слее с местното население. Дори не говореше сръбски.

Накарах Уолки да разположи няколко от най-яките си военни полицаи близо до офиса, без ленти на ръкавите за идентификация, в случай че заподозреният прибегне към насилие. Уилямс беше висок 190 сантиметра и тежеше около 115 килограма. Аз съм висок 178 сантиметра и тежа само 85 килограма. Винаги съм бил добър в ръкопашния бой, но законите на физиката са друго нещо.

После се върнах в кабинета си, за да се срещна с човека, за когото бях сигурен, че е убил Джержми Бърковиц. Имелда беше изпълнила задачата си и сградата беше опразнена. Освен това ми беше направила кафе. Обичах я тази жена. Напълних си една чаша и влязох в кабинета.

Старши сержант Уилямс пристигна с каубойска походка едва-две минути по-късно. Излязох да го посрещна, предложих му кафе, той кимна и аз му налях. И без това му дължах една чаша, така че вече бяхме квит. Е, не точно квит, защото не можех да забравя двайсетината побоя, които все още му дължах. Той ме последва в кабинета и седна срещу бюрото.

– И как си значи? – ухили се.

Винаги си е бил нахален, но тъй като в моя случай ми водеше и с две седмици, през които ме беше спуквал от бой, имаше право да чувства известно превъзходство.

– Утре си тръгвам – отвърнах. – Разследването ми приключи, така че дадох почивен ден на целия си екип и ми остана малко време за убиване. А тъй като с теб сме стари бойни другари, реших да ти предложа да се видим.

Той ме изгледа любопитно и отпи от кафето си.

Аз също отпих, после попитах:

– Понякога сещаш ли се за времето в Звеното?

– Естествено. Беше страхотно. Правехме наистина откачени неща.

– Нали? Ако не ме бяха приели да уча право, може би още щях... – Оставих тази мисъл във въздуха и попитах: – А ти защо точно напусна?

– Е, нали знаеш, в един момент ти писва. Не можеш да живееш вечно под напрежение.

– Странно – казах. – Аз пък чух друго. Чух, че си се забъркал в някакви проблеми.

Той видимо се стегна.

– Така ли? И къде го чу?

– Отгук-оттам. Чух, че си имал вземане-даване с някакви расисти в Северна Каролина.

Вниманието му вече беше изцяло приковано върху мен. Гледаше ме вторачено и се опитваше да прецени ситуацията.

– Говорил си с неподходящите хора – каза. – Нищо подобно не е ставало.

– Знаеше ли, че в Звеното са записвали всичките ни телефонни разговори? – попитах го. – Сигурно не. Аз самият не го знаех допреди няколко дни.

Той се облегна и тежко си пое въздух.

– Че това законно ли е? – попита.

Трябваше да му се признае, умът му щракаше. Опитваше се да получи безплатна юридическа консултация. Искаше да знае дали ще приемат записите като съдебно доказателство, ако някога го арестуваха за убийството на Бърковиц.

– Сигурно Звеното разполага с някакво съдебно разрешение – отвърнах. – Както в ЦРУ е разрешено да се провеждат тестове с детектора на лъжата на всички служители. Уникални привилегии за уникални организации.

– Аха – каза той. – Е, това беше доста отдавна.

– Така си е – съгласих се. – А и ти сигурно си спрял с тези неща, когато си напуснал.

– Сигурно – каза той.

И двамата отпихме от кафето. Уилямс вече беше наясно, че разговорт не е точно приятелски.

– А ти запозна ли се с този репортер, когото убиха? – попитах. – Как се казваше? Бърковиц, нали така? Джеръми Бърковиц.

Очите му предпазливо се присвиха.

– Не, не сме се виждали.

– Странно. Аз пък се запознах с него в деня, в който го убиха. Сутринта. Каза, че ще се срещате към обяд – излъгах.

– Без майтап? – попита той.

– Така ми каза.

– Е, на мен не ми е казал, защото чух за него чак когато го убиха.

– Точно там е странното. В информационния център работи един сержант, казва се Джарвис. Точно тази сутрин говорих с него. Много добро момче. Та той ми каза, че ви е помогнал да се свържете.

– Сигурно лъже – изръмжа Уилямс.

– Всъщност може да го докаже, защото всичко се записва.

Изглежда, всеки път, когато някой репортер поиска да се свърже с офицер, той е длъжен да го запише.

– Наистина ли? – попита Уилямс подчертано небрежно. Полагаше всички усилия, за да не даде израз на гнева си.

– Точно така – кимнах. – А, и още нещо.

– Какво?

– От време на време с военните следователи обменяме информация – започнах. – Досега всички бяха убедени, че убийството е свързано с моето разследване. Военните следователи още смятат така. Така или иначе, те са взели отпечатъци от обувките на негодника, който е убил Бърковиц. Бил е с маратонки, за да може да се промъкне безшумно. Нали се сещаш, бил е абсолютен страхливец. Така и не е дал шанс на Бърковиц да се защити. От онези изроди, които биха изгорили и църква.

Той сви рамене, но аз знаех какво си мисли и чувства. Навремето той ми беше личен мъчител. Всеки, който е бил измъчван дълго време, може да ви каже, че това се превръща в необяснимо интимно преживяване. Двата участници стават по-близки от любовници. Мъчителят се опитва да определи точките, където най-много боли, физически или емоционално, а измъчваният отчаяно се опитва да влезе в мислите му, за да прецени как да го накара да спре. Връзката е много дълбока. Наблюдаваш всеки негов жест, потрепване на мускулите, промяна в гласа или погледа, за да се подготвиш за следващия удар. Научаваш се да го умилостивяваш или, както в моя случай, да го вбесяваш. По някакъв противен начин познавах старши сержант Уилямс повече от всеки друг човек на света.

– Убиецът е използвал гарота – добавих. – В Звеното смятахме, че това е оръжие за истински откачалки. Нали се сещаш, като нещо, което би използвал някой ядосан педал. Или някой сексуално извратен тип. Според теб какъв човек трябва да си, за да убиваш с такова нещо?

– Не съм се замислял – каза той.

Кокалчетата му бяха побелели.

– И още нещо. От отпечатъците се разбира, че убиецът е някакъв много едър катил с огромни крачища.

– Така ли?

– Номер 13ЕЕ. Като твоите крака. Не съм го споменавал пред военните следователи, но си спомням как ги гледах през цялото време, докато ме пребиваше. Как мислиш, кой номер носиш?

– Никога не съм доближавал онази тоалетна – заяви той.

– Знаеш ли, след като напусна Форт Браг, преследването на деца в

жилищната зона спря изведнъж. Всички момченца пак можеха да ходят до автобусната спирка без родителите си.

Вече ме гледаше вторачено с много неприязнена гримаса. Както по-вечето едри мъже, той не обичаше да го дразнят или да му се подиграват. А в тренировъчния лагер бях научил, че е много чувствителен към сексуални обиди. Той ме биеше, а аз опитвах всякакви обидни думи. Съвсем скоро научих, че се вбесява най-много от думи като „педал“, „педофил“ и техните синоними. А където има дим, има и огън. Винаги съм смятал, че в големия му череп е затворена някаква гадна сексуална патология, за която или не си признаваше, или не искаше да му се напомня. Много извратени типове са такива. Не могат да приемат спокойното собствените си навици.

Тонът му беше много заплашителен, когато каза:

– Слушай, копеле, не съм длъжен да стоя тук и да ти слушам глупостите.

Отвърнах на погледа му.

– Длъжен си и още как. Това не ти е изпитната комисия на Звеното. Сега аз съм майор, а ти си професионален войник, старши сержант, и ти заповядвам да останеш на мястото си. Ако излезеш, ще отида направо при военните следователи и ще им кажа в какво те подозирам.

В очите му проблесна опасно пламъче.

– Така или иначе – продължих, – единствената проклетата причина, поради която все още не съм го направил, беше, че не бях сигурен. Но се сетих за краката ти и за това, което ми каза сержант Джарвис, както и защо те изхвърлиха от Звеното, и за подлия начин, по който е убит Бърковиц, както и че си извратен негодник, така че всичко съвпада.

Виждах познатите признаци. Тъй като във Форт Браг винаги носеше маска, когато ме биеше, се научих много добре да чета по очите му. Точно в момента бяха присвити пресметливо, защото беше осъзнал, че аз съм единственият човек в базата, който знае всички тези факти. А ето че бяхме сами в сградата. Точно като едно време, само двамата. Но сега в ъгъла нямаше скрита камера, която да записва всичко, така че полковник Тингъл да го гледа още същата вечер. Имаше само миниатюрен микрофон, скрит под ризата ми.

– И знаеш ли какво, Уилямс? – засмях се. – Според мен сигурно си чукал Бърковиц, преди да го убиеш.

Той изхвърча от стола и се надвеси над бюрото, така че лицето му беше на сантиметри от моето.

– Не съм чукал този дебел евреин.

– Ако не си го виждал, откъде знаеш, че е дебел? – попитах го.

Видях приближаващия удар, но не можах да го избегна. Уилямс не беше изгубил форма. Отлетях назад, преобърнах стола си и се проснах на пода. Пред очите ми се въртяха звездички, а ушите ми бучаха.

Той блъсна стола встрани и ме доближи. После ме хвана за яката и ме вдигна от пода. Бях забравил каква невероятна сила има, когато се ядоса. Чувствах се като кукла. Той ме хвърли встрани и аз се блъснах в стената. А стената не беше мека и тапицирана като едно време. Тази беше истинска и твърда. Болеше много повече. После Уилямс се втурна към мен, сграбчи ме за косата и започна да блъска главата ми насам-натам, докато крещях: „Ти си го чукал, извратеняк такъв! Ти си обратен!“

Вече напълно беше изгубил контрол, точно както преди толкова години. Дръпна ме нагоре и просъска: „Не съм го чукал! Използвах гарота, за да не се налага да пипам мръсния евреин!“

После ме хвърли към отсрещната стена. Усетих нещо да се прекършва, може би ребро, а може би ръка. Всичко ме болеше еднакво.

Уилямс прекоси стаята, за да ме доближи.

– Прецака се, Дръмънд. Двамата сме сами. Ще те убия и ще го направя по най-болезнения начин.

Направи само една грешка. Широко разтвори крака, когато се наведе да ме вдигне отново. Може би беше твърде ядосан, за да внимава. А може би нещо дълбоко в паметта му го караше да се държи с мен като с безпомощен, беззащитен пленник.

Прицелих се в тестисите. Лявата ми пета се заби в слабините му и ме изпълни с възторг. Тънкостта на ритника в тестисите обаче е в това, че не става за мигновена победа. Ритникът в пиццала, ударът в слънчевия сплит или в адамовата ябълка предизвикват мигновена и фатална реакция. Докато болката в тестисите пътува до главния мозък секунда-две. Може би жените са прави и там долу наистина има още един миниатюрен мозък, който управлява само този орган.

На мен обаче това ми свърши работа. Вече ме беше вдигнал до нивото на очите си, когато главният му мозък най-последно получи информацията, че левият му тестис е смачкан, а десният – сериозно натъртен. Очите му се изцъклиха, а ръцете му омекнаха и ме пуснаха.

Уилямс се сви на две, напълно обездвижен от болка. Военните полицаи сигурно бяха чули как се бием по скрития микрофон и вече тичаха насам, за да ме спасят. Трябваше да влязат всеки момент.

При обичайни обстоятелства не бих ритнал паднал човек. Но сега направих изключение. На първо място бях вбесен, а изпитвах и желание

за отмъщение. Ударих го в лицето с лявото си коляно. Чух как носът му се счупи и главата му подскочи. После дясната ми ръка се заби в слънчевия му сплит. Това пак го сгъна на две. Тогава ритнах с дясното си коляно и се чу още едно изпращяване, но този път сигурно беше челюстта или няколко зъба.

Вратата изведнъж се отвори с трясък и аз отстъпих. Трима особено едри военни полицаи нахлуха вътре и скочиха върху Уилямс, който се въртеше в бавен болезнен танц. Въпреки това те го блъснаха към бюрото, той го посрещна с тила си и си разцепи главата. Това свърши чудесна работа. Не го уби, но раните по главата винаги кървят обилно.

Някъде към този момент спрях да внимавам. От лявата страна на гръдния ми кош изведнъж се появи остра болка и лицето ми пламна. По челото, от носа и устата ми течеше кръв. На двайсет и две можеш да се оставиш да те пребият, както го направи той току-що, и в крайна сметка да не се почувстваш по-зле, отколкото когато те блъсне кола. Когато си на трийсет и девет, се чувстваш по-скоро като премазан от валяк. Отпуснах се на пода и потънах в забележително дълбока яма, пълна със самосъжаление.

Марти и Уолки влязоха в стаята, докато военните полицаи слагаха белезници на старши сержант Уилямс. Огледаха се и видяха кръвта по стените, където Уилямс ме беше използвал за баскетболна топка, и по пода, където я бяхме пролели. Но и двамата се усмихваха широко.

Признанието, което бях изтръгнал от Уилямс, можеше и да не бъде прието за доказателство в съда. Аз съм военен адвокат, а не му бях прочел правата. Някой особено мазен колега можеше да построи защитата върху факта, че бях подвел заподозрения. Поне аз така бих направил.

От друга страна, Уилямс ме беше нападнал с намерението да ме убие и го беше изказал вербално. Това нямаше как да не се признае. Аз съм редовен офицер, а Военният наказателен кодекс не обича по-нисшите военнослужещи да се опитват да убият офицери. В същия кодекс могат да се открият и допълнителни двайсетина обвинения по същия случай, от физическо нападение до по-ексцентрични неща като „неуважение по подразбиране“, което според мен означава „по-старши офицер, който е решил, че по-нискостоящ военнослужещ го е погледнал с неприязън“. Наистина има такова престъпление, без майтап.

Сега, когато Уилямс вече беше задържан, имаше време да се потърсят и още доказателства, с които да се подкрепи обвинението за убийството на Джеръми Бърковиц. Да не споменавам и многобройните обвинения в палежи на църкви. Допълнителните обвинения, които му бях

спечелил току-що, щяха да дадат на всеки способен прокурор достатъчно материал, с който да се пазари за пълни самопризнания.

Ето затова се усмихваха Уолки и Марти. Бях се оставил да ме пребият, за да им разреша случая. А те просто си седяха в сградата отсрещно, пиеха кафе и слушаха как ме блъскат в стените.

Лекарят изгуби два часа, докато прегледа и поправи всички катастрофални повреди, които ми беше нанесъл Уилямс. Имах две пукнати ребра, а не едно. Освен това вече можех да се похваля с осемнайсет шева, горе-долу поравно разпределени на три места. Уилямс беше настанен в съседната стая и лекарят шеговито ме осведоми, че за него им е трябвала шевна машина. Сигурно се опитваше да ме развесели. Нали знаете, „може да си зле, но я го виж него“. Но аз всъщност няхах нужда от утеха. Настроението ми и без това беше отлично.

Докато докторът ме лепеше, шиеше и гледаше на рентген, колкото си иска, през цялото време мислех как да се справя с Третърн, Мърфи и Клапър. И тримата бяха от хората, които дядо ми би нарекъл „Хлъзгавия Дик“. Това определение нямаше нищо общо с прякора на Ричард Никсън, защото и дядо ми, и баща ми го смятаха за син Божи. „Хлъзгавия Дик“ беше нещо като „Пъдли“, но още по-гадно.

Както и да е, не можех да си позволя да ги подценя отново. Не бяха толкова опасни, колкото си бях мислел, тъй като в крайна сметка не бяха убили Бърковиц. Но тъй като залагаха капани, изнудваха и възпрепятстваха правосъдието, не бяха точно и светци. Освен това Третърн ме беше предупредил, че няма да получа втора възможност. А той не ми приличаше на човек, който отправя напразни заплахи.

Първото, което направих, след като ме пусна докторът, беше да се обадя в онази малка база в Арлингтън, щата Вирджиния. Говорих със специалния съдия, който работеше там. Изброих му всичко, с което разполагахме срещу Уилямс, и му поисках екип, който да прибере затворника. Той каза, че ще изпатят хора до десет часа. Имаха един страхотен реактивен самолет, който Агенцията за борба с наркотиците беше конфискувала от някакъв наркобос във Флорида, а после го беше предала на Министерството на отбраната. После, абракадабра, самолетът изчезна и от техните списъци и стана собственост на моето тайно съдебно поделение.

После се уверих, че Уилямс е заключен в самостоятелна килия. Движеше се с патерици, защото тестисите му се бяха подули като топки за билиард. Всъщност беше доста смешен, защото вървеше с широко разтворени крака и се опитваше да не допира широките си бедра едно в друго. Поне едно беше сигурно, нямаше как да избяга.

Проверих дали надзирателите в сградата са наясно, че нямат право дори да влизат в крилото, където се намира. Дори ги накарах да ходят с тапи за уши, защото човек никога не може да бъде прекалено предпазлив.

После отидох до палатката на Имелда, обясних ѝ какво трябва да направим и двамата се върнахме в офиса. Подготовката ни отне почти три часа.

Оставих я там и се разходих до базата на АНС. Минах през старото упражнение с показването на заповедите, натискането на звънеца и гледането в камерата. Отново ми отвори мис Смит. Бях твърде кисел и подут, за да се отдам на очарователните си подигравки, затова я оставих на мира.

Тя огледа превръзките на главата ми, насиненото ми око, подутата ми уста и останалите натъртвания и ожулвания, с които бях успял да се сдобия. Не прояви съчувствие. Всъщност дори се усмихна. И то не с изкуствената си усмивка, а съвсем искрено.

– Трябва да се видя с Третърн – заявих аз.

– Съжалявам – отвърна тя невинно колкото си искате. – Не познавам човек на име Третърн. Сигурен ли сте, че не търсите мистър Джоунс?

– Виж, момиче, искам да се срещна с твоя шеф Джак Третърн, Джак Сръбски или Клайд Смодърсмит-Блейкли, и не ме интересува какъв глупав псевдоним си е избрал днес. Между другото, твоят псевдоним също не ми харесва особено.

Тя се завъртя и затропа с токчетата си, докато ме водеше към дъното на сградата и надолу по стълбите. Аз също бях в доста противно настроение. После тя бунтарски разсече ключалката на заседателната зала с картата си и почти ме блъсна вътре. На масата бяха пръснати множество документи, а от двете ѝ страни седяха Третърн и генерал Мърфи.

Гласът на мис Джоунс беше писклив и превзет, когато каза:

– Извинете ме, мистър Джоунс, господин генерал. Съжалявам, че ви прекъсвам. Този офицер настоява да се срещне с човек на име Джак Третърн. Казах му, че при нас няма такъв.

Сигурно си мислеше, че по този начин ме поставя на мястото ми, тъй като в присъствието на генерал щях да получа пристъп на свенливост и уважение. Третърн бързо ѝ кимна да се разкара. Тя доволно се усмихна, докато се плъзгаше край мен, и аз искрено се притесних за всяка държава, в чието Централно разузнавателно управление работят хора като нея.

Забелязах, че Третърн не беше облечен с жилетката си за убийства на патици. Всъщност беше доста изтупан, в идеално ушит тъмносин костюм от шевиот и твърдо колосана бяла риза с френски ръкавели. От ръкавите на костюма му се подаваха масивни копчета, гравирани с президентския печат с единствената цел да привличат вниманието. Аз не се впечатлих. Тоест впечатлих се, но не се издадох.

– Значи сте заедно – казах. – Страхотно. Спестявам си една разходка.

– Какво искаш, майоре? – попита Мърфи.

Съществува специална интонация при произнасянето на военните чинове, с която да поставяш по-нисшестоящите военнослужещи на мястото им. Номерът е да слагаш цялото ударение на първата сричка и да потъмняваш останалата част от думата. Ето така: „Какво искаш, МАЙоре?“ Учи се първия ден в „Уест Пойнт“, която Мърфи беше завършил с отличие.

Единственият проблем беше, че вече не ми пукаше. Чувствах се като бунтар, който най-сетне е свалил оковите си.

– Във вашия план се появи малка пукнатина, приятели обях аз. – Военните следователи току-що арестуваха истинския убиец на Бърковиц.

Третърн не изглеждаше много щастлив да го чуе. Поигра си с едно от копчетата с президентския печат, после вдигна поглед.

– Това няма значение, Дръмънд. Ти даде дума. Нямахме допълнителни условия.

– Прав си, нямаше. Точно като с офицерската ми клетва. И тогава нямаше допълнителни условия. Или когато се заклех за военен адвокат. И тогава нямаше допълнителни условия. Това са две клетви без допълнителни условия срещу една за теб. Губиш.

– Не го прави, Дръмънд – прекъсна ме Третърн. – Ако ме принудиш, просто ще измисля нещо друго. Не можеш да спечелиш.

Точно това чаках да каже. Бях отрепетирал всякакви възможни отговори, но в крайна сметка избрах една училищна класика.

– Да ти го начукам – заявих важно аз. – Дай най-доброто от себе си и ще видим какво ще стане. Минавам само да ти съобщя, че вече го направих. Току-що написах дълъг доклад, в който разкривам всичко. И двамата често се споменават в него. Както и Клапър. Както и генерал Фостър. Ако не се обадя по телефона до четирийсет минути, този доклад ще се получи в редакциите на „Вашингтон Хералд“, „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“ и „Нюзуик“. Не можете да го спрете дори с

модерната технология на АНС.

Третърн поклати глава.

– Нямаш представа в какво си се забъркал и колко сериозен е залогът.

– Имам и още как – уверих го. – Двата с едрия ти приятел сте седнали на клон, който всеки момент ще се счупи. Поръчват убийства на сърби, а това е адски сериозно престъпление.

Двата се спогледаха шокирано. Мърфи така се беше задавил от изненада, че дори забрави да ми се скара, че го наричам „едрия приятел“ на Третърн. В „Уест Пойнт“ нямаше да са доволни от него.

– Седни. Моля – каза Третърн.

Звучеше по-скоро като покана, отколкото като заповед. Е, какво пък, поне беше учтив. Първият знак, че най-сетне съм обърнал играта в своя полза. Положих сериозни усилия да не се усмихна широко.

Той почака, докато се настаня удобно, после попита:

– Според теб какво става тук? Какво си мислиш, че правим ние?

– Аз знам какво правите – натъртих. – Използвате Зелените барети, за да избивате сърби. Нещо като модерна версия на операция „Феникс“. Тогава са го наричали „елиминиране с тайно разрешение“, нали?

– Грещиш – каза Мърфи. – Адски грещиш.

– Наистина ли?

Мърфи се почеса по голямата глава с голямата си ръка.

– Като начало операция „Феникс“ беше резултат от неофициално споразумение между специалните сили и ЦРУ. Беше проведена без знанието и позволенията на правителството. А ние действваме по поръчка на президента. Наясно ли си с това? Настоящата операция е изцяло одобрена от президента. Освен това се следи от специално избрана конгресна комисия.

Не очаквах да чуя подобно нещо. Помислих си, че лъже, но прословутият глас на съвестта ми напомни, че не може да бъде толкова глупав, че да лъже за нещо подобно. Просто беше прекалено лесно да река „Докажи го“.

– Освен това не избиваме сърби – добави той.

– Съжалявам, но не съм убеден – отсякох.

Мърфи ме изгледа внимателно, после каза:

– Моля те, излез от стаята. Само за малко. Без номера, обещавам.

Трябва да поговоря с Джек насаме.

Идеята не ми хареса, но се подчиних. В крайна сметка няха какво да губя. Имелда и четирите ѝ помощнички бяха дислоцирани на

различни места в базата, съоръжени с факс машини и готови да натиснат бутона за изпращане. Всяка от тях разполагаше със запечатан плик с копие от доклада, който бях написал по-рано. След по-малко от четирийсет минути пликовете щяха да бъдат отворени, електроните щяха да полетят по жиците и котката щеше да изскочи от чувала. Нито Третърн, нито Мърфи, нито АНС можеха да ги спрат.

Минаха около пет минути. Заседателната зала имаше специална звукоизолация, което ми се стори ужасно неудобно, защото бях притиснал ухото си до вратата, а не чувах абсолютно нищо. После тя се отвори и Мърфи ми махна с ръка да вляза. Седнах на същото място.

– Дватама с Джек ще ти дадем разрешение да научиш всичко за тази операция – каза той.

– Не си мислете, че ще се хвана – възразих. – Няма да чуете никакви клетви за секретност.

Мърфи кимна на Третърн и аз останах с впечатлението, че са очаквали тая реплика. Искаше ми се да им се изплезя или да си смъкна гащите и да се наведе – всичко, което би ги изненадало. Засега бяха успели да предвидят ходовете ми.

После Третърн каза:

– В момента тук губим една война. Губим я, защото операцията е на НАТО и президентът е с вързани ръце. Съюзниците ни са твърдо против намесата на сухопътни войски. Разрешават ни само да бомбардираме.

Мърфи пое следващата реплика от сценария.

– Но война не се печели само с бомби. Затова решихме да организираме АОК. Надявахме се да ги използваме за сухопътен елемент в атаката, но те ни разочароваха жестоко. Шест или седем отряда от АОК вършат добра работа, но останалите са напълно неадекватни. И неефективни. Повечето от тях просто се крият в гората и се молят всичко да свърши по-скоро. Няколко бяха избити, а почти всички са изгубили бойния си дух.

– Това не е оправдание – възразих. – Поръчките убийства са незаконни.

– Никога не убиваме – въздъхна Третърн уморено. – „Ангел-хранител“ е официалното име на операцията, която наричаме „Ангел-отмъстител“. Някои от специалните части, които изпращаме в Косово, всъщност изпълняват мисии вместо отрядите от АОК, за които отговарят.

– Какви мисии? – попитах.

– Нападения, засади, прекъсване на снабдителни линии. Няколко

пъти научавахме, че сърбите планират масови убийства, и ги пращаме да освободят пленените косовари. Но сме много внимателни, повярвай ми. Никакви поръчкови убийства и разбойничества.

– Наистина ли? Тогава какво е станало с хората на Санчес?

Те пак се спогледаха и платната им увиснаха. Лицето на Мърфи се изкриви от неудобство.

– Не знаем – каза той.

– Как така не знаете?

– Така. Отрядът от АОК на капитан Ахан, който са придружавали, беше избит до крак. Не сме сигурни как е станало.

– Но хората на Санчес не са били засечени от сърбите, нали? И не са действали при самоотбрана?

– Няма откъде да го разберем – каза Третърн.

– Глупости.

– Спътниковите записи и радиопредаванията, които ви показахме, бяха фалшификати – призна той. – Ти очевидно си го разбрал по някакъв начин. Истинските филми за съответните дни не показваха никакви необичайни действия на екипа на Санчес. Имаме ги снимани в базовия лагер, после как се придвижват... но нищо, от което да личи, че са били забелязани или преследвани.

– Тогава защо...

– Защото не можехме да позволим операция „Ангел-отмъстител“ да излезе наяве – каза Мърфи.

– Не разбирам.

Третърн потропваше с пръсти по масата.

– Когато хората на Санчес са се изтеглили, те не са докладвали нищо за засадата. Разбрахме за нея едва три дни по-късно, когато Милошевич започна да организира пресконференции.

Усещах как парченцата от мозайката се наместват.

– И сте арестували екипа на Санчес?

– Точно така – каза Мърфи. – А те ни разказаха версията за разкриването и преследването. Джак накара АНС да проверят записите си и в тях не се откри нищо, което да я потвърди. Но пък и нищо не я оборваше.

– Тогава защо ме извикахте?

– Така поиска Вашингтон. Към масовото убийство изведнъж възникна международен интерес. Установихме, че най-доброто решение за всички замесени е да проведем истинско разследване. Хората на Санчес се придържаха към своята версия и ние получихме заповед да я

направим по-убедителна.

– И къде беше решено това? – попитах.

Третърн не отговори, поне не с думи. Просто вдигна ръка и посочи към копчето на ръкавелата си.

Поклатих глава. Може би Оливър Стоун не беше чак толкова откачен, колкото си мислех.

– Значи сте сключили сделка със Санчес и хората му – казах с отвращение. – Ако ви помогнат да прикриете историята, да ги освободят без обвинения.

Мърфи изобщо не изглеждаше смутен или притеснен да го признае.

– Точно така. Но забравяш нещо. Нямаме доказателства, че са виновни за каквото и да е. Може би е станало точно както казват.

– Така ли мислиш? – възразих. – Аз ходих в моргата. Видях труповете на сърбите. Как ще обясните раните в главата?

Третърн най-сетне спря да потропва по масата.

– Повярвай ми, моля те. Не знаехме за това, докато не го докладва на Клапър. Към този момент настоящият план вече беше приведен в действие.

– Но не направихте нищо и след като разбрахте, нали? Продължихте да прикривате историята.

– Имахме сериозна причина – каза Мърфи. – Но вече сме готови да сключим сделка с теб.

Погледнах часовника си. След двайсет и седем минути Имелда и нейният екип щяха да натиснат няколко бутона и да насъскат цяла армия репортери по двамата ми събеседници. Вероятно се бяха досетили какво им готвех. Беше като партия покер, в която знаеха, че държа кент флош роял, и просто се опитваха да изтеглят част от заложените пари, преди да я покажа. Имаха кураж тези момчета.

Засмях се и поклатих глава.

– Слушам ви.

– Нямаме нищо против да завършиш разследването си – каза Мърфи. – Няма да ти пречим. Край на игричките. Ще ти дадем истинските записи. Ще ти кажем всичко, което знаем, и ще те оставим да откриеш истината, ако можеш.

– Много мило от ваша страна – казах.

Третърн не обърна внимание на сарказма ми.

– Има само две условия.

– И какви са те? – озъбих се.

Как пък смееше да ми поставя условия в този момент?

– Засега да не се свързваш с медиите. И когато свършиш, първо да говориш с нас.

Беше изненадващо предложение и аз реших да помисля върху него. Може би просто се опитваха да спечелят малко време, за да организират нов дяволски заговор срещу мен. Това би било глупаво. Току-що бяха признали всички подробности от конспирацията си. Добре де, може би нямаше нищо общо с операция „Феникс“, но воденето на тайна война също не беше дреболия. Освен това бяха признали, че заповедите им идват от Белия дом.

Но не трябваше да забравям, че не бяха глупави. Бог ми е свидетел, вече бях уверен в това. Все пак току-що ми бяха дали още амуниции, с които да изляза пред медиите.

– Това ли е? – попитах.

– Можеш да се свържеш с медиите, след като говориш с нас, ако все още го искаш – уточни Третърн. – Няма да се опитваме да те спрем.

Признавам, че бях изумен. Бях очаквал да се опитат да намерят някакъв извънреден начин да ми затворят устата. Може би точно това правеха всъщност. Може би лъжеха докрай, за да спечелят достатъчно време, през което да открият сигурен начин да спрат Шон Дръмънд и алтруистичния му поход към истината. Но поне аз не можех да видя как ще го направят. Можех да надуя свирката в момента, в който реша.

Беше мой ред да опипам почвата с няколко искания.

– Край на подслушването на телефоните. И на кабинета ми. И няма да ме следите повече, нали?

Третърн се ухили.

– За всичко си се досетил, а?

– Да.

– Готово – обеща той.

– Освен това и вашият шпионин трябва да си тръгне – продължих аз. – Мороу заминава със следващия самолет.

Усмивката на Третърн омекна.

– Защо искаш да я изгониш?

– Искам и още как.

– Тя не работи за нас.

Наклоних глава и той искрено се засмя.

– Малкият екскремент Делбърт значи? – попитах.

– Всъщност се казва Флойд Колинс. Но е истински военен адвокат. Много е амбициозен, макар че за съжаление броят на спечелените от него дела дори не се доближава до този, който ти дадохме.

Понякога човек е прекалено хитър за собственото си добро. Бях сметнал, че Делбърт – Флойд – просто е твърде очевиден кандидат за шпионин.

– Добре, тогава той да си ходи – настоях. – Не искам да имате човек в моя лагер.

– Дадено – кимна Третърн.

– И ще трябва да кажа на Мороу какво става в действителност. Тя също трябва да получи разрешение да научи истината.

– Добре.

Станах да си ходя. Вече бях до вратата, когато Мърфи се обади:

– Още нещо, майоре.

Обърнах се и го погледнах. Едрото му красиво лице беше право насреща ми.

– Понякога принципите, на които ни обучават в „Уест Пойнт“ – за дълга, честта и верността към родината, – си противоречат. В света не всичко е толкова ясно, колкото го представят в академията. Понякога се налага да решаваш кое от трите е най-важно. И кой от останалите принципи да пожертваш.

Отвърнах на погледа му. Осъзнавах, че декларира с какви разсъждения се беше справил със собствената си съвест по този въпрос. Почувствах се чист и неопетнен като сълза.

– Не съм учил в „Уест Пойнт“, така че не знам за какво говориш – рекох аз. – Но ще ти кажа какво знам. Знам какво ни отличава от сърбите. Ние не крием убийците си. Не лъжем целия свят, когато нашите войски извършват масови убийства. Не перем мръсното си бельо на закрито. Това за мен е дълг, чест и вяност към родината в едно.

Той снизходително поклати глава, все едно продължавах да не разбирам. Но грешеше. Всъщност той не разбираше нищо. Поне аз така смятах.

След като се наспах добре, настроението ми значително се подобри, но не можех да кажа същото за тялото си. Натъртванията и счупените ми ребра сякаш се втвърдиха и болката проникна през още няколко слоя тъкан. Събудих се ужасно схванат и с болки по цялото тяло. Докуцуках до палатката с банята и взех дълъг, горещ душ, като се опитвах да накарам топлата вода да се справи с болката. Накрая пръстите ми се набръчкаха от водата, но раните ми устояха на действието ѝ. Всичко продължаваше да ме боли.

Клапър не се беше обаждал в два през нощта, както обикновено. Реших, че го е срам да говори с мен. Когато влязох в кабинета, Делбърт беше изчезнал. Беше ми оставил бележка: „Извинявай, Флойд Дж. Колинс, капитан, военен адвокат.“ Вероятно трябваше да се радвам, че Мърфи и Третърн бяха успели да го разкарат под прикритието на нощта. Ако го бях видял лично, сигурно щях да направя някоя глупост, например да му преместя носа така, че да стърчи от тила му. Той ме беше излъгал, прецакал и беше погазил клетвата си на офицер и юрист. А аз имам лошия навик да приемам всичко твърде лично. За което Третърн и Мърфи сигурно се бяха сетили.

Мороу беше на бюрото си и с отчаяна бързина пишеше нещо на ръка. Студено ме игнорира, когато минах покрай нея. Отидох до кафе машината и взех да се суея. Вдигах възможно най-много шум, като блъсках с лъжичката по чашата, потропвах с каната и накрая сръбнах няколко пъти от кафето, за да проверя дали съм сложил достатъчно захар и сметана. Тя продължаваше да не ми обръща внимание с такова студено упорство, сякаш искаше да ме замрази. И си я биваше. Лично аз предпочитам яростните скандали. Човек винаги може да отбегне конкретния удар.

Доближих я и нахално надникнах над рамото ѝ, за да видя какво прави. Тя продължи да пише. Изкаших се няколко пъти, за да я подразня допълнително. Тя се наведе и продължи да пише още по-упорито. Тромаво се блъснах в стола ѝ. Тя го върна на мястото му и продължи да пише.

Най-сетне проговорих:

– Значи не искаш да знаеш какво стана с Делбърт. Защо вече не е с нас. Или как успях да уредя удължаване на крайния срок с пет дни.

После се извърнах и влязох в кабинета си, като затворих вратата. Погледнах часовника си. Минаха трийсет и шест секунди, преди да почука. Изглежда, любопитството е много по-силна мотивация от гнева.

Казах ѝ да влезе и да седне, а после половин час ѝ обяснявах какво е ставало в действителност, докато тя невинно си е мислела, че преследва истината. От време на време ме прекъсваше с въпроси, но през повечето време само слушаше. Прекрасното ѝ лице премина през цял спектър от емоции, от изненада към враждебност до негодувание, докато най-сетне описа пълен кръг и отново се върна на любопитство.

– Защо не ми каза по-рано? – попита.

Адски ме беше страх, че ще стигне до този въпрос. Загледах се в бюрото си.

– Кретен такъв – извика тя. – Мислел си, че аз съм шпионинът на Третърн, нали?

– Не, никога – излъгах и направих гримаса. Дори на мен не ми звучеше убедително. – Тоест не бях сигурен – поправих се. – Освен това какво значение има? Вече имаме зелена светлина.

Бяха ѝ се струпали ужасно много тревожни новини за толкова малко време и тя трябваше да помисли, за да ги смели. Беше адски бясна и на тях, и на мен, защото не ѝ бях вярвал. Но беше и адвокат, така че беше обучена да удържа емоциите си със здрава ръка.

– Защо не свикаме пресконференция и не раздухаме скандала? – попита накрая.

Честно казано, няхах добър отговор на този въпрос. Ако имахме поне малко мозък, точно това трябваше да направим. Бях сключил сделка с дявола, а само някой глупак може да се надява подобно нещо да свърши добре. А сега, когато и тя беше в играта, имаше право на глас и започваше да изпитва съмнение. Или се връщаше към първоначалното си мнение. Май аз бях човекът със съмненията.

– Така или иначе, винаги можем да го направим – казах. – Ако се опитат да ни прекарат, ще натресем целия скандал на тях.

Тя кимна.

– Просто не виждам откъде биха могли да ни притиснат – настоях.

Опитвах се да убедя както нея, така и себе си. Тя отново кимна.

– Сигурно си прав.

– Не ти ли е интересно? – добавих. – Не искаш ли да разбереш дали Санчес и хората му наистина са го направили?

– Предполагам – каза тя, като звучеше малко несигурно.

– Добре тогава, значи е решено – заявих бързо, преди да си е

променила мнението. Или аз да го направя.

Отворих вратата и повиках Имелда. Тя влезе, напушена както обикновено, и аз ѝ съобщих:

– Имаме още пет дни. Уреди ни полет до Авиано днес следобед. Ако нямат назначен полет, кажи им да го уредят заради мен. Обади се в кабинета на полковник Смодърс и му събщи, че двамата с капитан Мороу ще бъдем при него след час.

– Готово – кимна тя.

– И още нещо – изрекох много силно. – Накарай някой да дойде и да провери този проклет офис за подслушвателни устройства. Не искам никакви глупаци с ловджийски жилетки да слушат както говоря.

Забележката за ловджийските жилетки малко я обърка, но все пак кимна. Реших, че това е един добър начин да припомня на Третърн, че възнамерявам да следя дали изпълнява своята част от сделката.

Отново бях във форма, раздавах заповеди наляво-надясно и вършех работа. Беше приятно чувство. Клаустрофобията ме беше оставила на мира. След като опаковахме багажа си и напълнихме няколко кашона с документи, двамата с Мороу тръгнахме на среща с полковник Уил Смодърс, батальонния командир на Санчес.

Отидохме в кабинета му, където този път ни чакаше с адвокатата си – същия капитан Смит, който беше подал оплакване срещу мен. Смит ни посрещна със самодоволна усмивка, но аз му се озъбих, както се полага на адвокат от противниковата страна.

После се обърнах към Смодърс.

– Нямаме нужда от него – казах и посочих Смит с пръст.

Лицето на Смит се изкриви от изненада и гняв, че пак започвам старата песен. Вече отваряше уста, за да ми отговори, когато за моя огромна изненада Мороу се намеси.

– Изчезвай, Смит. Ако има нужда от адвокат, ще те извика.

– Ама аз...

Заплашително пристъпих към него.

– Вече не можеш да действаш в качеството си на негов адвокат. Запазвам си правото да те обвиня в участие в заговор за възпрепятстване на правосъдието. Ако не изчезнеш до две секунди, Ще те изхвърля през прозореца като мръсно коте.

Смит хвърли поглед на прозореца. После погледна към лицето ми, с всичките му синини и ожулвания. Прецени шансовете си.

– Пак ще се обади на окръжния съдия – повиши глас заплашително.

– Обади се! – изляях. – И на всяка цена му кажи, че ще обвиня и

него във възпрепятстване на правосъдието, ако предприеме нещо срещу мен.

Смит погледна клиента си, който отвърна на погледа му също толкова безпомощно. И двамата гледаха в грешната посока. Най-сетне Смит го осъзна, бързо стана и напусна кабинета. Беше по-умен, отколкото смятах.

Извърнах се към Смодърс със съвсем леко смекчена версия на изречението, което говореше, че ми се иска да му изтръгна червата.

– Веселбата свърши, полковник. Ако ни излъжете или подведете още веднъж, ще ви обвиня в съучастие в убийство. Ясен ли съм?

Той кимна.

– Да започнем отначало. Разкажете ми за вашата роля в операцията „Ангел-отмъстител“.

Той погледна за помощ към Мороу, но тя някак си беше успяла да прикрие съчувствието в погледа си. Всъщност изглеждаше абсолютно разгневена.

– Добре – каза Смодърс. – Моят батальон, първи, е личният състав на ангелите-отмъстители. Мърфи ви е разказал за операцията, нали? Ние бяхме избрани да я проведем. Имам по един-два екипа във всяка зона. Вършим мръсната работа.

– Защо само вашият батальон? – попита Мороу.

– Защото очевидно не можем да си позволим да правим грешки в тази работа, а моите подразделения са най-опитни.

– А може би и секретността има нещо общо? – предположих.

– Естествено – призна Смодърс. – Колкото по-малко хора знаят, толкова по-малък е шансът да изтече информация.

– Разкажете ни за Санчес – настоях.

Той ме погледна, после сви рамене.

– Ти беше на прав път. Сигурно сбърках. Тери е добро момче, много симпатично и работата му трябваше, за да получи повишение. Справи се отлично в оперативния щаб и аз реших, че му дължа тази възможност. За съжаление има голяма разлика между работата в щаба и командването на екип за специални операции.

– Но сте го назначили на тази длъжност – попитах, казах или произнесох присъдата.

– Да – мръчно кимна той. – Реших, че ако му дам най-силния екип в батальона, нещата ще се оправят от само себе си. Персико сигурно е най-добрият старшина в Десета бригада. Преминал е през какво ли не и си знае работата. Помислих си, че ще пази Тери да не се прецака.

Подчинените му пипат доста грубо, но са адски добри, а и Персико ги държи изкъсо.

– А как се справя Санчес оттогава?

– Трябва да призная, че и в най-добрите си дни е по-скоро посредствен. Но не от липса на желание. Искане ми се някои от по-талантливите ми хора да влагаха поне половината от неговите усилия.

– Значи е въпрос на талант?

– На някои просто им идва отвътре. А Тери постоянно трябва да се бори. Хората като него се страхуват от провал и подчинените им го усещат.

– Какво е станало, след като са избили отряда на Ахан? – попита Морю.

Смодърс видимо се съсредоточи. Очите му се присвиха и започна да подръпва долната си устна.

– Това стана на четиринайсети. Сутринта, мисля. Санчес се обади по радиото към обяд. Каза само, че „Уиски 66“ – позивната на Ахан... – че „Уиски 66“ е на черно. Разбирате ли?

Морю поклати глава.

– Използваме цветовете, за да описваме състоянието на бойните части. Зеленото означава, че са сто процента. Червеното значи, че са останали половината. Черното е нула процента. Някои части на АОК пострадаха доста тежко, но никога не се беше случвало цял отряд от деветдесет и пет души да премине от зелено на черно за няколко часа.

– Не обясни ли какво е станало? – попита Морю.

– Само че са участвали в операция. Но не се притеснихме, тъй като не бяхме давали разрешение за операция на отряда на Ахан.

– Според неговите показания са атакували полицейско управление в някакво село на име Пилука – обадих се.

– Да, така каза той. Но ние имяхме проблем с това. Селото не беше включено в списъка на одобрените от нас цели.

– Чакайте малко – прекъснах го. – Какъв списък?

– Правим списък с целите. Списъкът се проверява нагоре чак до Съвета на началник-щабове в Пентагона. Целта е да се предотвратят всякакви провали.

– И после го използвате, за да давате мисии на отрядите си?

– Точно така. В операция „Ангел-отмъстител“ никой няма право да атакува по свое усмотрение. Всичко трябва да се контролира, разбирате ли?

Разбихах и още как. Ако ангелите-отмъстителите допуснеха грешка

както например ВВС, които по погрешка бомбардираха китайското посолство и една колона косовски бежанци, скандалът щеше да изкара тайната им война наяве.

– Добре, значи Санчес е докладвал, че неговият отряд от АОК е унищожен. Какво стана после? – попитах.

– Заповядах му да се изтегли.

– Генерал Мърфи ни каза, че му е било наредено да остане на позиция.

– Не е вярно. Обсъждахме такъв вариант, но аз се притеснявах.

– От какво по-точно? – попита Морору.

– От Санчес, предполагам.

– Какво точно за Санчес?

– Всеки път, когато някой от нашите обучава отряд от АОК, се получава ситуация тип „по-големия брат“. Не само тук. Така стана и в Северен Ирак с кюрдите, и в Босна. Просто са прекалено безпомощни, а горят от желание да действат. Американските войници веднага ги вземат под крилото си.

– Значи сте се тревожели, че Санчес няма да може да контролира ситуацията?

– Косоварите към два от другите ни екипи бяха сериозно пострадали и се наложи да приберем нашите момчета в базата и да накараме психиатъра на бригадата и военния свещеник да им помогнат. В такива случаи се освобождават много вина и други силни емоции. За да ги удържи, командирът трябва да е много силен и... да, притеснявах се, че Тери няма да се справи.

Изгледах го замислено.

– Самоубийството и опитът за самоубийство с членове на тези два екипа ли бяха?

Той кимна болезнено и отривисто.

– Да. Както казах, освободените емоции са доста силни.

– Но Санчес и хората му не се изтеглиха – продължих.

– Не, не и когато им наредих. В продължение на два дни докладвах за масирани сръбски действия в техния сектор. Санчес каза, че според него е твърде рисковано да тръгнат на юг.

– А как реагирахте вие?

– Какво можех да направя? Той беше на бойното поле. Все пак поръчах базата на АНС тук да засили наблюдението над Трета зона, така че да виждаме какво става там.

– А те направиха ли го? – попита Морору.

– Снимаха с термочувствителни камери за по един-два часа всеки ден. На филмите се виждаха Санчес и хората му в базовия им лагер, но не се забелязваше засилена сръбска активност. Но въпреки това просто нямахме друг избор, освен да му повярваме.

Сега разбирах защо АНС е използвала онзи спътник над Трета зона тогава. Просто не са търсели цели, които да изискват анализ на картината. Търсели са човешки източници на топлина, например сръбски войници в гората.

– И неговата част най-сетне се изтегли чак след четири дни? – попитах.

– Точно така. Но трябва да пресметнете, че пътят им е ден и половина, може би два. Така че остават само два дни, за които нямаме обяснение.

– Когато се върнаха, докладваха ли за засадата?

– Не – отвърна Смодърс леко ядосан. – Ние разпитваме всяка част, която се изтегля. Но те не споменаха нищо за това. Просто настоявах, че в района гъмжало от сърби, така че им отнело време да се изтеглят.

– Три дни след това Милошевич е започнал да устройва пресконференции – казах. – Какво направихте тогава?

– Отидох при генерал Мърфи. Казах му, че според мен хората на Санчес сигурно са го направили. Били са в същия сектор. Три дни, след като са били избити хората на Ахан. Всичко се връзваше.

– Да се върнем на това, което е станало с Ахан и неговия отряд – намеси се Морюу. – Санчес и хората му изясниха ли този въпрос?

– Разисквахме го по време на разпита.

– И какво казаха те?

– Всички твърдяха, че Ахан сам е взел решението за атаката срещу полицейското управление. Не могли да го спрат. Повечето от хората на Ахан били точно от Трета зона. Командирът на управлението в Пилука бил наистина жесток негодник и вероятно е убил или измъчвал някои от членовете на семействата им. Връзваше се. И друг път се е случвало отряди на АОК да се заемат с лично отмъщение.

– Накарайте някой от хората си да донесе копие от записките на този разпит в нашия офис веднага щом свършим – казах.

– Ще ги получите.

– По-добре ли се чувствате, след като казахте истината? – попитах после.

Той ме изгледа странно.

– Всъщност не – отвърна. – На никой от нас не му беше приятно да

те лъже. Но ние вярваме в това, което вършим.

Е, дотук бяхме с истината и справедливостта като типично американски ценности. Погледнах Мороу, която ми даде знак, че също няма повече въпроси. После отново се извърнах към Смодърс и го изгледах продължително и сериозно. Той ми отвърна с ясен поглед, ни най-малко притеснен от факта, че беше участвал в сериозно прикриване на истината и беше излъгал по време на официално разследване. Това момче щеше да постигне много, казах си. Наистина вярваше в каузата.

Оставихме го и поехме към пистата, където един „С-130“ вече ни очакваше със запалени двигатели.

Спряхме пред мраморния вход на същия италиански хотел на върха на хълма и устата ми се изпълни със слюнка. Двата с Мороу се настаняхме в съседни стаи и оставихме багажа си. В моята стая имаше от онези меки германски легла, пълни с пух, така че Господ може би все пак ме обичаше. Освен това имаше и минибар. Добре зареден минибар. Цялото тяло ме болеше адски и аз се загледах в редицката от миниатюрни бутилчици уиски „Дюърс“. Доктор Дръмънд бурно ме убеждаваше да се справя с болката както си знам. Успях да се преборя с изкушението и слязох във фойето.

Имелда и две от помощничките ѝ се настаняха на долния етаж и наеха апартамент, който да използваме като офис. Когато двамата с Мороу излязохме, за да се качим на микробуса за военновъздушната база, Имелда и момичетата все още примъкваха компютри и кашони с хартия по стълбите към асансьора. Имелда крещеше на момичетата да се размърдат, а те се кикотеха. Очевидно бяха разгадали тайната ѝ. Всъщност беше мека душичка, като кучетата, които лаят много, но не хапят твърде силно.

Пътят до ареста на военновъздушната база отне петнайсет минути. Посрещна ни същият пухкав майор от ВВС. Беше подчертано любезен и добронамерен, като едва ли не се умилкваше около нас, вероятно защото не искаше да го споменем с лоша дума в доклада си. Отнесох се хладно с него, а Мороу последва примера ми. Нека се мъчи.

Двата с Мороу бяхме прекарвали доста време в обмисляне на следващия ни ход. Първата ни идея беше да започнем повторните разпити със Санчес. Трябваше да пречупим един от деветимата, а той изглеждаше най-лесен. Трябваше ни само един. Както във всички заговори, ако успеехме да пречупим един, останалите щяха да го последват като плочки от домино. Щяхме да ги използваме един срещу друг, да заплашваме и да сключваме сделки, докато се доберем до цялата истина и пълния комплект от свидетели, които да дадат показания един срещу друг.

Но колкото повече разговаряхме, толкова повече се убеждавахме, че Санчес не е най-подходящият кандидат. Той очевидно беше сключил някакво споразумение с войниците си. А каквото и да се беше объркало там, в крайна сметка той носеше отговорността и следователно имаше

най-много да губи. Това е прокурорско правило: човекът, който има да губи най-много, твърде често признава последен.

Мороу предложи да започнем с Перико. Отначало идеята ми се стори удивително тъпа. Колкото повече мислех обаче, толкова по-добра ми се струваше. Във всяка организация има два вида лидери. Единият е този, посочен от системата. Това беше Санчес, назначен от Сената на САЩ и обозначен с две сребърни лентички на пагоните. Вторият беше онзи водач, който хората сами си избираха. Това беше Перико, човекът със „Сребърна звезда“ и „Бронзова звезда“ на гърдите. Ако той проговори, останалите щяха да го последват.

Но имаше и още една причина. В някакъв момент там, в Косово, формалната командна верига в екипа на Санчес просто се беше прекъснала. Имелда го беше забелязала в показанията им. Най-вероятно се беше стигнало до бунт. Действахме по инстинкт, но според резултатите от предишните разпити нямаше никакви данни Санчес да е командвал каквото и да е. Трябваше да открием точката на пречупване. Екипът вероятно се е съмнявал в Санчес през цялото време, но войниците, особено опитните войници на редовна служба, принципно се съобразяват с йерархията в армията. Освен ако не се случи нещо драматично, което да ги принуди да се разбунтуват.

Нещо се беше случило. Нещо важно. Предполагах, че е станало около четиринайсети, защото на тази дата елитните войници бяха започнали да се държат странно и необяснимо. Тогава са избили отряда на Ахан. Тогава Санчес се е свързал с базата по радиото и е докладвал, че не могат да се изтеглят. Тогава е започнала поредицата от събития, която в крайна сметка беше довела до една теснина между два хълма, където бяха избити трийсет и петима мъже. Беше просто предположение, но най-вероятно точно тогава Перико беше поел командването.

Двамата с Мороу се разположихме в стаята за разпити и започнахме да подреждаме масите и столовете, за да постигнем някаква импровизирана прилика със съдебна зала. Имелда и момичетата ѝ се появиха след няколко минути и се заеха да включат един лаптоп и едно устройство за запис на свидетелски показания. С Мороу бяхме решили да придадем официалност на обстановката, за да заприлича максимално на истински съд. Така свидетелите щяха да се замислят какво ги очаква.

Най-сетне приключихме и аз изпратих Имелда да извика първия свидетел. Това отне няколко минути, през които просто седяхме и се нервирахме.

После вратата се отвори и Имелда влезе, следвана от старшина

Персико. Тя го представи официално, все едно беше съдебен пристав. Той се огледа небрежно, но всъщност без капка небрежност, просто проучваше обстановката. Отново останах с впечатлението за човек, който проверява бойното поле и се опитва да прецени шансовете си.

– Моля седнете – казах и посочих един стол в средата на стаята.

Столтът беше изолиран и незащитен от бюро или маса. Той седна, кръстоса крака и за няколко мига се вторачи в Лиса Мороу, която държеше диктофон. После сивите му очи се преместиха върху мен.

– Имате ли нещо против да запаля?

Първия път, когато разговаряхме, не пушеше. Въпреки хладното му държане вероятно нещо в тази среща го изнервяше повече.

– Ако желаете – отвърнах.

Той бръкна в джоба си и извади пакет „Кемъл“ без филтър, почука по него, за да измъкне една цигара, пхна я между устните си и я запали. Всичко беше извършено с едно плавно, отработено, почти инстинктивно движение.

– Моля, посочете пълното си име и чин – казах.

Той отговори през дима, който излизаше от устата му:

– Майкъл Джон Персико. Старшина ниво четири.

– Благодаря – казах. – Последната ни среща беше просто предварителен разпит, неофициален разговор, на който да обсъдим събитията между четиринайсети и осемнайсети юни 1999-а. Целта на тази среща е да вземем пълните ви официални свидетелски показания за същия период. Сигурен ли сте, че отхвърляте правото си да използвате адвокат?

– Сигурен съм – каза той.

– По време на предварителния разговор казахте, че вие и повереният ви екип сте били в Косово като част от операцията „Ангел-хранител“. Вие излъгахте, нали? Всъщност сте участвали в „Ангел-отмъстител“, което е включвало изпълнението на бойни мисии срещу сръбските части в Косово. Прав ли съм?

С Мороу бяхме решили, че най-добрият начин да се справим с Персико е да изскочим с рев от нашия ъгъл на ринга и да го шокираме с най-силния си удар. Сега знаехме защо той и останалите в неговия екип бяха толкова самоуверени и способни лъжци. Защото правителството на САЩ стоеше зад гърба им. Всеки може да изтърси и най-голямата лъжа, ако АНС я подкрепя с фалшифицирани доказателства, ЦРУ го прикрива и армията на САЩ връзва ръцете на слушателите. Аз например мога да изтърся доста голяма лъжа и без всичко това.

Персико дълбоко дръпна от цигарата си. Това беше единственият

знак на неудобство или тревога, който си позволи. Най-сетне каза:

– Нямам представа за какво говорите.

– Джек Третърн и генерал Мърфи дадоха разрешение на капитан Мороу и мен самия да научим всички подробности от операция „Ангел-отмъстител“. А сега отговорете на въпроса ми, моля, защото в противен случай ще добавя възпрепятстване на правосъдието и лъжесвидетелстване към останалите обвинения, които вероятно ще уточним днес. Той помисли за секунда и каза:

– Добре. Бяхме част от „Ангел-отмъстител“.

– Тогава да изясним и следващата лъжа – казах аз. – Когато отрядът на капитан Ахан нападна полицейското управление в Пилука, това одобрена и оторизирана операция ли беше?

– Не – каза той.

– Защо излъгахте полковник Смодърс за случилото се през онзи ден?

– Не сме го излъгали – спокойно отвърна той.

Извадих записите от разпита, които Смодърс любезно ми беше предоставил. Сведох поглед и се престорих, че ги чета. После вдигнах глава.

– На деветнайсети сте докладвали на майор Гренфелд, оперативния дежурен на вашия батальон, че през целия ден на тринайсети двамата с капитан Санчес сте се опитвали да спрете капитан Ахан да не напада полицейското управление в Пилука. Придържате ли се към това твърдение?

Той отново дръпна дълбоко от цигарата си, огледа се за пепелник и я изтръска на пода. После пак ме погледна.

– Да. Положих адски усилия да спра капитан Ахан да не напада това управление.

– Вие сте положили усилия? А капитан Санчес?

– Ами... той също се опита.

– Какво се е опитал и той?

– Вижте – каза Персико. – Това беше рискована операция.

Добър опит за измъкване, помислих си.

– Защо беше рискована, старшина? – попитах го.

– Донякъде е очевидно, като се има предвид резултатът, не мислите ли?

– Прав сте. Но казахте, че сте се опитали да го спрете. Сигурно сте имали сериозни причини. Какви бяха те?

– Целта не беше одобрена от бригадата. Това не е ли достатъчна

причина?

– Но е имало и друго, нали, старшина?

– Може би.

– Какво, старшина? Защо бяхте толкова силно против атаката?

– Първо, никога не трябва да се участва в лошо планирани операции. Тази беше не просто лошо планирана, а не беше планирана изобщо.

– Лошо планирана?

– Точно така. Капитан Ахан и момчетата му просто се бяха навили да го направят. Почти нямаше разузнаване. Нито подготовка. Тъй като целта не беше одобрена от бригадата, няхаме и информация от АНС или ЦРУ, с каквато разполагаме обикновено. Те просто искаха да се появят с маршова стъпка и да унищожат всичко.

– Когато Ахан настоя да проведе операцията, защо не се обадохте в бригадата, за да докладвате?

– Това зависи от Санчес – каза той. – Питайте него.

– Защото Санчес също е искал те да проведат нападението – предположих наслуки. – Затова ли не се обадохте?

Той се поколеба, което беше първата му грешка.

– Задавате този въпрос на неподходящ човек – каза накрая. – Не мога да чета чужди мисли.

– Но двамата с капитан Санчес все пак сте обсъждали въпроса, нали?

– Добре де – каза той. – Обсъждахме го.

Накъде биете? Това беше много интелигентен ход от негова страна.

Той не беше сигурен колко точно знам. Може би стрелях наслуки, а може би разполагам с оптически мерник. Искаше да провери.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се опитам да позная отново.

– Искам да кажа, че Санчес е подкрепял Ахан за това нападение, а вие не. И когато всички са били избити, сте обвинили Санчес.

Бях прав. Виждаше се по очите му. Прав бях. Но той каза:

– Не беше така, адвокате. Вие си седите на задните части в тази приятна топла стая и се опитвате да разберете какво е станало на бойното поле. Нямата представа за нещата.

Беше ядосан и според мен за това имаше само една възможна причина.

– После сте отнели командването на отряда от Санчес – продължих. – Бунт ли избухна?

Той бръкна в джоба си и отново извади пакета „Кемъл“. Току-що беше угасил предишната си цигара на пода, но измъкна нова и почука с

нея по дланта си. Удари я толкова силно, че я счупи, така че я хвърли на пода и взе трета.

Запали я и заяви:

– Вижте, нямах проблеми със Санчес. Както ви казах и преди, той е добро момче.

Подминах тази забележка.

– После полковник Смодърс е издал заповед вашият екип да се изтегли. Случило се е около обед на четиринайсети. Санчес е говорил с оперативния център в шест вечерта на същия ден. Докладвал е, че районът гъмжи от сърби и според него изтеглянето в този момент не е разумен ход.

– Точно така – кимна той. – Спомням си това обаждане.

– На следващата сутрин в редовния доклад в шест часа е повторил съобщението. Както и в шест вечерта на петнайсети.

– Правилно.

– Кой докладваше за активността на сърбите?

– Перит и Мачуско охраняваха периметъра. От време на време ги сменяхме с братята Мур, за да си починат.

– Значи именно те двамата са докладвали за сериозна сръбска активност във вашия сектор.

– Да. Решихме, че след атаката на Ахан сърбите са предположили за съществуването на базовия лагер, от който са дошли хората му, и са започнали да го търсят.

– Не бяхте ли установили нов базов лагер?

– Да, но недалеч от първия. Бяхме в същия сектор.

– За каква активност докладваха Перит и Мачуско?

– Бяха забелязали патрули и бяха чули движение на тежки превозни средства по близките пътища.

– А после, на сутринта на седемнайсети, са забелязали и сръбския разузнавателен отряд, за който се предполага, че е видял вашия базов лагер.

– Точно така. Само че не се предполага, а е било така.

– Откъде знаете, старшина? Вие не сте го забелязали лично, нали така?

– Не, но Перит и Мачуско никога не се издънват. Ако Перит ми каже, че ни наблюдават, значи ни наблюдават.

– Защо Перит е докладвал на вас, старшина? Защо не е казал на капитан Санчес?

– Нямам представа.

– И после сте издали заповед на екипа да се изтегли.

– Точно така – отвърна той и направи още една показателна грешка.

Ако Санчес все още е бил командир, той е трябвало да издаде тази заповед.

– След това сте продължили изтеглянето си през целия ден до полунощ, когато сте оформили отбранителен периметър и сте решили да атакувате сръбската колона.

– Вече минахме през всички тези глупости, нали? Показанията ми няма да се променят.

Пак не му обърнах внимание.

– Няколко последни въпроса и приключваме този разговор.

– Добре – каза той и извади още една цигара.

Пушеше ги бързо и докрай. Над главата му ясно се виждаше малък облак от бледосин дим.

– Всички останали свидетелстваха, че вие сте командвали засадата. Вие сте ги разположили по местата им, проверили сте огневото им поле и сте определили как да бъдат заровени и свързани мините „Клеймор“. Вие сте издали заповедта за начало на огъня. Вие сте го прекратили. Това ми се струва много интересно. Нали сам ми казахте, че Санчес е командвал всички операции?

Той видимо се обърка, докато се опитваше да измисли отговор. Очите му бързо подскачаха по пода.

– Санчес не беше добре – каза накрая. – Не беше спал от два дни, така че аз му предложих да помогна.

Почти се усмигнах.

– Похвално от ваша страна.

Току-що ни беше дал за какво да се хванем. Погледнах Мороу, която кимна. И тя го беше усетила.

– Благодаря ви, старшина – казах. – Ще ви се обадим да свидетелствате отново, може би по-късно тази вечер или утре сутринта. Силно ви препоръчвам да си осигурите адвокат за следващата ни среща.

Той облегна лакти на коленете си и лицето му придоби искрено бунтарско изражение.

– Кога ще свършим с тези глупости? От две седмици съм в този кенef и вече искам да изляза. Вече два пъти ме разпитвахте.

– Ще свършим, когато престанете да ни лъжете – отвърнах. – До утре сутринта ще разполагаме с цялата истина. По един или друг начин.

Бунтарската му физиономия се стопи. Персико се изправи и тръгна

към вратата.

– Между другото – продължих и той се обърна към мен, – сделката ви с Третърн и Мърфи вече не важи. Имам пълното право да препоръчам каквото намеря за добре и възнамерявам да го използвам.

Той отново се обърна и излезе. Но успях да го видя в очите му. Току-що беше чул как всичко около него рухва.

– Сержант първи клас Франсоа Перит – обяви Имелда с голяма доза официалност и смайвашо ясно произношение.

Мороу изненадано вдигна глава. Когато поискаше, Имелда можеше да говори по-правилно от английската кралица.

Перит вървеше също толкова нахално и самоуверено, колкото последния път. Отново забелязах колко безшумно се движи, като котка, сякаш под краката му имаше въздушна възглавница.

Идеята да продължим с Перит беше моя. Той беше горещата глава в отряда. Беше останал в центъра на почти всички събития. И най-важното, очевидно беше любимецът на старшина Персико. Между двамата имаше силна връзка и аз смятах, че ще е както голямо предимство, така и възможно слабо място.

Посочих му да седне на същия стол, който Персико беше освободил едва преди половин час. За втори път изречитирах обяснението за целта на този разговор и му позволих да пуши, ако желае. Той желаше и бързо измъкна от джоба си пакет „Кемъл“ без филтър. Значи двамата с Персико предпочитаха една и съща марка. Другари по цигара.

Загледах се в някакви документи пред себе си, докато той запали и се отпусне в удобна поза. Беше развеселено усмихнат, сякаш се бяхме събрали, за да го позабавляваме.

Вдигнах очи и започнах:

– Сержант Перит, вече сме убедени, че вие и някои други членове на вашия екип сте дали фалшиви показания. Знаем, че капитан Санчес е подкрепял желанието на капитан Ахан да нападне полицейското управление в Пилука. Знаем, че след това е настъпил всеобщ спад на доверието в неговите способности и старшина Персико практически е поел командването. Знаем също, че засадата не е била акт на самоотбрана. Била е преднамерено отмъщение.

Всъщност не знаехме последните две неща и само подозирахме за някои от предишните, но бях решил да метна всичко в казана и да видя какво ще стане. Той не се и опита да ми противоречи. Вместо това ме загледа, почеса се и се усмихна.

– Тогава за какво съм ви аз, по дяволите?

– Трябва да установим вашата роля в тези събития.

– А, да.

– Започнете с момента, в който двамата с Мачуско сте влезли в Пилука сутринта на четиринайсети. Какво видяхте там?

Той се наведе и с дясната си ръка изгаси цигарата на пода до трите фаса, останали от Персико. Перит беше изпушил едва четвърт от своята цигара, така че истинската му цел сигурно беше да провери каква марка са останалите фасове до стола му. Истинските разузнавачи проявяват такова любопитство.

После се изправи и каза:

– Майната ви. Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви.

– Длъжен сте – възразих. – На колко сте години?

– Трийсет и три.

– Говорихте ли вече с адвокат?

– Естествено. Дойде някаква дебела кучка. Разкарах я. Както ви казах и преди, не обичам адвокатите. От тях се изприщвам.

– Надявам се, че преди да си тръгне, тя е успяла да ви обясни, че ако веднъж сте изправен пред военен съд, след това мога да добавям толкова обвинения, колкото преценя. Съдията по вашето дело ще инструктира заседателите да разглеждат всяко обвинение поотделно. Разбирате ли какво означава това?

– Не.

Отвърнах с възможно най-безизразния си тон:

– Означава, че за всяко престъпление ще има отделно наказание.

Присъдите ще се трупат. Дори ако сте невинен по отношение на всичко, станало в Косово, допълнителните обвинения, които мога да повдигна срещу вас – неизпълнение на заповед, неуважение, възпрепятстване на правосъдието и лъжесвидетелстване, – ще бъдат разгледани и ще получат отделна присъда. Сега вече стана ли ви ясно?

Той кимна. Неохотно и бегло, но кимна.

– Разбирате ли, сержант, в момента имате възможност да се спазирате за няколко години от живота си с мен. Извадете си главата от пясъка. Помислете дали искате да гледате света през решетки, докато остарее.

– Слушам, сър – каза той.

Обръщението звучеше като нещо, след което трябва да пуснеш водата в тоалетната, но все пак показваше, че вече е наясно със залога.

– И така, какво точно видяхте, когато влязохте в Пилука с Мачуско? – попитах отново.

– Наистина ли искате да знаете? – попита той.

Кимнах.

– Добре, ще ви кажа.

Звучеше ядосано, сякаш сам си го бях изпросил и сега щях да си го получа. Наведе се на стола и облегна лакти на коленете си. После огледа всички в стаята един по един, като кимаше презрително, сякаш никой от нас не заслужаваше тази чест, но какво пък толкова.

Накрая отново се обърна към мен.

– Първо, не бяхме само двамата с Мачуско. Брайън Мур също дойде с нас, защото говори езика на местните. Влязохме около десет. Беше много тихо, но във въздуха имаше тежка миризма.

– Каква миризма?

– Всъщност бяха две. Кръв и кордит. А причината да е толкова тихо беше, че всички си бяха тръгнали. Имаше много дим и някои от къщите още горяха или тлееха. Имаше и много надупчени къщи, като след особено жестоки престрелки. В някои от стените имаше дупки от снаряди, вероятно от танкове. Казах на Мачуско и Мур, че трябва да се изнасяме колкото можем по-бързо. Тоест и за слепец беше ясно, че Ахан не е спечелил битката. Но Мачуско реши, че старшината просто ще ни накара да се върнем и да разберем какво е станало. Доколкото познавам шефа, сигурно беше прав, така че продължихме.

Той спря, за да извади още една цигара, която почука по дланта си точно като Персико. Изумително.

– Минахме по страничните улички – продължи той. – Мур ни покриваше и ние с Мачуско тръгнахме към площада, каквито ги има във всички села в Косово. Там беше полицейското управление. Доближихме се колкото ни се стори разумно, после влязохме в една сграда на три етажа. Качихме се догоре, минахме през един прозорец и излязохме на покрива.

Той разпери ръце, за да ни покаже панорамата оттам.

– Виждахме целия площад и полицейското управление. При това много добре. Навсякъде гъмжеше от сръбска милиция. Видяхме десетина танка, стари „Т-34“, подредени в редица, а екипажите им се бяха покатерили върху тях и ги почистваха след операцията. Видяхме и една огромна купчина трупове. Бяхме взели бинокли, така че ги извадихме и огледахме труповете. През оптиката виждахме дори лицата. Някои от тях не ги познавахме. Сигурно бяха селяни, попаднали на огневата линия. Но разпознахме повечето. После Мачуско ме бутна с лакът и ми посочи нещо до полицейското управление. Погледнах. Точно до главния вход бяха забили един висок стълб. А на върха се виждаше нещо безформено, от което се отцеждаха капки. Беше главата на Ахан.

Сърбите я бяха отсекли и забили като трофей.

Той спря да ни погледне. Искаше да ни набие в главите колко ужасно е било.

– Слязохме и се изнесохме по най-бързия начин – продължи. – Открихме следи, които извеждаха от селото, и ги проследихме. След около пет километра попаднахме на селяни, които се криеха в гората. Бяха напуснали селото сутринта, след края на престрелката. Казаха, че сърбите са полудели и никой не бил в безопасност. Имаше две възрастни жени, един старец и сигурно три-четири деца. Всички бяха уплашени до смърт. Дадохме им малко храна и Мур ги разпитва двайсетина минути. Казаха, че късно предишния ден, малко преди залез, в селото пристигнала голяма сръбска част, около шестстотин души, които се скрили на различни места. Спрели танковете в плевните и скрили повечето хора в къщите. През цялата нощ подреждали амуниции, опъвали жици, разполагали постове и се готвели за нещо. После, около шест сутринта, сякаш цялото село избухнало. Навсякъде се разхвърчали куршуми и снаряди. Битката продължила около два часа. Имало много стрелба, но селяните чули и изстрели някъде на север. Ахан беше разположил охранителната си група там и ние предположихме, че са нападнали и тях.

– И какво беше станало според вас? – попитах. Лицето му почервенея и гневът му започна да взема връх.

– Какво беше станало ли? Не е ли очевидно, по дяволите? Сърбите знаели, че Ахан идва. Чакали го. Шест-седемстотин души. Извън селото чакала още една голяма военна част, може би подкрепление, което се справило с охранителната му група. Горките негодници нямали никакъв шанс. Избили ги. Една от бабите ни каза, че през последния половин час от битката наоколо обикаляли само сръбски войници, които издирвали оцелели. Намерили десет-петнайсет и ги завлекли на площада. После ги съсекли с щикове. Бабата каза, че никога нямало да забрави как пицелите мъжете.

Нещо в начина, по който Перит разказваше тази история, я правеше особено въздействаща. Може би грубите прости думи, които използваше. Или просто ужасяващата ѝ достоверност. Дори Имелда и момичетата ѝ се бяха навели напред, вторачени в изкривеното лице на Перит.

Самият той също беше дълбоко развъълнуван. Искаше да ни шокира, но докато разказваше, трябваше да преживее цялата сцена отново. Беше стиснал челюсти, а очите му едно блестяха.

– И вие обвинявате капитан Санчес за това? – попитах.

– Естествено, че обвинявам този глупак! – избухна той. – Нямахте

търпение да запише нещо хубаво в досието си, за да получи повишение. Шефът, старшина Персико де, му каза да не пуска Ахан. Предупреди го. Дори го чух как му вика. Предишния ден го заведе навътре в гората, за да не чуе никой от нас, но аз подслушах как спореха. Но Санчес не искаше и да чуе. Все повтаряше какъв голям удар щяло да бъде, ако Ахан и хората му унищожат полицейското управление. Щяло да възпламени целия район, така казваше. Тъпак.

– Какво стана, когато тримата с Мачуско и Мур се върнахте?

– Първо отидохме да видим шефа. Не бях в настроение да говоря със Санчес, нали разбирате? На двамата с Мачуско ни идваше да го пребием или дори да застреляме този тъпак. Така че Мур предложи първо да отидем при шефа. Да го оставим той да се оправя.

– И какво направи старшина Персико?

– Ядоса се. Не че е казал нещо, но аз си знаех, че е предупредил Санчес точно за това. И все пак се почувства виновен. Такъв си е шефът. Беше направил всичко по силите си, за да го спре, и пак се чувстваше отговорен.

– Той скара ли се по-късно с капитан Санчес?

– Не ми е известно. Може и да му е казал нещо, когато са били насаме, но шефът може да преглътне и да продължи.

– Добре, ще се изразя по друг начин – казах. – Забелязахте ли видима промяна в командната верига след това?

– Не.

– Кой издаваше заповеди?

– Предимно Санчес, понякога и старшината. Не по-различно от обикновено.

– Според предишните ви собствени показания вие сте докладвали само на старшина Персико. Защо?

– Защото не можех да понасям да говоря със Санчес. Знам, че е непрофесионално, но онези момчета загинаха заради него. Не исках да го доближавам. Като нищо щях да направя нещо, за което после да съжалявам.

Пак беше започнал да лъже, но не проумявах как и защо. Просто го чувствах. Може би се опитваше да прикрие Персико.

– Разкажете ни за засадата – продължих.

– Нищо особено не мога да ви кажа. Както вече споменах, бях на осемстотин метра по левия фланг и охранявах. Не съм участвал в решението за засадата и така и не видях какво стана.

Обърнах се към Морозу, но тя поклати глава, за да покаже, че няма

повече въпроси. Наредих на Перит да се върне в килията си и кимнах на Имелда да го придружи.

Когато излезе от стаята, напрежението спадна осезаемо.

– Уф! – възкликна Мороу и вдигна вежди. – Започва да се връзва, нали?

– Само до следобеда на четиринайсети. Все още не е ясно какво точно е станало по-късно.

Пуснах Имелда и помощничките ѝ на почивка за цигара, тоалетна или от каквото имаха нужда. С Мороу останахме да решим какво да правим по-нататък. Бяхме стигнали до точката, от която нещата тръгнаха гладко. Истината излизаше най-е и ние трябваше да следваме течението. Всеки по-нататъшен свидетел щеше да добавя по нещо от действителния ход на събитията и ние трябваше да използваме тази информация като отправна точка, за да уловим следващия член на екипа в мрежата от самопризнания.

– Според мен трябва да повикаме Брайън Мур – предложи Мороу.

Обмислих предложението, но не бях сигурен с какво ще ни помогне.

– Избери някой друг – казах.

– Добре. Езекийл Грейвс, лекарят.

– Защо?

– Защото има най-малко да губи. Не е участвал в засадата.

– Това означава, че и ще знае най-малко за нея.

– Но може да попълни празнините между четиринайсети и засадата.

Беше права, разбира се. Отидохме да изпием по едно кафе и аз пофлиртувах с нея. Не усетих очакваната реакция. Може би умът ѝ беше твърде зает с непосредствената ни задача. Или пък още не ми беше простила, че я бях сметнал за шпионин.

След десет минути Имелда отново се престори на пристав, като обяви пристигането на сержант Езекийл Грейвс. Ставаше все по-добра. Можех да се закълна, че новата роля ѝ харесва.

Сержант Грейвс беше слаб хубавец с тъмна кожа. Имаше големи влажни кафяви очи, правилни черти и дълга тясна брадичка. Армията избира войници с доста висок коефициент на интелигентност за медицинските части. Това е едно от нещата, които за разнообразие прави както трябва. Никой не иска да попадне в положение, в което някой глупак не може да му постави инжекция с морфин или не знае колко да стегне турникета, за да спре кръвотечението от разкъсана артерия.

Представих двама ни с Мороу на Грейвс и за пореден път обясних

целта на разговора. Видя ми се малко нервен, въпреки че според Флойд, с псевдоним Делбърт, бил доста печен. Естествено, Флойд се опитваше да ни саботира, така че преценката му сигурно е била преиначена. Хранех силното подозрение, че сержант Бътлър е най-печеният тип и Делбърт нарочно се беше опитвал да отвлече вниманието ни от Грейвс.

Съобщих на Грейвс колко много знаем вече за действителните събития, като добавих и новите подробности, които току-що бяхме научили от Перит. После минах и през обичайната си тактика за стимулиране на честността чрез заплахи с уточнението, че според нас той няма от какво толкова да се страхува, тъй като не е участвал в засадата. По изражението му можеше да се съди, че вече и сам се е сетил. Както казах, лекарите обикновено са доста умни.

После продължих:

– Бихте ли ни разказали какво стана, след като Перит, Мачуско и Мур се върнаха от Пилука с доклада си за съдбата на отряда на Ахан?

Той прехапа долната си устна и се огледа. Беше най-младият член на екипа на Санчес и беше лекар. Това работи и в двете посоки. Изпитваше лоялност във възможно най-малка степен. А можеше да бъде точно този, който най-силно се стреми да се включи в братството.

Спря да се оглежда, но започна да си играе с ръцете.

– Не съм сигурен за какво точно питате, сър.

Много добре знаеше за какво питам, така че навярно просто продължаваше да се чуди дали да говори изобщо.

– Вижте, сержант Грейвс, историята излиза наяве – казах. – Не можете да я спрете. Останалите вече си признаха един по един и би било срамота точно вие да се провалите за едното нищо. И така, имаше ли реакция? Усетихте ли разлика в бойния дух и настроението в екипа?

Опитвах се да се изразявам внимателно, тъй като бъдещият му адвокат можеше да изтъкне как първо съм му казал, че вероятността да бъде съден е малка, след което дискретно или недискретно съм му подсказал какво да каже, ако иска да се отърве.

– Не, сър, нямаше реакция – отвърна той. – Мина известно време, докато всички научат какво е станало в Пилука. Сержант Мачуско и сержант Перит обиколиха хората и разказаха на всички.

– Обвиняваха ли капитан Санчес?

– Да, сър. Но нямаше нужда. Всички знаехме. Толкова малко хора сме, все едно семейство. Не се случва почти нищо, за което да не разберат всички.

Кимнах, но не казах нищо. Той чакаше следващия ми въпрос, но аз

така и не го зададох. Най-сетне Грейвс продължи сам:

– Не беше бунт, сър, нищо подобно. Заклевам се.

Стори ми се интересно, че избра точно тази дума.

– А какво беше? – попитах.

– Трябва да разберете, сър, че всички харесвахме капитан Ахан и неговите момчета. Доста шантаво, нали? Нямахме почти нищо общо с тях. Повечето от момчетата на Ахан дори не знаеха английски. Бяха земеделци, касапи, магазинери, няколко учители. Не знам как да го обясня. Нещо като чувството, което изпитваш към някое пале. Но не ме разбирайте погрешно, не се отнасяхме така към капитан Ахан. Не, сър. Той беше различен, много различен от останалите.

– По какъв начин? – попита Мороу.

– Знаете ли с какво се е занимавал в мирно време? – каза Грейвс.

Мороу поклати глава.

– Бил е доктор. Специалист по сърдечна хирургия. Завършил е медицина в Харвард. Затова станахме доста близки. Вечер след тренировките ме водеше в медицинските палатки на ООН. Бяха претъпкани с ранени и болни бежанци от Косово и ние работехме там по седем-осем часа всяка нощ. Не знам как го правеше. Ставаше в пет и половина всяка сутрин за тренировките, а тъй като имахме само шест седмици за обучение, ние здравата ги мъчехме. Когато ги пускахме, обикновено около пет следобед, хората му едва доуцукваха до кухнята да хапнат нещо и се пъхаха в чувалите. Бяха изтощени. Ахан пропускаше вечерята и работеше до един, а понякога и до два-три сутринта. Не знам как го постигаше. Но трябваше да го видите с онези хора в палатките. Не беше просто доктор. Беше като светец. Идваше например някое дете със счупен крак и рани от шрапнел, което виеше от болка, докато той не отиде при него. Ахан започваше да му говори с невероятно успокояващ глас, детето спираше да плаче и се оставяше да го лекува. Никой от другите лекари не беше толкова добър.

Грейвс спря за момент, а по лицето му се четеше тайно възхищение.

– А капитан Ахан дори не трябваше да бъде там – продължи той. – Родителите му отдавна бяха емигрирали в Щатите. Знаете ли, че имаше американско гражданство? И жена и три малки деца, къща в Бостън и работа в някаква голяма болница. А когато стана това в Косово, той все едно замрази живота си, плати си сам билета и пристигна тук. От ООН искаха да остане да работи в една полева болница. Той отказа. Реши, че ще се прояви като страхливец. Не знаеше нищо за бойните действия, но

беше умен и всички го следваха сяпо.

Лицето на Грейвс се беше превърнало в олицетворение на човешката агония. Очевидно и той като Перико беше развил дълбока привързаност към капитан Ахан.

– Съжалявам – добави. – Трудно ми е да го обясня на непознати, но той... никога не бях срещал такъв човек. Трудно е да го изразя с думи. Сякаш излъчваше някаква сила. Беше невъзможно да не го харесваш. Всички го харесваха.

Отворих уста за следващия си въпрос, но той ме изпревари:

– Не. Не просто го харесваха. Някак си го обичаха. Аз също. И другите в екипа, дори Мачуско и Перит, които са доста груби хора, също го обичаха. Дори старшината според мен. Той никога не показва чувствата си, но когато бяха двамата с капитан Ахан, се усещаше някаква връзка помежду им. Направо абсурдно, защото шефът е войник до мозъка на костите си, а Ахан беше лечител по душа. Човек не би си помислил, че ще си допаднат.

– И какво стана? – попитах. – Ако не е било бунт, какво беше?

– Ами... просто някак си всички решихме, че вече няма да изпълняваме заповедите на капитан Санчес. Никой не каза нищо. Просто го почувствахме. Но не сме се бунтували, сър, заклевам се.

– Но ефектът беше същият?

– Да, сър, предполагам. Но е малко странно. Сякаш дори капитан Санчес беше с нас. Разбирате ли ме?

– Не. Обяснете, моля.

Той сведе очи към пода и лицето му придоби объркано изражение, докато се опитваше да намери точните думи.

– Някак си просто избледня. Беше с нас, но спря да издава заповеди. Може би от чувство за вина, не знам. Шефът просто запълни празнината и започна да заповядва вместо него.

– И прекарахте още ден и половина в базовия си лагер, така ли? – попитах.

– Точно така, сър.

– Какво правеше екипът през това време?

– Чакаше.

– Какво чакахте?

– Не знам точно. Нали разбирате, аз съм лекар и съм нов за другите. Ако бяха болни или ранени, се обръщаха към мен, но никой не искаше мнението ми за операциите. Перит, Мачуско и братята Мур продължиха да патрулират и според мен всички се опитваха да измислят какво да се

предприеме. След случилото се на капитан Ахан и неговия отряд никой от нас не искаше да се прибере вкъщи с подвита опашка.

– Сърбите забелязаха ли вашия лагер?

– Не ми е известно. Изтеглихме се два дни по-късно. Спомням си, защото същата сутрин сержант Колдуел си срязва крака с една брадва. Сечеше дърва за огъня и си отвори дълбока рана. Наложих да го зашия.

– Как беше проведена засадата?

– Не знам, сър. Само си спомням, че същата вечер набързо устройохме периметър. Беше късно и бяхме на крак цял ден. После по редицата тръгна заповед да започнем да проверяваме амуниците си и да чистим оръжието за битка. Тъй като съм лекар, нямаше нужда да си чистя оръжието или да проверявам амуниците, затова задряхах. Сержант Колдуел ме събуди, когато стана време да тръгваме. Искеше да му дам още аспирина, защото кракът продължаваше да го боли, а трябваше отново да поемем на път.

Погледнах часовника си. Беше седем вечерта, а никой от нас не беше ял от закуска. Не бях особено гладен, но златното правило в армията е винаги да храниш войските си. Благодарих на сержант Грейвс и помолих Имелда да го придружи до килията.

После с Мороу излязохме заедно. Не говорихме много, докато микробусът не ни остави на входа на хотела. И двамата бяхме потънали в собствените си мисли. До този момент се занимавахме със съдебен случай, доказателства и свидетелства – все хладни, рационални парчета от мозайка, с които всеки адвокат е обучен да се справя. Но сега пред очите ни се очертаваше огромна човешка трагедия, а от това повечето хора се разстройват.

– Вечеря? – предложих.

– Кой плаща? – парира тя.

– Зависи.

– От какво?

– Ако го сметнем за среща, аз ще платя. Но ако е делова вечеря между колеги, ще трябва да я разделим наполовина. Пише го на каменна плоча на върха на една планина, на единайсетото място: „И ще плащаш само за вечери, на които има шанс да покориш жената на съседа.“

– Тогава ще я разделим поравно – каза тя и ме остави в крайно лошо разположение на духа, за да поеме по стълбите.

Преоблякох се по-бързо от нея, изтичах долу и резервирах маса. При това добра, точно в ъгъла до големия панорамен прозорец, който

гледаше към равнината в ниското. Докъдето стигаше погледът, мигаха светлинки.

Не изгубих време да разглеждам пейзажа. С чувство за вина, но с голяма ефективност обърнах две чаши скоч с много лед, като реших да не споменавам, че съм започнал без нея. Но ребрата наистина ме боляха и аз исках да ги изненадам приятно. Дори накарах сервитьора да отнесе доказателствата, преди Мороу да дойде.

Той тъкмо бягаше с чашите, когато тя царствено влезе в ресторанта. Ако не беше среща, беше прекалено добре облечена, или прекалено оскъдно, зависи откъде го погледнеш. Беше с къса и тясна синя пола, която свършваше на десетина сантиметра над коленете, и една чудесна блуза с това, на което учтиво казват „дълбоко деколтe“. С един поглед видях почти всичко, което беше крила под камуфлажната си униформа през последните няколко седмици. Едва не ахнах, но се спрях навреме, тъй като съм прекалено печен. Ограничих се само с тежко дишане и един продължителен, мръснишки блеснал поглед.

Почудих се какво беше намислила. Може би искаше да ми покаже какво изпускам. Нещо като: „Виж, всичко това можеше да бъде твое, ако само не ме беше заподозрял, че шпионирам за Третърн.“ Или пък беше някакъв неин неосъзнат импулс да докаже, че мис Смит в Тузла не беше единствената жена наоколо, за която дядо ми би казал, че е „доста източена“. Тъй като аз знаех точно какво има предвид дядо ми с този израз, мога да ви уверя, че Мороу беше наистина много добре източена. Краката ѝ бяха невероятно дълги и стройни и завършваха с прекрасни нежни глезени. А и в горната половина също имаше с какво да се похвали. Това също е израз на дядо ми. И за него знам точно какво значи.

Походът ѝ през ресторанта привлече доста внимание под формата на многобройни погледи, подобни на моя. Двама италиански господа дори дотичаха да ѝ поднесат стола. Тя седна и хладно благодари, а те останаха на местата си и просто зяпнаха, сякаш не знаеха какво да правят. Хванах единия да наднича през рамото ѝ към горната ѝ половина и го изгледах кръвнишки. Той ми се усмихна глупаво и се оттегли. Другият остана до масата, докато сервитьорът не дойде да вземе поръчката. Тогавя стана малко претъпкано и той най-сетне се върна на масата си. Там имаше някаква жена, вероятно неговата, която започна да му крещи на италиански.

– Няма нищо по-добро от дискретното, незабележимо влизане – отбелязах.

Тя учтиво се усмихна и леко се изчерви.

– Нямах какво друго да облека. Ако скоро не намеря пералня, и бельото ми ще свърши.

Измислих десет различни остроумни и еротични забележки в отговор, но все пак бяхме на делова среща между колеги независимо от кръсците на либидото ми.

– Нямах проблеми – уверих я и я потупах по ръката като добър старши офицер, който се грижи за поверените му войници. – Ако наистина свърши, ще ти дам назаем от моето.

Тя мило се изкикоти и попита:

– Е, да си вземем ли бутилка кианти?

– Давай – отвърнах. – Аз имам две счупени ребра и цялото ми тяло крещи за истинско лекарство.

После намигнах на сервитьора.

– Ще започна с двоен скок с лед.

– Чаша кианти, моля – каза Мороу.

Настъпи дълга, неудобна тишина. Тя ухаеше невероятно. И не беше онзи люляков парфюм, а нещо далеч по-силно. С нотка на мускус и лукавство.

Адски е трудно да се сетиш за нещо интелигентно и делово, когато пред теб е седнала красива жена с горна половина, която наднича от блузата ѝ, носът ти се изправя от уханието ѝ, а въображението ти се е отнесло в някакъв будоар и лудува между копринени чаршафи.

Най-сетне тя каза:

– С кого искаш да започнем утре?

С голямо нежелание напуснах будоара и обмислих въпроса.

– Защо не със Санчес?

– Не искаш ли да изчакаме, докато научим повече?

– Че какво е останало да научаваме?

– Дали е имало бунт? На кого е била идеята за засадата? Защо всъщност са я направили? Защо са застреляли сърбите в главите?

– И кой точно ще ни разкаже за тези неща?

– Остават петима, от които да избираме.

– Просто имам такова чувство – обясних, докато гледах как сервитьорът се доближава с питиетата ни. – Най-бързият начин да научим всичко е чрез Санчес, а според мен разполагаме с достатъчно, за да го накараме да проговори.

Чашите вече бяха на масата и аз се опитвах да не издавам нетърпението си, когато грабнах първия скок, който всъщност ми беше трети, и обърнах една огромна глътка. Преди да се усетя, чашата беше празна.

Чашите бяха високи и обеимисти, а и барманът не беше от мошениците, които разводняват всичко. По някаква причина ребрата ме бяха заболели ужасно. Сигурно от нейния парфюм, не знам.

Тя въртеше чашата с вино между тънките си пръсти.

– Ужасна трагедия, нали? Направо те удря в сърцето.

– Аха – съгласих се и доста бързо усетих ефектите от третия скок. – Но ти пък какво си очаквала? Наистина ли си мислеше, че ще открием деветима злодеи, които просто са се събрали и са решили да извършат някое и друго зверство?

– Не. Просто никога не съм се занимавала с такъв случай. Объркващо е. Нещата не са в черно и бяло.

– Точно такива са си. Греша, защото и те са сбъркали – казах, като започнах следващата чаша и показах с два пръста на сервитьора, че очаквам подкрепления. – Една от причините армията да настоява на желязната дисциплина са точно такива ситуации. Офицерите също са хора. И те се издънват, и когато го направят, хората им го забелязват. Но структурата и дисциплината трябва да останат. Персико е стар войник. Знаел е за това. Всички са го знаели, по дяволите.

– Разбирам. – Тя продължаваше да върти чашата между пръстите си. – Онези мъже са загинали заради Санчес. Знам какви са правилата, но разбирам и защо неговите хора вече не са искали да следват заповедите му. Но той, изглежда, спрял да ги издава. Все едно изпаднал в кома.

Чашата ми вече беше празна, а сервитьорът стоеше до масата с две нови. Щастливо му се усмихнах.

– Добре ли си? – попита Мороу.

– Ще се оправя – уверих я. – Просто си предписах малко болкоуспокояващо. Виж, ще остане достатъчно вина за всички. Смодърс например не е трябвало да възлага тази задача на Санчес. – Отпих още една огромна глътка и продължих. – Санчес не е трябвало да се огъва, когато нещата са се объркали. Хората му не е трябвало да му отказват съдействие след това. Дори в Холивуд го знаят. Не си ли гледала „Бунтът на Бунти“ или „Бунтът на Кейн“? И двата филма са страхотни. Спомняш ли си как капитан Куийг, командирът на боен кораб през Втората световна война, стоеше на мостика с две гюлета в ръка и крещеше: „Кой ми открядна ягодите?“ Играеше Хъмфри Богарт в най-добрата си форма, в ролята на упорития негодник, който безмилостно експлоатира хората си, а неговият помощник-капитан им симпатизираше и в крайна сметка подкопа авторитета му и доведе нещата до бунт. Адвокатът успя да го

оправдае, но в последната сцена му каза, че помощник-капитанът го от-
вращава, защото всъщност е извършил престъпление. Системата има
правила и всички трябва да ги спазват.

– Странно е да го чуя от теб – отбеляза тя, а аз стиснах следващата
си чаша и излях още скок в гърлото си.

– Защо? Защото се правя на умник? Защото се държа така, сякаш не
уважавам системата? Не се заблуждавай, Мороу. Аз съм роден и отгледан
по военни бази.

Спрях за миг, колкото да глътна още малко болкоуспокояващо.

– Никога не съм слагал и хапка в устата си, която не е платена от
военния бюджет. Изпратих баща си на война три пъти. А когато откар-
ват баща ти на война на другия край на света, където ще стрелят по не-
го, сериозно се замисляш за армията и нейното значение. Всъщност и по
мен стрелях няколко пъти. А това също провокира мисленето. Аз вяр-
вам в армията и глупавите ѝ правила. Това не означава, че ги харесвам,
но Бог ми е свидетел, спечелили сме доста войни. Значи правим нещо
както трябва.

Мороу ме гледаше изненадано и аз осъзнах, че пия прекалено мно-
го и говоря твърде отвлечено. Ребрата продължаваха да ме болят адски,
така че не спирах да атакувам чашата в ръката си, а и щеше да е срамота
да оставям този чудесен скок недоизпит.

Тя отпи от виното си и огледа ожулванията и подутините по лицето
ми.

– Последните няколко седмици не бяха лесни за теб – каза.

– Не се оплаквам – отвърнах и се почудих дали да повикам серви-
тъора с пръст за още две чаши.

Човекът вече се беше изпотил от тичане насам-натам. Хората от
околните маси ме зяпаха.

– Още ли те болят ребрата?

– И ошште как – признах.

Тя се изкикоти.

– Кво? – попитах. – Кво е толкошш шшмешшно?

Едва тогава забелязах, че ребрата толкова ме боляха, че езикът ми
се беше подул. До този миг никога не бях осъзнавал, че ребрата ми са
свързани с езика.

– По-добре бързо да поръчваме вечерята, за да сложиш някаква
храна в стомаха си – каза тя и невероятните ѝ мили очи проблеснаха.

Открих, че вече съм подминал точката, след която не съм способен
да се храня. Когато погледнах към приборите си, пред очите ми се

завъртяха поне десет вилици. Зачудих се коя ли би избрал един възпитан джентълмен.

– Ммммнезаммннн – обадих се.

Мороу се изправи и заобиколи масата. Хвана ме за ръката и явно беше доста силна, защото ме издърпа от стола като палачинка от тиган. После праметна лявата ми ръка през рамото си и ме изведе от ресторанта. Лявата ми ръка висеше точно над горната ѝ половина, а лукавият ѝ парфюм гъделичкаше носа ми. Искеше ми се нежно да стисна лявата ѝ горна половина, но тялото ми отдавна беше престанало да се подчинява на мозъка.

В асансьора тя ме подпря на стената и аз щастливо си затананиках някаква песничка, докато се изкачвахме към третия етаж. Когато стигнахме до моята стая, тя взе, че бръкна в джоба на панталоните ми, за да намери ключа. После ме заведе до леглото.

Точно този момент очаквах. Тя си мислеше, че съм пиян. Мислеше, че съм безвреден, парализиран, опиянен евнух, твърде пропит със скоч, за да вдигне макарона. Хе-хе-хе. Метнах се към леглото и я повлякох със себе си.

– Шшминаммннчш? – предложих, но за щастие тя не разбра нито дума, защото предложението ми никак не беше възпитано.

В следващия миг часовникът на шкафчето до главата ми вече висеше, а по вратата се чуваха тежки удари. Изтъркалях се от леглото, докуцуках до вратата и я отворих. Мороу беше свалила страхотните си дрешки и пак беше навлякла проклетата камуфлажна униформа. Кога беше успяла?

Тя бързо мина покрай мен и тръгна към банята, като ме остави да стоя на прага и да се чудя какво става. Погледнах часовника. Показваше 7:40. Бях го навил за 6:00. Чух шума от душа, после Мороу вдигна телефона и се обади на румсървис. Каза им да изпратят две американски закуски и елегантно им предложи десет долара бакшиш, ако успеят да се класират до десет минути.

После остави слушалката и каза:

– Имаш десет минути да вземеш душ и да се избъръснеш. И не ми излизай гол от банята. Според правилата в армията старшите офицери нямат право да си показват Пъдлиото на подчинените. Не че мен ме притеснява, но нали си падаш по армейските правила.

По дяволите, значи това било Пъдлиото, помислих си, докато се олюлявах към банята. Душът беше страхотен, а ребрата ме боляха съвсем малко. Доктор Дръмънд и шотландското му лекарство за пореден

път бяха сторили медицинско чудо. Излязох от банята в пълно бойно снаряжение след около седем минути. Мороу беше на вратата и тъкмо плащаше на пиколото за закуската.

Не можах да се сдържа.

– Откъде знаеш за Пъдлито? – настоях.

– Какво?

– Пъдли? Откъде знаеш тази дума?

Тя силно се разкикоти.

– Научих я в частното девическо училище. Използвахме я за... ами, нали се сещаш. Но само за малките. На големите им викахме „Хумонго“.

Обмислих тази информация. Хапнах малко яйца и отпих глътка кафе.

– Моето не е Пъдли – настоях.

– Както и да е – усмихна се тя. – Ще закъснеем, затова яж бързо.

– Добре – изръмжах. – Просто не забравяй. Не е Пъдли. Може и да не е Хумонго, но и Пъдли не е, по дяволите.

– Яж – заповяда тя.

– Може би трябва да започна да нося различни панталони – измърморих.

Тя продължаваше да се усмихва, когато излязохме и се качихме в служебната кола към военновъздушната база.

31

Тери Санчес изглеждаше отслабнал. И измъчен. Очите му бяха потънали в толкова дълбоки тъмни кръгове, че сякаш бяха всмукали кожата от лицето му. Самите му очни ябълки приличаха на крехки кристали, които могат всеки момент да се пръснат на парченца. Залиташе, докато вървеше, а ръцете му безжизнено висяха отстрани. Оставяше впечатление за човек, който бързо се е устремил към дъното.

Посочих към стола в средата на стаята и го помолих да седне. Той се отпусна на него и ме загледа безизразно. Повторих обяснението, което бях използвал предишния ден, като внимателно очертах и новата ни информация за събитията в Косово.

Докато говорех, очите му шареха из стаята и той изглеждаше твърде безжизнен, за да се стресне от новината, че бяхме научили толкова много за ужасните събития там.

Спрях за момент, но преди да продължа, Мороу изведнъж се обади:
– Тери?

Той вдигна глава. Гласът ѝ стана много мек, нежен и успокояващ. Като цигулка, която свири приспивна песен.

Или по-скоро като грижовна майка, която успокоява болно дете.

– Тери, ние знаем какво е станало. Но искаме да чуем и твоята версия. Разбираш ли какво правим в момента?

Той спря да се оглежда и срещна погледа ѝ.

– Да.

– Добре – каза тя и мило се усмихна.

Оставих я да поеме разпита.

– Важното е да знаеш, че все още не сме решили нищо – продължи тя. – Тези неща никога не са само в черно и бяло. Ти си бил под ужасно напрежение. Опитвал си се да постъпиш правилно. Искаме да чуем и твоята версия.

Вече я гледаше в очите, сякаш те бяха миниатюрен сал, на който искаше да се качи.

– Сега ще ти зададем някои трудни въпроси – продължи тя. – Разкрити сте. Джек Третърн и генерал Мърфи искат просто да научим истината. Останалите членове на твоя екип вече я разказаха. Сега е твой ред, Тери. Разбираш ли?

Той кимна, но очите му не се откъснаха от нейните. Все едно го

беше хипнотизирала. Знаех, че в този момент никога не бих успял да се справя като нея. Тя усещаше, че Тери Санчес се дави. Усещаше, че вътрешностите му се свиват от страх и има нужда от съчувствие, защото в противен случай ще се разпадне на парчета. А съчувствието не е най-развитото ми умение.

– Добре, Тери. Защо не започнем с решението, заради което капитан Ахан нападна полицейското управление в Пилука?

Той облиза устни няколко пъти и аз си представих човек, изгубен в пустинята, който гледа оазис в далечината. Единствените му спътници през последните няколко седмици бяха същите хора, които очевидно го ненавиждаха заради това, което беше направил там. Някаква част от него сигурно се молеше за възможността да разкаже всичко на човек, който не е бил с тях. Мороу прецизно беше напипала най-слабото му място.

– Знам какво са ви разказали останалите – въздъхна той. – Но те грешат. Не стана така.

– Тогава кажи ни как стана, моля те – каза Мороу.

– Ахан ме умоляваше да му разреша да нападне това управление. Много от хората му живееха до Пилука и те умоляваха него. Предполагам, че не е бил достатъчно силен да им откаже. Той всъщност не беше войник, нали знаете. Имаше някакъв сръбски капитан на име Пайочович. Беше тероризирал селото вече цяла година. Част от хората на Ахан бяха живели там. Семействата на някои от тях бяха измъчвани или убити от него. Нали разбирате защо искаха да атакуват това управление?

– Разбира се – каза Мороу. – Изглежда съвсем логично. Но то не е било в списъка с одобрените цели, нали?

– Казах това на Ахан. Заклевам се, че му го казах, но той възрази, че списъкът с одобрените цели не важи за него и хората му. Каза, че трябва да го спазва само моят екип. И всъщност беше прав.

– Да, Тери, според правилата. А ти искаше ли той да нападне управлението в Пилука?

– Естествено. Разбрах как се чувстват хората му.

– Тогава...

– Не, чакайте – каза Санчес, като почти подскочи на стола си. – Трябва да разберете. Никой не разбира. Моите родители са от Куба. Дошли през 1961-ва, с първата голяма вълна бежанци. Баща ми бил вербуван от ЦРУ да се върне. Бил от първите, които слезли на брега. Приятелите му загивали около него, но той издържал три дни. Сражавал се, докато американските кораби, които ги докарвали, се изтеглили и ги изоставили. После и американските самолети си тръгнали и ги оставили

без никаква надежда. Заливът на прасетата, нали си спомняте? Баща ми изкарал три години в кубински затвор. Най-сетне продадохме някакви трактори, за да освободим него и останалите.

Мороу следеше разказа му и леко кимаше. Наведе се напред и подпря брадичка на ръцете си, сякаш говореше напълно смислено и логично. Честно казано, той говореше глупости. Помислих си, че сигурно започва да се побърква.

– Разбирате ли? – продължи той. – Но той не обвиняваше американците. Беше неговата страна. Това се случи в моето семейство. Така че знаех как се чувстват косоварите. А останалите в отряда не знаеха, разбирате ли? Тези хора не се биеха за Америка. Биеха се, за да освободят родината си. Не можем да им казваме какво да атакуват и какво не.

Изведнъж ми хрумна, че Тери Санчес прави крайно неподходящо сравнение. Заливът на прасетата и Косово нямаха нищо общо. Изправено пред смазващото чувство за вина, съзнанието му се опитваше да построи каквото и да е обяснение, за да смекчи последствията от постъпката му. Не да го излекува, а да му позволи да избяга.

– Правилно ли беше планирана операцията на Ахан? – попита Мороу.

– Естествено. Обсъждахме я два дни. Казах му, че нямаме право да му помогнем, защото не е в нашия списък с одобрени цели, но му обясних точно какво да направи. Дори го накарах да изпрати трима души в селото предишния ден. Те провериха всичко. Бяха забелязали само няколко пияни сръбски полицаи. Трябваше да мине без проблеми.

– И какво стана после, Тери?

– Не знам със сигурност. Никой не знае със сигурност. Според мен някой от хората на Ахан е бил шпионин. Случвало се е и в други отряди, нали знаете? Сърбите изпращат шпиони в бежанските лагери, за да се записват в АОК. Според мен точно това е станало. Някой от неговите хора е предупредил сърбите. Но това не е по моя вина, нали разбирате? Те са го чакали. Преди да слезе, пак му казах, че нямаме право да му помагаме. Той го разбираше. Вината не е моя, нали разбирате? Казах му.

Мороу проявяваше максимално съчувствие, като кимаше и свиваше устни, но Санчес не беше свършил. Вече говореше по-силно, почти истерично:

– Ето това не можах да проумеят моите хора. Нали разбирате? Не съм убил Ахан. Не съм го карал да ходи там. Не съм му заповядал да го направи. Виновен е шпионинът, който е предупредил сърбите. Аз просто го оставих да прави това, което той и хората му искаха. Нали

разбирате?

– Разбирам – отвърна Мороу. – Какво стана, когато Перит, Мачуско и Мур се върнаха от Пилука?

– Какво стана? – повтори той. – Ами всички се обърнаха срещу мен. И без това никой не ме харесваше особено. Още от деня, в който поех екипа. Персико, Перит, Мачуско, Колдуел и Бътлър бяха заедно повече от десет години. Братята Мур бяха с тях от шест години. Все едно се опитвах да вляза в чуждо семейство.

– Имаше ли бунт? Изправиха ли се срещу теб? Какво точно стана, Тери?

Той най-сетне сведе очи. Погледна Имелда и момичетата така, сякаш ги виждаше за пръв път. После започна да разтрива краката си. Не ги масажираше, а просто бавно прокараваше по тях дланите си с разперени пръсти. Изглеждаше неволно, механично движение.

– Персико ме отведе навътре в гората. Разказа ми какво е открила разузнавателната група в Пилука. Говореше много тихо, но ме обвиняваше. Нали разбирате? Гледаше ме, сякаш бях някакво чудовище. Все едно аз бях виновен.

Той замълча за миг, но продължи да разтрива краката си.

– Те всички обичаха Ахан, нали разбирате? Нещо в него. Не знам какво беше точно, но те го боготворяха. Според мен смятаха, че нарочно съм уредил да го убият. Все едно от ревност. А това е глупаво, нали разбирате? Той дори не беше войник. Освен това аз също го харесвах. Никога не бих направил нещо подобно. Когато се върнахме в лагера, всички ме гледаха по същия начин. Започнаха да ме отбягват.

– Но нямаше открит бунт? – попита Мороу.

– Не и като бунтовете, които стават по корабите, не по този начин, но си беше бунт. Да, бунт си беше. Знаех, че вече няма да правят какво-то им наредя. Нали разбирате какво имам предвид? Нямаше да ме оставят да ги командвам повече. Бяхме в тила на врага и нямаше какво да направя. Нали разбирате?

– Тери, в дванайсет часа си докладвал на полковник Смодърс, че отрядът на Ахан е на черно – каза Мороу. – Той ти е заповядал да започнете да се изтегляте. В редовния доклад в шест часа същата вечер си съобщил, че в района има твърде голяма сръбска активност, за да можете да се изтеглите безопасно. Докладвал си същото и в шест на следващата сутрин, както и в шест вечерта. Защо си направил това?

Вниманието ми беше приковано в Лиса Мороу, която майсторски прекарваше разпадащия се Тери Санчес през всички важни въпроси,

така че дори не успях да оценя в кой най-удачен момент зададе последния си въпрос. Ако наистина е имало бунт, защо Санчес беше участвал в заговора на екипа да остане в Косово? Дали някой го беше принудил, като бе опрял пистолет в главата му?

– Персико ми каза да го направя.

– Съжалявам, но не те разбирам, Тери. Какво точно ти е наредил да кажеш старшина Персико?

Разтриването на краката се ускори още малко.

– Аха – отвърна Санчес.

– Не, Тери, кажи ми какво ти нареди да кажеш старшина Персико.

– А, извинявайте – възкликна той, видимо объркан. – Каза ми да спечеля малко време.

– Защо, Тери? Време за какво?

– Време да го уредят. Да се подготвят.

– Но заповедта била да се изтеглите. Какво ви е оставало да направите?

– Ами нали се сещате – каза той, като отбягваше погледа й.

– Не, Тери, не се сещам. Кажи ми, моля те.

– Да отмъстим на Пайочович.

– Пайочович? Началникът на полицейското управление в Пилука?

Той я погледна така, сякаш се очакваше тя вече да го знае. Може би грешах, но според мен умът на Тери Санчес започваше да дава заето.

– Аха – извика той с изражение на огромно нетърпение. – Според вас на кого устроихме засада?

Изведнъж върху мозайката се изсипа цяла лавина от липсващи парчета. Колоната, която бяха атакували, не беше избрана заради числеността й. Беше избрана, за да бъде наказан убиецът на Ахан, който беше набил главата му на кол.

Мороу дори не заекна и не премигна.

– Значи двамата със старшина Персико задържахте хората в базовия лагер, докато Перит и Мачуско се върнаха да потърсят този Пайочович? Това ли се случи?

– Точно така. Но аз изпратих и Мур с тях. Реших, че единственият начин все пак да направим поне едно нещо както трябва е да изпълним първоначалния план на Ахан. Единственият проблем беше, че Пайочович и хората му бяха напуснали Пилука. Нямахме представа къде са отишли. Затова изпратих Брайън Мур с Перит и Мачуско. Те се промъкнаха в няколко села наоколо и поразпитаха. Всички в нашата зона познаваха Пайочович. Наричаха го „Чука“. Мур все питаше хората дали

знаят къде е Чука. Най-сетне някакъв старец му каза, че бил с хората си в някакво селце на име Ишатар. Така действаше Пайочович. Ходеше из околните села, тероризираше жителите, после се връщаше в управлението си в Пилука. Тогава реших какво трябва да направим.

– Извинявай, Тери. Ти каза „реших“. Старшина Персико ли имаше предвид, или двамата го решихте заедно?

– Не. Решението взех аз. Персико дойде при мен и аз му казах точно какво ще направим.

– Ясно – каза Мороу.

– Ние се изтеглихме и аз устройх засада на пътя между Пилука и Ишатар. Пристигнахме предишната вечер, около полунощ, и ни оставаше много време да се подготвим. После почоках, докато...

– Тери – прекъсна го тя.

Той спря и премигна.

– Искаш ли чаша вода? – попита Мороу.

Той продължаваше да разтрива краката си.

– Ами... да, благодаря.

Мороу напълни една чаша, заобиколи масата и му я подаде. Помислих си, че направи сериозна грешка, като прекъсна хода на разказа му в най-важния момент. После тя премести един стол и седна точно срещу него. Наведе се така, че лицата им почти се допираха. Той отново я погледна в очите.

– Как си? – попита тя.

– Ами добре, предполагам.

– Тери, няма нужда да ни доказваш нищо – каза Мороу. – Просто се опитваме да разберем истината. Господ ни е свидетел, че не те съдим. Ние сме адвокати. Никога не сме преживявали това, през което си минал ти.

После се протегна и сложи ръка върху неговата.

– Така че ни кажи истината, става ли?

Той не откъсваше очи от нейните, както правят малките изплашени деца.

– Добре – съгласи се накрая.

– Кой вземаше всички тези решения, Тери? Не беше ти, нали?

– Не – отвърна той. – Бяха Персико и Перит.

– А ти какво правеше?

– Каквото ми кажеха.

– Опита ли се да ги спреш? Или ги насърчаваше?

Това всъщност беше особено важен въпрос, защото от отговора му

зависеше кой носи юридическата отговорност за убийството на сърбите. Но според мен юридическите тънкости вече не интересуваха Санчес. Умът му беше твърде зает с отчаяното търсене на достоверно алиби, което да представи на самия себе си. Съзнанието му се давеше в чувство за вина и се опитваше да се хване за първия източник на милосърдие. По някакъв странен, безсмислен начин на него сигурно му се искаше той да е заповядал засадата, защото така поне щеше да спаси честта си.

– Оставих ги да правят каквото поискат – измърмори най-сетне.

– Какво стана на засадата?

– Ами по пътя имаше много движение. Останахме на позиция почти до осем. Перит беше изтеглен на фланга, между нас и Ишатар. Беше с очила за нощно виждане. Гледаше дали откъм Пилука идват коли. Името на управлението бе написано на сръбски на автомобилите на Пајочович. Брайън Мур беше надраскал думите на един лист и го бе дал на Перит, за да може да познае колоната.

– И какво стана после? – попита тя, без да отмества ръката си от неговата.

– Около осем той даде на Персико сигнал, че идват. Персико контролираше огъня и изчака първият камион да дойде точно над противотанковите мини на пътя. Експлозията го вдигна във въздуха. Спомням си, че го гледах как се премята като акробат.

Той размаха ръце във въздуха, за да покаже, преди да продължи.

– После открихме огън. Всичко трая само седем-осем минути и си тръгнахме.

Мороу стана и се върна на мястото си зад масата. За известно време настъпи мълчание. Обмислих целия разказ, който бяхме чули. Сега всичко се връзваше. Е, почти всичко.

– Тери – обадох се.

Той ме погледна. Опитах се да звуча толкова меко и успокояващо, колкото Мороу.

– Някой е минал през мястото на засадата и е застрелял сърбите в главата. Ти ли беше?

Санчес ме изгледа шокирано.

– Не.

– Сигурен ли си?

– Заклевам се.

– Знаеш ли кой го е направил?

– Не е бил никой от нашия екип. И аз стрелях като всички останали. Но веднага щом Персико пусна ракетата, за да прекрати огъня,

всички престанаха. После напуснахме и побягнахме към сборния пункт, който беше на около километър и половина от мястото на засадата.

– И все още имаше оцелели сърби? – попитах.

– Аха. Никога не съм ви лъгал за това, нали разбирате? Там все още бяха останали няколко души, които продължиха да стрелят по нас.

Бях объркан. Това не се връзваше. Ако все още е имало оцелели, които са продължавали да поддържат огъня, докато целият екип се е изтеглял към сборния пункт, кой ги беше прострелял в главите? Всички замълчахме. Позяпах в стените за минута, докато измисля какво друго да питам.

Изведнъж Имелда стана от стола си и доближи нашата маса. После се наведе към мен и Мороу, сякаш бяхме съдии, а тя – адвокат, който иска да поговори насаме с нас.

– Попитайте го колко са продължили да стрелят сърбите – прошепна. – Само това.

После се върна на мястото си. Въпросително погледнах Мороу, а тя отвърна на погледа ми със същото.

– Тери – започнах, – спомняш ли си колко дълго чуваше стрелбата на сърбите, след като твоят екип започна да се изтегля към сборния пункт?

Той подпря брадичка на ръката си, лакът на коляното и се загледа в пода. Приличаше на „Мислителя“ на Роден, но по лицето му не се четеше абстрактно размишление, а болка.

– Малко – каза накрая.

– Колко точно? – настоях, защото най-сетне осъзнах какво се беше досетила Имелда.

Той разтърка лицето си с ръце.

– Не знам, може би две минути. После настъпи пауза и пак чухме стрелба в далечината. Но се отдалечавахме все повече, а теренът беше неравен, така че звучеше като пукане между хълмовете. Може би дори не е било стрелба, не знам.

– Да предположим, че е било. Според теб защо са продължили да стрелят?

– Не знам. Сигурно защото беше засада, а ние бяхме доста добре прикрити на позициите си. Може би са смятали, че още сме там.

– Добре – казах.

– Тери, остават само още няколко въпроса – каза Мороу. – Как си?

– Добре – отвърна той, но изглеждаше ужасно облекчен, че приключваме.

Пак беше започнал да разтрива краката си по онзи странен начин.

– Когато всички се върнахте в Македония и докладвахте, защо реши да излъжеш?

Лицето му изведнъж се изкриви от неудобство. Такова неудобство, че сякаш изобщо не искаше да отговаря на въпроса.

Тогава се сетих какво е станало.

– Тери, каква сделка сключи с екипа си там? – попитах.

Санчес не откъсна поглед от пода, само започна да търка ръцете си малко по-бързо и аз най-сетне разбрах защо: правеше го несъзнателно. Опитваше се да изтрие вината от тях.

– Тери, моля те, отговори на въпроса. Сключи ли сделка с екипа си?

Той измърмори нещо, но не можах да го разбера.

– Какво? – попитах.

– Да, сключихме сделка.

– Затова ли се съгласи на засадата, Тери? Затова ли им спечели време пред Смодърс? Защото си искал да я направят, нали? Знаел си, че това е нарушение на заповед и че ако убият Пайочович и хората му, всички ще бъдат изправени пред военен съд, когато се върнат. Знаел си, че така ще имат също толкова много за криене, колкото и ти. Знаел си, че тогава ще те покрият, защото ще имат нужда ти да покриеш тях.

Той остана с наведена глава, което си беше достатъчен отговор. Погледнах Мороу и тя отвърна на погледа ми. Нямаше какво повече да научим от Тери Санчес. Сега знаехме всичко, което знаеше и той. Знаехме всичко освен най-важното. Кой беше екзекутирал оцелелите сърби?

След като Имелда придружи Санчес до килията му, всички имахме отчаяна нужда да поемем дъх. Обявих почивка. Имелда и помощничките ѝ тръгнаха да търсят кафе машина. Помолих я да съобщи на надзирателя от ВВС, че искам да говоря с него. Освен това я накарах да донесе две чаши кафе, една за Мороу и една за мен.

Двамата с Мороу бяхме малко объркани. В повечето съдебни дела всъщност няма толкова патос, театралничене и емоционални пристъпи, колкото в телевизионните им екранизации. Истината е, че случващото се в съдебната зала рядко прилича на битка; по-скоро е като да гледаш вода, която замръзва. Повечето дела са оркестрирани като танц в японска опера и отегчителни до смърт. Всеки добър адвокат знае, че трябва да си легне рано вечерта преди делото, защото в залата адски ти се доспива, а съдиите стават доста раздражителни, когато започнеш да клюмаш в тяхно присъствие. Ако изобщо са останали будни, за да те хванат. Всичко е написано предварително и отрепетирано, защото никои адвокат не обича свидетелите му да импровизират. И въпреки че малко повече спонтанност би направила професията ни по-интересна, адвокатите не обичат да им е интересно. Обичат да печелят. Дори неподготвените свидетели, които някак си се озовават в залата, не са особено интересни просто защото повечето хора не са интересни. А в този случай са още по-малко интересни от обикновено, защото адвокатите и съдията ги карат да говорят за факти и да се въздържат от мненията и преувеличенията, които придават аромат на ежедневиия разговор. Всичко, което има да се решава, се решава много преди насрочената дата за делото, така че рядко има изненади.

Едно от адвокатските правила гласи, че никога не трябва да си позволяваш да произнасяш дума от една сричка, ако съществува неин синоним от пет срички. А тъй като проявата на чувства е табу, те се отстраняват по хирургичен път още във втори курс в университета, иначе не ти позволяват да продължиш. Помислете си колко интересни и забавни адвокати познавате. И не се заблуждавайте, че нещата се подобряват, ако съберете двама или повече в една и съща стая.

Точно в този свят живеехме ние с Мороу. Свят на оскъдни изненади и почти никаква драма, скучен свят на липсващи емоции. Така че и двамата бяхме малко стреснати и объркани. Чувствах се като човек,

който цял живот е карал велосипед с три колела в задния двор, а после изведнъж са го пуснали с 12-цилиндрово „Мазерати“ по някоя магистрала в Лос Анджелис.

Едно е да подозираш какво е станало там. Съвсем друго е свидетелят да ти го разкаже от първа ръка, в широкоекранна версия с ярки цветове. Особено ако е свидетел с душевна гангрена. Неприятната ѝ миризма не те оставя на мира дълго време.

Двамата поседяхме и помълчахме известно време. После Мороу извади верния си жълт бележник и започна да пише. Погледах я малко, после казах:

– Извинявай за Пъдлитото тази сутрин.

Тя се разкикоти, но не звучеше убедително.

– Съжалявам и за снощи – добавих. – Пих твърде много. Нали не съм направил нищо... докато беше в стаята ми?

Всъщност се надявах да каже: „Ами да, направи и още как. При това го направи много добре, четири или пет пъти, като истински звяр, а на мен адски ми хареса и се надявам да го направиш отново още довечера.“

Вместо това тя отвърна:

– Не се притеснявай. Захърка още преди да се озовеш в хоризонтално положение.

– Аха – казах. – Ребрата адски ме боляха.

– Не беше от ребрата – възрази тя, без да спира да пише.

– Естествено, че беше.

– Беше от съвестта ти.

– Не, не беше – излъгах. – Заради ребрата беше. Ето тези.

И ги посочих.

– Не си толкова неутрален, на какъвто се правиш – заяви тя, без да спира да драска. – Тези мъже ти харесват. Те са като теб и това те притеснява. Признай си.

Замислих се. Не съм някой дълбок, интроспективен, чувствителен тип. Всеки път, когато се опитвах да проникна в собствената си душевност, се озовавах в положението на лабораторен плъх в лабиринт. Но трябваше да призная, че наистина приличаха малко на мен. А може би много. Но аз никога не се бях бунтувал срещу командира си, никога не бях оставял подчинените си да направят нещо, за което после да ги изнудвам, не бях сключвал сделки с тях и не бях убивал множество ранени войници. За мен това бяха сериозни разлики.

Тя остави химикалката си и ме погледна.

– Знаеш ли, от една страна, точно ти трябва да водиш това разследване, но, от друга, си най-неподходящият човек за задачата. Имаш техния опит. Обикновен адвокат като мен никога няма да може да разбере какво им се е случило. Но по същата причина не можеш да мислиш за тях обективно.

Зяпнах я. Подозрително ми приличаше на сеанс по психоанализа. Това пък беше проблемът на Мороу. Причината очите ѝ да изглеждат толкова изпълнени със съчувствие беше, че тя самата имаше безграничен капацитет да съчувства и в момента си търсеше нова жертва.

– Затова ли беше облечена с онези дрешки снощи? – попитах.

– Какво?

– Затова беше, нали? Блузката и онзи страхотен парфюм. Искала си да ме разсееш. Смятала си, че имам нужда да бъда спасен.

Тя съвсем леко се изчерви.

– Не беше ли така? Защо иначе пиеше толкова? Наистина ли смяташ, че не знам за двете уискита, които беше обърнал още преди да дойда? Усетих миризмата още от входа.

– Ребрата ме боляха – казах.

– Ребрата ти, друг път – възрази тя. – Трябва да се видиш отнякъде, докато им вземаш показанията. Потъваш напълно. Това е прекалено лично за теб.

За щастие, Имелда и момичетата ѝ се върнаха точно в този момент, защото тъкмо отварях уста и изобщо не съм сигурен, че щях да кажа нещо подходящо. Имелда доближи масата ни с две димящи чаши еспресо. Моята беше приготвена точно както го обичам, с минималното количество кафе, което да оправдае наркотичната ми зависимост от захар и сметана.

Хванах Имелда за ръкава, преди да успее да се върне на мястото си.

– Ей, Имелда – прошепнах.

– Какво?

– Някога чувала ли си думата „Пъдли“?

Тя изсумтя един-два пъти.

– Естествено, кой не е чувал. Защо, ти да не би да си Пъдли?

– Точно обратното – настоях. – По-скоро съм Хумонго.

– Аха – каза тя и си седна.

Но не звучеше точно като „Аха, естествено, изглеждаш точно като човек с Хумонго“. Беше от другото „аха“.

Мороу се ухили, но за мой късмет в този момент на вратата се почука и тя трябваше да се престори на сериозен, трезвомислещ адвокат.

Вратата се отвори и пухкавият надзирател от ВВС предпазливо надникна. Изглеждаше крайно несигурен в себе си, все едно доста го беше страх от мен.

– Викали сте ме, сър.

– И още как, по дяволите! Влизай веднага! – изревах.

Той подскочи, после доближи масата с походката на човек, който стъпва по кабарчета.

– Има ли психиатър в тази база? – попитах.

– Тъй вярно. В болницата, работи към кабинета на хирурга.

– Искам да дойде още днес. Да поговори с капитан Санчес. Освен това искам да го поставите под наблюдение за предотвратяване на самоубийство. Имате такава процедура, нали?

Той енергично кимна.

Наведох се и се вторачих в лицето му.

– Не си ли забелязал, че е отслабнал ужасно?

– Ами... не, не бях забелязал.

– Но със сигурност не ти е убягнала депресията му.

– Ами, не бях забелязал нищо подобно.

– Тогава ме слушай внимателно. Ако успее да се самоубие или да отслабне дори още само с един килограм, ще те съдя за престъпна небрежност. Ясен ли съм?

– Да, сър... тъй вярно, господин майор.

– Изчезвай – наредих.

Той се изнесе като хлебарка с наднормено тегло.

Току-що бях направил всичко възможно за Тери Санчес. Но не бях сигурен, че ще му помогне. Когато човек се прости с представата за самия себе си, нещо в него умира. Санчес гниеше откъм центъра, защото беше потъпкал почти всички принципи, в които някога бе вярвал.

Вината за това лежеше върху все по-слабите му рамене. Но част от нея беше и на Смодърс и Мърфи. Смодърс, защото беше позволил на личната си лоялност да надделее над професионалната му преценка и беше дал екип на Санчес. Изобщо не е бивало да го прави. Беше един от онези чести случаи, когато вършиш нещо с правилни подбуди, но резултатите са плачевни. Беше и мечешка услуга за хората му, защото Санчес не беше в състояние да ги ръководи. Както и за самия Санчес, по същата причина. Бил е обречен на провал.

Вината на Мърфи произтичаше от нещо съвсем друго. Той беше позволил на своята бригада да продължи да се отнася с Първи батальон като с привилегирован професионален клуб. Клуб на избраните. И тъй

като Персико и сержантите му се чувстваха избрани и бяха заедно толкова отдавна, а връзката им беше подсилена от толкова много съвместни преживявания, те се отнасяха към всеки новопристигнал, дори към новия си командир, като към недоказал се новобранец. Сержантите и старшините в Първи батальон до един бяха убедени, че са специални. Бяха изолирали Тери Санчес. И когато под напрежението в бойна ситуация това чувство за откъснатост се бе засилило, то станало непоносимо за човешкия дух. Особено в конкретния случай, когато човешкият дух поначало беше малко крехък и разглезен. Крайният резултат беше онзи жалък Тери Санчес, с когото се бяхме срещнали току-що.

Можех да се обзаложа, че ако издирехме и разпитахме хората, които бяха командвали този екип преди Санчес, щяхме да чуем версия на същата история. Нещо повече, щяхме да я открием в много от екипите в Първи батальон. Клубът на ветераните. Вероятно там и в бъдеще щяха да се случват доста инциденти.

Вдигнах очи към Имелда и я помолих да доведе старшина Персико.

33

Персико беше решил да не се съобрази със съвета ми. Не се появи с адвокат. Влезе сам в стаята и аз се зачудих. Със сигурност се досещаше, че вече сме близо до цялата истина. И че има все по-сериозна вероятност той да се окаже на устата на прословутия топ.

– Моля седнете, старшина – казах.

Той седна на същото място като преди и небрежно преметна десния си крак върху левия. Човек не можеше да не забележи контраста между този посивял, грубоват, самоуверен мъж и скимтящата развалина Тери Санчес, който не спираше да си търка краката. Ако бях сержант в този екип, и аз нямаше да се колебая кого да следвам.

– Старшина, ще бъда откровен с вас – започнах. – Вероятно ще ви бъдат отправени обвинения в масово убийство, неподчинение на преки заповеди, подбудителство към бунт, възпрепятстване на правосъдието, лъжесвидетелстване по време на официално разследване и още множество по-дребни закононарушения. С цялото си сърце ви съветвам да си вземете адвокат за по-нататъшните ни разговори. Ако ви трябва още време, нямам нищо против да отложам и този. Той не помръдна.

– Не искам адвокат.

– Това е ваше право. Ако промените решението си в някакъв момент, ще прекратим разпита, докато си намерите.

– Може ли да продължаваме? – попита той.

– Разбира се.

Преди да започна, той попита:

– Имате ли нещо против да започна пръв?

– Ако желаете.

Персико внимателно ме изгледа.

– Господин майор, на десния ви ръкав има значка на пехотинец, участвал в бойни действия. Били сте на бойното поле, нали така?

– Точно така.

– Къде?

– Бях с Осемдесет и втора дивизия в Панама и в Персийския залив – отвърнах, което чисто технически беше самата истина, тъй като Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия наистина беше и на двете места, на които бях и аз със Звеното.

– Заемахте ли командна длъжност? Участвахте ли в боя?

– Да – отвърнах.

Това също беше вярно – бях командир на екип като Санчес.

– Убихте ли някого?

– Доста хора – признах.

– Хубави войни бяха, нали? – каза той и мрачно се усмихна.

– Предполагам, че коректният отговор би бил, че изобщо не съществува такова нещо като хубава война, но в сравнение с останалите наистина си ги биваше. Кратки, със силно неравностойни противници и ние ги спечелихме.

– Прав сте – каза той, като не откъсваше вторачения си поглед от лицето ми. – Аз също бях в Залива. Но не хванах Панама. Бях в Хаити, Могодишу, Руанда. Изкарах и доста години в Босна, където правехме какво ли не. Вие сте ги изпуснали, нали?

– По тяхно време съм бил в университета. После вече бях адвокат.

– Да. – Той кимна замислено. – Аз, Перит, Мачуско, Колдуел, Бътлър, братята Мур, изкарахме ги почти всичките заедно. Братята Мур не извадиха късмет и дойдоха твърде късно, за да се включат в Залива. Така и няма да разберат какво се казва сладка война. Оттогава само плуват с нас във всички отходни канали, в които ни пращат. Дори не знаят какво е да спечелиш войната, нали разбирате?

Той спря за миг и сивите му очи огледаха стаята, като се спираха на всеки от нас. Загледа се по-дълго в Имелда. Тя мълчаливо кимна. Той се усмихна и кимна в знак на нещо повече от колегиалност.

После усмивката му изчезна и той отново се обърна към мен.

– Не мога да ви кажа в колко бежански лагери сме били от Залива насам. Изгубих им бройката. Заклевам се, че съм виждал сто милиона нещастни лица с празни очи, каквито имат всички бежанци. Осакатени деца, изнасилени жени, сираци, майки, останали без бебетата си, мъже, които се срамуват да погледнат семействата си, защото са позволили това да се случи. Господи, как ти писва. Захвърлят те наред всичко това и от теб се очаква да... ами, нали разбирате? Наричат ги „хуманитарни операции“, но един истински хуманитарист би отишъл да избие лошите, нали така? Истинският хуманитарист няма да се задоволи да лепи раните на хората с лейкопласт. Той би се погрижил изобщо да не ги раняват. Не мислите ли?

– Старшина – прекъснах го възможно най-вежливо. – Не сме тук, за да обсъждаме характера на държавната ни политика. Тук сме, за да разберем какво е станало в Косово между четиринайсети и осемнайсети юни.

Гласът му беше равен, почти студен.

– Ако искате да го разберете, слушайте какво ви говоря. Защото стана точно това. Всичко става в главите ни, нали така? Ако искате да разберете какво е станало, ще трябва да влезете в главите ни. И така, след като преживееш достатъчно много такива неща, просто стигаш до някаква граница. Може би стана заради Ахан. Другите разказаха ли ви за Ахан?

Кимнах.

– Ами да, без съмнение са го описали както трябва. Бог ми е свидетел, аз не бих могъл. Виждал съм доста доблестни мъже, но никой от тях не може да се мери с него. Аз самият бих го последвал навсякъде, по дяволите. Не знаеше нищо за бойните действия, нали разбирате. Изобщо нямаше работа там. Човекът си беше лекар, при това гениален. Просто надарен, нали разбирате? Чух как си говореха докторите от ООН за него. Говореха така, сякаш беше Исус Христос и можеше да прави чудеса. Само дето Ахан не искаше да стои в полевата болница и да се грижи за ранените, докато останалите се бият. Искеше да бъде един от истинските хуманитаристи, разбирате ли?

Погледна ме право в очите.

– Господи, иска ми се да можех да го опиша както трябва. Не съм много начетен и не знам подходящите думи. Но ще трябва да си го представите, ако искате да разберете какво стана.

Оживяваше се все повече, може би от раздражение, че не успява да открие подходящите думи, а може би само от мисълта за онзи невероятен човек. Бях срещал такива хора. Не много, но достатъчно, за да го разбера.

– Беше млад – продължи. – На трийсет и няколко, предполагам. Хубавец, висок и слаб, с хлътнали бузи, но невероятно спокойни очи. Представяте ли си го? И така, работата е там, че Ахан изобщо не трябваше да ходи в Пилука. Но Санчес го нави. Видях как се натрупва, докато ги обучавахме. Всички се възхищаваха от Ахан, нали разбирате? Човек не можеше да се въздържа. А Санчес? Той просто не можеше да си спечели уважението на никого. Та няколко от мъжете в отряда на Ахан постоянно говореха за онзи сърбин Пайочович. Разказваха всякакви истории и всички разбрахме, че много го мразят. И Санчес започна да побутва Ахан – да му разправя, че е по-добре да не го напада, въпреки че всичките му хора искали да го направят, защото щяло да стане кръвопролитие. Започна да го навива още преди да ги вкараме в Косово. Опитваше се да го засрами, нали разбирате, защото операцията „Ангел-

отмъстител“ по принцип е организирана така, че отрядите на АОК да не се занимават с най-трудните неща. Все едно ни служеха за прикритие, за да можем ние да вършим каквото трябва. Но аз разбирах, че Санчес ревнува. Ахан просто се разбираше с хората, идваше му отвътре. А Санчес трябваше да полага усилия и пак не можеше да се мери с него. Според мен му се искаше Ахан да се пробва с нещо по-трудно и да се провали. Разбирате ли? Ахан имаше талант, но не беше достатъчно подготвен. А на Санчес не му идваше отвътре, но беше обучен за работата. Разбирате ли какъв беше проблемът?

– Горедолу – казах.

Перико отново погледна към Имелда за подкрепа и тя му кимна напрегнато, но гордо.

– Както и да е, когато Перит, Мачуско и Мур се върнаха от Пилука, всичко някак си се разпадна. Според мен Санчес не искаше това, нали разбирате? Всички да ги избият по този начин беше повече, отколкото се беше надявал. Защото той започна всичко, нали така? Аз го отведох в гората, казах му какво са видели Перит и момчетата и той се разрева. Разплака се като малко дете. Останалите в екипа също не го приеха много добре. Ако не бяхме в армията, сигурно щяха да обесят Санчес на първото дърво. Наистина беше извършил голяма мерзост.

– Казахте ли на Санчес, че не може да се справи с командването? Имаше ли организирано усилие да му попречите да си върши работата?

– Не – някак притеснено отвърна той. – Но не му и помогнах. Знаех какво става. Но просто не исках. Не обвинявам момчетата. Те нямаха нищо общо. Грешката беше моя. Просто не ми се искаше повече да следват заповедите му. И не го насърчих да си гледа работата. Винаги се е налагало да го побутвам, но този път видях, че е загубил кураж, и просто го оставих да се провали. Разбирате ли? Нищо лошо не съм направил. Но и нищо добро. Ако трябва да осъдите някого за бунт, съдете мен. Сигурно съм се бунтувал.

– Кога решихте да устроите засада на отряда на Пайочович? – попитах.

– Същата сутрин. Всъщност почти веднага.

– Защо? Защо не се изтеглихте, когато ви заповяда полковник Смодърс?

Той бръкна в джоба на ризата си и извади пакета „Кемъл“. После ме погледна.

– Нали все още мога да пуша тук?

– Естествено.

Персико измъкна една цигара и замислено я почука в дланта си. Запали я и дълбоко вдиша дима, като го остави да се утаи в дробовете му, преди да го издиша през носа. Дълго време стоя така, прехапал долната си устна. После отговори:

– Ето затова трябва да разберете как се чувства човек на тези хуманитарни мисии. Всичко става много лично. Могат да докарат всичките психиатри на света, за да ти обясняват как не трябва да се връзваш, но си става лично. Ние сме войници, а не лекари, нали разбирате? Главата на капитан Ахан беше забита на кол като някакъв трофей. А този тип Пайочович беше истински мародер. Беше избил и измъчвал стотици хора. Може би хиляди. Както и да свърши тази история в Косово, той щеше да си тръгне чист. Вижте какво стана след Босна, Руанда и Хаити. Мъртвите бяха погребани и забравени, а убийците продължиха да си живеят.

– И вие решихте да го екзекутирате?

Той се загледа в димящия връх на цигарата си.

– Да, сър, точно това реших да направя. И не се разкайвам. Хората направиха това, което им заповядах, така че не обвинявайте и тях. Аз издавах заповедите. Те само ги следваха, както пише в устава. Не са направили нищо лошо.

– Но някой е направил нещо лошо, старшина – възразих. – Някой е минал и е застрелял всички сърби в главата. Можете ли да ни кажете кой го е направил?

Той продължаваше да гледа цигарата си. Дори не премигна, когато отговори:

– Да. Аз.

Усетих нещо в гърлото си и трябваше да преглътна, за да оправи дишането си. Изобщо не очаквах този отговор.

– Как, старшина? – попитах най-сетне. – Как го направихте?

– Много лесно всъщност. Повечето сърби вече бяха мъртви или ранени от засадата. Трябва да ви кажа, господин майор, че беше доста добра засада. Смъртоносна и бърза. Изчаках, докато останаха само трима-четирима, които отвръщаха на огъня, преди да изстрелям сигналната ракета за прекратяване на атаката. После заповядах на всички да бягат към сборния пункт. Те наскачаха и хукнаха, но аз им дадох малко преднина, а после тръгнах в обратната посока. Стигнах до завоя на пътя и го пресякох. После се изкачих на хълма от другата страна. Последните сърби бяха скрити зад колите и продължаваха да стрелят по хълма, където бяха нашите. Бяха с гръб към мен. Беше си детска игра.

Неутрализирах ги, после слязох и прострелях всички в главата.

– Защо, старшина? Защо го направихте?

– Не е ли очевидно? Може би някой от тези, които продължаваха да стрелят, е бил Пайочович. Освен това след всичко, което бяха направили, исках да ги избия до един. А и предполагам, че не исках да оставям свидетели.

В стаята изведнъж стана много тихо. Той спокойно довърши цигарата си. Пусна я на пода и я смачка, като завъртя пета четири-пет пъти, за да е сигурен, че е напълно угасена. Метафората беше силна и убедителна.

– Благодаря ви, старшина, това е всичко – казах.

Той стана и взе, че ми отдаде чест. Аз му отвърнах официално, после той отпусна ръка и продължително изгледа Имелда. Тя отвърна на погледа му. Истинските професионални войници се подушват отдалеч. Сетне Персико излезе с твърда крачка и затвори вратата на една стая, пълна с изумени и натъжени хора.

Извърнах се към Мороу и видях, че очите ѝ са влажни. Имелда ме гледаше така, сякаш бях най-големият червей на земята. Предполагам, че старшина Персико беше последният жив герой на света и на всички им беше много удобно да обвиняват мен, че го накарах да признае престъплението си.

В стаята се нагнетиха много потиснати емоции и аз заповядах на всички да направят двайсетминутна почивка. Дори Мороу излезе. Оставиха ме сам на малката маса. В най-тъмните кътчета на съзнанието ми се беше загнездило нещо, някакво липсващо парченце, и аз отчаяно се опитвах да го измъкна. Прекарах много дълго време с поглед, прикован в пода.

Минаха петнайсет минути, преди Мороу да се върне. Носеше две чаши кафе.

– Благодаря – измърморих, когато остави едната пред мен.

Тя се отпусна на стола си и простена:

– Господи, това беше ужасно.

Трудно беше да споря, затова просто кимнах. Не ми се говореше много.

– Но не е свършило, Лиса – казах.

– За мен е свършило. Имаме достатъчно доказателства, за да обявим решението си. Не ми се стои тук, за да минавам през същите събития с всички останали членове на екипа.

– На мен също. Остава само още един.

Станах да потърся Имелда. Казах ѝ какво искам от нея, после се върнах в стаята за разпити и мълчаливо изчаках момичетата на Имелда да се върнат и да заемат местата си.

Минаха две минути, преди вратата да се отвори отново. Първа влезе Имелда, а след нея вървеше сержант Франсоа Перит.

– Седнете – наредих.

Той се подчини, макар и малко по-нервно от последния път. Веднага разпечата пакет цигари и се зае да измъква първата.

– Има ли нужда да ви напомням какви са правата ви? – попитах.

– Не, знам си правата.

– Този път можете да ми спестите чувствата си към адвокатите, но сигурен ли сте, че не искате юридически съветник, сержант? Сериозно ви съветвам да си осигурите такъв.

– Не, благодаря. В стаята има достатъчно проклетни адвокати.

– Не го оспорвам – признах.

После се загледахме един в друг за няколко мига и той разбра, че вече знам.

– Старшина Персико току-що излезе – обясних. – Пое отговорността за всичко. Каза, че той е взел всички решения, повел е мълчаливия бунт срещу капитан Санчес, решил е да устрои засадата и е игнорирал заповедта да се изтеглите. Перит мълчаливо кимаше, докато изброявах всичко това.

– Естествено, сержант Перит, вие носите голяма част от тази отговорност. Именно вие сте се върнали от разузнаване и сте се опитали да разбунтувате хората срещу Санчес. Знаели сте, че и без това не го харесват, и сте разпалили огъня. Идеята да убиете Пайочович е била ваша, нали? Но старшината ви прикриваше.

Той не кимна, само ме наблюдаваше и слушаше.

– После Персико призна, че той е минал през мястото на засадата и е застрелял сърбите в главата – продължих. – Каза, че е изпратил всички други в сборния пункт, а после се е промъкнал от другата страна на пътя и е избил последните оцелели. След това е слязъл долу и е произвел контролни изстрели в главата на всички.

Перит гледаше върха на цигарата си, точно като старшина Персико преди трийсет минути. Беше изумително. Перит толкова се възхищаваше от него, че дори беше възприел маниерите му.

– Проблемът, сержант Перит, е, че и двамата знаем, че той не е направил всичко това. Нали? Просто се опитваше да спаси някого, на когото много държи, и аз се моля този човек да държи също толкова на него.

Замълчах, а той продължи да гледа цигарата си. Най-сетне попитах:

– Опитваше се да ви спаси, нали?

Перит остана неподвижен и загледан в цигарата си цяла вечност. Нямах представа за какво мисли, защото не знаех как мислят хората като него.

После тъпо кимна. Нямаше нищо против да лъже до самия край, но не искаше да допусне Персико да бъде наказан за неговото престъпление.

– Прав сте – измърмори накрая. – Аз го направих.

– Разкажете ни какво стана.

– Няма да разберете.

– Опитайте. Може да ви изненадам.

– Не, вие не сте истински войници, вие и адвокатката – възрази той, като пренебрежително махна към Мороу. – Няма представа какво е да си там. Чувствата, които изпитваш към останалите в екипа; как спиращ да мислиш, когато започне стрелбата, и просто си правиш каквото искаш.

Имелда изведнъж скочи от мястото си, доближи го и спря точно пред него. Тялото ѝ беше стегнато, а ръцете – свити в юмруци.

– Достатъчно глупости, сержант. Не знаеш какви ги говориш! Виждаш ли проклетата значка на десния ръкав на майора? Виждаш ли пехотинските му пагони? Е, не виждаш трите „Пурпурни сърца“, двете „Сребърни звезди“ и кръста за храброст, които не носи. А знаеш ли защо е адвокат? Защото изкара половин година в болницата след последната си мисия. И след това не го пуснаха в пехотата. Хич не си мисли, че можеш да му разкажеш нещо за бойното поле, което той да не знае, сержант. А сега се дръж като войник и отговори на въпроса!

Перит изненадано я гледаше, а тя не откъсваше поглед от очите му. Нямах представа откъде знае толкова за мен. Грамотите и наградите ми бяха прибрани в някое тайно чекмедже, защото ми бяха връчени за секретни операции, за които никой никога не трябваше да научи. Освен това на кого му пукаше за бойните отличия на военните адвокати? Но пък Имелда беше сержант, а както ви предупредих по-рано, сержантите могат да бъдат дяволски изобретателни, когато искат да научат нещо. А за Имелда това важеше с двойна сила.

Перит премести поглед върху мен. Не само че беше войник от специалните части с пълния мачистки комплект, който върви с тази служба, но беше и от южните щати. Това добавя сума ти лют сос върху обичайната мачистка избухливост, така че Имелда най-сетне беше

поизравнила стартовите ни позиции.

– Вярно ли е това? – попита той.

– Май да – признах.

Той помисли малко, взе решение и продължи:

– Добре, майоре, както вече казах, бях изтеглен на фланга. Чух началото на засадата. Чувах стрелба в продължение на седем-осем минути. И ми стана любопитно. Знаете как е, нали? Когато охраняваш отстрани, винаги се чудиш какво става. Чудиш се дали не избиват приятелите ти, дали твоята страна печели, или всичко се проваля.

Спря и ме погледна.

– Знам, че не трябваше да го правя, но прекосих пътя и излязох в гръб на сърбите. Пристигнах точно в момента, в който шефът заповяда на всички да се изтеглят. А долу имаше още трима-четирима, които продължаваха да стрелят. Така че реших да... ами, да ги избия.

– Защо? – попитах.

– Не знам. Така ми се искаше.

– Не вярвам. Имали сте по-сериозна причина.

– Е, добре. Може би ми се искаше и аз да съм участвал. Или пък защото шефът трябваше да се е уверил, че няма останали живи свидетели.

– А може би сте искали трофей? – попитах.

Той разтревожено ме погледна.

– Дватама с капитан Мороу огледахме трупите в белградската морга и на един от тях липсваше главата. Това тялото на капитан Пайочович ли беше?

Той извърна очи.

– Не знам. Може и той да е бил. А може би главата му е била отнесена от мините. Понякога и това става.

– Не, сержант, не мисля така. Главата изглеждаше отсечена, може би с щик. Вие сте я отрязали, нали?

Перит се размърда неспокойно и на лицето му се настани тревожно изражение. Най-сетне бях разбрал истината. Беше потомък на френски емигранти от южните щати. Живееше по стария континентален морален кодекс „око за око, зъб за зъб“. Културните стереотипи често излизат верни. Пайочович беше обезглавил Ахан, а Перит му го беше върнал.

– Какво направихте с главата, сержант?

Продължаваше да мълчи. Но нямаше нужда да отговаря. Вече знаех какво ще каже. Перит искаше неговият кумир да е горд с него, затова беше занесъл трофея на господаря си като вярно куче.

– Занесохте я на шефа, нали? Искахте да види какво сте направили.

Той се поизправи на стола и пусна цигарата на пода. За разлика от старшина Персико не я натисна с обувката си, а силно я настъпи няколко пъти.

– Точно така.

– А той как реагира?

– Ядоса се. Нареди ми да не казвам нищо на останалите и заповяда да я погребя.

– Благодаря, сержант Перит – казах. – Можете да се върнете в килията си.

Имелда стана да го придружи. Той вървеше все така самоуверено.

34

Това беше последният път, в който възнамерявах да покажа заповедите си на пазачите, да се ухилия глуповато на камерата и да изчакам мис Смит да отвори вратата. Само дето този път вратата не отвори мис Смит. Беше мъж, но много по-възрастен от нея. Освен това знаех истинското му име. Казваше се Клапър, генерал Клапър.

Известно време просто се гледахме глупаво, после той протегна ръка.

– Здравей, Шон, как си?

– Доста зле – признах.

После той стисна ръката и на Мороу, която също призна, че се чувства доста зле. Но тя не използва този израз. Каза, че е „разочарована от развитието на нещата“ или нещо подобно, защото е твърде голям професионалист, за да изразява лични чувства.

После Клапър ни преведе през сградата и надолу по стълбите до заседателната зала в подземие, облицовано с олово. Някой му беше дал карта-ключ за вратата, той я прокара през магнитната ключалка, отвори и ние влязохме.

Край дългата заседателна маса се беше събрала многобройна публика. Третърн беше там, разбира се, и пак беше облякъл проклетата жилетка, с която толкова се гордееше. Мърфи също беше там, естествено. Както и началникът му генерал Клайв Партридж, накичен и с четирите си тежки генералски звезди. Както и човекът от Белия дом, който ме беше инструктирал, преди да пристигна. Поне той беше облечен в хубав строг костюм и беше твърде скромен, за да се преструва на оперативен агент. Казваше се Паркър и не изглеждаше особено щастлив, че е тук. Всъщност никой не изглеждаше така. Дори ние с Мороу. Беше си една просторна зала, пълна с нещастни хора, които не се радваха да се видят.

Двамата с Мороу обаче бяхме обещали нещо и спазвахме обещанието си. Бяхме работили денонощно през последните три дни, като анализирахме доказателствата и свидетелските показания, преценявахме всяка гледна точка и алтернатива, спорехме до сутринта и едва не се избихме, но в крайна сметка съставихме доклада, който бяхме дошли да представим.

Клапър заобиколи масата и седна до генерал Партридж. Масата беше изкусно наредена така, че всички присъстващи седяха от едната й

страна, а от другата имаше два празни стола. Те очевидно бяха за нас с Мороу. Е, аз знаех това-онова за подреждането на мебели, което цели определен психологически ефект, и изобщо не се канех да се чувствам застрашен. Вече бяхме преминали границата, до която подобна играчка можеше да манипулира емоциите ни.

Заведох Мороу до стола и двамата седнахме. Погледнах я – изглеждаше точно толкова изтощена, колкото се чувствах аз, но освен това беше спокойна и невъзмутима. След всичко, през което бяхме преминали, присъствието на няколко от най-могъщите фигури в отбранителната система на страната ни очевидно изобщо не я притесняваше.

Известно време ровихме в куфарчетата си, докато наизвадим докладите. Бяхме направили само десет копия, номерирани и обозначени с думите „Строго секретно: специални операции“. Мороу, която от определена гледна точка беше най-нисшестоящият човек в стаята, стана и остави по едно копие пред всеки от мъжете от другата страна на масата.

– Пред вас са нашите доклади, господа – започнах. – Ако желаете, можем да направим пауза от двадесет минути, за да се запознаете с тях. В противен случай капитан Мороу ще представи заключенията ни устно.

Генерал Партридж, който беше човекът с най-висок чин от другата страна на масата и този, който в крайна сметка щеше да вземе решение-то дали ще има военен съд, или не, отвърна:

– Разкажете какво сте открили.

Мороу ми хвърли един поглед и аз ѝ кимнах да продължи.

Тя се прокашля и очите ѝ се плъзнаха по лицата от другата страна на масата. После започна:

– Сутринта на осемнайсети юни, приблизително в осем часа, екип „Алфа“ на капитан Санчес преднамерено е устроил засада, която е причинила смъртта на...

Говори почти двадесет минути. Бях много горд с нея. Изложението ѝ беше подредено, сбито и нито за миг не се отклоняваше от фактите, точно както ги учат в Харвард. Разказа за всички произтекли събития, от предполагаемото предателство и унищожаването на отряда на Ахан до опита за възпрепятстване на правосъдието. Мъжете от другата страна на масата я изслушаха с непроницаеми физиономии и нито веднъж не се опитаха да я прекъснат.

Наблюдавах лицата им и се опитвах да си представя какво мислят, какво чувстват и как реагират на историята, така умело разказвана от Мороу. Случаят не беше лесен. Уинстън Чърчил веднъж беше описал Русия като „загадка, обвита в мистерия и заключена в лабиринт“. Ние се

бяхме изправили срещу изобилие от конспирации, обвити в заговори и заключени в тайни. Имаше твърде много пластове измама и укриване на истината – като се започне с Персико, който се опитваше да скрие факта, че Перит беше избил оцелелите, през решението на екипа да сключи сделка със Санчес, за да се прикриват взаимно, до усилията на хората от отсрещната страна на масата да подкопаят усилията ни да разберем какво беше станало в действителност. Беше толкова безнадеждна плетеница от мотиви и принуди, че все още не бях убеден дали сме я разплели наистина.

Най-сетне Мороу свърши. Всички се повъртяха мълчаливо.

После генерал Партридж бръкна в джоба си, извади пакет цигари и проклет да съм, ако не бяха „Кемъл“ без филтър. Измъкна една, почука я в дланта си и я запали. Просто изумително. Генерал Мърфи стана, отиде до една странична масичка, дръпна чекмеджето и донесе стъклен пепелник на шефа си. Пушенето беше строго забранено във всички военни и държавни учреждения, но никой от присъстващите нямаше достатъчно кураж, за да напомни за това правило на най-злия и раздразнителен бригаден генерал в армията на САЩ. Аз със сигурност няхах.

После Партридж се вторачи в мен.

– И какво препоръчвате, майоре? Кого да обвиня и в какво?

– Нека първо се заемем с най-сериозното обвинение – предложих. – Предумишлено убийство.

– Продължавайте – подкани ме той, като ме гледаше иззад дима.

Заговорих с най-адвокатския си тон:

– Обвинението в убийство стана доста комплицирано, най-вече защото веднага след започването на това разследване бяхме умишлено заблудени, че ролята на нашите екипи в Косово по същество е била да не участват в бойни действия освен при самозащита. Едва по-късно научихме за съществуването на операция „Ангел-отмъстител“ и за това, че екипът на Санчес всъщност е бил изпратен в Косово с ясната цел да осъществява нападателни бойни мисии. Тъй като екипът на Санчес е имал законното разрешение да изпълнява такива, ние заключихме, че засадата, проведена на осемнайсети юни, може да бъде оправдана. От което следва, че засадата не представлява акт на масово убийство. За сметка на това е умишлено пренебрегване на заповед, тъй като полковник Смоърс е заповядал на екипа да се изтегли и е имало изрична заповед да не се атакуват случайни цели без разрешение.

– Прието – кимна Партридж.

Само това. Продължих.

– Първоначалната атака на сержант Перит срещу оцелелите противници също не е убийство. Отново се касае за доброволно неподчинение на заповед. Напуснал поста си по време на битка, което е допълнително престъпление. Границата между тези закононарушения и убийството е прекрачена от него, когато предумишлено е застрелял ранените сърби. Той е извършил многобройни предумишлени убийства и едно обезобразяване на труп. Невъзможно е да установим със сигурност за какъв брой убийства става въпрос. В доклада ни е включено копие от огледа на съдебния лекар. Минималният им брой е три. Максималният – десет.

– Прието – повтори Партридж.

– Въпросът за бунта отново е невероятно сложен – продължих. – Военният наказателен кодекс определя бунта като преднамерен и организиран опит за узурпиране на авторитета на назначените командири на военната част. В историята са записани многобройни прецеденти, които дефинират различните варианти на това престъпление. Двамата с капитан Мороу проведохме толкова проучвания, колкото ни позволиха ограниченото време и възможности. Няма да ви отегчаваме с подробностите, но не открихме друг случай в историята на военното правораздаване, който да е огледално копие на случилото се в екипа на капитан Санчес. По-способните или опитни юристи може да възразят срещу нашия извод, но според нас капитан Тери Санчес доброволно е предал отговорностите си по командването на екипа, а старшина Майкъл Персико е направил похвалната стъпка да ги поеме. Имало е вероятност да се стигне до бунт, ако Санчес не се беше разделил доброволно с командването, но собствената му пасивност е предотвратила това престъпление.

Партридж тръсна цигарата си в пепелника.

– Прието.

– Има многобройни по-дребни престъпления, които са описани в доклада, но останаха само две сериозни нарушения, които трябва да обсъдим.

– Какви са те? – изръмжа Партридж.

– Заговор за възпрепятстване на правосъдието и лъжесвидетелстване.

– Добре – каза той. – И как препоръчвате да се справим с тях като адвокати?

– По тези две обвинения се сблъскахме с най-сериозни усложнения. Заговорът в екипа е претърпял дълга еволюция, като се започне с общото им съгласие за фалшиви доклади до полковник Смодърс, премине се през съзнателния им отказ да съобщят за засадата и се стигне до

предумишленото подвеждане на офицера, който е провел разпита след завръщането им. Но по-късно самата армия на САЩ и правителството взеха участие в същия заговор. Интересите на правителството да запази тази война в тайна съвпаднаха с нуждата на екипа да прикрие собствените си престъпления, така че е било постигнато споразумение.

– Прието – каза той. Дълбоко си поех въздух.

– Господин генерал, вие участвахте ли в това споразумение и знаехте ли за него?

– Да – отвърна той честно.

– В такъв случай вашият дълг повелява да се оттеглите от делото. Трябва да се откажете от правото си да вземете решение по нашите препоръки.

Очаквах Партридж да прескочи масата и да ми изтръгне гръкляна. С Мороу го бяхме обсъждали часове наред. Предполагахме, че Партридж е участвал в заговора, което го правеше също толкова престъпник, колкото всички в екипа на Санчес. Нямаше право да ги съди. Нито пък някой друг от хората от отсрещната страна на масата. По същата причина беше доста вероятно пялата командна верига над Тери Санчес, включително и главнокомандващият на всички въоръжени сили, по определение да са замесени в престъпленията, които бяхме разкрили. Всъщност имаше голяма вероятност никой в съществуващата командна верига във въоръжените сили да не е в състояние да се произнесе по това дело. Налагаше се масово отказване от съдебни правомощия. Когато веднъж бяхме в по-академично настроение, Мороу и аз решихме, че това е интересен прецедент.

Партридж само се усмихна. Пакетът „Кемъл“ беше оставен на масата и той внимателно го прибра в джоба си.

– Добре, адвокате, приключихте ли? Съобщихте ли всичко, което имахте да казвате?

– Да, сър.

– Прав си, Дръмънд. Използвам присъстващите свидетели, за да се откажа от правото си да взема решение по вашите препоръки. Свърши страхотна работа, момче. Показа истински кураж, воля и интелигентност. Баща ти би се гордял с теб. И аз се гордея с теб, по дяволите.

– Благодаря, господин генерал. Ще предам на баща ми, когато го видя.

Този път той се усмихна.

– И друг път съм ти казвал да не ми се подмазваш, Дръмънд.

– Съвсем не, сър.

– А сега дойде моментът за по-неофициалния ми съвет. Слушаш ли ме?

– Да, сър.

– Колко убийства предлагаш да включиш в обвинението?

– Може би десет, сър. Но само с един обвиняем.

– Само един. Сержант първи клас Перит, така ли?

– Точно така, сър.

– Значи с изключение на Перит нито един от хората в онзи екип не може да бъде обвинен в нищо сериозно. Естествено, можем да осъдим Санчес за грубо потъпкване на офицерския дълг, но какво ще докажем с това? Той и бездруго вече се е побъркал. Можем и да накажем някои от останалите за погрешно взети решения, но тогава ще изглеждаме като дребнави отмъстителни старчета, нали? Така че остават само обвиненията в заговор, а ако отправим дори само едно от тях, ще се наложи да го последват още стотици във всички посоки, някои от които стигат до луната. Правилно ли съм разбрал, господин адвокат?

– Да, господин генерал. Бих казал, че описахте положението доста точно.

Той се облегна.

– А присъстващите Третърн и Мърфи са ти казали, че ако искаш да излезеш пред медиите с тези разкрития, няма да те спираме. Така ли?

– Такова беше нашето споразумение, господин генерал.

Той кимна.

– Е, сделката си е сделка. Оставям на теб да решиш, синко.

– Благодаря, сър.

Той се засмя невесело.

– Недей да ми благодариш, Дръмънд. Изобщо не си го помисляй, момче. Току-що ти сервирах най-голямата купчина екскременти, която си виждал. Замислял ли си се какво ще стане, ако изкараш всичко това наяве?

– Мисля, че да, господин генерал. Според мен ще предизвикам сериозен скандал.

Той се позасмя и на това, но този път звучеше по-скоро като баща, чийто тригодишен син е казал нещо сладко. Не нещо смешно или интелигентно, а сладко.

– По дяволите, Дръмънд, ако беше само това, никой от нас изобщо нямаше да ти се бърка. Скандалите идват и си отиват. Няколко души влизат в затвора или профукват цяло състояние по адвокати, но в днешно време дори това се преживява. Ако скандалът им е достатъчно голям,

издават книга и продават правата за филмиране още зад решетките. После си купуват голяма къща в Малибу или Хилтън Хед и прекарват остатъка от живота си, като пътуват в първа класа и получават по двайсет хиляди долара за една поява в телевизионно шоу. На хората, изглежда, никога не им омръзва да слушат как другите говорят за греховете си. Изобщо не си мисли, че някой от нашата страна на масата се страхува от скандал.

Посмя се още малко, после се обърна към човека от Белия дом.

– Ей, Паркър, ти колко скандала си покрил за нашия любим главнокомандващ на въоръжените сили?

Паркър също се засмя.

– Не искам да прозвучи обидно, сър, но скандалите се лепят по моя шеф като... ами като молци по вълнен костюм. Всеки път, когато затвори някоя врата в Белия дом, се свиваме в ъгъла и се молим да не е измислил нещо ново, което да прави зад нея.

Партридж отново се обърна към мен.

– Виждаш ли, синко, не си мисли, че Третърн, Мърфи или аз сме извършили това, защото ни е страх от някакъв си скандал. Бяхте ли в някой от лагерите там?

– Да, сър.

Той кимна одобрително.

– Браво на вас. В момента в нашите лагери има почти милион и половина косовари. Един милион и половина нещастници, за които сме единствената надежда. Ако изкараш историята наяве, цялата тази операция, с която се опитваме да им върнем отнетите територии, ще се разпадне. Цялото нещо се държи на косъм. Руснаците ни обвиняват в геноцид. Съюзниците в НАТО ни мразят, защото ги забъркваме в това. Засрамахме ги да участват, но ако открият, че провеждаме тайна сухопътна война, ще прекратят операцията по най-бързия начин. Италианците вече няма да ни дават летищата си. Британците може и да останат с нас, но няма да има къде да останат. Мислиш ли, че Конгресът ще ни разреши да продължим? Аз лично не. А прекарвам доста повече време с конгресмените от теб. Като се замисля, може дори да помогнеш на НАТО да се разпадне. Французите със сигурност ще се пробват.

Седях и слушах всяка дума.

– Ти решаващ, Дръмънд. Направи това, което смяташ за правилно. Милошевич сигурно е записал в армията си десетки хиляди убийци, изнасилвачи и всякакви други престъпници. Повечето от тях никога няма да видят съдебна зала отвътре. Но ти трябва да решиш дали да

изправиш съдбата на един-единствен войник, този сержант Перит, срещу съдбата на милион и половина косовари. Ти трябва да решиш дали си струва да подариш победата на Милошевич. Ти трябва да решиш дали имаш желание да провалиш живота на милиони хора, за да накажеш един човек за убийството на някакъв негодник, който вероятно и без това е заслужавал да умре. Помисли си дали ще е справедливо тези милиони хора да загубят държавата си заради някакъв клоун с прякор „Чука“.

Той стана и излезе от стаята, без да каже нищо повече. До този момент двамата с Мороу се бяхме наслаждавали на новопридобития си поглед към света, като си мислехме, че сме на велик кръстоносен поход, за да поправим една ужасна несправедливост. Сега бяхме залепнали на столовете си, твърде зашеметени, за да отговорим. Останалите мъже ни гледаха.

Изведнъж усетих в стомаха ми да се надига цунами. Бързо казах:

– Моля да ни извините, но двамата с капитан Мороу трябва да обсъдим нещо насаме.

Преди да излезем, се обърнах да погледна генерал Мърфи. Той все така отвърщаше на погледа ми без следа от вина или срам. Но поне не се усмихваше. Трябваше да му се признае. Не злорадстваше.

Двамата с Третърн ме бяха прекарвали за пореден път. Наистина бях сключил сделка с дявола.

Понякога в живота е най-правилно да допуснеш грешка. Може би обратното също е вярно. Все още не съм изпробвал втората теория.

Отправих поглед към отсрещната страна на съдебната зала и осъзнах, че съм се захванал с нещо твърде голямо. Десетимата съдебни заседатели не откъсваха поглед от адвоката на защитата, а тя за мое огромно учудване беше блестяща във встъпителната си реч. Аз бях в ролята на прокурора, естествено, макар че точно в този миг ми се искаше да се разменя с нея. Обвинението ми току-що беше останало без основание.

Извърнах се и нервно погледнах към моя старши юридически помощник Имелда Пепърфийлд. Тя леко сви рамене, оправи очилата си със златни рамки и сурово отвърна на погледа ми. Ако търсех съчувствие, бях сбъркал човека. Може би точно Имелда беше измислила изтъркания лаф за това, че тази дума се намирала в речника точно след „сифилис“ и „сън“.

Бях сметнал, че обвинението ми е напълно непробиваемо. От онези, в които процесът е чиста формалност. Още една сигурна победа в досието на блестящия юрист Шон Дръмънд. Фактите бяха неустойимо еднозначни. Сержант, зачислен към едно от „черните поделения“ на армията (в този случай специална съобщителна част, която вършеше доста съмнителна работа с комуникационни средства, за съществуването на които американското общество дори не подозираше), беше хванат да злоупотребява с кредитната си карта.

За съжаление на сержанта и правителството кредитната карта беше „Виза“, издадена от армията. Беше я използвал, за да си купи кола, фотоапарат с вариообектив, много скъпи дрехи и дори комплект стикове за голф. Със стиковете за голф направо беше прекалил. Командирът на неговата част беше открил измамата, беше го задържал и ни го предаде, за да го осъдим. Нямах никакво свободно време заради онзи месец, който бяхме прекарвали в Косово, но въпреки това ми възложиха обвинението. Реших, че няма да имам проблеми. Извърших предварителните проучвания. Проследих копия от касовите му бележки. Принудих продавачите в съответните магазини да го идентифицират на видеокасетите от охранителните камери, които съдията ми беше разрешил да използвам за доказателство.

Непробиваемо, нали така? Самият избор на стоките, които беше закупил, го уличаваше достатъчно. Всеки идиот можеше да види, че е издоил правителството за лична облага. Единственото, което ми оставаше, беше да го обясня на съдебните заседатели – офицери и сержанти. Както винаги се правеше в този съд, всички съдебни заседатели бяха избрани от „черни поделения“. Обикновено това страшно затруднява адвокатите, защото хората, които се занимават с „черна работа“, по правило са упорити и безкомпромисни типове. Мислех си, че ще ги позабавлявам с кратка, но язвителна встъпителна реч, ще им покажа спретнатата си купчинка от доказателства и – хоп, готово – още един подсмърчащ злодей ще бъде изпратен в затвора за престъпленията си.

За съжаление адвокатът на защитата не проявяваше склонност да се придържа към този сценарий. Вместо това подскачаше пред съдебните заседатели, размахваше ръце и постепенно изграждаше една напълно скандална защита. Твърдеше, че горкичкият ѝ клиент заподозрян двама офицери от своето поделение в участие в шпионаж. Затова направил тези покупки, твърдеше тя, като част от маскировката си, която възнамерявал да използва, за да го докаже. Веднъж месечно, продължаваше тя, двамата офицери предатели се срещали с чуждестранния си работодател на едно местно игрище за голф, където играели тримата. Точно там си предавали информацията и парите. Клиентът ѝ, твърдеше адвокатката, си купил нов автомобил, за да не го разпознаят по стария. При това си купил автомобил втора ръка, един ръждясал, гаден, издухан стар „Форд Мустанг“ модел 1969-а, който струвал само четиристотин долара. Дори не бил кабриолет, подчерта тя. Купил си и фалшиви мустаци и перука към облеклото за голф, за да е пълна маскировката. А фотоапаратът с вариообектив, увеличаващ образа 400 пъти? А как иначе щял да документа предаването на информацията и парите?

Съдебните заседатели кимаха мъдро, докато тя излагаше доводите си. Дори измъкна отнякъде касова бележка, с която да докаже покупката на фалшиви мустаци и перука в допълнение към останалите привидно луксозни стоки. Правилно беше предвидила, че предубеденият прокурор ще ги използва като доказателства на произволната си теза.

Това просто не можеше да бъде истина. Никога не бях чувал толкова скандална, жалка и прозрачна защита в цялата си кариера. Защо просто не кажеше, че докато е купувал стоките, неволно е извадил грешната кредитна карта? Всъщност е искал да използва собствената си „Виза“. Това не беше лоша защита. Всъщност вече я бях използвал при един подобен случай. Горкият ми клиент беше осъден, но защитата си беше

добра.

За съжаление съдебните заседатели до един бяха заплени от милите й очи, да не споменавам и другите й физически дадености, които наистина си бяха доста впечатляващи. А основното предимство на защитата й беше, че бе толкова зашеметяващо невероятна, та като нищо можеше да й се повярва.

Когато приключи, Мороу облъчи съдебните заседатели с най-прекрасната си усмивка и аз почти чух как сърцата им подскочиха. После се обърна да се усмихне и на мен. Но усмивката за мен не беше като тяхната. Предназначената за мен беше по-скоро като усмивката на лъв, който току-що е изял нещо особено вкусно. Или може би тъкмо се кани да изяде нещо особено вкусно. Както и да е. Никога не ми е било ясно какво пък им е толкова различното на тези два вида усмивки.

С Мороу решихме да не раздухваме скандала за Санчес и заговора. Истината е, че просто не можеш да размениш съдбата на един човек за съдбата на два милиона нещастници. Противно на философските глупости за целта, която не оправдавала средствата, това беше идеален пример за обратния случай. Причината законите изобщо да съществуват е, че трябва да защитават обществото като цяло, а един и половина милиона косовари са си общество. Докато Перит беше само един човек. Поне до това заключение стигнахме с Мороу, преди да се откажем от съпротивата и да се включим в заговора.

Клапър много щедро ни предостави още едно триденно удължаване на крайния срок, което използвахме да пренапишем доклада си и да оправдаем Санчес и хората му по всички обвинения. Използвахме фалшифицираните сателитни записи на Третърн като доказателство, че екипът е действал при самозащита. Колкото до доклада от съдебния лекар, той някак си изпадна от нашия. Сигурно Имелда го е изгубила някъде, например в камината. Не е в неин стил да губи каквото и да е, но понякога всеки прави грешки.

После се втурнахме да замазваме положението с пълна сила. Сърбите реагираха точно така, както беше предвидил Делбърт, Флойд или както там се казваше онзи негодник. Организирахме голяма пресконференция и се оплакаха, че всичките им войници били простреляни в главата. В отговор двамата с Мороу си организирахме наша пресконференция и обявихме, че разполагаме със сериозни доказателства на АНС, че това е жалък опит за уронване на американския престиж, извършен от хората на Милошевич. Няколко репортери не се хванаха, но Милошевич лъжеше на едро от толкова време, че нямаше много висок кредит на

доверие. Всъщност дори имаше някаква приятна ирония във факта, че един път и ние лъжехме, за да прикрием убийство. Колкото и да вярвам в справедливостта за всички, жертвите на Чука и неговите момчета също не я бяха получили. Или пък точно така я получаваха.

Старшина Персико получи още една „Сребърна звезда“, а няколко от другите членове на екипа бяха наградени с „Бронзова звезда“. При това на ливадата пред Белия дом.

Персико и без това ми харесваше, така че нямах нищо против. Тери Санчес беше настанен в психиатричното отделение на една военна болница някъде в южната част на щата Вирджиния. Според последните ми сведения се беше наложило да му сложат усмирителна риза, за да зараснат охлузванията по краката му.

А сержант Перит? Уволниха го от екипа и му взеха зелената барета. Това беше едно от двете ми изисквания, преди да се съглася да започна да мацам правителството и армията на САЩ с бялата боя. По сегашния си договор Перит имаше да прослужи още две години и аз уредих да го настанят във военно гробище, където щеше да ги прекара в изкопаване на дупки и пълненето им с трупове. Може би заслужаваше много по-тежко наказание, но откъде да знам, сигурно и това щеше да го накара да се замисли.

Когато един ден се срещна със Създателя, сигурно ще успее да го убеди в правотата си. Все пак съм адвокат, нали така? При това адски добър. Поемал съм и по-слаби защиты и съм успявал да спечеля делото.

Питате какво научих? Ами сигурно това, че Мърфи беше прав. Понякога принципите за дълг, чест и вяност към родината се сблъскват по много неприятен начин. И невинаги можеш да ги напаснеш. Просто трябва да решиш с кой от тях няма да се съобразяваш.

После отидох при Клапър и си издействах една миниатюрна награда в замяна на това, че бях опетнил дотогава безупречните си принципи. Специалното ми юридическо поделение току-що беше изгубило един от двамата ни адвокати, при това по-добрия, който беше напуснал армията, за да потърси успех и слава в една от онези гигантски фирми във Вашингтон, които се помещават във високи царствени кули от стъкло в центъра. Не знам как му хрумна. Всъщност знам. Сигурно го е направил заради проклетите неограничени сметки за лични разходи и сочните премии. Но пък я си представете какво пропускаше, а?

Така или иначе, трябваше ни заместник и аз накарах Клапър да се съгласи да вземем Морюу. Но точно в този момент силно се разкайвах за това.

Огледах лицата на съдебните заседатели, които до един все още не можеха да откъснат очи от стройната фигура на Мороу. Как да се бориш с това? И какво, значи някакъв тип си купил кола, дрехи, скъп фотоапарат и пълен комплект стикове за голф, за да изобличи колегите си в шпионаж? Мороу май гледаше твърде много филми на Оливър Стоун.

Истината всъщност беше, че не исках да се разделям с нея. Има невероятно мили очи, които от време на време влизат в работа.

Във всеки случай вече сигурно сте разбрали поне едно за мен: не се отказвам лесно. Някой ден, може би скоро, може би веднага, след като я разбия в това дело, ще докажа на прекрасната мис Мороу, че не съм Пъдли. Може и да не съм Хумонго, но не съм Пъдли.

Образно казано, разбира се.

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на Линда Джанклоу, която ми даде тази възможност, и на Люк Джанклоу, заради когото думите „приятел“ и „агент“ са синоними. Както и на Чък Уордъл и Пийт Кини – двама страхотни бивши войници, които ме вдъхновиха за героя ми Шон Дръмънд. Специални благодарности и на Рик Хоргън – редактора, който се опита да изчисти тази книга от всичките ми неуместни шеги и неясни идеи. Той не носи вина за онези, които останаха в нея – те са отражение на собствените ми писателски недостатъци и лош вкус. Най-сетне благодаря и на всички чудесни хора от „Уорнър Букс“ и особено на Мари Окуда и Роланд Отгъел, които се справиха с болезнената, но неизбежна задача да направят тази книга годна за четене.

И все пак най-големите ми благодарности са към мъжете и жените от въоръжените сили на САЩ и съюзниците, които служат заедно с тях. Те винаги са на мястото си и защитават най-висшите ни идеали.

КРАЙ

© 2001 Брайън Хейг
© 2003 Богдан Русев, превод от английски

Brian Haig
Secret Sanction, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2008

Издание:

Обсидиан, София, 2003

ISBN 954-769-050-7

Редактор Здравка Славянова

Художник Николай Пекарев

Техн. редактор Людмил Томов

Коректор Петя Калевска

Печат и подвързия: „Балканпрес“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10050>]